

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

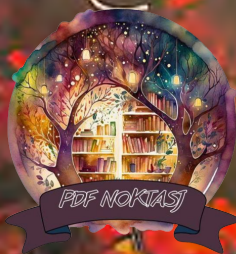
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHLEEN E.
WOODIWISS

Ebedigen

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tarihi aşk romanlarının
kraliçesi.
Atlanta Journal-Constitution

Bir fenomen!
New York Times

Woodiwiss sarsıyor!
Life

Kathleen E. Woodiwiss
canlı ve nefes alan bir
dünya yaratıyor.
Houston Chronicle

Ebediyen

Ebediyen

Orijinal Adı: *Everlasting*

Kathleen E. Woodiwiss

Çeviri: Yeşim Öksüzöğlü

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Eren Abaka

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Tasarım: Gonca Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Haziran 2019

ISBN: 978-605-173-591-7

© Kathleen E. Woodiwiss, 2007

Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A

Esenyurt/İstanbul

Tel: (212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

Ebediyen

KATHLEEN E.
WOODIWISS

Çeviri
Yeşim Öksüzöğlü

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kitap sonsuz bir minnetle
Kathleen'in sevgili okuyucularına adanmıştır.

Ebediyen
Orijinal Adı: *Everlasting*
Kathleen E. Woodiwiss
Çeviri: Yeşim Öksüzöğlü

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzeltili: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Gonca Gündoğdu
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Haziran 2019
ISBN: 978-605-173-591-7

© Kathleen E. Woodiwiss, 2007

Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

Ebediyen

KATHLEEN E.
WOODIWISS

Çeviri
Yeşim Öksüzoglu

εpsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Bu kitap sonsuz bir minnetle
Kathleen'in sevgili okuyucularına adanmıştır.**

BİR

24 Ağustos 1135

Onun isminin Raven Seabern olduğunu ve burada, Westminster Kalesi'nde kralının adına bulunduğunu biliyordu. Ayrıca bu uzun boylu ve kuzgun karası saçlı İskoçyalı adamın yine baktığının da diğer her şey kadar farkındaydı. Ama kendisi de Haçlı Seferleri'nin merhum Sakson kahramanının kızı ve Kutsal Topraklar'da yıllar süren cesurca hizmetleri için itibar kazanmış bir Norman şövalyesinin üvey kızı Leydi Abrielle Harrington'dı. Her iki adam da bu akşam onurlandırılıyordu ve bu İskoçyalı'nın dikkatine gereken ilgisizliği gösterecekti. Çünkü genç kadın burada, Kral Henry'nin sarayında pek çok erkekten ilgi görüyordu. Hızla başını çevirdi ve Westminster Kalesi'nin büyük salonunun iç kısmının görkemi konusunda annesinin alçak bir sesle yaptığı övgüye başını salladı. Odaya hâkim olan iki uçtaki devasa şöminelerde insan boyunu aşan alevler gürlüyordu. Soğuk rüzgârı dışarıda tutan duvar halılarının üzerinde savaşıyor veya avlanan adamların görüntüleri resmedilmişti. İlmekler kan kırmızısı ve altın, kralın kaftanının en koyu mavisi ve karanlık ormanın çarpıcı yeşilinde dokunmuştu. Abrielle, zenginliğin ve gücün böylesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

muhteşem biçimde sergilendiği bir kalede hiç bulunmamıştı. Üstelik bizzat kral tarafından davet edilmişti.

Bu mutlu hadisenin tadını çıkarmak istiyordu. Böyle geceler, babasının ölümü ve üvey babasının son zamanlarda yaşadığı zorluklardan bu yana hayatında üzücü bir şekilde nadir gerçekleşir olmuştu. Ancak İskoçyalı adamın etkileyici mavi bakışları onu alışkın olmadığı bir yoğunlukla takip ederken rahatlamak veya odaklanmak zordu. Ve sanki bakışları yeterince sarsıcı değilmiş gibi, adam bir de onun hain bakışları üzerinde de gizemli bir etkiye sahipti. Onun ilgisini hiçbir şekilde ödüllendirmemeye kararlı olmasına rağmen bakışlarını sürekli adamdan tarafa kayarken buluyordu. Şimdiye kadar, hızlı bir yan bakış veya uzun, koyu renk kirpiklerinin altından dikkatli bir incelemeden daha fazlasını yapmamak için kendine engel olmuştu. Ama İskoçyalı'nın yine kendisini izlediği gerçeğini tasdik etmek için ondan tarafa bakmasına gerek yoktu. Adamın keskin kıymet biçme şekli somuttu, öyle ki sıcaklığını ve ağırlığını hissedebiliyordu. Teninin üzerinde ipekten bir tüy gezdiriyor gibiydi.

Son günlerde ilgi gösteren pek çok erkekten biriydi sadece. Abrielle annesi Elspeth ve üvey babası Vachel de Gerard ile Londra'ya vardığından beri, uygun eş arayışında olan soylu beylerin boğucu ilgisine mazhar olmuştu. Vachel'in henüz bir unvanı olmasa da Kral Henry'nin büyük Haçlı Seferi'ndeki kahramanca eylemleriyle tanınan bir erkeğe böyle onurlar bahşetmeye bu gece hazır olduğu sanılıyordu. Beraberinde toprakları ve geliriyle gelen bir unvandan sonra, Abrielle'in çeyizinin büyük ölçüde artacağını herkes biliyordu. Londra'da bulunduğu kısa sürede, beyefendiler üvey babasının Westminster Kalesi'ndeki odalarına gelip gitmişler, kendilerini önce genç kadının annesiyle babasına ardından da ona takdim etmişlerdi.

Bu beyefendilerin niyetleri onurluydu ve İskoçyalı'nınki ise öyle değilmiş gibi görünüyordu ama büyülendiği belli olsa da mesafesini koruyordu. Şimdi büyük salonun diğer tarafında Kral Henry'nin yanında duruyordu. Uzun ve güçlüydü, başlığı ve ekose şalıyla kuşanmıştı, muhtemelen otuz yaşındaydı, tabii birkaç yaş küçük olması da mümkündü. Ama sohbet etmek ve akşam yemeği çağrısını beklemek üzere kral tarafından toplanmış diğer soylu beyler arasında öne çıkmasının tek sebebi boyu, etkileyici bir şekilde sergilenen yapısı ve kasları değildi. Tıpkı üzerindeki renkler gibi, kolaylıkla taşıdığı bir özgüven havası vardı bu adamda.

Ya da Abrielle'a öyle geliyordu. Aralarındaki kalabalık salonun gürültüsünden ve aradaki mesafe yüzünden ne sesini duymuş ne de onu yakından görmüştü, bu yüzden kesin bir yargıya varamıyordu. Diğer erkekler Abrielle'la güzel akşam havasından ya da mum ışığının altında sergilenen hazineler ve tablolarıdan konuşuyordu ama İskoçyalı bunu yapmıyordu. Adamın sessizliğinin içinde hafif bir hayal kırıklığı sızısı yaratması canını sıktı. Bir yabancından, uzak diyarlarda doğmuş birinden, İskoçya Kralı David'e temsilci olarak hizmet eden bir adamdan, sadakatini genç kadının doğup büyüdüğü kuzey İngiltere topraklarını yüzyıllardır yağmalayan bu insanlara sunan birinden daha fazlasını bekleyemezdi.

Hakkında düşünerek vaktini ziyan etmesi gereken son erkekti o, özellikle de böyle önemli bir anın arifesinde. Çünkü bu gece, aklında çok daha önemli konular vardı. Kralın sözleri onun kaderini mühürleyecek, hayatının umutsuzlukla mı yoksa neşeyle mi dolacağına karar verecekti. Üvey babasına gösterilecek munasip bir cömertlik, bekâr Abrielle'a sadece epey yüklü miktardaki çeyizle elde edilen, çok istenen ama ender olarak kazanılan bir lütuf sağlayacaktı. Bu da ülkedeki en iyiler arasından kendine bir koca seçme şansıydı.

Heyecanından gururla dolarak, yeniden üvey babası ve annesine doğru döndü. Bu gece çok fazla şey olacaktı: Kral'ın sadık bir hizmetkârı olan Vachel ödüllendirilecekti ve ayrıca Abrielle içinde yürek parçalayıcı bir anıyı canlandıran dokunaklı bir tören de yapılacaktı. Berwin Harrington'ın Haçlı Seferi'ndeki çabalarının takdirinin bu akşam düzenlenmesi planlanıyordu ve Kral, Abrielle'in merhum babasına bu seferde çarpışan diğerleri kadar itibar gösterilmesi gerektiğine katılıyordu. Kutsal Topraklar'da savaşmış olan arkadaşlarına ve yakınlarına biraz saygı göstermek adına sayısız aylar boyunca mücadele ettikten sonra pek çok Sakson da Norman sarayında toplanmıştı, özellikle Lord Berwin Harrington öldükten sonra. Abrielle'in babasını kıskırtan ve ardından onun öfkeli meydan okumasını kabul edip kendini savunma konusundaki yetersizliğiyle onu aşağılayan lanet Norman'a eldivenleriyle vurarak meydan okuma şekilleriydi bu. Onları pişmanlığa boğarak Norman ustalıklı öldürücü darbeyi indirmiş, Berwin'in ailesini ve arkadaşlarını onun kaybıyla yas tutmak durumunda bırakmıştı.

Krallığın bir diğer onurlu Norman şövalyesi olan üç yıllık üvey babası, annesiyle ona bu etkinlik için eşlik ediyordu. Abrielle, babasının anısına bahşedilecek onurun öncelikle Vachel'in yanaklarına çarpılan bir eldivene eşdeğer olduğunu biliyordu. Çünkü diğer şövalyelerden, nihayet Kral'dan takdir görme sırasının kendisinde olduğuna dair güvence almıştı. Neredeyse on yıl Kudüs'ü savunmuştu ve pek çok kişi tarafından bir kahraman olarak görülüyordu.

Abrielle babasına bahşedilecek onuru aynı şekilde hak eden sayısız kişi tanıyordu. Sadece Vachel değil, aynı zamanda bu savaş dönemindeki en soylu kahramanlar arasında olduğunu kanıtlayan başka bir Norman olan, merhum nişanlısı Weldon de Marlé de bunlardan biriydi. Weldon eve dönüşünden kısa süre sonra bir kale inşa etmeye başlamış

ve bu sırada Abrielle'la evlenmek için üvey babasından izin istemişti. Ne yazık ki kalesini tamamladıktan sonra, evlenecekleri günden bir gün evvel aniden ölmüş ve teselli edici aşk dolu tatlı anılardan yoksun şekilde Abrielle'ı gerçek bir dul olmaktan mahrum bırakmıştı.

Sevgili Weldon, Vachel'in iyi hizmetleri için ödüllendirildiğini görmek üzere burada olamamıştı ama maalesef tek yakını Desmond de Marlé bir şekilde gelmeyi başarmıştı. Bunu nasıl yaptığını anlamak zordu çünkü tiksindirici bir havası vardı. Aşırı derecede şehvet düşkünüydü, yusuvarlak yüzündeki gözleri açgözlülük ve arzuyla bakıyordu. Abrielle sadece içeri girmesine izin vermesine karşılık cömert bir ödemeyi kabul etmesi için bir uşağı ya da hizmetkârı ikna etmiş olduğuna inanabilirdi. Evlenecekleri günden aylar önce Weldon onu tek yakınıyla tanıştırmış ve sonrasında Desmond dibinden ayrılmamıştı. Weldon'ın ölümünden beri bu çirkin canavarın Abrielle'ın hayatına davetsizce girme eğilimi artarak panik uyandırıcı bir seviyeye ulaşmıştı. Weldon'ın ölüm haberini aldıktan sonra, Abrielle sürekli onun alçak üvey erkek kardeşiyle uğraşmak durumunda kalacağını pek düşünmemişti. Desmond, Weldon'ın ölümünden önce ekonomik sıkıntılarla uğraşıyor olsa da artık miras kalan zenginliğin keyfini sürüyor ve belli ki bunu Abrielle'a ulaşmak için kullanıyordu. Şimdi Kral'ın büyük salonunun sıcağında Desmond'ın yüzü terden parlıyor, fazlasıyla iri gözleri Abrielle'ı rahatsız edici bir hayranlıkla izliyordu.

Kendisine destek olduğu için çocukluk arkadaşı Cordelia Grayson'a minnettar olması gerektiğini biliyordu, o da ailesiyle beraber Londra kutlamalarına katılmıştı. Büyük bir mirasçı olan Cordelia da salondaki erkeklerin ilgisinden kendi payına düşeni alıyordu. Abrielle, bu gece daha sonra birlikte tanıştıkları tüm erkeklerden bahsedeceklerini umuyordu.

Cordelia, saraydaki adamların gerçekten güzel en iyi arkadaşı karşısında büyülenmelerini büyük bir tatminle izliyordu ve arkadaşının görünüşünü gölgede bırakan tek şey mizacındaki nezaketiydi. Hoş bir şekilde yarı saydam mavi-yeşil gözleri, gül rengi yanakları, kıvrıkcık kızıl lüleleri onu pek çok erkek için dayanılmaz kılıyordu. Lord Weldon kırk beş yaşında olsa da Abrielle'a evlenme teklif etmişti, güzelliğine çarpılmıştı ve onunla evlenmek için hevesliydi. Cordelia, arkadaşını bu kadar uzun süredir tanıdığı için, Abrielle'ın bu nişandan fazlasıyla memnun olduğuna ve düğünlerini sabırsızlanarak beklediğine ikna olmuştu. Ve sonunda nişanlısının ölüm haberiyle Abrielle acı dolu bir kahırla dolmuştu. Arkadaşının diğer yakışıklı erkeklere biraz olsun ilgi gösterecek kadar iyileştigiine dair kanıt görmek cesaretlendiriciydi.

Gürültülü bir borazan sesi büyük ziyafetin başlayacağını duyurunca, Abrielle, annesi, babası ile Cordelia, annesi ve babası Lord Reginald Grayson ve Leydi Isolde, kralın çardaghının hemen aşağısındaki masalarına ilerlediler. Fazlasıyla göz önünde olan Abrielle, merhum babasını onurlandıran tören için en iyi halinde görüldüğünü hissetti. Üstündeki elbise, aslında üç yıl önceki Vachel ile düğünü sebebiyle annesi Elspeth için dikilmiş olsa da bu etkinlikten sonra dikkatle sarılmış ve bir sandıkta muhafaza edilmişti. Gösterişli yakasından etek ucuna kadar elbiseyi zarafetle süsleyen yanardöner boncuklar ve mücevherlerle bezeli koyu mavi nakışın etkileyici bir sanat eserinden geri kalır yanı yoktu. Bu elbisenin bitmesi için haftalar boyu sayısız hizmetkârın çalışması gerekmişti.

Paranın ve hizmetkârın epey bol olduğu bir dönemde gerçekleşmişti bu. Ama ailenin şimdiki ekonomik şartlarında, anne ile kızın kendilerini böyle güzel kıyafetlerle donatıp zarif etkinliklere katılmaları nadir yaşanan bir durumdu. Ölmeden önce Berwin onların geçimini gayet iyi sağlıyordu. Üvey babası Vachel da aynı şeyi yapıyordu ama babası Willaume De Ge-

rard, en küçük oğlundan para ve gıda desteği aldıktan sonra verdiği sözü tutmamıştı. Willaume, bunları oğluna mümkün olan en kısa sürede geri ödeyeceğine yemin etmiş olmasına rağmen, belli ki bu yardımı kimden aldığını hatırlamakta zorlanmıştı. Çünkü her şeyi, daha en başta babasının finansal sıkıntısından sorumlu olan büyük oğlu Alain'e kalmıştı.

Bu akşamki törene kadar, Vachel şövalyelerine sağladığı yardımın bir kısmını toplayamazsa ailesinin geleceğinin ne kadar berbat olacağını düşünmek durumunda bırakılmıştı. Tıpkı onun gibi, şövalyeleri de İngiltere'ye dönmüş ve krallık fakirleşmesin diye servet ve unvan dağıtmayı reddeden birçok soyluyla karşılaşmışlardı. Yine de anlamsız kahramanlıklarıyla koparmayı başardıkları unvanın ve zenginliğin keyfini süren diğerlerini ne zaman görse Vachel, ona unvan vermeyi reddetmelerine içerlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Bir eşte istediği her şey Elspeth'te vardı, ilk karısı pek sevimli değildi ve doğum yaparken ona lanetler okuyarak ölmüştü. Derinleşen fakirliklerini öngören Elspeth'in sonunda ona olan tüm sevgi ve saygısını yitireceğinden korkuyordu. Ama sonunda bu gece, yıllar süren tehlikeli hizmetleri için kraldan bir ödül alacaktı.

Ana masada itibarlı bir yerde Kral'la konuşup gülüşen adamlar arasında İskoçyalı'yı görmek Abrielle'ı fazlasıyla şaşırttı. Ellerini yıkamaları için sıcak suyla dolu kâse taşıyan uşağı beklerlerken, Cordelia onu dürttü. "Evet, orada bakılacak hoş bir adam var."

Abrielle bakışlarını hızla ana masadan kaçırdı, yanaklarının yandığını hissetti. "Kral benim için fazla yaşlı, hatta—"

Ama Cordelia sadece güldü ve kurnazca fısıldadı: "Sevgili Abrielle beni kandıramazsın. O yakışıklı İskoçyalı'ya bakan tek kadın sen değilsin, buradaki her birimiz onun adının Raven Seabern olduğunu, Majesteleri İskoçya Kralı David'i temsilen ülkesi adına bu Norman sarayına elçi olarak geldiğini biliyoruz."

“Ana masada bir İskoç mu var?” diye sordu Abrielle masum bir tavırla, ardından Cordelia gözlerini devirince hafifçe gülümsedi ve ağzından kaçan kıkırtıya engel olmak için eliyle dudaklarını örttü. “Cordelia, eğer üzerine düşünmeye değmeyecek bir adam varsa, kesinlikle odur. Kral Henry, Kral David’in kız kardeşiyle evlenmiş ve iki krallığımız arasına barış getirmiş olabilir ama kuzeydeki akrabalarımızın ne kadar kızdığını ikimiz de biliyoruz. Sınırlarda iki ülke adına da korkunç şeyler yapıldı ve insanların kolay kolay unutmadığının sen de ben de gayet farkındayız.”

Cordelia başını yana eğdi, gözleri keyifli bir yaramazlıkla parlıyordu. “Ah, bilmiyorum Abrielle. Bir kadın yakışıklı bir erkeğe bakıp onun nereden geldiğini unutabilir mi? Hoş bir aksan ve sıcak bir yaz akşamı etkisi yaratan erkeksi bir gülümseme, bunu başaramaz mı?”

Abrielle arkadaşının oyunbazlığına gülümsedi ama içten içe üzerinden atamadığı bir huzursuzluk hissediyordu. Bu akşamın kutlamaları gururlu adamların tartışmalarıyla yarıda kesilecek miydi? Babasının komşularından birkaçının onu onurlandırmak için burada olduğunu gördü ama sadece İskoçyalı’ya yöneltilmiş olabilecek öfkeli kısık bakışlar vardı.

“Cordelia, bu kadar ciddi bir şeyden böylesine bir keyif almayı hayal dahi edemiyorum,” dedi Abrielle, arkadaşına iyice yanaştığından annesiyle babası onu duyamazdı. “Ona bakmak bile ihanet etmişim gibi hissettiriyor. Topraklarımızda Saksonlar ile Normanlar arasında yeterince çatışma var; pek çokları tarafından hissedilen gerilime dahasını ekleyebilecek biriyle evlenmeme gerek yok.”

“Ben evlilikle ilgili bir şey söyledim mi?” diye sordu Cordelia.

Abrielle ona kaşlarını çatı, sonra gönülsüzce gülmeye başladı. “Hayır, söylemedin. Ve bu da sana sadece endişelerimin ne kadar derin olduğunu göstermeye yarar. Bu gece eğlenmek için.”

“O zaman zevkini çıkar Abrielle,” diye yanıtladı Cordelia yumuşak bir tavırla, arkadaşının koluna dokunarak. “Tüm kadınlar arasında bunu en çok sen hak ediyorsun.”

Yemek servis edilirken, koridordan geçit töreni yapar gibi ilerleyen hizmetkârların başlarının üzerinde taşıdığı doldurulmuş tavus kuşları karşısında iki genç kadının huşuyla ağzı açık kaldı, sanki canlı kuşlar nehirde ilerliyor gibiydi. Yemeğin her kısmı damaklarına ve midelerine bayram ettirdi. Konuşmaktan çok yediler ve Abrielle, akşamın geri kalanında içinde büyük bir gerilim hissetti. Neler olacağından emin olamıyorlardı ve Weldon’ın ölümünden beri ilk kez birçok seçenekleri varmış gibi hissediyordu. Annesi ile üvey babasına baktı ve birbirlerine yönelttikleri sevgi dolu bakışlarındaki umudu gördü. Eğer Normanlar ve Saksonlar onlar gibi bir araya gelebilseydi, o zaman kendi mutluluğu için bir şans olduğuna inanabilirdi.

Şaşırtıcı şekilde, yüksek masada devam eden konuşmaların çoğunu duyabiliyordu ve bir asil, Raven Seabern’a adını nasıl aldığını sorarken Cordelia da Abrielle’ı dürttü. İskoçyalı adamın derin ve tok ses tonu, Abrielle’ın vücuduna tuhaf titreşimler yolladı. Başkalarının sohbetini dinlememesi gerektiğini biliyordu ama adam kalabalıkla öyle açıkça oynuyordu ki hikâyenin duyulmasını istediği belliydi. Sesi gürdü, pürüzlü tınısı doğduğu o ateşli ve vahşi toprakları çağırıyordu. Abrielle’ın dinlemekten başka şansı yoktu.

“Annem bana hamileyken, gecenin bir yarısında penceresinde bir tıkırtı sesine uyanmış. Yatağından kalkıp panjurları açana kadar ses ısrarla devam etmiş. Cesur bir kuzgun içeri girmiş ve anneme doğru başını eğmiş.” Derin bir aksana bürünerek annesinden alıntı yaptı. “‘Yaşayan azizler adına,’ demiş annem, ‘buraya aйтmış gibi davranıyorsun.’ Kuş uçarak dışarı çıkmış ve bir dakika sonra annemin gül ağacından kopardığı minik bir dalla dönmüş. Annem, babam eve dönme-

diği için onun atından düştüğünden ya da haydutların pusuya yattığından endişeliymiş. Bir uşağına arabayı hazırlatmış ve onu babamın eve dönerken genelde kullandığı yol boyunca ilerleyerek götürmüş. Kuzgun tepelerinde uçuyormuş ve anemi şaşırtarak onları babamın bulunduğu yere yönlendirmiş. Meğer babam nehri geçerken kalaslar devrilmiş ve atı buz gibi suya düşmüş, kendi de iki kaya arasında sıkışmış. Babam sert rüzgârdan dolayı neredeyse donmak üzereymiş ama uşağımız onu çekip çıkarmış ve uzuvlarını ovarak biraz canlanmasını sağlamış. Böylece annem kuzgunlara minnettar kalmak için iyi bir sebep bulmuş ve teşekkür olarak da ben doğduğumda adımla Raven* koymuş.”

Duyan herkes güldü, Abrielle da buna dâhildi. Ama diğer herkesin sesi arasında onun gülüşünü duyan Raven aniden bakışlarını ona çevirip koyu mavi derinliklerini onun üzerinde tutunca yumuşak kahkahası boğazında düğümlendi. Aniden o dipsiz gece yarısı gözlerin esiri olmuştu ve şüphesiz etraflarındakiler normal bir şekilde nefes alıp konuşmaya devam ederken, Abrielle sanki o ve İskoçyalı dünyada yalnızlanmış gibi hissetti. Bu kesinlikle onun alışık olduğu bir duygu olmasa da içinde tomurcuklanan kadınsı bir içgüdü onun gözlerindeki ateşli parıltıyı tanıdı ve onun da aynı şekilde hissettiğini anladı.

“Peki hikâyedeki kuzguna ne oldu?” diye seslendi biri, Abrielle’a çok uzak gelen bir mesafeden. Yine de bu büyüyü bozmak için yeterliydi.

“Ah, annem ertesi gün yemekte onu pişirtti,” diye karşılık verdi Raven, hâlâ genç kadına bakarak.

Abrielle’ın ağzı hayretle açık kalırken, Henry’nin içten kahkahası odada yankılandı. Kral, Raven’ın nereye baktığını elinde olmadan fark etmişti ve genç kadın kendini kraliyet bakışlarının hedefi olarak buldu. Majesteleri masanın ayak-

* (İng.) Kuzgun. (ç.n.)

larından birine elini vurdu. “Delikanlı sizinle dalga geçiyor leydim, korkmayın.”

Abrielle kendini daha çok meraklı bakışın odağında buldu. Yanındaki annesi ona ilgiyle baktı ve Elspeth’in diğer yanındaki üvey babası ise ona kaşlarını çattı. Abrielle onun dikkatinin dağıldığını ve bu akşam hiçbir şeyin ters gitmemesini dilediğini biliyordu.

Abrielle, Raven’ın gülümsemesinin aniden şakacı bir halden daha temkinli bir hale dönüştüğünü görebiliyordu ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Yoksa o da Abrielle’in onun gibi bir adama uygun olmadığını mı fark etmişti? Siyah kıyafetli göğsündeki ekose şalın katları üzerine elini koyup ihtiyatlı bir tavırla konuştu. “Şakamı mazur görün, leydim. Kuzgun bizimle kaldı ve bir köpeğin kemiğe yapışması gibi babamın peşinden ayrılmadı. Kuşun ilgisinin sebebini hiç öğrenemedik ama babamın bir yıl önce boğulan bir ikizi vardı. Onun arabasının yanında uçan bir kuzgun vardı. Her halükârda kuş yaşlanıp ölene kadar bizimle kaldı. Yani görüyorsunuz, düzgün bir teşvikle yırtıcı bir kuş bile evcilleştirilebilir.”

Adam, Kral tarafından fısıldanan bir şeye cevap vermek üzere kafasını çevirince Abrielle rahatladı. Ama rahatlığının altında adlandıramadığı bir tedirginlik vardı.

Nihayet yemek bitti ve Kral tüm azametiyle ayağa kalktı, sessizlik içindeki salonun kontrolü ondaydı. Yüzlerce asil, şövalye ve aileleri ne duyurulacağını merak ediyordu. Abrielle, Vachel’in sanki destek ve cesaret verir gibi annesinin elini tutup nazıkçe sıktığını gördü.

Kral çınlayan bir sesle, kendi adına savaşan Saksonların büyük eylemlerinden bahsetti, özellikle de Berwin Harrington’ı onurlandırarak Abrielle’in merhum babasına karşı gururla dolmasına sebep oldu. Annesinin gözleri dolmuştu ve Vachel, diğer erkeklerin aksine hiç kıskançlık yapmadı. Belli

ki Elspeth'i onu anılarıyla paylaşacak kadar çok seviyordu. Kral en sonunda Abrielle'ın yeni ailesini ve geleceğini etkileyecek konuya geldi.

“Kutsal Topraklar'a yayılmış kâfirlere karşı bizim adımıza çarpışmış binlerce adam var. Saray, ödülü hak etmiş olabilecek her adama en derin minnetini ve dileklerini sunar ama pek çok adamın iyiliği ile krallığın iyiliği arasında denge kurmalıyız. İngiltere güçlü kalmalı ve zenginliğini korumalı. Dolayısıyla şimdilik askerlerimiz en mütevazı minnetlerimize ve hizmetlerinin paha biçilemez olduğunu bilmenin verdiği ödüle sahipler. Bu gece onların başarılarını şarkılarla ve dans ederek kutlayalım.”

Kral elini kaldırdı, ozanları flüt ve lavta ile hareketli bir şarkı çalmaya başladı ama Abrielle hissiz bir halde inanamayarak öylece oturdu. Krallık hazinesi daha fazla ödemeyi kaldıramazdı, yani Vachel'in yıllar süren hizmetine karşılık bir ödül olmayacak mıydı? Bu geceden öncekiler zenginlik ve unvan alırken, o hiçbir şey almayacak mıydı? Boğazındaki yumru yüzünden sanki bir daha yutkunamayacakmış gibi hissediyordu ve gözleri çok tuhaf bir şekilde bir an kupkuruyken, bir sonraki anda acı verici bir şekilde batmaya başlamıştı. Uzun masadaki diğerlerinin kendilerine bakarak birbirlerine mırıldandıklarını ve ailesinin geleceğini konuştuklarını biliyordu. Onların gözlerinden kaçınarak önündeki kadehe odaklandı. Bu kadeh sevgili babasından bir hediyeydi, zamansız ölümünden sadece birkaç ay önce almıştı. Gümüşten yapılmış kadehin ortasında etrafını çevreleyen runik Sakson yazısı vardı. Sağ elini bu aile mirasının etrafına doladı, hem merhum babasının hem onunla paylaştığı asil Sakson soyunun hatırlatıcısından teselli ve güç aldı. Şimdi düşünceleri annesi ve üvey babasına dönebilirdi, ağrıyan boynunu onlara çevirdi.

Hâlâ el el eleydiler, sanki beraber donmuş gibilerdi. Elspeth'in gözlerinde yaş yoktu, ağlamayacak kadar gururluydu. Çenesi azametle yukarıdaydı, parlayan gözleri yorum yapacak herkese meydan okuyordu. Vachel'in amansız ifadesiyse her şeyi ele veriyordu. Bu beklemediği bir darbeydi, Abrielle'in kendisini ve annesini kurtarmış olan adama karşı hissettiği keder yoğun ve acı vericiydi. Üvey babası bu yeni yükün altına nasıl girecekti?

Vachel zorlukla düşünebiliyordu, aklı karmakarışık. En sonunda ona verilmesi gereken onura hiç kavuşamayacaktı; kazandığı ödül çoktan başkalarına gitmişti ve şimdi alınacak başka bir tane yoktu. Kral ona bakmadı ama üstündeki onlarca diğer gözü hissedebiliyordu. Şüpheli, meraklı, hatta acımasızca keyifli bakışlardı, sanki onun kederi bir başkasının perişanlığıyla beslenen bir sonraki dedikoduyla ilgili başka bir trajedi olmaktan öteye geçmiyordu. Sorunlarının gerçek boyutlarını, onun ve küçük ailesinin çok kısa süre içinde herkes tarafından bilinecek kadar fakirleşmeye ne kadar yakın olduğu gerçeğini sır olarak saklamak için canla başla uğraşmıştı. Şövalyelerini tanzim edemeyecek, hatta evde çalışanlara bile ödeme yapamayacaktı. Gururunu daha da kıran şey, sevgili Elspeth'iyle onun kızının Vachel'in talihsizliğinin amansız sonuçlarını paylaşmak zorunda olmasıydı. Hızlı ve kaçınılmaz sonuçları. Orada bulunan herkes, Abrielle'in merakla beklenen bu çeyizi ve eş arayan bu adamların en iyilerini elde edemeyeceğini anlayacaktı. Abrielle'in hak ettiği duruşu ve güvenceyi sağlayacak durumdaki bu en iyiler, dikkatlerini zenginlik getirecek başka bir kız arayışına çevireceklerdi. Üvey kızı hak etmediği şekilde beklentilerini düşürmek zorunda kalacaktı. Daha da kötüsü, ona bir eşin hak ettiği erdemle davranmak yerine güzelliği için onu kullanmak isteyen ahlaksız adamların kovaladığı bir duruma düşecekti. Hiç koca bulamaması da mümkündü, hem kendisine hem

annesine daha çok acı getirirdi bu. Çünkü yanında bu kadar az şey getiren bir kızla kim evlenmek isterdi ki?

Bundan sonra Westminster Kalesi'nde nasıl kalacaktı? Vachel'in tüm düşünebildiği buradan gitmek, acısını huzur içinde sindirebilmektir.

Abrielle derin bir nefes aldı, ziyafetten kalanları toplayıp dansın başlayabilmesi için masaları kaldıran hizmetkârları boş gözlerle izledi. Daha saatler önce, erkeklerin başına üşüştüğü, büyük varis gibi davrandığı kişi oydu. Ama görünüşe göre hem erkekler hem de kader aynı derecede kaprisliydi. Gerçi erkekler kader tarafından, o da erkeklerin kaderi tarafından hırpalanıyordu. Önce babası, sonra asil nişanlısı zamansız vefat etmişti, şimdi de üvey babası ile Kral Henry'nin kararları ve eylemleri dünyasını sarsmış, kendi geleceğini kurmak için ona yardımcı olabilecek tek şeyi, kocasını seçme hakkını elinden almıştı. Şimdi ailesiyle birlikte dururken, önceden bir parça nezaket için etrafında dört dönen adamlar artık bir bakışı bile ondan esirgiyordu. Dalkavukluk edilecek gerçek varisler vardı ve Abrielle artık onlardan biri değildi. İçinde bir yerlerde bir şeyler değişti ve bundan kurtulmaya çalışsa da yeni bir güvensizlik yükselerek onu içine aldı. Bir sorunu mu vardı da onu bir eş olarak almak için tek gerekçe paraydı?

Daha dün ona sadece bir an olsun bakabilmek için saatlerce Abrielle'in kapısının önünde beklemiş olan genç bir adam Cordelia'ya dans teklif etti. Abrielle'a bakarken Cordelia'nın yüzü ısırap doluydu, gözyaşlarını güçlükle zapt ediyordu. Ama Abrielle onun acı çekmesini istemiyordu. Kendi kalbine hançer gibi saplansa da sevgili arkadaşına parlak bir gülümseme yolladı.

Annesinin elini tuttuğunu hissetti, onu doğuran ve acısını kendi acısı gibi hisseden kadına döndü. Annesi hem kocası hem kızı için üzülmüyordu ve Abrielle onun acısını yatıştırmak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

“Anne, üvey babam nasıl?”

Elspeth iç çekti ve büyük salonda yankılanan neşeli müzik notalarının üzerinden konuştu. “Şimdi benimle konuşmaz, diğerleri izlerken olmaz. Ama onun kalbindeki hüznü ve acıyı biliyorum. Ona yapılan adaletsizlik beni çok kederlendiriyor. Ve bunun sana yaptıkları—”

“Bundan bahsetme, burada değil,” dedi Abrielle, kırılğan bir gülümseme sundu ama yüzünün ortadan ikiye bölüneceğinden korktu. “Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak ve bu acı verici akşam kısa sürede unutulacak.”

Ama Elspeth’in ifadesi şüphe doluydu ve Abrielle ona göz yaşlarının sinsi tehdidini hissetmeden daha fazla bakamadı. Dans eden kadın ve erkek kalabalığına döndü, sanki dünyada umursadığı hiçbir şey yokmuş gibi çenesini kaldırmıştı.

Desmond de Marlé’nin onu artık yaltaklanan sırtışının ardına saklamadığı açık bir ilgiyle izlediğini gördü. Hayır, o Abrielle’a zenginliği için bakan adamlardan değildi, o ruhunu tiksindiren bir şehvetle bakıyordu. İlgilendiğini düşünmesin diye Abrielle hemen bakışlarını kaçırdı.

Artık etkileyebildiği adam tipi o muydu? Onu ender bulunan bir duvar halısı gibi sahiplenecek ve herkes ona bakıp kıskansın diye büyük salonuna asacak bir adam?

Ve sadece o da değildi, sessizce büyüyen bir korku hissiyle bunu fark etti. Salonun köşelerinde pusuya yatmış adamlar, ufak bir peynir parçasının etrafına üşüşen fareler gibi yaklaşılmaya başlamışlardı.

Ama Vachel hâlâ onu gözlüyordu, yüzü duygusuz, gözleri tetikteydi ve Abrielle anlık bir rahatlama hissetti. Ancak daha ne kadar sürecekti ki? Sarayda bu kadar az etkiye sahipken, üvey babası onu nasıl koruyabilirdi?

Sonra bir dans partnerinden diğerine geçen Cordelia’yı gördü, şimdi de Raven ona yaklaşıyordu. Abrielle içinde açıklayamadığı bir sıkışma hissetti ama hızlıca kendi kendine sor-

du: Yakışıklı İskoç'un dans etmek için Cordelia gibi harika bir kadını seçmesi hangi sebepten kendini aşağılanmış hissettiriyordu? Cordelia herhangi bir kadın değildi, aynı zamanda en eski ve en iyi arkadaşıydı. Daha sonra odasının mahremiyetinde duygularını gözden geçirecekti ama şimdilik içindeki karmaşadan kimse şüphelenmesin diye yüzüne büyüleyici bir gülümseme yerleştirdi. Aynı zamanda arkadaşı için de gerçek bir endişe duyuyordu, çünkü Raven henüz Cordelia'yla tanıştırılmamıştı ama yine de ona yaklaşıyordu. Böyle bir tavır adamın ona olan niyetleri açısından pek de hayırlı sayılmazdı, kendini önce Cordelia'nın babasına takdim etmesi gerekirdi.

Gülümsemeye ve şenliğin tadını çıkarıyormuş gibi görünmeye devam ederken, Cordelia ve Raven'ın dans etmediğini fark etti, sessizce ve derin bir şekilde sohbet ediyor, arada bir Abrielle'a doğru şüphe uyandırıcı bakışlar atıyorlardı. İçgüdüleri kendini tamamen yanıltmıyorsa, onun hakkında konuşuyorlardı ve ikisi birden aniden ona doğru dönünce, bakarken yakalanan kişi Abrielle oldu. Sevgili arkadaşı gülümsedi, İskoçyalı ise kaşlarını çattı. Abrielle onların ne işler çevirdiğini düşünürken nefesini tuttu. Dik kafalı arkadaşını daha dikkatli olması için uyarmak zorundaydı, çünkü İskoçyalı adam fazlasıyla cüretkâr görünüyordu.

Kalabalığın içinden geçerek ona doğru gelmeye başladılar ve her adımda hissetmek istemediği ürpertici bir heyecanla karışık bir dehşet duydu. Onu korkutacak şekilde Cordelia onunla dans etmesi için bir adamı ikna etmek gibi büyük bir iyilik yapıyordu. Ve bu herhangi biri değil, tavırlarıyla her iki kadına da yaklaşımı şüpheli olan bir adamdı. Bir yanının yakışıklı İskoçyalı ile dans etmeyi sorun etmeyeceği doğrudu ama sadece daha münasip şartlar altında.

Ailesine doğru baktı, sadece nerede olduklarını görmek istiyordu. Oldukça anlaşılır bir şekilde hararetle birbirleriyle konuşuyorlardı. İskoçyalı'yı etkilemek için bariz bir şey

ı apmıyordu ama adamın ona doğru gelirken doğal bir zarafet ve sessiz bir güç havasıyla attığı uzun adımlar diğerlerinin içgüdüsel olarak yoldan çekilmesine neden oluyordu. O yaklaştıkça devam ederken Abrielle, geleneksel kıyafetlerinin vücudunu nasıl kusursuzca sardığını düşünmeden edemedi. Sanki çok yetenekli eller kıyafetlerini adamın üstüne dikivermiş gibi geniş omuzlarında ve göğsünde sıkıca geriliyor, dar kalçalarını ve uzun bacaklarını vurguluyordu.

Gerçi aralarında bir kol boyu mesafe kaldığında Abrielle'in dikkatini çeken şey onun kıyafetleri değildi. Son derece yetenekli bir sanatçı bu adamı bizzat yontmuş gibiydi ve genç kadın onun çehresinin güzelliğiyle büyüldü: Dikkatli bir farkındalıkla dolu mavi-siyah gözlerin üzerindeki kavisli koyu renk gür kaşlar, kırıldığı için cazibesini artıran hafif bir eğriliğe sahip ama bunun dışında kusursuz bir burun ve amansız bir yırtıcının heyecan verici bir belirtisi olan çıkık, keskin elmacık kemikleri. Yalnızca dolgun ve zarif şekilli ağzı ona hafif bir yumuşaklık katıyordu ve... Sonra gelip Abrielle'in önünde durdu.

Abrielle'in tek görebildiği gizli bir gerginlik taşıyan Cordelia'nın gülümsemesiydi. "Abrielle bu bey seninle tanışmak istedi." İki arkadaş da bunun resmi bir takdim olmadığını, olamayacağını yüksek sesle dile getirmediler. Ama genç kadınlardı ve dünya hakkında daha çok şey öğrenmeye hevesliydi-ler, özellikle de bu ders yıkıcı bir yakışıklılığa sahip, yıkıcı derecede erkeksi bir adamı içeriyorsa. "Sana takdim edeyim..."

Raven bir baş selamı vererek ciddiyetle konuştu. "Raven Seabern, leydim."

Abrielle reverans yapmayı başardı. "Ben de Abrielle Harrington," dedi, gerçek duygularını saklama konusunda adamın daha başarılı olduğunu düşünüyordu. Gören herkes, Raven'ın bu tanışmayı yumuşak kalpli Cordelia'yı tatlı sözlerle kandırarak elde ettiğini değil de gerçekten talep ettiğini sanırdı.

“Ve sizin merhum babanız da bu gece onurlandırdığımız cesur adamlardan biri mi?” diye sordu Raven.

Abrielle başıyla onayladı, böyle bir onuru kendisi de hak eden Vachel’e bakmaya cesaret edemedi. Bir yandan rahatlamıştı, çünkü Kral’ın açıklamasının ardından üvey babasının düşünecek başka şeyleri vardı şimdi. Üvey babası tanımadığı bir adamla, geleneklerin gerektirdiği şekilde kendini Vachel’e tanıtmayan bir adamla konuştuğunu görse endişelenirdi. Bir İskoç’un üvey kızıyla konuşuyor olmasını daha derin bir utanç sebebi sayar mıydı?

Cordelia elini Abrielle’in koluna koydu. “Evde ona benzeyen daha başkaları var mı diye sordum ama erkek kardeş olmadığına ısrar ediyor.”

Raven, Cordelia’ya hafifçe gülümsedi. “Sadece babam var, o da annemin ölümünden sonra kendi düzenini kurdu. Tabii ki o burada olsaydı, şüphesiz leydim görünüşünüzle kalbini gümbür gümbür attırırdınız.”

Abrielle şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, hakarete uğramış hissedip hissetmemesi gerektiğini bilemiyordu. Raven, Abrielle’in önünde açıkça Cordelia’yla flört mü ediyordu? İskoçyalı’nın bu sözlerine karşılık Cordelia resmen kıkırdadı. “Anlamalısınız sö. Herhangi bir niyetle sormuyordum.” Sorusu için bir neden gösterirken omuzlarını kaldırdı. “Sadece merak ettim.”

Abrielle arkadaşının cevabı karşısında inleyebilirdi ama tam o anda müzisyenler yeni bir dansa başladılar. Bu Abrielle’i gerçekten dehşete düşürdü çünkü şüphesiz Raven kendini onunla dans etmeye mecbur hissedecekti. Onu apaçık reddetmek ikisini de utanç verici bir duruma sokardı ama Abrielle’in öfkeli gururu bunu yapmak istiyordu. Geçen bir saatte serveti azalmış olabilirdi ama herhangi bir adamın acımasını istemiyordu, onuru ve gururu arasında çılgınca bir denge ararken Raven’in derin sesi araya girdi.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz leydim?”

Abrielle çenesini kaldırdı, sesini ancak onun duyabileceği kadar alçalttı. “Teklifinizle beni onurlandırdınız söz ama partner olarak ilk seçtiğiniz kişiyle dans etmekten daha çok keyif alacağınız kesin.” Hemen sağında, yaşlıca bir kadınla sohbet dalmış olan Cordelia’ya doğru hafifçe başını salladı.

“Buna daha fazla katılamazdım,” diye karşılık verdi Raven. “Bu yüzden hemen yanınızda duruyorum leydim. Nazik kalbinizin bu sakar İskoç budalaya acımanızı sağlayacağını ve yerel yeteneklerin arasında iyice ahmak gibi görünmesine engel olacağınızı umuyorum.”

Abrielle onun durumu zekice tersine çevirişi karşısında gülümsemeden edemedi. Onun acıması karşısında gücense de genç adam açıkça ve çekici bir şekilde ona ricada bulunmuştu. Bu adam iddia ettiği şekilde dansa yetenekli olmayabilirdi ama ikna kabiliyeti en üst seviyedeydi. Belli ki diplomat olmak için doğmuştu ve adam elini ona doğru uzattığında Abrielle istese bile direnemezdi.

Güzel kadını kollarına aldığı anda Raven Seabern korkunç bir hata yaptığını biliyordu. Yaşlı ve genç çiftlerin bir araya gelmesiyle çabucak oluşan çembere doğru onu eliyle yönlendirdi. Diğerleri hoplayıp zıplayan dansçılardan oluşan sonu gelmez çemberin etrafında dönerek neşeli bir sıçrayış ya da ayakucuyla topuğunu yere vurma hareketi yaparak müzikle beraber yeteneklerini ve becerilerini sergilemeye başladığında adımlar takip edilebilecek kadar kolaydı. Henry’nin gürleyen kahkahası, misafirlerinin iyi vakit geçirişini izlerken aldığı keyfin kanıtıydı. Şüphesiz, ziyafetin sıkıcı ve ciddi bir etkinlik olacağını düşünenler aslında fazlasıyla hareketli bir hadiseye dönüştüğünü anında fark ettiler. Majesteleri’nin daha ağırbaşlı etkinliklerdense böyle olmasını tercih ettiği kolaylıkla anlaşılabilirdi.

Ama daha önceki dansçıları izlemektense Raven bu akşamın çoğunda Abrielle'ı izlemişti çünkü bu zamana kadar gördüğü en büyüleyici yaratıktı. Abrielle'ı ziyafette bir masada ilk kez gördüğünde, gözlerini açıkça ona dikmeye son vermesi neredeyse imkânsız olmuştu. Kızıl-altın saçları bir bakirede olması gerektiği gibi serbest bırakılmıştı ve güzelliği bir meşalenin parlak alevi gibi görkemliydi. Pembe dudakları onu öpmesi için davet ediyor, mum ışığının yumuşak ışığı altında ışıldayan pürüzsüz kaymak teni genç adamın titreyen parmaklarını dokunması ve okşaması için çağırıyordu. Sadece görüp böyle tepki verdiği genç bir kız hiç olmamıştı.

Abrielle'ı bu kadar dikkatle izlediği için ondaki değişimi de fark etmişti. Neşe ve canlılığın ışığının aniden tamamen söndüğünü, kısacık bir anda nasıl perişanlığa döndüğünü görmüştü. En sert kalbi bile kırabilecek türden bir manzaraydı. Ziyafetten sonra ondan uzak durmak, genç lordların hiçbirini onu dansa kaldırmazken ebeveynlerinin arasında sessiz bir cesaretle duruşunu izlemek Raven'ın her şeyine mal olmuştu. Abrielle'ın üvey babasının onurlandırılma vaktinin geldiğini anlamış olması gerektiğini fark etti çünkü Kral'ın kararı yaşlı adama bir darbe gibi inmiş, bu da tatlı kızı etkilemişti. Ama nasıl? Bu küçük aile ne gibi sırlar saklıyordu? Abrielle tarafından ele geçirilmiş halde önce onun arkadaşına ve sonra ona yaklaşmıştı, hem de iki genç kadına da resmen takdim edilmeden.

Abrielle'ın genç arkadaşı Cordelia Grayson, belli ki Raven'ı bir dans partneri olarak tanıtarak ona yardımcı olmak istemişti. Genç adam yaklaşırken Abrielle'ın kendisini nasıl takip ettiğini fark etmiş ve onun her düşüncesinin yarı saydam gözlerine yansıdığını görmüştü. İlgi, tereddüt, şüphe, dehşet. Hepsi genç kadının gözüpek gururuyla kuşatılmıştı. Soyadını tehlikeye atacak ve ona gümüş bir tabakta sunulan bir adamın keyfini sürecektir türden bir kadın değildi... Bir

arkadaşı en temiz niyetlerle buna vesile olsa da. Raven'ın ilgisini istemediğini belli etmişti ve genç adam başka bir kadın söz konusu olsa sadece meydan okunmuş hissedeceği yerde, Abrielle'in tatlı ve harika bir gülümsemeyle gelen reddi onda tehlikeli şekilde derin yaralar açmıştı. Raven genelde isteksiz bir kadınla nadiren karşılaşır ve onun fikrini değiştirmek için uğraştığı daha nadir olurdu. Ama Raven Seabern gibi bir adam istediğini elde ederdi ve onunla dans edecekti.

Dans ettiler de. Sonra dans figürlerinin gerektirdiği şekilde ayrıldılar, dans ederken elleri tekrar tekrar ayrılıp birleşti. Her seferinde genç adam, onun güzelliği ve yumuşaklığıyla alev almışçasına yandı âdeti. Kendi kontrolünün hiç anlamı yokmuş gibi hissetmekten hoşlanmamıştı. Bir noktada genç kadını havaya kaldırdı, büyük elleri onun narin göğüs kafesinin üzerinde birleşmişti. İşte tam o sırada Abrielle'in yüzünün kızardığını, nefesinin kesildiğini fark etti ve içinde anlık bir merak uyandı: Aralarındaki çekimi o da hissediyor olabilir miydi?

Dans çok erken bitti ve Raven'ın tüm yapabildiği onu ailesinin yanına geri götürmek oldu. Genç kadının annesi ona gülümsedi, üvey babası ise basit bir baş selamı verdi ve Abrielle de hoş bir reverans yaptı. Ardından ona bakmadı. Dans pistinde paylaştıkları o andan sonra, Raven'ın merakı onun suskunluğu karşısında daha da uyandı. Bunun neye alamet olduğunu merak etti, gerçi kesin olarak öğrenebileceğinden şüpheliydi çünkü yarın Kral'ın hizmetinde tekrar yola düşecekti ve kuzey İskoçya'daki evine ne zaman döneceğini bile bilmiyordu.

Raven sessiz bir veda ile yanından ayrılacak olsa da kendini onu izlemeye devam ederken buldu. Abrielle'in üvey babasının fazlasıyla becerikli olduğunu bilmesine rağmen, adamın bu akşam yüzünden dikkatinin dağıldığı belliydi, kendi geleceğine yoğunlaşmıştı. Ve rezil adamlar Abrielle'i izlemeye devam ediyordu. Özellikle bodur ve şişman bir tanesi Abrielle'a yak-

laşıp ona selam verdi. Vachel adamla yüz yüze gelmek üzere ileri doğru bir adım attığında, Abrielle elini onun koluna koydu ve sessizce o yabancıyla gitti, gerçi bu dokunuşun bile onu rahatsız ettiği belliydi. Raven kıza tehdit olarak algıladığı bu adam konusunda daha fazlasını öğrenmek zorunda kalacaktı.

Dans partnerlerinin taban tabana zıt olduğunu umutsuzluk içinde fark etti Abrielle. Raven bir şövalyenin zarafetiyle, rakibinin etrafında daire çizerek kılıç kullanmaya alışkın bir adam olarak hareket etmişti. Desmond de Marl , Abrielle’ın merhum nişanlısının üvey kardeşi ise pistin üzerindeki rahat adımlarda bile sendeliyordu. Nemli ve sıcak eli Abrielle’ın elini çok sıkı tutuyordu ve dans sırasında beline dokunması gereken kısımda, Abrielle onun kendisini bir meyveyi olgunlaştırmı diye kontrol edercesine sıkıldığına yemin edebilirdi. Gözleri açgözlülükle ona dikilmişti. Abrielle ondan kaçabilirdi ama Vachel’in onu savunmak zorunda hissetmesini istemiyordu.

“Yarın sizi ziyaret edeceğim leydim,” dedi Desmond özgüven dolu bir sesle.

“Ben– ama edemezsiniz lordum,” dedi genç kadın, uygun bir neden düşünmeye çalışarak. “Üvey babamın benim için henüz benimle paylaşmadığı planları olabilir.”

“Ona bu gece ne olduğunu biliyorum,” dedi Desmond, sesini alçaltma zahmetine bile girmemişti.

Abrielle ürktü, onun yüksek sesini kimlerin duyabildiğini merak ediyordu. “Lütfen lordum–”

“Benim gibi nüfuzlu bir adamın arkadaşlığı onun işine yarayabilir.”

Adamın onu sıkıştırma konusundaki ısrarı Abrielle’ın cesaretini güçlendirdi. “Lordum, üvey babamla konuşmanız konusunda ısrar edeceğim.”

“Ah, inan bana kızım, konuşacağım.”

Müzik sona erdiğinde, Desmond onu ailesinin yanına geri götürüleceğine dans pistinde öylece bıraktı. Abrielle ailesinin

yanına gittiğinde annesi konuşmaya başladı: “Abrielle, o korkunç adam–”

Vachel sert bir sesle araya girdi. “Leydi karım tek kelime daha etmeyin, başkaları duyabilir.”

Abrielle dudağını ısırarak ikisinin arasındaki yerini aldı. Ah, bu akşamın bitmesini nasıl da istiyordu ama bu onların dertlerine son vermeyecekti. Annesinin gözlerindeki endişeye ve Vachel’in gözlerindeki soğuk gurura bakmaya devam edemezdi. Abrielle’in içinden yükselen derin ve hastalıklı bir his bastırılmaz hal aldı.

Ve bu kadarı yetmezmiş gibi, Raven onu tekrar izlemeye başlamıştı. Başka bir sürü kadına yönelttiği kur dolu bakışlar değildi bunlar, bu da Abrielle’in danslarının ona bir anlam ifade etmediği yönündeki şüphelerini doğruluyordu. Ama zaten neden bir anlam ifade edecekti ki sonuçta Abrielle artık onun dikkatine değmezdi. Herkes ona büyük bir çeyiz kalacağını zannederken İskoçyalı tüm dikkatini Abrielle’a vermiş, ardından Vachel’in unvan umutları paramparça olunca uygunsuz bir şekilde onunla tanışmıştı; genç kadın kendi kendine, üvey babasının yıkılan umutları hakkında İskoçya elçisinin ne bildiğini sormak zorunda kaldı. Adam onunla dans etmiş olmasına rağmen, biraz zaman geçirdikten sonra onun değersiz olduğuna karar vermiş gibiydi. Erkekler gerçekten canavardı çünkü ancak bir canavar ona böylesi bir ilgi gösterip ardından onun çeyizi olmadan değersiz olduğuna karar verip böyle acımasızca geri çekilebilirdi.

Majesteleri’ni izleyerek kendini oyalamaya çalıştı. Kral bir hizmetkâra yerde bir çift kılıcı çaprazlamasını emrettikten sonra, müzisyenlere uygun şekilde lavtalarla çalman hızlı bir şarkıya geçmeleri talimatını verdi. Raven gönülsüzce öne çekildiğinde direnmeyince Abrielle şaşırıldı. Şimdi neyin peşindeydi?

Kral’a eğilerek verdikten sonra genç adam kılıçların üzerinde sıçrayarak bir dansa başladı. Raven’ın ayakucunu ve to-

puğunu yere inanılmaz bir hızla vurup silahların üzerinden ve çevresinden oradan oraya geçişi baş döndürücü bir gösteriydi. Deri ayakkabısının taşa vurma sesi kendine has bir müziğe sahipti. Sakar bir İskoç budala tabii, diye düşündü Abrielle, büyülenmiş halde. Yalnız da değildi. Bu performans giderek artan bir izleyici kitlesi topladı, orada bulunan genç kızların belirgin ve kadınsı iç çekişlerine, Raven'ın kilti tehlikeli şekilde yukarı her sıyrıldığında duyulan keyifli kıkırdamalar karışıyordu.

“Tanrım, onun altına bir şey giydiğini hiç sanmıyorum,” dedi Cordelia şokla nefesini tutarak, izleyicilerin oluşturduğu çemberde Abrielle’a katılırken. Açık renk saçlı kadının yanaklarının giderek artan kızarıklığı açığa vurmasına rağmen, yünlü kumaşın hışırtılı hareketlerini fazlasıyla yakından takip ediyordu.

Abrielle geri çekilerek diğerlerinin önüne geçmesine müsaade etti, onu izlemenin getirdiği sıcaklık ve heyecan duygusuyla kafası karışmıştı. Raven özel olarak onu değil, sarayı şoke edecek bir şov sergiliyordu sadece. Cordelia’nın eğlenceyi izlemek için yakında kalacağını düşünüyordu ama arkadaşı dudağını ısırarak onunla beraber ilerledi.

“Haydi, çıkar ağzından baklayı,” dedi Abrielle sabırla, Cordelia’nın dalgın halini biliyordu.

“Seni Desmond de Marlé ile dans ederken gördüm.”

Abrielle’in tek karşılığı omuz silkmek oldu.

“İnsanların onun hakkında söylediklerini duydum. İki karısı olmuş ve ikisi de doğum yaparken ölmüş, biliyor muydun?”

“Zavallı kadınlar,” diye mırıldandı Abrielle.

“Pek çok açıdan hem de. Görünüşe göre adama her karısından para kalmış ve sonra da Weldon yeni biten kalesinin merdivenlerinden düşüp öldüğünde Desmond’a serveti miras kaldı. Bu sana şüpheli gelmiyor mu?”

Abrielle kendini berbat hissederek arkadaşının yüzünü inceledi. “İnsanlar Weldon’ın ölümüyle Desmond’ın bir alakası olduğunu mu düşünüyorlar?”

Cordelia omuz silkti. “Bu sadece bir varsayım ama en çok yararı o sağladı.”

Abrielle iç çekerek, “Ve ben de geleceğimi kaybettim,” diye ekledi. Ardından derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. “Ama geçmişte yaşayamam. Yeni bir fırsat çıkacak, bundan eminim.”

Cordelia’nın ifadesi gereğinden fazla anlayış doluydu, göz yaşları onu yeniden tehdit etmeden önce Abrielle’in başka yöne bakması gerekti.

Nihayet annesi ile üvey babası odalarına çekilme niyetiyle ortaya çıktılar. Neşeli beklentilerle başlayan gece hissiz bir umutsuzluğa dönüşmüştü. Cordelia ve ailesi kaleden ayrıldılar, hatta Vachel hayal kırıklığını sindirmek için yürüyüşe çıkmaya ihtiyaç duyduğunu söyleyince Elspeth ile Abrielle kendilerini odalarında yalnız buldular.

Abrielle kendini sararak öylece ayakta dururken, annesi Vachel’e paylaştığı yatak odasına hüznle çekildi ve soyunmaya başladı. Abrielle aniden babasının kendisine vermiş olduğu kadehi unutmuş olduğunu fark etti. Büyük salonda bir yerlerde olmalıydı. Böylesi değerli bir hatırayı kaybetmenin paniği içinde kendi güvenliği aklına bile gelmedi. Sonsuza dek kaybetmeden önce kadehi geri alma endişesiyle odasından dışarı fırladı. Acelesinden, büyük salona döneceğini annesine söyleyemedi. Oraya ulaştığında kadehin, davetliler dans edebilsin diye hizmetkârların uzun masaları ayırıp koydukları yerde olduğunu görünce rahatladı. Kadehi tekrar eline geçirince, aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı ve ta ki çok geç olana kadar başka birinin varlığını fark etmedi.

İKİ

Desmond sinsi bir yılan gibi gizlendiği yerden sıçradı ve hızla terli avucuyla Abrielle'in çığlıklarını bastırdı. Kıvranan, tekmeler savuran, onu tırmalamak veya başka şekilde yaralamak için kollarını savuran genç kadını sürükleyerek büyük salonun odalarına çekti ve hızla onu uzun koltuğa yapıştırdı. Artan korkusuyla Abrielle adamın yüzünü tırmalamaya çalıştı ama Desmond parmaklarını onun çenesine geçirdi ve iğrenç diliyle ağzının derinlerine saldırdı.

Bu şekilde hırpalanmak şöyle dursun Abrielle daha önce bir talibi tarafından hiç öpülmemişti, Lord Weldon tarafından bile. İğrenç Desmond de Marl  tarafından zorla alıkonulduğu gerçeği sadece baştan ayağa korkutucu değil, aynı zamanda son derece tiksindiriciydi. Ufuktaki, kısa bir süre içinde onun şehvet dolu arzularının kurbanı olacağı ihtimali tüm azmiyle mücadele etmesine sebep oldu. Adamın sıkıca hapseden kollarının arasına sıkışan Abrielle, özgürlüğünü geri kazanmak için öfkeli bir girişimle ısırđı, tırmaladı ve debelendi.

Abrielle serbest kalmak için mücadele ederken az sonra paniğine vahşi bir içgüdü katıldı ama adamın ter içindeki ağır bedeni ve kendi eteğinin katları ona mani oluyordu. Nihayet

tek bacağına kurtarmayı başarıp körlemesine tekmeler savurduğunda de Marl  kıpırdamadı bile ama Abrielle kendisi için çok değerli olan kadehi düşürdü. Kadeh yere çarptı ve çıkan ses gürültüyle yankılandı.

Desmond onun çenesini daha da sıkınca Abrielle acı içinde bağırdı.

“Sessiz ol, seni küçük aptal,” diye emretti adam, sesi sert ve parlak gözleri korkutucuydu. “Senin için en iyisi  u, orada uzanacaksın ve...”

Kelimeleri hareket eden bir ekose şalla duyulmaz olurken yabancı bir hırıltı havayı kesti. Abrielle pusuya düşürüldüğü hızla serbest kaldı. Desmond’ın yuvarlak gözlerinin dehşetle kocaman a ıldığını gördü, serserinin bedeni onunkinin üzerinden kaldırıldı ve sanki i i domuz yağı değil de t yle doluy-mu  gibi zahmetsizce kenara atıldı. Ancak o zaman Abrielle bunu yapanı, Desmond’ın gözlerine o korkuyu düşüren ve  imdi –Marl ’den yayılan seslere bakılacak olursa– acı çekti-ren kişinin kim olduğunu fark etti.

Siyah  a ları omuzlarında savrulan Raven tek eliyle Desmond’ı ensesinden yakalamış, diğer yumruğunu yüzüne geçiriyordu. Hareketleri Abrielle’da hem dehşet hem de derin bir rahatlama duyguları yaratıyordu. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz kaldı, sonra kendini toparlayarak doğrulup oturdu, altında toplanıp bacaklarını ve kalçalarının geniş bir bölümünü sergileyen eteklerini düzeltmeye çalıştı. Kumaşı altından kurtarmayı başardı ama Raven’in dikkatini çekmeden yapamamıştı.

Abrielle’in hareketi onun dikkatini dağıttı ve geniş adam yumruklarını savururken kalakaldı. Raven’in gözleri Desmond’dan ona kayarken yüzündeki   ke dolu bakış yerini başka bir şeye bıraktı. Aynı yoğunlukta ama farklı şekilde karanlık ve tehlikeli bir şeye. Sinsi Desmond bu dikkat dağınlığından faydalandı ve serbest kalmak için kıvrandı ama

Raven onun gitmesine izin verip Abrielle’a yandaki koltuktan işlemeli bir şal uzattı. Karşılığında mırıldanarak söylenen bir, “Teşekkür ederim,” aldı.

Her ikisinin de onuru adına, genç adamın bakışlarını kaçırıp yüzünü çevirmesi gerekirdi ve birkaç dakika sonra Raven bunu yapınca Abrielle’ın üzerini örtüp ayağa kalktı.

Raven işte o zaman tekrar ona döndü, tereddütle elini uzattı. Sanki kalkmasına yardım etmek, onu teselli etmek ya da ona dokunmak istiyor gibiydi ama Abrielle’ı merak içinde bırakarak eli tekrar yan tarafına düştü.

“Yaralandınız mı leydim?” diye sordu Raven, Abrielle kızarmış göğsünü şalla örtmeye çalışırken.

Abrielle’ın vermeyi başarabildiği tek cevap hayır anlamında başını sallamak oldu ve sonra koridora kaçtı. Annesiyle kaldıkları odalara doğru koşarken bir an için bile durmayı göze alamadı. O gittikten sonra, Desmond’ın genç kadını sürüklediği uzun koltuğun yanında kadehin durduğunu fark etti Raven. Kadehi yerden kaldırıp merdivenin yukarısındaki sahanlığa çıktı ve orada birkaç dakika bekledi. Çünkü şüphesiz korkmuş Abrielle az önce yaşananları ailesine anlatıyor olmalıydı ve genç adam kendilerini toparlamaları için onlara biraz zaman vermeliydi. Münasip bir sürenin ardından uzun ince parmaklarıyla kapıyı çaldı.

“Kim o?” diye seslendi Elspeth kapının yanından.

“Ben İskoçyalı, Raven Seabern.”

Kapı, kadının onun bakışlarıyla karşılaşmasına yetecek kadar, çok az aralandı. Elspeth ona titrek bir gülümseme sundu, kızını o korkunç canavardan kurtardığı için minnettardı. “Korkarım kızım gelip size doğru düzgün teşekkür edemeyecek durumda ve babası yakında dönecek ama eğer kabul ederek kibarlık gösterirseniz, benim sonsuz minnetim sizindir. Siz olmasaydınız, korkarım o korkunç adam kızıma istediğini yapacaktı.”

“Kızınız gittikten sonra onun kadehini buldum,” diye mırıldandı Raven, nesneyi kadının görebilmesi için havaya kaldırdı.

Kapıyı iyice açan Elspeth, kadehi alırken gerçekten hiç korkmadı ve hafifçe gülümsemeyi bile başardı çünkü kızı bu kıymetli eşyanın kendisine geri döndüğünü öğrenince rahatlayacaktı. “İçten teşekkürlerimi sunarım nazik sör. Bu hem kızımın hem benim el üstünde tuttuğumuz bir şey. Daha evvel babasınındı ve Berwin’den önce Harrington’larda nesilden nesle geçmişti. Zamansız ölümünden önce babası kadehi Abrielle’a verdi ve kızım onu unuttuğunu fark ettiğinde geri almak için düşünmeden odadan çıkmış. Elbette o korkunç adam tarafından tuzağa düşürüleceği hakkında en ufak fikri yoktu. Kızımı ne kadar tanıdığınızdan emin değilim ama önceden Weldon de Marlé ile nişanlıydı. Lord hazretlerinin ölümünden beri de Desmond onu takip etme eğiliminde.”

“Kocanızın kısa sürede döneceğini söylediniz, değil mi leydim? Belki de sizin ve kızınızın güvende olduğunuzdan emin olmak için o gelene kadar şurada, sahanlıkta nöbet tutmalıyım. Eğer ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, kapının arkasına bir sandalye yaslayın.”

Kızının başına gelen hadiseden dolayı hâlâ titrediğini hissederek Elspeth ürkek bir minnetle gülümsedi. “Sanırım kocam dönene kadar nöbet tutarsanız Abrielle’la kendimizi daha güvende hissederiz... sadece Desmond odamıza zorla girmeye çalışırsa diye. Kafayı kızıma sahip olmaya takmış görünüyor ve Abrielle’ın ondan daha çok nefret ettiği biri yok. Ama geri dönmesine gelirsek, bilemiyorum. Korumanız için... ve nezaketiniz için tekrar teşekkürler,” diye mırıldandı minnet gözyaşlarıyla mücadele ederken. “Bu gece sizi Tanrı gönderdi, sadece kızımı kurtardığınız için değil, bizi çok az tanımanıza rağmen bize göz kulak olduğunuz için de.”

“Evet, sizi pek tanımadığım doğru leydim ama kızınıza saldıran türden serserileri iyi tanırım. Daha onu görür görmez güvenilecek bir adam olmadığını düşündüm. Şüphe yok ki leydim, böyle adamlar tarafından rahatsız edilenlere yardımcı olmaya fazlasıyla istekliyim. Artık size iyi geceler diliyorum. Lütfen iyi dinlenin.”

Kapıyı kapattıktan sonra Elspeth bitişik yatak odasına girdi, kızı kendini yatağa atmıştı ve hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. Yakışıklı biri bile, o toprak beyinin başvurduğu alçak taktiklerin sebep olduğu korkunç anıyı aklına getirebilirdi. Adamın saldırısından önce Abrielle’in ona karşı hissettiği öfke dolu tiksinti artık nefretiyle de birleşmişti.

Nazikçe kızının sırtını okşayan Elspeth onun korkularını yatıştırmaya çalıştı. “Raven Seabern, Vachel dönene kadar odamızın dışında nöbet tutacak,” diye mırıldandı, kocasının ne zaman döneceğini merak ederek. Koruyucularını düşünürken uzun bir an geçti. “İskoçyalı takdir edilesi bir adam olduğuna dair her tür belirtiyi gösteriyor... Çok yakışıklı bir centilmen... Lord Weldon’dan bile yakışıklı. Ama tabii lord hazretlerinin öldüğü zaman kırk beş yaşına yaklaşmış olduğunu unutmamam gerekir.”

Lord hazretlerinden kalan anılar uzun bir sessizliğe sebep oldu ve iki kadın da bunu bozmaya niyetli değil gibiydi. Ta ki Elspeth düşünceli şekilde iç geçirene kadar. “Biliyorum, bir leydinin böyle şeylerden bahsetmesi uygun değil ama bir süredir düşünüyorum da... son yaptıklarından sonra daha da çok düşündüm, sana yaklaşmaya cüret ettiği için Desmond şiddet içeren bir şekilde tehdit edilse, belki de mesafesini korumayı öğrenirdi.”

“Ben bu şekilde düşünmüyorum,” diye mırıldandı Abrielle yatak örtüsüne doğru. “Sadece bırak gitsin, anne. Yakında Londra’dan ayrılacağız.” Weldon’ın ölümüne Desmond’ın katkısı hakkında Cordelia’nın söylediklerini neredeyse an-

nesine anlatacaktı ama onu nasıl daha fazla üzebilirdi ki? Vachel'in ona ölümüne meydan okumasını istemiyordu. Kendi babası da bu şekilde anlamsızca ölmüştü. Ve her şeyden öte, Desmond zamanında durdurulmuştu. Titredi.

Dışarıda, güvenli bir mesafede Desmond yaralarını sarıp planlar yaptı. O kibirli ve her şeye burnunu sokan İskoç'tan kurtulduktan sonra, kaçışını sağlama almak için çılgın gibi en yakın kapıya koşmuştu. Kaçışının hızı yeri döven topuklarının koridorda yankılanan sesinden açıkça anlaşılabilirdi. Kaleden çıkana kadar durmadı ve kendini atına attı. O zaman bile topuklarını hayvanın hızla inip kalkan yanlarına vurdu. Bu gece engellenmiş ve aptal durumuna düşürülmüştü ama başka bir gece olacaktı ve Raven'in Abrielle'a karşı hissettiği sahiplenmeyi unutmayacaktı.

O gece daha sonra Vachel kaleye döndü ve ailesinin yerleşmiş olduğu odalara doğru yavaşça merdivenlerden çıkmaya başladı. Kötü bir ruh halindeydi, geleceğe yönelik sınırlı seçenekleri aklında dönüp duruyordu.

Sahanlığa yaklaşırken, sırtını duvara yaslanmış halde oturan İskoçyalı'yı görünce şaşırdı. "Siz neden buradasınız?"

Raven basit ve zarif bir hareketle ayağa kalktı. "Desmond de Marlé kızınıza saldırmaya çalıştı."

Vachel'in kalbi dehşetle buz kesti. "Kızım iyi mi? O herif ona bir şey yaptı mı?" Sormaya ve şüphelerinin doğrulanmasına gönülsüz olsa da gerçeği öğrenmek zorundaydı. "Kızım... lekeleni mi?"

"Orada bulunup o sıçanı deliğine koşarak göndermeseydim lekelenirdi," diye karşılık verdi Raven. "Karınıza siz dönene kadar nöbet tutacağımı söyledim. Muhtemelen bunun

beni ilgilendirmediğini düşüneceksiniz, ancak o alçak kurbağa hâlâ bu bölgedeyken ailenize göz kulak olmanız gerekiyor... Onları güvende tutmak için.”

Birinin, özellikle de bir yabancıнын Vachel’e ailesini yalnız bırakarak ciddi bir hata yaptığını söylemesine gerek yoktu. Daha önce Abrielle’a kur yapan lordların artık daha zengin av kokusu peşinde koştuğunu görmek, akşam boyunca hissettiği hayal kırıklığını tahammül edilemez bir seviyeye çıkarmıştı. Kızını korumak adına orada olmadığı için hissettiği suçluluk, yakın zamanda kendini içinde bulduğu durumu hak edip etmediğini merak etmesine sebep oldu. Öyle bile olsa, içinde bulunduğu ruh halindeyken İskoçyalı’nın tavsiyesini kabul etmesi zordu. “Sizin müdahaleniz olmadan da aileme gayet iyi bakabilirim.”

Onun bu pek de nazik olmayan yorumuna cevaben Raven sadece siyah kaşını kaldırdı, ardından baş selamı verip Vachel’in yanından ayrıldı.

Ailesinin güvenliğini sağlama konusunda sergilediği dik-katsizlikten çok utanan Vachel arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

Odalarına girdiğinde Elspeth kaygıyla içerde volta atarak onun dönüşünü bekliyordu. Kadın rahatlayarak gözyaşlarına boğuldu ve onun kollarına koştu. “Hiç dönmeyeceksin sandım!”

“Bana neler olduğunu anlat,” dedi Vachel, karısının titrediğini hissediyordu.

Elspeth olanları anlatırken sesi titredi ve sözlerini şöyle bitirdi: “Sen dönene kadar İskoçyalı’nın kapımızda nöbet tutmasına minnettarım çünkü bizi burada yalnız yakalasaydı Desmond’ın neler yapacağını söylemeye gerek yok.”

“O canavarın aşağılık hareketleri seni üzmüş Elspeth ve hakkın da var ama o korkak Desmond’ın zorla içeri girecek kadar cesur...”

Eispeth'in hiddeti arttı. "Sence onun kızına saldırmaması konusunda fazla mı tepki veriyorum?" diye sordu, gözleri ani bir öfkeyle parlamıştı. "Sana söylüyorum Vachel, o adi adam Abrielle'a zarar verene kadar durmayacak. Kesinlikle bu iğrenç eylemi tam da bu gece yapmayı planladı. Eğer İskoçyalı'nın müdahalesi olmasaydı onun ırzına geçerdi."

Vachel daha alçak sesle, "Abrielle ve seni yalnız bıraktığım için özür dilerim," diye karşılık verdi. "Belli ki eğer burada kalsaydım bu hadise gerçekleşmeyecekti ama artık meseleyi düzeltecek bir şey söylemem ya da yapmam mümkün değil." Bikkın bir şekilde iç geçirdi. "Şimdi eğer sakıncası yoksa buraya geldiğimden beri çok az uyudum ve şu an çok yorgunum. Belki bu tartışmaya yarın devam edebiliriz."

Onun keyifsiz kederinin canlı kanıtını gören Elspeth kocasına üzüldü ve kolunu okşadı. "Kavga etmeyelim. Eminim zamanla önümüzde daha iyi kapılar açılacak. Tek yapmamız gereken beklemek."

Abrielle yatağında uzanmış, ailesinin boğuk konuşmalarını dinliyordu. Kelimeleri duyamasa da duyguları anlıyordu çünkü yakıcı yoğunlukları konusunda fazlasıyla deneyimliydi. Titremesi nihayet geçmişti ama korkunç saldırıyı zihninde tekrar tekrar yaşıyor, masum teninin üzerinde Desmond'ın elinin bıraktığı mide bulandırıcı hissi hatırlıyordu.

Sonra Raven odaya fırtına gibi daldığında hissettiği minneti hatırladı, genç adamın yüzü soğuk ve öfke dolu bir maske gibiydi. Yardımına geldiğinde zamanlaması için ona sonsuza dek minnettar kalacaktı ve iğrenç Desmond'la çaba harcamadan başa çıkışına da sonsuza dek saygı duyacaktı. Ama başka bir şey daha hissediyordu, daha fazlası vardı ve derinlerde bir yerdeydi, kendi hislerine güvenemiyordu çünkü hissettiği minnet arzuya çok benziyordu.

Tanrı şahit, Raven Seabern'ü her gördüğünde bir parçası ona özlem duyuyordu. Ona ne oluyordu böyle? Çaresizlik ve sıkıntı aklını böyle ilkel dürtülere karşı savunmasız mı kılıyordu? Neden Raven'ı görüp sadece minnettar hissetmiyordu ki? Ne de olsa adam sadece görev bilinciyle onu kurtarmış ve sonra da odalarının kapısında nöbet tutmuştu. Dans etmeye zorlandıkları an hariç bütün akşam Abrielle'ı görmezden gelmişti, sanki ailesinin koşulları değiştiği için artık onun dikkatine değmiyordu. O bir İskoç'tu, Tanrı aşkına, tanıdığı herkes ona şüpheyile yaklaşırdı ama yine de tek bildiği, hain bedeninin ona özlem duyduğuydu, hem de bir kadının bir erkeğe duyduğu özlem gibi.

Haçlı Seferleri'nin kahramanlarını onurlandırmak için Westminster Kalesi'nde verilen etkinliğin üstünden bir ay geçmişti. O zamandan beri Abrielle'ın düşünceleri sık sık Raven Seabern'e kayıyordu. Onun parlak mavi gözleri, ince şekilli burunu ve Abrielle'ın ilgisini uyandıran asi sırtışı kadar, ailesinin yakın zamanda içinde bulunduğu sıkıntılı durumu da görmezden gelemeyecek haldeydi. Şu an karşı karşıya kaldıkları şey, muhtemelen onu hayatının geri kalanında hor göreceği bir karar vermeye zorlayacaktı. Yabancı topraklardaki şiddetli çarpışmalardan eve döndükten sonra adamları ve babası namına kaygılandığı için üvey babasını suçlamıyordu. Sözünden dönen kişi Willaume olmuştu, Vachel'in ona nezaket gösterip ölümünden önce kullanmasına izin verdiği parayı ne geri ödemiş ne de bunu vasiyetinde belirtmişti. Şimdi bile Vachel babasını kınamaya gönülsüzdü, ölmeden önce Willaume'nin net düşünemediğini bahane ediyordu. Maalesef yaşlı adam, kötü durumdaki mali durumunu düzeltmesi adına Vachel'in ona yaptığı yardımı hatırlamakta veya göz önünde bulundurmakta başarısız olduğu için, oğlu şimdi mahvolmakla karşı

kaşıyaydı. Vachel'in yoksulluktan kurtulmak için artık tek şansı Abrielle'in ellerindeydi ve bu karar hepsinin hayatını ama en çok da Abrielle'in hayatını etkileyecekti.

Desmond de Marl , Vachel'le konuşmuş ve evlenmek için Abrielle'a talip olmuştu. şimdi Abrielle  vey babasının özel oturma odasında duruyordu, herkesten çok sevdiği iki kişinin karşısındaydı, kendisini sevdiklerini ve verilecek karar için üzüldüklerini biliyordu. Yine de volta atıp düşünürken ona zaman tanıdılar.

Desmond, anlaşıp Abrielle'la evlenmesi karşılığında kayda değer bir aylık teklif etmiş, ölümünden sonra da üvey babasına başka bir aylık ve Desmond'ın yeğerine ödenecek cep harçlığı dışında varlığının çoğunun Abrielle'a kalacağını yazılı olarak garanti etmişti. Desmond, Weldon'ın üvey kardeşi olmasına ve lord hazretlerini çok az tanınmasına rağmen onun tek varisiydi. Bu gerçek Desmond'ı lord hazretlerinin ölümünden sonra son derece varlıklı bir adam yapmıştı, o kadar zengindi ki Abrielle'ı Weldon'ın kalesinde ailesinin yanında ilk kez gördüğünden beri yıllar süren arzusunu tatmin etmesini sağlayacak her fedak rlığı yapacak durumdaydı. Eğer ailede bir yeğer varsa, çok cömert bir adam olan Weldon'dan ona neden bir şey kalmadığını merak etmeden duramıyordu Abrielle.

Desmond gelinini satın almayı teklif ettiğinde Vachel'in mahvolmaya ne kadar yakın olduğunun pek farkında değildi. Ve görünüşe göre Vachel'in para sandıklarını yeniden doldurmak için yapması gereken şey, Desmond'ın Abrielle'la evlenme teklifini kabul etmektir. Ne yazık ki bu toprak beyinin teklifi, ailenin    ferdinin de hızla artan endişelerini yatıştırmaya yaramıyordu. Muhtemelen en endişeli olan kişi Vachel'di çünkü Abrielle onun sorumlu olduğu aileyi kurtarmak için sevdiği biriyle evlenme umutlarından vazge ecekti. Vachel onun geleceğini elinden alan kişi olamazdı.

Bir o yana bir bu yana dönen kocasını izlerken Elspeth'in zarif kaşları sıkıntılı bir endişeyle çatılmıştı. "Vachel umutsuz durumda olduğumuzu biliyorum..." diye söze başladı ama kocasının yüzündeki ifade çılgınca yalvarmasına engel oldu. Onun yerine kocasına yaklaştı ve elini nazıkçe koluna koyup belli belirsiz okşadı. Vachel'in zaman zaman inatçı olabildiğinin farkındaydı ama onun evlilik teklifini kabul ettiğinde doğru seçimi yaptığından şüphesi yoktu. Vachel'in karısının tercihlerine ve dileklerine aykırı kararlar alma eğilimi olsa da Elspeth, en ufak ricasını anında yerine getirebilecek biriyle iliklerine kadar sıkılmaktansa, birinin erkeksi tavırları ve zekâsıyla mücadele etmeyi tercih ettiğini son zamanlarda yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı. Tavsiyede bulunduğu Berwin onu dikkate alırdı ama her zaman dediğini yapmazdı, öldüğü gün de bunu kanıtlamıştı. Tüm yükü kızının omuzlarına yıkmadan bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolu olduğuna inanmak zorundaydı. Genç bir kadına koca olarak Desmond de Marlé gibi birini seçmek gerçekten acımasız bir darbeydi.

Doğrulup dik duran Vachel sakallı, düzgün çenesini kaldırdı. Kehribar rengi gözleri normalde kendilerine has bir aydınlıkla parlardı ama şu an odanın karşısına dalıp gitmişken taş gibi soğuk ve cansız görünüyordular. Geleceğe dair bir umut besleyemiyor, Desmond'ın teklifini kabul etmedikçe ailesinin umutsuzlukla karşı karşıya kalacağını biliyordu.

Elspeth kocasının koltuğunun yanındaki hasır kaplı zemine diz çöktü, ellerini kavuşturdu ve başını kaldırıp onun çatık kaşlı yüzüne baktı. "Vachel lütfen, eğer Desmond'ın namını göz önünde bulundurursan, onun Abrielle için uygun bir koca olmadığını göreceksin."

"Kutsal olan her şey adına kadın, sen benim ne çeşit bir canavar olduğumu sanıyorsun?" diye çıktı Vachel, ailelerini geçindirebilmek için kızını takas edebileceğini Elspeth'in düşünmüş olması fikri onu çılgına çevirmişti. "Böyle bir bir-

lşmeye Abrielle'ı zorlarsam asla kendimi affetmem. Bu teklifi kabul etmek de reddetmek de ona kalmış ama lütfen bir zamanlar Weldon'ın olan tüm varlığın ve toprakların şimdi Desmond'a kaldığını göz önünde bulundur. Çocuklarının asla zenginlik ve unvan sıkıntısı yaşamayacağını garanti etmeye yeter bu. Bu da tüm saray Kral'ın gözünden düştüğümü öğrendiğinden beri teklif sunmuş birkaç talip için söyleyebileceğimden daha fazlası. Etli bir kemiğe, kızına şehvet dolu bir hevesle bakan o beyinsiz soytarılardan daha az ağzının suyunu akıtan aç köpekler gördüm ben. Ama diğer taraftan, sen tam da aynı duruma biz evlenmeden önce bizzat şahit oldun, yani hayranlarının açığa vurmaya alışmış olduğu heveslerini açıklamaya çalışmama gerek yok.”

“Vachel, içinde bulunduğumuz durumda ne kadar sıkıntıya girdiğini anlıyorum,” dedi Elspeth alçak sesle. Sıkıntısı onunkinden az değildi ama acı verici derecede karanlık geleceklerinde bir umut ışığı arıyordu. “Şu anki talihsiz durumumuzu değiştirmek için başka yapabileceğimiz bir şey geliyor mu aklına?”

Vachel'in kahkahası kısa ve sertti. “Bir mucize olmazsa canım, korkarım bir umut yok.” Karısının gözlerinde yaşların birikmeye başladığını fark ederek iç çekti ve duyarsızlığına lanet etti. “Abrielle'ın Desmond'a karşı duyduğu tiksintiyi tamamen anlıyorum,” diye belirtti. “Benimkinden daha az değildir. Yine de son teklifi bizim son umudumuz olabilir. Hepimiz için daha kabul edilebilir bir talip bulmaya çalışacağım ama korkarım hiçbirisi Desmond'ın sahip olduğu zenginliğe sahip olmayacaktır. Başka bir seçeneğimizin olmasını gerçekten istiyorum.”

Annesinin çaresizlik dolu hıçkırığı Abrielle'ın yüreğini sızlattı ve kendi gözlerinde hızla biriken yaşları saklama çabasıyla başını çevirdi. Yaşlar yanaklarından akmaya başladığında, gizlice onları silmek zorunda kaldı. Desmond'ı ne

kadar hor görüyor olursa olsun, onun evlilik teklifini kabul etmek dışında bir seçenek yoktu önünde. Ya bu olacaktı ya da sevdikleri acı çekecekti. Buna rağmen eğer Desmond kendisini bu kadar istiyorsa, şimdiye kadar teklif ettiklerinden daha cömert şartlar sağlamaya gönüllü olmalıydı. Abrielle perişan olacaksa, o zaman bu iğrenç sefalete katlanmak zorunda oluşu cömertlikle telafi edilmek zorundaydı.

Ve her şeyden öte, yüklü bir çeyizi olmadan onu sevecek değerli bir adam bulabileceğinin de garantisi yoktu. Aniden aklına gelen bir düşünceyle titredi; Vachel'in şövalyeleri ve sağladıkları koruma olmasa belki bir adam onu eş olarak alma ihtiyacı bile hissetmeyecekti.

Ailesine yaklaşan Abrielle üvey babasının dikkatini çektiğinde titrek bir gülümseme sunmayı başardı. Sevdiği bir adamla kıymetli bir gelecek ve mutluluk hayallerinin, içinde bulundukları bu son durumun ağırlığı altında yitip gittiği gerçeğini saklama çabasıyla sözde bir coşkuyla konuşmayı denedi. “Seçim benim ve yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım,” derken sesindeki pusuya yatmış titrek zayıflıktan nefret etti. “Ailemizin yoksulluk içinde yaşamasına izin veremem... vermeyeceğim...”

“Hayır!” diye bağırdı Elspeth, kızının sözleriyle çılgına dönmüştü. “Başka bir yol bulacağız! Lütfen... ah, lütfen... hayır!”

“Yapılabilecek başka bir şeyin olmadığına karar verdim,” diye karşılık verdi Abrielle, annesinin umutsuz yakarışına karşı dik durmaya çalışarak. Kederli görünüşü ciddi bir rahatlama yoksunluğunu açığa vuran Vachel'le yüz yüze gelince aceleyle taleplerini açıkladı. Weldon'ın gerçekte nasıl öldüğü hakkında en ufak fikri yoktu, düşünüldüğü gibi gerçekten bir kaza mıydı yoksa onun mirasına konacak kişi tarafından tasarlanmış bir plan mıydı bilmiyordu. Ama buna rağmen, Desmond'ın onu bu kadar çok istiyorsa daha büyük bir mik-

taç ödemeye gönüllü olacağı varsayımı Abrielle'a göre oldukça barizdi. Hatta belki onu elde edebilmek için bir zamanlar Abrielle'ın nişanlısına ait olanların büyük bir miktarını bile verebilirdi. "Weldon'ın eskiden sahip olduğu zenginlik göz önüne alınırsa, Desmond'dan önerdiğinden daha fazlasını talep etmenizde ısrar ediyorum. Weldon'la akraba olması hiç umurumda değil. Lord hazretlerine ait olan hiçbir şeyi hak etmiyor o."

"Ve Desmond senin tüm taleplerini kabul ederse, o zaman ne olacak?" diye sordu Vachel, her durumda Abrielle'ı destekliyordu. Yine de o korkak herifin böyle güzel bir gelin alacak olması midesini bulandırıyor. Ne yazık ki şu anda ailenin kurtulması için ufukta başka bir yol yoktu.

"O zaman o adamla evleneceğim," diye karşılık verdi Abrielle belirgin bir bıkkınlıkla.

Elsbeth çaresizlikle inleyerek mendilini ağzına kapattı ve gözlerinden sicim gibi yaşlar inerken kızına baktı.

Vachel karısının derinleşen perişanlığını görmezden gelmedi ve Abrielle'ın böyle bir fedakârlıkta bulunmaya ne kadar hazır olduğunu anlamaya girişti. "Desmond'la olan evliliğin hayal edebileceğinden daha korkunç olabilir. Yakın zamanda Weldon'dan ona kalan kölelere çok adice davrandığına inanmama sebep olan bazı dedikodular duydum. Evlilik yemini ettikten sonra onu hayatından çıkaramazsın. Senin bir parçan... eşin olacak. Onun hayat tarzına, isteklerine, taleplerine boyun eğmen gerekecek ve ciddiyetle seni uyarmak zorundayım, gelecekte senin hayal edebileceğinden veya hoş görebileceğinden daha fazlası olabilir."

"Benim açımdan mesele çoktan karara bağlandı," diye karşılık verdi Abrielle, üvey babasının içinde uyandırdığı korkuları bastırmaya çalışıyordu. "Desmond beni karısı olarak istiyor ve alacağı da bu... ama büyük bir bedel karşılığında. Eğer onunla evleneceksem, talep ettiğimden azı için olmaya-

cak, yani ona beni almak için pazarlık edebileceği izlenimi vermekten kaçının. Ödeme yeterince cömert olduğunda ve müzakerenizin sonuna yaklaştığınızda, bir sonuca varılması için benim onayımı alman gerek ama şartları benimle konuşmaya niyetli olduğunu öğrenmesine izin vermemelisin. Desmond'ın bildiği kadarıyla, benim müzakerelerle alakam olmayacak ve bu senin bizzat karar verdiğin bir mesele olacak.”

“Çok akıllıca,” diye yanıtladı Vachel, dudaklarını büzerrek başıyla onayladı. Belli ki Abrielle, iş meselelerini idare ederken kızının dinlemesine izin veren merhum babasına çok yakın oluşunun meyvelerini topluyordu. “Gerçekten çok akıllıca. Senin için yaptığı ödeme yüzünden içerlemeye başlarsa sen tüm suçtan aklanmış olacaksın.”

Başka bir durum olsa, Abrielle üvey babasının övgüsü karşısında keyifle gülümserdi ama Desmond'la edecekleri pazarlığın şeytanın kendisiyle bir anlaşma yapmaya eşdeğer olacağından korkuyordu. Bu fikirle dehşete düştü. “Yeminler edildikten sonra pişman da olabilirim,” diye itiraf etti, o mide bulandırıcı adamla mahremiyetini paylaşması bir yana, kendisine dokunmasına izin verme düşüncesinin yarattığı titremeyi kontrolü altına almaya çalıştı. “Ve benim için birkaç dua edebilir, kaçıp saklanma fikri aklımı çelmesin diye yakarabilirsiniz.”

Vachel, Abrielle'in planladığı şeyler için karısının üzüldüğünü biliyor ve ailenin selameti için kızın kendini, mutluluğunu feda etmeye gönüllü oluşu karşısında ezilmiş hissetmeden edemiyordu. Yabancı topraklarda hâlâ devam eden savaşın sayısız mücadelesinde adamları onun yanında savaşırken hayatlarını riske atmışlar ama hayatta kalacakları ve daha iyi bir yere gidecekleri umudunu hep büyüttmüşlerdi. Abrielle'in onu yoksulluktan korumak için yaptığı bu şey, tek düşüncesi sadece kendi memnuniyeti olan nefret dolu bir şeytana kendini sonsuza dek bağlamak demekti.

Abrielle'in onu yapmaya yönlendirdiği şeyin Elspeth'in hoşuna gitmediğini biliyordu ama yine de onların mutluluğu için Abrielle'm kendi mutluluğunu feda etme konusundaki gönüllülüğü ile birlikte Vachel elinde olmadan göğsünden bir yük kalkmış gibi hissetti. Yoksulluğundan bir kaçış aramanın endişesi içindeyken, üvey kızının teklifi boğulan bir adama fırlatılan bir kurtarma ipi gibiydi.

Vachel uzandı ve parmaklarını karısının parmaklarından geçirerek ona dikkatle baktı. Bu birleşme için umutlu olmak adına bir neden bulmaya çalıştı. "Desmond de Marl  ile evlenmek Abrielle'ı çok zengin bir kadın yapacak," diye belirtti yumuşak bir sesle. Cesaretlendirici bir karşılık alamayınca tekrar denedi. "Desmond'ın vadesi dolunca, Abrielle kendi takdire  ayan standartlarına denk başka birini se ebilece ek durumda olacak. Çok arzu edebileceği yüksek bir unvanın eli kula ındaysa  a ırmam. Ne kadar varlıklı olacağı düşünülürse, sadece birkaç kadının yapabildiği şekilde kendi geleceğini şekillendirebilecek. İstediği her şeye sahip olacak."

Kızının o itici adamla evleneceği düşüncesiyle Elspeth o kadar ümidi kırılmış durumdaydı ki, dudaklarının hafifçe seğirmesi dışında bir karşılık vermeyi başaramadı. Buna rağmen, eğer Vachel olmasaydı, Abrielle'in ender bir güzelliğe sahip olup da ihtiyaç duyduğu korumadan yoksun olmanın sonuçlarına katlanması da yüksek ihtimaldi.

Berwin'in ölümü zor bir durumun başlangıcı olmuştu, bir-çok yaşlı Norman lord, evlilik yemini ya da nişan imtiyazı olmadan Abrielle'm masumiyetini alma niyetindeki giderek büyüyen bekâr erkek grubunda kimin galip geleceği üzerine bahis oynamaya başlamıştı. Ne de olsa pek çoğu g l  melelere kulak misafiri olmuştu: Abrielle Sakson soyundandı ve yeterli çeyizi yoktu, bu nedenle fetih kahramanları için iyi bir av, babaları veya büyükbabaları İngiltere kıyılarına ayak

bastıktan sonra üreyen genç Normanların güzel koleksiyonuna uygundu. Sonrasında Abrielle sabırsız bir kahramanı hararetle geri çevirince, bahisler hızla yükselmişti. Bu mesele, sonuç üzerine bahis oynayan lordlar için fazlasıyla eğlenceli bir oyuna dönüşmüştü çünkü bu konuda kahkahalar yükseldikçe diğerlerinin olaya ilgisi de derinleşmişti. Öyle ki bekâretin bozulduğuna dair uygun bir kanıt bunu yapan erkek tarafından sunulduğunda, kazananlar arasında yüklü bir miktar paylaşılacağını çoğu kişi öngörebilecek hale gelmişti.

Kızının erdemini çalmak için rekabet eden genç adamlar ordusunu savmak için Elspeth, Vachel dé Gerard'ın evlilik teklifini kabul etmenin faydalı olacağını varsaymıştı. O zamandan beri onun ailenin reisi olarak varlığı, şehvetli lordları uzak tutmaya ve bu bahse yüklü miktarlar yatıran açgözlülükleri olması gerektiği gibi hüsrana uğratmaya yetmişti.

Abrielle geçmişe bakınca, işler o noktaya varırsa Vachel'in onu ölümüne koruyacağını biliyordu çünkü daha önce sonuç üzerine yatırdıkları yüklü miktarlar yüzünden araya girmemesi için onu uyaran önde gelen asiller karşısında sayısız kez dik duruş sergilemişti. Abrielle'ı en çok düşündüren şeydu: Vachel'in, annesine fazlasıyla âşık olduğu her halinden belliydi ve onun üzüldüğünü görmemek için hemen hemen her şeyi yapardı. Onun hem kendisine hem de annesine verdiği önemi biliyordu, ona yardımcı olmak için Abrielle bir ölçüde kendi mutluluğunu nasıl olur da feda etmezdi, üstelik bunu yaparak annesine de yardım edebiliyorsa?

Elspeth şefkatle kızına baktı. Bu ipek gibi kirpiklere, mavimsi yeşil gözlere bakan hiçbir yabancı o yumuşak kadını göğsün altında, ülkedeki tüm şövalyeler kadar kralına ve ailesine sadık bir kalp çarptığını tahmin edemezdi. Ne yazık ki bu özelliklerin genç bir kadına pek faydası dokunmuyordu. Ancak Abrielle, ufak ailelerinin son zamanlarda içine düştüğü

belirsiz durumu rahatlatmak için kendi mutluluğunu feda etme fedakârlığıyla asil ruhunu kasıtsız bir şekilde açığa vuruyordu. Bir anne nasıl olur da evladının bu cesareti karşısında gözyaşı dökmezdi ki?

ÜÇ

Düğün sadece üç gün sonraydı, Abrielle korku ve endişe dolu bu süre boyunca arkadaşı Cordelia'nın yanında olmasına minnettardı. Güvenebileceği, kafasını endişelerinden uzaklaştıracak birine ihtiyacı vardı. Her yıl düzenlenen Marlé avından sonra Desmond'la evlenecekti ve bu eğlencenin hemen bitmesi gibi bir arzusu hiç yoktu.

“Erkeklerle göre, belirtiler iyi bir avı işaret ediyormuş,” dedi Abrielle kasvetle, o ve Cordelia, Marlé kalesinden ilerlemeye başladıklarında.

Cordelia az önce ayrıldıkları kalabalık avluya yan gözle bir bakış attı. “Lord Weldon’ın pek çok arkadaşı ve eski katılımcılar Desmond’ın yeni düzenlemelerine itiraz edip eski kuralları yeniden uygulamaya koymazsa gitmekle tehdit ederken, ortada bir av olması bile şaşırtıcı.”

Abrielle düğünün daha önce gerçekleşebileceği düşünceyle ürperdi.

Weldon’ın en yakın arkadaşları olan çoğu avcı, Desmond’ın yeğeni Thurstan’ın açıkladığı yeni kuralları duyar duymaz öfkeyle söylenerek derhal çıkıp gitmişti zaten. Kalan adamların çoğu da Desmond’ın ortaya çıkan kalabalık

yandaşlarıyla öfke dolu çekişmelere karışmaya başlamıştı. Bunların hepsine Thurstan liderlik ediyordu ve bu kibirli, soğuk genç adam ona Abrielle’in merak uyandırıcı bulduğu bir tiksintiyle bakıyordu.

“Hayatım boyunca bundan daha çekilmez bir toplulukla karşılaşmadım,” diye belirtti Cordelia alaycı şekilde. “Bir fıçı dolusu şarabın dibine çöken döküntüden farksızlar ve tortuyu fıçıdan atmak her zaman en iyisidir.”

Keşke bu mümkün olsaydı, diye düşündü Abrielle efkârli şekilde ve bu ilk de değildi. Maalesef böyle bir seçeneği olmadığı gibi ne Desmond’dan ne de tiksindirici ahbaplarından kurtulabiliyordu. Geleceği, bir şekilde tıpkı aile onuru gibi, aralarındaki başarılı bir birleşmeye bağlıydı. Evlilik anlaşması, serbest kalma umutlarına açılan bir kapısı bulunmayan bir zindan hücresi de olabilirdi.

Abrielle ve Cordelia, avluda şimdiden hortlamaya başlayan sayısız kavgadan uzaklaşmaya çalıştıkları sırada, anlamlı şekilde birbirlerine baktılar çünkü Weldon’ın birkaç arkadaşı daha binayı terk ediyordu, açılır köprüden aşağı ilerleyip orada atlarının derhal getirilmesini işaret ettiler. Birkaç dakika içinde ayrıldılar. İlk avcının gelişinden beri Desmond’ın, tanıdıklarının ve yeğeninin sebep olduğu kızgınlığın başka bir örneğiydi bu sadece. Kazananlara kimin karar vereceğinden –eskiden yaşlılardan oluşan tarafsız bir grup seçerken, şimdi sadece Thurstan karar veriyordu– giriş için gereken yüksek miktardaki ödemeye kadar çok fazla kural değiştirmişlerdi.

“Abrielle, biliyorsun bu kadar soylunun ayrılışının başka bir nedeni olabilir,” dedi Cordelia kurnazca.

Abrielle, Desmond’ın gözetimindeki kalede servis edilen yemeğe arkadaşının yaptığı pek de gizli olmayan gönderme karşısında yüzünü buruşturdu ve pişmanlık içinde durumla ilgili düşündüklerini alçak sesle itiraf etti. “Fazlasıyla... basit ve nahoştı.”

“Buranın hanımı olduğunda bu konuda bir şeyler yapacağına söz ver. Yaşlı aşçı çok huysuz görünüyor ve görüntüsüne bakılacak olursa, herhangi bir haydut kadar iyi savaş balta-sı kullanabildiğine ve kendi pişirdiklerinden bolca yediğine bahse varım.”

Abrielle çaresiz bir tavırla ellerini iki yana açtı. “Açıkcası bu yemeklere Desmond niye tahammül ediyor hiçbir fikrim yok. Dünyada yükselmeye çalışan bir adam için, bu bölgedeki birilerini etkilemek için hiç uğraşmıyor.”

Açılır köprüden esen, sonbahar kokusu taşıyan rüzgârla kendini şımartan Abrielle, iç çekti ve bir an durup etrafına baktı. Dumanlı avluda tahammül edebileceğini düşündüğünden çok daha uzun süre mahsur kaldıktan sonra temiz hava canlandırıcıydı.

Weldon’ın kalesini inşa etmek için neden bu bölgeyi seçtiğini anlayabiliyordu, manzara nefes kesiciydi. Akıntının birkaç yüz metre yukarısında nehirden bir kol olarak ayrılan akarsu, gür ormanlara doğru ilerlemeden evvel şu anda durmakta oldukları açılır köprünün hemen altından akıp gidiyordu. Bu akarsu sadece kaleyi çevreleyen hendeği beslemekle kalmıyor, dönerek kölelerin kuyularına giden daha küçük köprünün altından ilerliyor ve oradaki ailelere temiz su sağlıyordu.

Kale, Weldon de Marlé tarafından iyi tasarlanmış ve onun gözetiminde, ailesine ve soyundan gelecek olanlara gelecekte de ulaşılmaz bir hisar amacıyla hizmet etmesi için özenle inşa edilmişti. Kaleye yapılacak herhangi bir saldırıya karşılık vermek için sayısız mazgalı siperlerinden ve korkuluklarındaki avantajlı noktadan bir dereceye kadar güvenle müdafaa atışı yapılabilirdi. Weldon sadece cesur bir savaşçı değil, aynı zamanda büyük bir ileri görüşü ve zekâsı olan bir adamdı. Bir ordu oraya saldırmadan önce duvarların içine yeterli erzak

depolandığından, kale içinde kapalı halde yaşayanlara aylarca koruma sağlayacak kaynağa sahipti.

Yine de Abrielle kalenin güvenliği kadar çevresinin sükûnetini ve güzelliğini de takdir ediyordu. Yakında iğrenç bir kocayla beraber oranın taş duvarları arasında ikamet edeceğini bilmek, üvey babasının özgürlüğüne karşılık kendisininkini teklif ettiği günden beri ruhuna acımasızca işkence eden melankoliyi iyice arttırıyordu. Böylesine itici biriyle evlenmeye söz vermiş olduğu gerçeği tehlikeli şekilde onu kusmanın eşliğine getiriyordu.

Sakson akrabalarının çoğu düğüne henüz gelmemişlerdi ama Abrielle gelenlerin de “pek kibar” olmayan ev sahibi ve onun her türden kaba arkadaşlarıyla aralarında bir mesafe bırakmak istediklerini hissediyordu. Akrabalarının kendilerini içinde buldukları rahatsız durumu kesinlikle anlayabiliyordu. Desmond’ın tanıdıklarının Saksonlara karşı derin bir önyargısı vardı, sanki kendileri prestij, unvan ya da zenginlik sahibi olmayan disiplinsiz haydutlar değil de kusursuz soyağacına sahip önemli kişilermiş gibi.

Yaşlı kadınların çoğu hızlıca avludan uzaklaşmış ve kalenin üst katlarından birinde şöminenin sıcaklığına yakın bir yerde toplanmışlardı. Cordelia ve uzaktan kuzenleriyle beraber Abrielle, titrek uzuvlarıyla ilerlemekte zorlananların veya boğumlu bastonlarının yardımıyla merdivenlerden çıkanların koluna girdi. Gidecekleri yere ulaşınca yaşlıların gözlerine yaramaz bir pırıltı yerleşmiş, yokluklarında onlar hakkında açık seçik hikâyeler anlatacakları tehdidiyle genç kadınları kovalamışlardı. Orada, hafifçe alçaltılmış ve derinden endişeli bir ses tonuyla yaklaşan düğünü tartıştılar, genç gelinin kuşkulu kaderiyle ilgili tahminlerde bulundular. Desmond de Marlé’nin önceki iki karısından daha iyisini başarıp başaramayacağından, Abrielle’in gençliğini ve zekâsını göz önünde

bulundurarak o adamın yanında sağ kalıp kalamayacağından bahsettiler.

Cordelia açılır köprüde arkalarından gelen ağır ayak seslerini duyunca etrafına bakındı ve şişman ev sahibinin onlara doğru koştuğunu görünce içinden inledi. Desmond de Marlé'nin kendisi için yapmayı başardığı bu ayarlamadan tamamen memnun olduğuna karar vermek için zihinsel yeteneğe gerek yoktu, çünkü adam neşe dolu bir hevesle resmen ışıldıyordu.

Cordelia gizlice eğildi ve fısıldayarak uyardı. “Dikkat et, oradaki azgın sevdiceğine doğru koşturuyor.”

Abrielle sessizce inledi, kâbusunun çoktan gerçekleşmeye başladığını fark etmişti. Sanki nehirde ilginç bir şey dikkatini çekmiş gibi başını eğerek usulca yalvardı. “Benimle kal Cordelia, lütfen yalvarırım. Yoksa panikleyeceğim ve kaçmak isteyeceğim.”

Sarı saçlı kadın, bu adamın yakınında bulunmaya dayanamıyormuş gibi yorgun şekilde iç geçirdi. “Desmond varlığımın her zerresinde tiksinti uyandırıyor,” diye itiraf etti alçak bir sesle. “Buna rağmen her zaman sadık bir arkadaş olmakla gurur duymuşumdur, yani seni bırakmayacağım.”

Abrielle'in kendini hızla yaklaşan bu adam tarafından kapa kısılmış gibi hissettiğini söylemek kesinlikle basit bir tanım olurdu. Yine de elinden geldiğince kendini topladı ve bir gülümsemeyle nişanlısına döndü, gerçi tüm çabasına rağmen gergin bir gülümsemedi.

Müstakbel eşinin neredeyse dibinde uzun adımlarla gelen kişi kahverengi saçlı yeğeni Thurstan'dı. Bu çocuk Abrielle'in tepesini attırdığı kadar Weldon'ın pek çok arkadaşının öfkesi de körüklemişti. Kendinden fazlasıyla emin görünüyordu, etrafa bakınırken burnu kibirli şekilde havadaydı. Temiz sonbahar esintisine rağmen, sanki havada kötü bir koku almış gibi burnunu buruşturmuştu. Desmond de Marlé'den bir baş

kadar uzun, fazlasıyla ince ve kaslıydı. Hem kıyafetleri hem de aksesuarları şık ve kaliteliydi. Siyah kıyafetinin yakası ve kolları yeşil bir örgüyle vurgulanmıştı. Siyah süet botları eğrelti otunun yaprağına benzer yeşil bir deriyle süslenmişti, bu desen ayrıca hançerinin kılıfını ve dar kalçalarında şık bir açıyla duran kemerinde asılı para kesesini de süslüyordu.

Onun bu şık görüntüsü, kalenin etrafında ya da nehri karşıya bağlayan dar köprüünün ötesindeki yerleşkedeki kölelerin içler acısı durumuyla taban tabana zıttı. Weldon hayattayken köleler temiz, iyi beslenmiş ve neşeli görünürlerdi, onun ölümünden beri meydana gelen olumsuz değişimi Abrielle şimdiki ziyaretinde yeterince görmüştü. Çok zayıf ve cılız insan vardı, çoğunun yüzünde ve kollarında kırbaç izleri görülüyordu. Aslında çoğu Desmond'dan ve yeğeninden korkuyora benziyordu.

Büyük bir miras kalmış birine göre Desmond, çok fazla kölenin pis paçavralar giymesine ve görevlerini yıkanmadan yerine getirmesine pek de karşı görünmüyordu, öyle ki köleler hizmette bulunmak için yakma geldiklerinde bedenlerinden yükselen kötü kokuyu bastırmak için kokulu mendil kullanmak gerekiyordu. En azından bu yerin hanımı olduğunda bu durumu düzeltmek için yapabileceği çok şey olacaktı. Kendi kasvet dolu yazgısını değiştiremiyor olabilirdi ama sefil durumdaki insanlara yardım ederek mutluluğu ve tatmini bulacaktı. Kalenin içinde çalışan herkesin banyo yapmasını ve düzgün görünmesini sağlayacak uygun kıyafetler giymesi konusunda ısrarcı olacaktı. Ama en önemlisi en gencinden en yaşlısına, çalışma becerilerini önemsemeden hepsinin iyi beslendiğinden emin olacaktı.

“Sevgili Leydi Abrielle’ım,” dedi Desmond coşkuyla elini uzatarak, aynı hevesle genç kadının da elini kabul etmesini bekliyor gibiydi.

“Efendim gününüz nasıl geçiyor?” diye sordu Abrielle, kendi sesindeki titrek zayıflığı görmezden gelemiyordu.

“Çok iyi gerçekten, canım,” diye karşılık verdi Desmond. “Ama karşımda, yakın zamanda beni yaşayan en mutlu insan yapacak olan bu kadar güzel ve harikulade genç bir leydi varken nasıl iyi olmaz ki? Böyle zamanlarda bir erkek dünyadaki her şeyi yapabileceğini düşünme eğiliminde olur.”

İçten bir gülümseme sureti sunmayı başaran Abrielle, onun sessiz ricasına istemeden boyun eğerek parmaklarını onun eline koydu. Ona göre adamın şişkin elleri hastalıklı derecede yumuşaktı çünkü ihtiyacı olan her şeyi köleler yerine getirdiği için ondaki tembelliğin güçlü bir işaretiydi bu. Hemen sonra genç kadını panik sardı çünkü Desmond sabırsız bir sevgi gösterisiyle onun iki elini birden tutup ıslak ve obur öpücükler kondurmaya başlamıştı. Bu hali Abrielle’nin içinde, en uygun yere koşup son yediklerini çıkarmakla tehdit eden bir tepki uyandırıyordu. Bastırması çok daha zor olan şey ise evlendiklerinde kendini bu adamdan esirgeme hakkının olmayacağını fark etmenin beraberinde getirdiği o iğrenç histi.

Abrielle bakışlarını tombul beyden kaçırınca kendini Thurstan’ın inceleyici bakışlarıyla karşı karşıya buldu. Gözleri tuhaf sarımsı yeşil bir renkteydi, kahverengi kirpiklerle çevriliydi ve kahverengi kalın kaşlarla gölgelenmişti. Çıkık elmacık kemikleri, düz burnu, keskin şekilde yontulmuş gibi görünen aynı şekilde sert çenesi ancak fazlasıyla yumuşak ve ifadeli bir ağzı vardı ki dudaklarının kenarındaki alaycı gülümseme bunu belli ediyordu. Eğer Abrielle bu sırtıştan bir şey çıkarabilecek olsaydı, onun çok zeki biri olduğuna, hoşnutsuzluğunu fark ettiğine ve bundan epey keyif aldığına inanabilirdi.

Genç adamın bu yakın incelemesine içerleyen Abrielle aklını başına topladı ve ona selam vermeden kasten başını çevirdi. Nişanlısına dönünce, “Burada bulunduğumun farkında

olup olmadığını merak etmeye başlamıştım, Desmond,” dedi. “Avin bir sürü detayıyla o kadar ilgili görünüyordun ki hiçe sayıldığımı düşünmeye başlamıştım.”

Desmond keyifle kıkırdadı. “Böyle güvensiz düşünceleri o güzel kafandan at, canım. Tüm içtenliğimle seni temin ederim, seni aklımdan çıkarmadım. Biz evlenmeden önce geçmesi gereken günleri ve saatleri saydığımdan şüphelenmesin. Akıptirmelerini hızlandırabilecek olsaydım, kesinlikle yapardım.”

Onun coşkusuna rağmen Abrielle bu konuyu hiç düşünmemeyi tercih ediyordu. Evet ya da hayır demeden elini sallayarak ömürlük dostunu işaret etti. “Sanırım Leydi Cordelia Grayson’la tanışmışsındır. Lord ve Leydi Grayson düğün davetini kabul ettiler, şu an senin büyük bir cömertlikle sağladığın odalarında ailemi ziyaret ediyorlar.”

“Elbette! Elbette!” diye neşeyle karşılık verdi Desmond, böyle iyi soydan gelen kişilerin yanında olmaktan aldığı keyfi açıkça gösteren bir tavırla tombul vücudunu defalarca öne eğdi. “Bu bizim ilk gerçek tanıştırılmamız olarak sayılsa da leydim, sizi ve ailenizi bir süredir uzaktan tanıdığımı sizi temin edebilirim.”

Cordelia dikkatle gülümseyip tek kaşını kaldırma cüretini gösterdi. “Ve onlar da sizi tanıyor efendim.”

Arkadaşının cevabındaki üstü kapalı kinaye, Abrielle’a yanında kalması için Cordelia’ya ısrar ederek yanlış mı yaptığını düşündürdü. Desmond’a karşı ortak tiksintilerinde tam bir uyum içinde olmalarına rağmen, Cordelia’nın hoşlanmadığı kişilerin yanında temkinli olmanın gerektireceği kadar üstü kapalı davranmadığı zamanlar oluyordu. Ama sonra kendi kendine hatırlattı Abrielle, onun aksine arkadaşının temkinli davranmasına gerek yoktu.

Abrielle’ın aksine, Cordelia çok değerli bir nişanlıyı ya da inatçı gururu yüzünden çok sevdiği babasını kaybetmemiş, bir adamın korumasının bir kadın için sadece lüks değil, aynı

zamanda ölüm kalım meselesi olduğu kırılğan bir durumda kalmamıştı. Üvey babasını mahvolmaktan, annesini de rezil olmaktan korumanın yükü Cordelia'nın şımartılmış omuzlarında değildi. Abrielle bunların hiçbirini arkadaşı için dilemezdi, tek bir an için bile. Sadece kaderin onun için farklı bir gelecek planlamış olmasını dilerdi... Sevdiği ailesini korumak için kalbini satmak zorunda kalmadığı bir gelecek, kaderinde erkeklerin talihsizliğinin bu kadar iç içe geçmediği bir gelecek.

İçinde bulunduğu durum şu ankinden farklı olsa, arkadaşının bu adamla tartışması Abrielle'ı zerre rahatsız etmezdi çünkü adam zekâ olarak Cordelia'ya denk değildi ama bu ikili arasındaki herhangi bir anlaşmazlık büyük bir olasılıkla Abrielle'ın ailesinde de gerilime sebep olurdu, özellikle Elspeth de Desmond'dan en az Cordelia kadar tiksindirirken.

Mükemmel bir zamanlamayla bir balık, açılır köprünün altında çağılayan nehirden havaya zıpladı. Çoğu açılır köprünün durgun ve yabancı otların fazlaca büyüdüğü hendeklerin üzerinden geçtiğini göz önünde bulunduran Abrielle, Desmond aralarındayken övünebileceği bir şey bulduğu için rahatladı. "Cordelia, şunu gördün mü? Bu kadar yakında balıkla dolu temiz suyun olduğunu hayal etsene!"

Başka biri arkadaşının tatlı sesindeki gizli değişimi sezinlemeyebilirdi ama Cordelia ondaki kaygılı gerilimi hissetti. Gergin olduğu için onu suçlayamazdı. Bir süredir, Desmond ne zaman ortada olsa tuhaf ve kafa bulandırıcı olaylar gerçekleşiyor gibiydi. Bu adama karşı olan insanlar ortadan kaybolduğu gibi, mücevherleri, tabloları, gümüş tabakları, altın kadehleri ve diğer kıymetli hazineleri çalınıyordu. Henüz hiçbir kanıt Desmond'ın suçlu olduğu ihtimalini doğrulamamıştı ama tüm bu eylemlerde suçsuz olduğu anlamına gelmezdi. Sadece yakalanmayacak kadar sinsi olduğunu gösterirdi. Bu adama karşı olan güçlü tiksintisine dair bir pot kırmamak için

Cordelia, arkadaşının hatırına bu çiftten uzak durmasının gerekli olduğunu düşündü ve köprünün diğer ucuna geçti.

Abrielle, Cordelia sadece zeki değil, aynı zamanda anlayış kabiliyetine sahip olduğu için minnettardı. Yakında Desmond'ın karısı olacağı için şimdi temkinli olmakta fayda vardı. Weldon'ın ölümü Desmond'ı çok zengin bir adam yapmıştı, iki karısının ölümünün ardından çok daha fazla zengindi şimdi ama tüm bu ölümler, iğrenç nişanlısına fazlasıyla kâr sağlamıştı. Bu da ölümlerin bizzat bunlardan faydalanan kişi tarafından kasten planlanan bir şey olup olmadığını düşündürüyordu ona.

Kâhyanın bakışlarından kaçman Abrielle gönülsüzce dikkatini Desmond'a verdi ve bir şekilde mide bulantısını bastırmayı başarak alçalttığı ses tonuyla tatlı bir şekilde sordu: "Özel bir konu hakkında benimle konuşmak mı istedin Desmond?"

Adını kullanması adamın dudaklarına zevk dolu bir gülümseme yerleştirdi. "Kesinlikle bunu umuyordum, canım. Belki farkındasındır, Sör Vachel evlilik anlaşmamızın son haline bakıp imzalamam için bana verdi. Birkaç madde dışında, düğünümüz için şimdiye kadar planlanan etkinliklere engel olacak talihsiz bir şey görmedim. Thurstan iş meselelerimle ilgileniyor ve böyle bir sözleşmenin uygun olup olmadığına karar vermekte benden daha iyi. Bu durumda, anlaşma tamamen uygulamaya geçmeden önce bir iki ufak değişiklik yapmak istiyor..."

"Üvey babamla daha önce anlaşmaya vardığınız şartlar konusunda şüpheye düştüğün anlamına mı geliyor bu?" diye sordu Abrielle, sevinebilmeyi dilerdi ancak bu eşleşme olmadan gelecekte yaşanacaklar konusunda soğuk bir dehşet hissediyordu. Blöf yaparak işin içinden sıyrılmak zorundaydı. "Öyleyse, bu haberi derhal aileme ulaştırmalıyım çünkü düğüne çok az zaman kaldı. Kişisel mührünle karara bağlayıp

avdan sonra evlenebileceğimizi duyurduğunda her şeyin tam bir uyum içinde olduğun izlenimini edinmiştik biz. Anlaşma her iki tarafça onaylandıktan sonra diğer meseleleri gündeme getirmek gerçekten de kötü bir son dakika değişikliği gibi görünüyor. Şu an sadece senin ne umduğunu merak ediyorum.”

“Düğünden önce yapılması gereken birkaç ufak değişiklik var sadece,” diyerek aceleyle ona güvence verdi Desmond. Güldü ve tombul elini rahat bir hareketle sallayarak endişesini yok etmeye çalıştı. “Üvey babanla anlaşma üzerinde yaşayabileceğimiz fikir ayrılıklarının kolayca halledilebileceğinden eminim. Başka bir belge birkaç gün içinde yazılır, düğünümüze yetişir.”

Abrielle düğüne bu kadar yakın zamanda yapılacak bir düzeltmenin özellikle kendisi ve üvey babası tarafından hoş görüleceğini ima ederek kesinlikle bu adamı cesaretlendirmeyecekti. “Eğer hâlâ fark etmediysen Desmond, üvey babamın bu mesele hakkında fazlasıyla katı olmaya başladığının farkına varman gerek. Yani eğer farklı bir ikna yolu deniyorsan, kendisi bu konuda acilen bilgilendirilmeli.” Onu geri çekilmeye zorlamak için düpedüz yalan söyleme riskine girdi. “Sör Vachel’in seninle meseleyi tekrar görüşmeden önce, beni eş olarak almak için niyetlerini belirten birkaç taliple görüşeceğinden hiç şüphem yok.”

“Muhtemelen bu akıllıca olur–” diye söze başladı Thurstan nazik bir ses tonuyla.

Yeğenin amcası üzerinde bir etkisi olabileceğine, bunun Vachel’in mahvolmasına yol açacağına dair buz gibi bir korku Abrielle’in içini kapladı.

Ama Desmond elinin ani ve şiddetli bir hareketiyle yeğenini susturarak ondan tarafa kızgın bir bakış attı. Abrielle’a dönerken zorla yeniden gülümseyerek aceleyle ona güvence verdi. “Buna gerek yok, canım. Şartlar bu haliyle uygun.”

Abrielle rahatlayarak iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Evlilik yeminlerinden sonra ödeyeceği cömert miktar konusunda Desmond'ı kimin uyardığını bilmesi mümkün değildi, tabii adamın ölümünden sonra konacağı büyük servetten bahsetmeye bile gerek yoktu. Sadece diğer evlilik tekliflerini de değerlendirmesi için Thurstan'ın takındığı ısrarcı tavırdan, daha az kazançlı bir ödemenin elverişliliğinden bahseden kişinin o olabileceğini anlıyordu. Böylece onun kişisel olarak bundan nasıl bir kazanç sağlamayı beklediğini merak etti. Desmond'ın tek akrabası olarak artık genç kadının ailesine vad edilen zenginlikten pay mı istiyordu?

Eğer Desmond anlaşmayı tüm yönlerden değerlendirmekte en baştan başarısız olduysa, o zaman Abrielle onun sadece servet sahibi bir adamın olması gerektiği kadar akıllı olmadığını inanabilirdi. Ne de olsa zenginliği ona başka insanların çabalarıyla gelmişti ve tutumlu davranışlar ya da bir asker olarak ülke dışındaki maceralarda hiçbir şey kazanmamıştı. Belki de varlık durumunu parmaklarıyla sayarak hızlıca gözden geçirme eğilimindeydi.

“Amca, seninle bir dakika konuşabilir miyim?” diye ricada bulundu Thurstan alçak bir sesle, çok endişeli görünüyordu. “Senin iyiliğin için anlaşmanın netleşmesi gerektiğine inanıyorum. Gözden geçirmen gerek—”

“Ben kararımı verdim,” diye belirtti Desmond kararlı bir tavırla, açıklamasını hızlı ve şiddetli bir el hareketiyle noktaladı. “Hiçbir değişiklik gerekmeyecek. Gidebilirsin.”

Kaba bir şekilde gönderilince genç adamın ince yüz hatları gözle görülür şekilde kasıldı. Çatılan kaşlarının altında sarı gözleri amcasına oklar fırlatıyor gibiydi. Abrielle, Thurstan'ın bu kadar duyarsızca kenara itilmek karşısında hissettiği darınlığı yanlış anlamış olamazdı.

Thurstan açılır köprü boyunca ilerleyerek iç avluya gitti. Bir hizmetkâr gibi def edilmişti ve kılıcını çekip amcasının

işini temelli bitirmek için eli kaşınıyordu. Bu adam ne cüretle Thurstan'ı düzgün bir mirastan mahrum bırakan ikinci de Marlé oluyordu! Weldon ona bunun sözünü vermiş ama vasiyetinde değişiklik yapamadan ölmüştü. Şimdi de Desmond parayı özgürce küstah bir kıza savuruyordu, bir kadına değerini göstermek yalnızca gerçek bir adamın işiydi. Thurstan sessizce yemin etti, amcasını yönlendirmeye son vermeyecekti.

Desmond genç adamın hiddetinin farkındaysa bile, öyle ya da böyle önemsedğine dair bir belirti göstermeksizin dikkatini Abrielle'a verdi. "Sana ne kadar asil bir güzelliğin olduğunu söyledim mi canım? Kesinlikle hayatımda gördüğüm en alımlı leydisin."

Abrielle midesinin kasıldığını hissetti. "Lütfen Desmond, böyle abartılı iltifatlar beni utandırır. Şüphesiz bunu hak etmediğimi düşünüyorum."

"Ah, hak ediyorsun canım. Son derece hem de! Seyahatlerimin hiçbirinde daha güzel bir kadın görmedim."

Abrielle yalandan bir cilveyle şüpheli bir kakhaha attı. "O zaman size seyahatlerinizi daha geniş bir alana yaymanızı tavsiye etmek zorundayım, efendim. Korkarım mesafe fazlasıyla sınırlı kalmış."

Desmond sessizce katılmayı tercih etti ama asla açıkça kabul etmedi. Üvey kardeşi ailede zeki ve hırslı olandı, Haçlı askeri olarak ülkesinden çok uzaklarda maceraya atılmış ve eve sadece cesur bir kahraman olarak dönmemiş, bir de yanında giderken sahip olduğundan çok daha büyük bir zenginlik ve ün getirmişti. Kuşkusuz ilgili bir annenin çocuğunun hayatında yarattığı bir farklılıktı bu. Desmond'ın gençliğinde komşulardan duyduğu kadarıyla, kocasının ailesinin onuru ve erdemiyle daha da güçlenmiş ve yeniden tasdiklenmiş bir soydan gelen etkileyici bir kadındı o. Babasının, eşinin gizemli ölümünden sonraki kederini hileli yöntemlerle dindirmenin yollarını arayan düzenbaz hizmetçi pek de öyle biri değildi.

Bu ölüm bir cadının iksirinin sonucuydu ve sonrasında sadece babasının aklını karıştırmak için daha az dozla tekrar kullanılmıştı.

Böyle komplolarla annesi piç oğlunu dünyaya getirmiş ve bir çılgınlık anında kendisine tecavüz ettiğini öne sürerek şaşkın adamı evliliğe zorlamayı başarmıştı. Hatta annesi başarılarıyla oğluna övünme eğilimine sahipti. Habis ve acı dolu bir şekilde ölürken son sırrını da açıklamıştı.

Desmond, annesinin o gece anlattığı bilgilerle tuhaf, sıklıkla sanrılara sebep olan zehirli karışımları kullanarak insanın kaderini pek çok şekilde değiştirebileceğini öğrenmişti. Böylece istediği bir şeye sahip olanlar ya da daha büyük zenginlikler ve mülk edinme çabalarının önünde duranlar üzerinde bu gizli iksirleri kullanmıştı. Ömrü boyunca kaç kişiyi zehirlediğini sayamıyordu artık. Gece boyu yanından geçen karanlık gölgeler gibi hepsi aklından kolaylıkla silinip gitmişti.

Tüm bu süre boyunca, annesinin arkadaşları olan cadılar tarafından büyütülen üvey kız kardeşi Mordea ona yardım etmişti. Mordea ile olan ilişkisini kimse bilmiyordu ve onu kalenin aşçısı olarak işe alabilmişti. Onu yakında tutarak bilgisinden yararlanıyordu ve kendi sırlarından hiçbirini açık etmediğini garanti altına alıyordu. Yemek pişirme konusundaki bilgisini geliştireceğine söz verip duruyordu ama söz konusu Mordea olduğunda Desmond'ın ağır adımlarla ilerlemesi şarttı.

İlk karısıyla evlendikten sonra, doğum sırasında ona bir iksir hazırlayarak ondan kurtulmak için uygun fırsatı bulduğunda fazlasıyla rahatlamıştı. Daha sonra ikinci karısıyla evlenmesinin ardından, ondan da aynı şekilde kurtulmuş ve her iki durumda da servetlerinin sadece kendine kalacağından emin olmuştu.

Üvey kardeşine ilaç verebildiğini nasıl kimsenin öğrenemediği gerçeğiyle gurur duyuyordu. Bir iksirden Weldon'ın

şarabına birkaç damla, bu kendisinden daha uzun ve daha güçlü adamı yatak odasının ötesindeki taş merdivenlerden itebilmesini sağlamıştı. O azametli bedenin aşağı yuvarlanışını izlemek Desmond'a keyif vermişti, eğer düşüş onu öldürmeseydi aldığı diğer önlemlerin kesinlikle öldüreceğini biliyordu. İlk girişiminin başarısız olma ihtimaline karşılık alternatif bir planı da vardı, sabahlığının içinde kalın bir sopa saklamıştı. Sonunda Weldon'ın başı merdiven desteğinin taş çıkıntısına çarptığında bunun gereksiz olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdi bile o benzersiz akşamda her şeyin nasıl da yolunda gittiğini düşünerek gülmek hoşuna gidiyordu. Bu kesinlikle ona yeni ve daha kârlı başlangıçlar sağlamış, dahası kendi kaderinin kontrolünün tamamen kendi elinde olduğuna dair kararlı inancını doğrulamıştı. Artık her neyi arzularsa sahip olacaktı.

DÖRT

Abrielle, “Cordelia’ya katılalım mı?” diye sordu Desmond’a, ince elini sallayarak arkadaşını işaret etti. İliklerine kadar hissettiği dehşetin, hayır tiksintinin kendisini titretmemesine şaşırdı ve rahatladı. Arkadaşının ikisinin arasında etten siper olmasına müsaade etmeye hazırdı. Sadece evlendikten sonra bunu kimin yapabileceğini merak ediyordu. Yaklaşan kötü kaderi onu tüketmekle sürekli tehdit ederken, dehşet duygusunu gizleyebileceğine dair umudunu hâlâ koruyordu.

Açılır köprünün diğer tarafına geçince aşağı, nehre doğru baktı. Aslında huzurlu bir keyif içindeymiş görüntüsü verebilmek için çabalıyordu. Yanağına kondurulan bir öpücüğü hoş görmek başka bir müsamaha testi gibiydi ve ona adamın korkunç ağız kokusunu gidermek için ne yapılabileceğini düşündürdü. Artık Desmond’ın karısı olmanın kaderinde yazıldığı gerçeğiyle yüzleşmekten başka şansı yoktu, bunu biliyordu ama berbat ve kusurlu rol yapmasının sonucunda yakında paramparça olup pişmanlıkla hıçkırarak ailesiyle beraber kendisine verilen geniş odaya koşacağından korkmaya başlamıştı. Maalesef kuracağı bu bağlılık, kaçışının mümkün olmamasından korktuğu bir umutsuzluk çukuruna çekiyordu onu.

Desmond yakından geçen bir hizmetkârla konuşmak için müsaade istediğinde, Abrielle memnuniyetle ona izin verdi. Cordelia sessizce dururken, Abrielle tırabzana kolunu dola-
yıp somurtkan şekilde çenesini eline yasladı. “Keşke düğünü,
erkeklerin yaklaşan ava gösterdiği gibi bir coşkuyla bekleye-
bilsem.”

Cordelia tereddüt ettikten sonra yumuşak bir sesle, “Gü-
venemeyeceğin bir adamla nasıl evlenebilirsin?” diye sordu.
“Senin ve diğer herkesin tiksindiği biriyle? Düğün hakkında
yazdığında şoke olduğumu itiraf etmeliyim.”

Abrielle omzunun üzerinden bakıp nişanlısının hâlâ meş-
gul olduğundan emin oldu. “Ya evlenecek ya da ailemin mah-
voluşunu izleyecektim. Vachel merhum babasına ve şövalye-
lerine gösterdiği cömertlik yüzünden yoksulluğa sürüklendi,”
diye itiraf etti.

Cordelia’nın nefesi kesildi. “Ne diyorsun? Üvey babanın
düşüncesizce yapılmış eylemleri yüzünden mi bu canavarla
evlenmek zorundasın?”

“Onun suçu değildi.” Abrielle hızla Vachel’in babasının
yaptığı adaletsizliği açıklamaya girişti. “Vachel beni Des-
mond’ın evlilik teklifini kabul etmeye zorlamaktansa yok-
lukla yüzleşmeye istekliydi. Onu ve annemi bu utançtan kur-
tarmayı ben seçtim.”

Cordelia yaş dolu gözlerle mavi-yeşil gözlere bakarken
arkadaşının elini kavradı. “Oysa bazı insanlar sadece şöval-
yelerin böyle soylu nitelikleri olduğunu sanır.”

“Kimseye bir şey söyleme,” diye ısrar etti Abrielle. “İN-
sanlar babasının haksızlık ettiğini düşünürse, Vachel bundan
hoşlanmaz. Onun büyük oğluna daha cömert olmayı seçti-
ği yönünde herhangi bir eleştiri Vachel’i incitiyor. Ölümüne
doğru aklının karıştığı göz önünde bulundurulursa, ne yap-
tığının farkında olmaması mümkün.”

“Eğer izin verirsen sadece anneme ve babama anlatırım, onların da Vachel’e büyük saygısı vardır. Ona hürmet ederek ailemle paylaşacağım bunları.”

“Onlara söyle ama başka birine asla,” diye kabul etti Abrielle. Düşünceli şekilde uzaklara bakarken yumuşakça esen tatlı esinti elbisesini dalgalandırdı.

“Şimdi ne düşünüyorsun?”

Abrielle’in dudaklarından kederli bir iç çekiş firar etti. “Desmond’ın teklifini kabul ettikten sonra itiraf etmekten utansam da o adamdan tanıdığım herkesten daha çok iğreniyorum.”

Cordelia, arkadaşının müstakbel kocasına saygı duyamayışını açıklarken sergilediği soğukkanlı tavırdan tüm umudunu yitirmiş olduğunu anladı, teselli edici bir tavırla elini Abrielle’in koluna koydu. “Genellikle, bilinmeyen bir şey yaklaştığında şartlar çok karanlık ve tehditkâr görünebilir. Tecrübelerimden biliyorum, sende cesur bir ruh var ve bu korkularının üstesinden geleceksin. Biz çocukken benim arımdan buz gibi suya girmekten korktuğun halde beni boğulmaktan kurtaran sen değil miydin?” Yeşil gözlerine yeni yaşlar dolarken Cordelia ekledi: “Eğer cesur ruhun endişelerine baskın gelmeseydi, bugün ben burada olmazdım.”

Çocukluklarını ve iliklerine kadar keskin dehşet kırıntıları hissettiren o korkunç hadiseyi hatırlarken Abrielle’in görüşü buğulandı. En sevgili arkadaşını kaybetmek üzere olmanın getirdiği dehşet onu teşvik etmeseydi, onun ardından o dondurucu derinliklere girme cesaretini asla bulamayabilirdi.

“Cesur olmam gerektiğini biliyorum,” diye kabul etti Abrielle, ardından yakında neyle karşı karşıya kalacağını düşününce kederle iç çekti, “ama şu anda geleceğim o kadar karanlık görünüyor ki buz gibi suda boğulmak bile daha çekici. Aslında bu kadar aşağılık bir yaratığın karısı olarak yüzleşeceğim korkular o kadar boğucu geliyor ki onlara katlanabilir miyim diye merak ediyorum.”

Cordelia kendi sıkıntılı ruhunu yatıştırmak için bakışlarını kaçırdı. Tek yapabildiği, Abrielle'a yardım etmek için ne yapabileceğini düşünmektir. Arkadaşının dehşet verici durumu üzerine kafa yorarken, kendilerine yaklaşan ata binmiş ufak bir grup adamı açılır köprüye çıkan yolu yarılayana dek fark etmedi. Altı atlı adam vardı ama Cordelia bakışlarını en önde havalı şekilde yürüyen siyah aygırın üzerindeki yakışıklı, gri saçlı adamdan ayırmak niyetinde değildi. Atın düzgün ve akıcı yürüyüş şekli, binicinin gururlu ve görkemli duruşuna kusursuz bir övgüydü. Neredeyse altmışına gelmiş İskoç bir centilmendi bu. Adamın olgunluğuna rağmen, Henry'nin krallığında daha önce hiç böyle muhteşem birini veya daha takdire şayan bir hayvan görmediğinden emindi Cordelia.

Arkadaşına doğru eğilerek sessiz bir fısıltıyla, "Abrielle, belli etmeden arkana bak ve bana bu centilmenleri daha önce görüp görmediğini söyle," dedi Cordelia. "Eğer benim düşüncelerim çıkan dedikodularla yanlış yöne sapmamış olsaydı, müstakbel kocanın bizim akrabalarımız olan Saksonlardan ettiği kadar İskoçlardan da nefret ettiğine yemin edebilirdim. Bu ihtimalin ışığında, bu adamlar tehlikeden tam olarak habersiz şekilde Desmond'ın çalıntı krallığına girdiler."

Abrielle sıradan bir tavırla etrafındaki manzaraya göz gezdirdikten sonra yaklaşan gruba döndü. Döner dönmez de içindeki her şey âdeta dondu. Ardından ihtiyattan ya da incelikten yoksun bir tavırla başını hızla Desmond'a çevirdi ve onun elini kolunu savurarak sinmiş hizmetkârı azarladığını görünce rahatladı, yeni gelenleri göremeyecek kadar meşgul olduğu açıktı. "Cordelia! Çabuk... gruptaki ikinci adama daha yakından bak. Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa, bu Raven Seabern!"

Abrielle'ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki herkesin duyabileceği şekilde kalenin duvarlarında yankılandığına emindi. Panikle atıyor, dedi kendi kendine, panik ve dehşetle, bu-

nun heyecanla alakası yoktu. Bu adam orada olmak onun en doğal hakkıymış, sanki kucaklanarak karşılanacakmış gibi de Marlé'nin mülkünde dörtmala at koştururken ne düşünüyordu acaba? Küstahlığı, sırf varlığının bile –bir grup İskoçyalı'nın nezaretinde geldiğinden bahsetmiyordu bile– kilometreler dâhilindeki her soyluyu kızdıracağı gerçeğini fark edemeyecek kadar kör mü etmişti gözlerini?

En azından sakın görünme çabasıyla omuzlarını dikleştirerek döndü ve bakışlarını Raven'dan çekmeyi başarinca atından inip onun yanında duran, benzer biçimde uzun ve kaslı İskoç'u gördü. Yaşlı adam Abrielle'in ilgisini fark etti ve parlak mavi gözlerinde şakacı bir pırıltıyla bakışlarına karşılık verdi. Abrielle'in yanaklarını kızartmayı başarinca, adamın gülümseyişi derinleşerek yarınaz bir sırıtışa dönüştü ve düzeltilmiş uçları çenesini geçen gür bıyıklarının altından parlak beyaz dişleri göründü. Abrielle'in sabık kurtarıcısının çenesinde bulunan derin yarık, yaşlı adamın sinekkaydı tıraşlı çenesinde de yer alıyordu. Yaşlı adam genç denilebilecek yaşı geçmiş olmasına rağmen çapkın bir tavırla süzmekten geri kalmayarak, onu terlikli ayaklarından başının tepesine kadar inceledi. Değerlendirmesini bitirince cilveli bir tavırla göz kırptı ve Abrielle'in nefesinin kesilmesiyle ödüllendirildi.

Bu bakışmaya şahit olan Cordelia eğlendiğini yaşlı adamdan saklama çabasıyla başını eğdi. “Cüretkâr biri, kesinlikle. Sence o büyük Seabern mü?”

Abrielle yüzünü buruşturarak, “Görünüşe göre ikisinin arasındaki tek fark yaşları ve saçlarının rengi,” dedi.

İskoçyalı sırtıtmaya devam ederek ağarmış kaşını kaldırdı ve kendisinde bu kadar ilginç ne bulmuş olabileceklerini merak ediyormuş gibi başını yana eğerek bu iki kadına baktı. Sonra Raven'a döndü ve Abrielle kendi bakışlarının da istemsizce aynı yöne kaydığını hissetti. Abrielle şimdiye kadar Raven'ın gözlerine doğrudan bakmaktan kaçınmayı

başarmıştı ve orada görebileceklerinden, canlı bir şekilde hatırladığı o yoğun bakışların merhametine kalmışken kendi hissettiklerinden korktuğu kadar korkmuyordu. Sağlam temelli bir endişeydi bu. Aslında Abrielle'in istediği gibi, ona son karşılaşmalarındaki kadar küstahça bakmıyordu. Daha ziyade, büyüleyici mavi gözleri Abrielle'ı hâlâ sıcak bir kızarıklığın tamamen kaplamasına yetecek kadar düşünceli uzun bir bakışla kısılmıştı.

Genç kadının aklından bir yığın soru geçti, hepsi onun burada olma sebebiyle alakalıydı. Abrielle kendi kendine sordu: Bu adam hepten aklını mı yitirmişti yoksa sadece sarayda Desmond'ın zorla yapmak istediği şeyi yıkıcı bir rahatlıkla engellediği ve korkak adamı omurgasız bir hayvan gibi karanlıkta kaçmak zorunda bıraktığı o geceyi hatırlamakta mı zorlanıyordu? Daha ilginç bir soru da Raven'in onun Omurgasız Bey'le nişanını duyup duymadığıydı. Onun bu ani ortaya çıkışının bununla bir alakasının olup olmadığını düşünürken, Abrielle'in boğazını daraltan bir olasılıktı bu.

Derin bir nefes alıp hayal gücünü dizginledi. Şimdi kim mantığını yitirmişti? Kalenin koridorlarından geçen Raven'in onun çığlıklarını ve debelenişini duyup onu kurtarmaya gelmesi başka şeydi; bu kadar uzağa, istenmediği bir yere kadar gelmesi başka bir şeydi. Hem de ne amaçla? Abrielle tek bir şeyden emindi: Bu adam davet edilmeden gelmişti. Desmond'ı öylesine küçük düşürdükten sonra, Raven Seabern Hıristiyanlık âleminde davet alacak son adamdı. Daha büyük bir ihtimalle, diye düşündü genç kadın kendini sakinleştirmeye çalışarak, kralından aldığı bir emirle buradaydı. İş her neyse, Abrielle'ı ilgilendirmiyordu. Gerçi babasını yanında getirmeyi neden uygun gördüğünü bilmeyi çok isterdi.

Cordelia arkadaşına bakarken yaramaz bir gülümseme dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılmasına neden oldu. "Benim düşünceme göre genç bir leydi düzgün davranmalı

ve bu zavallı, yaşlı İskoç'tan yararlanmamalı. Adam senin büyükbaban olacak yaşta ve kalbini açmış burada duruyor.”

“Kim kalbini açmış?” diye meydan okudu Abrielle, arkadaşına göz ucuyla anlamlı bir bakış atarak. “Bu yaşlı İskoç'tan çok etkilenmiş benziyorsun.”

Cordelia adamın onun ilgisini uyandırdığını inkâr edemez haldeydi. “Şey, o çok yakışıklı...”

“O zaman belki Raven Seabern'ün sizi tanıştırmasını sağlamalısın,” dedi Abrielle, hissetmediği halde kayıtsız görünmeye çalışarak. “Adam sana bir takdim borçlu ne de olsa.”

Raven'ın ani ortaya çıkışının yarattığı şok geçince, Abrielle bir hüznün sızısı hissetti. Adlandıramadığı bir sebepten dolayı, onu görmek cesurca bastırmaya çalıştığı düşüncelerin yüzeye çıkmasına neden olmuştu. Hayatının nasıl olabileceğine, nasıl olması gerektiğine, iyi bir adam ile kendine ait bir aileyle tam ve mutlu bir hayata dair düşüncelerdi bunlar. Bir zamanlar nazik Weldon ile paylaşmak için sabırsızlandığı bir hayat. O öldüğünde onunla ölmüş olan bir genç kız rüyası. Artık onun hayatında gündüz düşlerine ve romantik fıkirlere yer yoktu ve bunun aksini dilemek sadece perişanlığını arttırırdı. Weldon'ın kardeşiyle olan birlikteliğin, genç bir kadının evliliği için umabileceği her şeyin insafsızca tam tersi olacağını kabul edip dikkatini başka bir yöne çevirmek çok daha iyiydi. Yakında Desmond'ın karısı olarak günlerini dolduracak, zihnini meşgul edecek dünyevi işleri olacaktı. Yakında ama henüz değil. Ne kadar çok direnirse dirensin, Raven Seabern gibi bir erkekle evlenmenin nasıl olacağını düşünmeden edemiyordu. Sorusunun tamamen meraktan kaynaklandığını kendi kendine söyleyip dursa da böyle bir evliliğin heyecanlı olacağını ve muhtemelen tamamen nahoş olmayacağını kabullenmek zorundaydı.

Hoş, şu an Abrielle, Desmond'dan başka biriyle evlenme fikriyle kendini eğlendiremezdi çünkü sonuçları ne kadar tik-

sindirici buluyor olsa da ailesini korumak için söz vermişti ve artık sözünden dönemezdi. Üstelik rahipler nişan sözleşmesinin evlilik kadar yasal olduğunu söylerlerdi ve genç kadın kasvetli geleceğinin ayarlandığını kabul etmek zorundaydı.

Kendi aralarında konuştuktan sonra yeni gelenler atlarını yanlarında getirerek kadınlara doğru yürüdü. Ve imkânsız istemeyi tamamen bırakacağına yemin etmiş olan Abrielle, eteklerini toplayıp bu yüzleşmeden kaçabilecek durumda olmayı dilerken buldu kendini. Bir yırtıcının adını ve düşmüş bir meleğin yüzünü taşıyan bir İskoçyalı'yla, onu aynı anda hem gergin hem telaşlı hem üzgün hissettirme gücüne sahip rahatsız edici, kibirli ve çekici bu adamla hiç karşılaşmamış olmayı dilediği kadar çok hem de.

İskoçların onlara ulaşmasından kısa bir zaman önce Desmond ani bir şekilde Abrielle ve Cordelia'nın yanında belirdi. Raven'la son karşılaşmalarının nasıl sonuçlandığını göz önünde bulunduran Abrielle, gruptaki bu adamı tanıyınca Desmond'ın küplere binmesini bekliyordu. Ama onun gözlerindeki nefret dolu ışıltıyı fark etse de bu durum, zoraki bir gülümseme ve Abrielle'in hayra alamet olmadığını düşündüğü bir tatmin havasıyla dengelendi.

Yaşlı İskoç'un gözleri yakından daha canlı bir mavi tonundaydı, hızlı ve bastırılmaz zekâ pırıltıları daha da belirgindi. Ancak Desmond'ın dikkatini nazikçe üstüne çekmeye kendini tamamen vermiş gibi görüldüğü o an cilveli cazibesini bir kenara bıraktı. Oğlu içinse aynı şey söylenemezdi. Raven ev sahibine hiç dikkat etmeyip yanındaki genç kadınlara olan ilgisini saklama zahmetine girmede. Abrielle onun ilgisinin merkezi haline gelince sıcaklamaya başladı. Kendisini kurtardığı gecedan beri genç adamı görmemişti ve o zaman da korku ile utanç –ve yırtılmış kıyafetlerinin sergiledikleri– Abrielle'in da neredeyse saldırganı kadar aceleyle geri çekilmesine sebep olmuştu. O gece Raven ona uygunsuz bir ilgi

göstermiş olmasına rağmen, Abrielle minnetini doğru düzgün ifade etmediğini biliyordu. Genç kadının endişesi, Raven'ın onu o gece kurtardığı haydudun ta kendisiyle nişanlanmış olduğunu öğrenince bunu nasıl karşılayacağıydı. Tabii zaten bilmiyorsa. Abrielle'ı, tek düşündüğü zenginlik olan bir aptal gibi görür ve minnettarlığının açgözlülükle lekелendiğini düşünür müydü? Bu düşünceyle Abrielle dudağını ısırarak kendisinde ne gibi bir sorun olduğunu düşündü. Çünkü o artık nişanlı bir kadındı, Tanrı aşkına umutsuzca nişanlı bir kadındı. Ve bu adamın görüşlerinin onun için bir önemi olmaması gerekirken, önemi olduğunun farkındaydı. Tıpkı bunun değişmesi gerektiğinin farkında olduğu gibi. Eline geçen ilk fırsatta kahramanlığı için ona teşekkür edecek ve bu da hikâyenin sonu olacaktı.

Raven ve yaşlı adam iki kıza baş selamı verdikten sonra Desmond'a döndüler.

“Bey de Marlé,” diye neşeyle gürlledi yaşlı İskoçyalı, derinden yankılanan bir sesle. Baba oğul arasındaki bir fark daha ortaya çıkmış oldu: Raven'ın babası daha ağır bir aksanla konuşuyordu. Adam elini göğsüne koyup şapkalı başını eğerek sade bir baş selamı verdi. “Bizi kalenize davet ederek onurlandırdınız.”

Kaleye davet edildiklerini duyunca Abrielle nefesinin kesilmesine güçlükle engel oldu. Ama belki de o kadar da büyük bir sürpriz değildi bu. Desmond'ın bir davetiye göndermesinin tek olası nedeni, Raven'ın yanındaki Abrielle'ı göstererek son g lenin kendisi olduğunu göstermek istemesi olabilirdi. Çünkü kesinlikle bu yarışmada kimin gerçek galip olduğunu Raven'ın görüp anlamasını isterdi. Onun istediğı  d l  kazanan Desmond'dı; Abrielle'ın kalbi, aklı ve bedeni üzerindeki bütün hakları kazanmıştı ve Tanrı yardımcısı olsun, genç kadını içten içe hasta eden bir düşünceydi bu. Zaferini yiğitlik yerine altınla sağlamış olmasının pek önemi yoktu

çünkü anlaşma usulen ayarlanmıştı bile ve yakında eyleme dökülecekti. Üstelik, diye hatırlattı kendi kendine, şansı varken bile Raven ona kur yapmak için acele etmemişti ve bu anı kalbine saplanan ufak bir hançer darbesi gibiydi.

Desmond yeni gelen misafirlerini pek çok sebepten ötürü neşeyle karşıladı. Saygıdeğer ve nüfuzlu adamlarla tanışık olmaktan asla zarar gelmezdi... İskoç olsalar bile. Ama daha da önemlisi, dengelemesi gereken bir durum vardı. Kaledeki o talihsiz hadiseden beri harıl harıl bilgi topluyordu. İskoçya'nın kuzey topraklarında yaşayan kişilerden haberdar olan bilgili kişilerle konuşarak, büyük Seabern'ün yıllardır İskoç kraliyetinin sırdaşı olduğunu ve aslında merhum kralın ordusunda ikinci kumandan olarak hizmet vermiş olduğunu öğrenmişti. Oğluna gelince, neredeyse beş yıldır Kral David için önemli bir elçilik görevini yerine getiriyordu.

Resmi mektupları taşımak için güvenilen biri olmanın üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmamayı ona öğreteceğini sanırdınız ama öyle değildi işte. Dolayısıyla Desmond, İskoçyalı'ya bizzat bir ders verecek ve her anından keyif alacaktı. Nişanlısıyla Raven'ın ve saygın babasının önünde gösteriş yapacaktı, ta ki Tanrı'nın ve insanların nezdinde ona sahip olduğu, nerede ve ne zaman canı isterse ona dokunma hakkının sadece kendisinde olduğu mesajıyla onu evine gönderene kadar. Hiçbir erkek bu hakkına meydan okuma cüretini gösteremeyecekti. Böylesi çok özgüven sahibi ve başarılı iki adama, güzel bir kadının kaderini kontrol etmekte ne kadar az güçlerinin olduğunu ispatlamak çok tatmin edici olacaktı.

Onları selamlarken beklentiyle ellerini birbirine sürtmekten güçlkle alıkoyabildi kendini. "Av için bana ve misafirlerime katılarak siz ve oğlunuz bugün beni onurlandırdınız Lord Seabern." Desmond candan ev sahibi görüntüsü çizmek için hiçbir çabadan kaçınmadı. "Kuzey diyarlarında siz ikinizden daha iyi avcı olmadığını işittim. Misafirlerimin çoğu

sizin en iyi becerilerinize şahit olmak için buraya geldi. Gerçekten, sonuç için bahse girmeye başladılar ve cömert bir bahsin toplandığı, her geçen saat dahasının eklendiği söylendi bana. En iyi geyiği ve en büyük ayıyı düşüreni büyük ödüller bekliyor olacak. Artık ikiniz de burada olduğunuza göre, eminim bahisler özellikle artacaktır. Kaleme davet edilme nedeniniz budur.”

Abrielle alay dolu bir homurtu çıkarmamak için kendine güçlkle hâkim oldu. Sanki biri buna inanacaktı da.

“Ama ev sahibi olarak görevlerimde ihmalkâr davranıyorum,” diye itirafta bulundu Desmond ve Abrielle ile Cordelia’ya döndü. “Leydilerim, şüphesiz İskoç elçisini Majesteleri’nin kalesinde verilen şenliklerden hatırlarsınız ama sanırım babası Lord Cedric Seabern’le henüz tanışmadınız.”

Yaşlı Seabern dudaklarında beliren çarpık bir gülümsemeyle Cordelia’nın ince parmaklarını tuttu ve elinin tersine bir öpücük kondurdu. “Uzun yıllardır bu kadar alımlı iki genç hanım görmedim,” diye belirtti. “Şüphesiz cennetin güzelliğini biz ölümlülere siz getirdiniz ve bu yüzden, benim gibi biri için bile böylesi bir ihtişamın var olması fazlasıyla keyif verici.”

Cordelia’nın yanakları ısınarak canlı bir kırmızıya çalar-ken yaşlı adama gülümsedi. “Kelt ozanlarının kelimelerle mucizeler yarattığını biliyorum, nazik söz ve benim fikrimce siz de onların tatlı dilini miras almışsınız.”

Cedric kırışmış kafasını geriye atıp keyifle güldü. “Öyle, genç hanım ve sırf seni güldürebilmek için daha fazlasını da çalabilseydim bir saniye durmazdım.”

Cordelia elini sallayarak arkadaşını gösterdi. “Arkadaşım Leydi Abrielle ile tanışmış mıydınız?”

“Bir başka hoş, ender güzellik,” dedi Cedric, neşeyle avuçlarını birbirine sürterek. “Tanrı şahidimdir, eğer kalenin man-

zarası da böyle harikulade bir şekilde güzelse, ben buraya yerleşip evimdeymiş gibi davranacağım.”

Abrielle gergin bir kahkaha attı ama Cedric Seabern’ün takılmalarının güvenliğini, oğlunun sarsıcı ve yoğun bakışına tercih ederdi. Raven’in bu bakış sadece tek bir şey anlatıyordu: sahiplenme. Gözleri Londra’daki yemekte açıkça sergilediği kibir ve cüretle doluydu. “Sizi uyarmam gerek lordum, bu duvarların arkasına yerleşmiş çok Norman var. Sizin yerinizde olsam, kılıç ve kalkanla samimi olmamak için içeri girmezdim.”

Hepsi kendi ülkeleri arasındaki geçmiş düşmanlıkları düşünürken tuhaf bir sessizlik oldu.

Cedric ona göz kırptı. “O zaman galiba kendime ve oğluma silah bulsam iyi olur çünkü odalarımızın orada olduğunu sanıyorum.”

Cordelia’nın önüne gelen Raven, onun elini dudaklarına götürerek parmak uçlarına hafif bir öpücük kondurdu. “Sizi tekrar görmek bir zevk, leydim. Eminim babam da benimle aynı fikirdedir, sizi Henry’nin sarayında gördüğümüz son seferden bu yana böyle bir güzellik görmedik.”

Cordelia gülümsedi ve elini sallayarak arkadaşını işaret etti. “Belki arkadaşım Leydi Abrielle’ı hatırlıyorsunuzdur.”

Abrielle yüzünü buruşturmak istedi, çünkü Desmond’ın saldırısından ya da Raven’in kahramanca hareketinden arkadaşına bahsetmemişti. Cordelia’nın, Raven’in onu kesinlikle hatırlayacağını ya da bunun nedenini bilmesinin imkânı yoktu. Raven onu rahatlatarak olanlara dair bir ipucu vermeden arkadaşının sorusuna saygılı bir baş onayıyla karşılık verdi.

“Elbette. Sizi görmek de bir zevk, Leydi Abrielle. Böyle harikulade güzel bir gelini kendisine aldığı için Bey de Marlé gerçekten çok şanslı bir adam. Bu büyük kayıp karşısında mahzun kalan gayretli delikanlıları düşünmeden edemiyorum.”

Raven, de Marl  nin boncuk gözlerini üzerinde hissetti ve kendi kendine Abrielle'in eline sırf bu nedenle uzandığını söyledi. Kısa bir tereddüdün ardından genç kadın elini onun a  k avucuna bıraktı. Raven, parmakları onunkilerin üzerine kapanırken kızın hafifçe titrediğini hissetti ve yavaşça elini dudaklarına götürdü.

Bu davetin gerçek nedenini bilmemek için ahmak olması gerekirdi: De Marl   müstakbel geliniyle beraberken, ona dokunurken, dans ederken, sarılırken görünce Raven'ın vereceği tepkiyi izlemek istiyordu. Ne var ki     ko küçük bokb  ceğine önce kendisi izlemeye değer bir şey vermeyi kafasına koymuştu.

Başını Abrielle'in eline doğru eğdikten sonra kasten durdu ama ağzıyla onun soluk ipek teni arasında kıl payı mesafe vardı. Bakışlarını kaldırıp genç kadının gözlerine baktı, duyu-ları onun kokusu ve hissinin farkındalığıyla dolup taşıyordu. Elinin arkasını okşamak için sıcak nefesini verdiğinde Ab-rielle'in nefesinin kesili   şekli, ince kolundaki tüylerin diken diken oluşu keyif vericiydi. De Marl  nin yakından izlediğini umut ediyordu çünkü bir kadından bu kadar az çabayla bu kadar çok karşılık almak ustalık gerektirirdi ve Raven usta olduğunu biliyordu. Temasın bir saniye daha sürmesine izin verdi, sonra bir saniye daha ve ardından dudaklarını kısa bir an eline değdirdi ve onu bıraktı.

Abrielle'in eli kemiksizmi   gibi yan tarafına düştü, yüz-lerce arı tarafından ısırılmış gibi tüm vücudu karıncalanıyor ve başı dönüyordu. Yine de Desmond ve Raven arasındaki gerilimi hissedebiliyordu. "Cömert iltifatlarınız için teşekkür ederim, S  r Raven," dedi, içtenlikle   keingenlik arasındaki dengeyi tutturduğunu umarak. Desmond'ın öfkeli bakışlarına sebep olan şeye son vermek ve Raven'ın suratındaki kibri biraz olsun silmek için. "Diliniz ak  şam güneşi kadar yaldızlı, asil s  r."

“Şimdi babam da burada ve beni dürüst bir adam olarak yetiştirdiğine dair size güvence verebilir leydim. Sizin ve Leydi Cordelia’nın büyük güzelliklerle dolu ender mücevherler olduğunuzu söylediğimde bana ve sözüme inanın. Bir erkek olarak ikinizin karşısında fazlasıyla büyülenmiş haldeyim.”

Ama bir anlamı olabileceken bir öpücük bahşetmesine yetecek kadar değil, diye düşündü Abrielle.

Cordelia böyle yakışıklı bir adama karşı kendi takdirini itiraf etmeye cüret etmedi ama sorularının cevabını zaten bildirirken onu de Marlé’nin önünde sorguya çekme isteğine direnemeyerek fazlasıyla yaramazlık yapıyordu. Hiç şüphesiz İskoçyalı’nın ayrıcalıklı pozisyonundan haberdar olan şişko de Marlé oradayken Raven’in statüsüne vurgu yapmaktan keyif alıyordu. “Nasıl oldu da Lord Berwin’in ithafı sırasında sarayda bulunuyordunuz? Ya da böyle bir soru sormalı mıyım?”

“Ne yazık ki leydim, böyle azametli yerlere genelde yabancıyım, kralım İskoçyalı David için elçilik görevi üstlendiğim zamanlar dışında tabii. O zamanlarda oraya buraya seyahat etmem gerekiyor, nereye gitmem gerekiyorsa. Görevlerimin bana şu an karşımda gördüğüm kadar alımlı hanımların eşliğiyle şımarma fırsatı verdiği pek olmuyor.”

Cordelia’nın tam düşündüğü gibi, bu sohbet ev sahibini fazlasıyla rahatsız etti. Hem o hem Abrielle, Desmond’ın sabrının sonuna geldiğini kolaylıkla tahmin edebiliyorlardı. “Nazikçe kendinizi kâhyama tanıtın. Size ve babanıza odalarınızı gösterecektir. Bu gece şölen salonunda ziyafet verip şenlik yapacağız. Sabah erken gelin, erkekler geyik avı için toplanacak, ertesi gün de ayı avı var. En etkileyici hayvan başını getirenler aynı akşam ödüllendirilecek. Bundan sonraki üçüncü gece, Leydi Abrielle ile evlilik yeminlerimizi edecek ve o akşam bir şölenle bir araya gelişimizi kutlayacağız. Elbette ikiniz de benim özel misafirlerim olarak katılacaksınız.”

Gerçek niyetini yüksek sesle de söyleyebilirdi, diye düşündü Abrielle ama Raven'dan bir karşılık bekleyerek vaktini boşa harcıyordu. İskoçyalı hiçbir zaman ona ciddi bir ilgi göstermemişti, o zaman kiminle evleneceğini neden önemsesindi ki? Bu acımasız şakayla sadece Abrielle inciniyordu.

“Şüphesiz her etkinliğe varlığımızla damgamızı vuracağız,” diye adamı temin etti Raven, göğsündeki ekose şalın katlarının üzerine elini koyarak başını eğdi ve birkaç adım geri çekildi. “Misafirleriniz arasında olmak bizim için onur.”

Bu yoruma karşılık olarak Desmond göstermelik bir baş selamı verdi.

Raven tamamen dik durarak sanki etraflarındaki manzara hayranlık duyuyormuş gibi bakışlarını civarda gezdirdi ama dikkati sadece Abrielle'daydı. Bu leydiyi bütün detaylarıyla hatırlıyor oluşunu fark edince pek şaşırmadı. Ama düşününce, onunla tanışmadan önce, hiçbir kadın Raven'ın kalbini yakalamaya onun ilk karşılaşmalarında olduğu kadar yaklaşmamıştı. Abrielle'da bir ilgisizlik sezse bile kendisini izlediğini biliyordu. O nişanlı bir kadındı elbette ama bakışlarından kaçınmak için büyük çaba gösteriyordu, yine de nedeninin ne olabileceğini Raven anlayamadı.

Desmond sessiz bir davetle müstakbel eşine kolunu uzattı. Bu hareketi henüz dakikalar önce Raven'm aynı tavırla elini uzatışıyla kıyaslamamak zordu. Eğer bir anda hayalden acı ve ürkütücü gerçekliğe geçiş yapılabiliyorsa, o zaman Abrielle böyle bir geçişin titreyen elini müstakbel kocasının koluna koyduğu an yaşandığına ikna olmuştu. O adama dokunmaktan iğreniyordu ama bundan kaçışı yoktu ve hantal bir ağırlık kalbini eziyormuş gibi hissetmesine rağmen yüzüne yalandan bir gülücük oturtmak zorunda kalmıştı. Keşke Raven, Desmond'ın hain davetini kabul etmeseydi. Öyle olsaydı şimdi Abrielle ona bakıp kendini onun gibi yakışıklı ve cesur bi-

riyle evli olarak hayal etmezdi. Raven'ın fırsatının olduğunu ama belli ki ona doğru düzgün kur yapmak bile istemediğini kendine neden sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordu? Londra'da kalırken Westminster Kalesi'nde Vachel'in odalarında kendini üvey babasına takdim etmek istemediğini? Tek aklına gelen, İskoçyalı'nın varlıklı bir gelin aradığı oldu ve tüm umutsuzluğuyla Abrielle bir adamın tek önemsedığı şeyin bu mu olduğunu merak etti. Tatsız bir şekilde kendisinin suçunun da daha hafif olmadığını fark etti çünkü de Marlé'le evleniyor oluşunun tek nedeni buydu.

Desmond onunla İskoçların önünde geçit yaparken gururla şişindi, genç kadını öne doğru yönlendirirken her birine baş selamı verdi. Açık avluya vardıklarında alanda bulunan misafirler selam verip bu mutlu birliktelik için iyi dileklerini sunmak adına öne çıktılar. Abrielle söylenenlerin sadece yarısını duydu ve bir soru sorulduğunda tek yapabildiği, de Marlé onun yerine cevap verirken donuk bir hissizlik içinde gülümsemek oldu. De Marlé onun da evlenmek için kendisi kadar hevesli olduğuna herkesi kolaylıkla temin etti ve genç kadının sessizliği bu sözlere tamamen uyan bir görüntü çiziyor olsa bile, Abrielle içten içe yüzüne sabit bir gülümseme çizilmiş ruhsuz bir kukla gibi hissediyordu kendini, ipleri de yanındaki adam tarafından çekiliyordu.

Yıkık donukluk halini koruyan Abrielle, iç avludan da yüzüne aynı sahte gülümsemeyle geçti. İçindeki duygusal olarak bomboş olma hissi neredeyse katlanabileceğinden fazlaydı. Gizli bir oyunun içinde bulabildiği bir özgürlük ânı olduğunda, böyle bir yere kaçır ve dökecek gözyaşı kalmayana kadar merhametsiz kederinin içinde kalbi sökülürcesine ağlardı. Şimdiye kadar tecrübe ettiği hiçbir şey, cehennem dehşetine şu an ilerlemekte olduğu kasvetli ve boş tünellerden daha yakın olmamıştı çünkü iğrenç bir canavarın gelini olmak zo-

randaydı. Şu taş yoldan uğursuz bir kütüğe doğru yürüse ve oraya varınca başını yerleştirip kukuletalı cellatın baltasını savurmasını beklese ancak bu kadar korkardı.

O gece daha sonra, Abrielle ailesinin kaldığı odanın bitişiğindeki küçük odadaki dar yatakta, kaskatı bir pozisyonda uzanıyordu. Gölgeleklerin önüne kapatılmış ipek perdelere anlamsızca gözünü dikmiş bakarken, uyumak bir yana nefesi bile zor alıyordu. Ruhuna korkunç bir ağırlık, şüphesiz onu sonsuza dek Desmond de Marlé'ye bağlayacak olan törene sadece birkaç kısıcık gün kaldığını bilmenin yarattığı bir duygu vardı. Bir eş olarak zorunluluklarını yerine getirmek için nelere boyun eğmek zorunda kalacağını ne zaman düşünse, umutsuzluk çukuruna biraz daha gömülüyordu sanki. Ailesini uyandırmaktan korkmasa onu serbest kalmakla tehdit eden boğucu hıçkırıklarına teslim olurdu. Söz vererek kendini cehenneme mahkûm etmişti ve sözünü geri almayacaktı, alamazdı.

İçindeki çatışmaya dayanamayarak sonunda kendini o dar yataktan atıp dış koridora kaçtı, serbest kalıp üzerine çökmekle tehdit eden hıçkırıklarını kimse duyamasın diye tamamen yalnız kalabileceği bir yer arayışına girişti. Nihayet durduğunda kendini kule merdivenlerine çıkan bir koridorda buldu. Geceliği üstüne yapıştı, çıplak ayakları taş zeminde donmak üzereydi. Uzun saçları omuzlarından kalçalarına doğru karmakarışık bir yığın halinde dökülüyordu, soğuk havanın ısıtılması altındaki koridorda şömine sıcaklığı hissi yaratıyordu.

Buradaki tek ışık, yüksek kulenin üstünde parlayan aydan geliyordu. Kurşun kaplı pencerelerdeki camlar ışığın soluk rengini ve yansımasını taş zemine yayıyordu. Tamamen umutsuzlukla dolu ruh haline rağmen, Abrielle sadece eğer isterse yüksek sesle ağlayabileceği bir yerde yalnız olmakla bile teselli buldu. Düğün günü yaklaştıkça gözyaşları daha da

artar olmuştı. Gönül rahatlığı kısa sürdü, sadece birkaç dakika yalnız kaldıktan sonra yakınlarda birinin olduğuna dair huzursuz bir hisse kapıldı. Paniğe kapılarak etrafını saran karanlığı dikkatle gözden geçirdi, kimin izliyor olabileceğini merak ediyordu. Desmond mı? Geldiklerinden beri sürekli bir yerlerde pusuya yatıyor, bir köşeye ya da kuytuca saklanıyordu sanki... onun boyutlarındaki bir adam ne kadar saklanabilirse. Abrielle'ı gözetlemeye kafayı takmıştı. Bu da genç kadının tam zamanında düğüne engel olacak bir mucize göndermesi için Tanrı'ya yalvardığı sonsuz kadar uzun liste-
sindeki sebeplerden biriydi.

Henry'nin kalesinde yaptığı gibi, Desmond hazırlıksız ya-
kalamak için bu gece onu takip mi etmişti? Tenine bu kadar
mı hasret kalmıştı da son birkaç saatlik huzur ve mahremiyeti
ondan esirgiyordu? Öfke ve tiksinti doldu içine. Elbette ya-
abancı birinin de gölgelerin içinde saklanma olasılığı vardı. Ge-
cenin bir yarısında bu ıssız köşede hangisiyle karşılaşmaktan
daha çok nefret edeceğine karar veremiyor olması, geleceği
için pek de hayra alamet sayılmazdı: Nişanlısıyla mı tamamen
yabancı biriyle mi?

Kulenin basamaklarında sürtünmeye benzer, sanki bir bot
topuğunun sert taşa çarpması gibi bir ses, Abrielle'a birinin
aniden durduğunu düşündürdü.

"Desmond?" diye seslendi, neyse ki kararlı sesi hissettiği
telaşını ele vermemişti çünkü korkuya teslim olmasının fay-
dası dokunmazdı. Birileri onun çılgınlıklarını duyacak olsa bile,
Desmond'ın sözü burada kanundu. Ve bir kez daha oradan
geçen bir kahramanın onun yardımına koşacağını ummak
çılgınlık olurdu, özellikle de son günlerde hayatındaki belir-
gin kahraman kıtlığı göz önünde bulundurulduğunda. Dürüst
davranması gerekirse sadece bir tane isim verebilirdi ama çı-
lgın bir İskoç bile ikinci kez araya girmeye gönülsüz olabilirdi.

Tck bir çaresi vardı, o da kendini kurtarmaktı. Ne de olsa kendini bu açmaza sokan yine kendisiydi, değil mi? Adını söylediğinde cevap vermemiş olsa da takipçisinin Desmond olduğuna ikna olmuş durumdaydı. Abrielle’in perişanlığını uzatmak için sessiz kalmak tam da onun yapacağı bir şeydi. O küçük kara kurbağası, eğer Abrielle yeterince korkarsa nihayet kendini gösterdiğinde minnetle kollarına yığılacığını umuyordu muhtemelen. Abrielle bu düşünce karşısında neredeyse inleyecekti çünkü kendi rızasıyla onunla samimi olmaktansa kollarını savurarak oradan kaçması daha büyük olasılıktı.

Ortaya çıkmasını bekledi, eninde sonunda adamın ileri doğru adım atması gerektiğini biliyordu. Adam o adımı attığında sakın kalacak ve ailesinin erdemine –bir centilmenin evindeki davetli misafirlerine– saygı duymasının ve resmen evlenene kadar kendine hâkim olmasının ikisi için de iyi olacağını görmesini sağlayacaktı. Eğer bunda başarısız olursa, o daha kendisine dokunamadan eteklerini kaldırıp kaçacaktı. Tanrı yardımcısı olsun, bedenini, o şeytanla yapılan anlaşma şartlarının gerektirdiğinden bir saniye önce teslim etmeyecekti.

Abrielle sinirlerinin harap olma noktasına geldiğinden emin olana dek sessizlik sürüp gitti. Nihayet ayak sesleri duyuldu, ağır ve emindi ve Abrielle’in ayakucundaki ay ışığına bir gölge düştü. Hâlâ kim olduğunu çıkaracak kadar iyi göremiyordu ve içgüdüsel olarak geceliğini kavradı, hayatı için kaçmaya hazırdı. “Desmond?” diye üsteledi biraz daha zorlayıcı bir tavrıla. “Sen misin?”

Gölge hareket etti ve çok derin, çok erkeksi ve Desmond’a ait olamayacak kadar çekici bir ses duydu: “Hayır, Leydi Abrielle. Tamamen hayal kırıklığına uğramamış olmanız için duacıyım.”

BEŞ

Gelenin Raven olduğunu fark ettiğinde hissettiği hayal kırıklığı değil, başka bir şeydi. Adını koyamadığı bir şey. Ay ışığı genç adamı gölgeler ve soluk bir ışıkla yıkıyor, Abrielle'in onu tanıyabileceği kadar aydınlatıyor ama yüzündeki ifadeyi açık etmeye yetmiyordu. Yani takipçisi müstakbel kocası ya da bir yabancı değildi, rahatlaması gerektiğini biliyordu ama hiç öyle hissetmiyordu.

Tedbir ve görgü kuralları Abrielle'a derhal oradan gitmesini emrediyordu ama başka bir şey, daha az tanıdık bir şey yüzünden olduğu yerde çakılı kaldı. Sanki nemli gece sisi zihnine sızmış, onu bir kez daha küstah ve sakınmadan sergilenen bir ilgiyle izleyen bu yakışıklı adam dışındaki herkesi ve her şeyi unutturmuştu. Üzerinde nasıl tuhaf bir gücü vardı ki sadece tek bir bakış ya da ağzının kenarının hafifçe bükülüşü bile Abrielle'ı böyle sersemletiyordu? Görünüşü nişanlı bir kadının kendi odasının güvenliğine kaçmasına sebep olmalıydı ama onun yerine Abrielle ona her zamankinden daha büyük güçle çekiliyor, vücudu ona karşı bir kadının bir erkeğe verdiği o zaman kadar eski tepkiyi veriyordu.

Genç adam hafifçe duruşunu değiştirdi ve inci beyazı bir ışık huzmesi, kiltle giydiği uzun kollu bol beyaz tuniğini ve deri çizmelerini aydınlattı. “Yani,” dedi Raven sessizce. “Uğradınız mı?”

Uğradınız mı? Abrielle kaşlarını çatı. Neye... uğramış mıydı? İnsanın kalbi hızla çarparken ve içinde kelebek istilası varken konsantre olması pek kolay iş değildi ve adamın söylediklerini hatırlamaya çalıştı.

“Hayal kırıklığına,” diye hatırlattı genç adam, o sormadan önce. “Elbette yatağınızın sıcak güvenliğinden kalkıp buraya...” Etrafına bakındı. “Bu zifiri karanlık ve rutubetli yere bir randevu için geldiğinizi varsayıyorum. Aradığınız adamın yerine geçebilecek çok zayıf bir yedek olduğumu kolaylıkla itiraf edebilirim, muhtemelen dünyada olabilecek en zayıf ihtimalim. Hayallerinizdeki adamla pek ortak nokta olmadığınızı belki fark etmişsinizdir.” Abrielle kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırınca Raven ekledi: “Zarif ev sahibimiz.”

Abrielle serbest saçlarını omzundan geriye attı. “Sanırım hayal kırıklığına uğrayan siz olacaksınız söz,” dedi ona.

“Gerçekten mi?” Genç adam birkaç adım yaklaştı, düşünceli bir halde ona bakıyordu. “Yukarıdaki melekler, gece vakti başboş dolandığım sırada beni dünyaya gönderilmiş en harikulade güzelliğin görüntüsüyle ödüllendirmeyi uygun görmüşken bunun nasıl olacağını düşünemiyorum.”

İçten içe öfkelense de kontrollüymüş gibi davranarak sahte bir keyifle gözlerini devirdi. “Gerçekten de tam babanızın oğlusunuz, sapına kadar bir Seabern. Ama burada etkilemek isteyeceğiniz kimse olmadığından, süslü sözlerinizi kendinize saklayabilirsiniz. Ben sadece ne kadar yanıldığınızı fark ettiğinizde yaşayacağınız bariz hayal kırıklığından bahsediyordum. Anlayacağınız, bu akşam için bir randevu planlamadım. Ne zarif ev sahibimizle ne de bir başkasıyla.”

Raven bir adım daha attı, o yaklaştıkça, sesinin daha yumuşak ve daha alçak bir tona büründüğünün Abrielle gayet farkındaydı. Adam daha da yaklaştırmaya devam ederken heyecanın yarattığı kadifemsi ürpertileri omurgası boyunca hissetti. “Beni, etkilemek istediğim kişiyi bilecek kadar iyi tanıdığınızdan emin misiniz?” diye sordu Raven.

“Sizi şimdikinden daha iyi tanımam gerekmediğinden eminim,” dedi Abrielle.

“Ah,” dedi genç adam, yadsınamaz bir keyifle. “Bu durumda leydim, kötü muhakememi kabul ediyorum. Sadece ayazdan koruyamayacak giysilerle ve çoğu mutlu gelinin derin uykuda tatlı gelinlik rüyaları gördüğü bir saatte sizi kalenin içinde gezinmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum.”

Abrielle üşümüş gibi kollarını kendine doladı, neyse ki şu son birkaç dakikadır vücut ısısının artmış olduğunu İskoçyalı bilemezdi. “Gelinler hakkında bu kadar çok şey bilmeniz beni hayrete düşürdü, sür. Kendi adıma söylemeliyim ki uyuyamadım ve soğuk gece havasının şu bahsettiğiniz tatlı rüyaları getirebileceğini düşündüm. Uykusuzluk yüzünden de niyetlendiğimden daha uzağa gelmişim.”

Genç adam yeniden yaklaşıncı Abrielle gerildi ve onun yanından ayrılma vaktinin çoktan geçtiğini kendi kendine hatırlattı. Gideceğine dair kendini temin etti, az sonra gidecekti ama henüz değil. Kendisinde ne gibi bir sorun olduğunu düşündü, çünkü hayatında tedbirli yanını harekete geçirmesi gereken bir an varsa, tam da şu andı. Ancak sadece kendisi için değil dünyada en çok sevdiği kişiler için de kaybedilecek çok şey varken, babasından aldığı baş belası pervasızlık özelliği aniden ortaya çıkmaya karar vermişti, bunu atlattığını ya da en azından bastırmayı öğrendiğini sanıyordu oysa.

“Böyle bir yerde çok ileri gitmek kolaydır,” diye güvence verdi Raven, şimdi çok yakındı. Onun yakınlığı Abrielle’in

kalbinin öncekinden de daha hızlı bir şekilde atmasına neden oluyordu, bunun mümkün olduğunu düşünmemişti.

Çenesini kaldırdı, korkusunu ona göstermeyeceğine yemin ederek saklamaya çalıştı. “Evet, haklısınız, kendimi odamdan düşündüğümünden de uzakta buldum. İnsan sinirleriyle elinden geldiğince başa çıkmalıdır ve bir düğün çok mutlu beklentileri doğurur...”

Kelimeler neredeyse boğazında düğümlendi ama ailesinin çaresizliğinin ne kadar büyük olduğunu ona gösteremezdi. Çok şey kaybetmişti, sevgili babasını, ilk nişanlısını, güvenliğini ve iç huzurunu, hatta gelecek hayallerini... Yakında daha fazlası alınacaktı elinden ama gururunun ezilmiş kırıntılarından arta kalanları teslim etmeyecekti.

Raven kara kaşını kaldırdı. “‘Mutlu beklentiler’ mi? Mü-nasebetsizliğimi mazur görün leydim ama hatırlıyorum da sizi de Marlé ile son gördüğümde size sarkıntılık ediyordu. Böyle mutlu beklentilere sebep olan şey bu mu? Yoksa saraydaki o gece hakkında da mı yanlış hükme vardım? Belki de kurtarılmaya ihtiyacınız yoktu.”

Özellikle de rahatsızlığının her ânından adamın büyük keyif alıyor oluşu karşısında Abrielle küplere bindi. “O gece olanlar Desmond’la benim aramdaki bir... yanlış anlaşılmaydı,” dedi. “Düzeltildi.”

Genç adamın yüz ifadesi değişerek daha sertleşti ve sesi de değişti. Konuştuğunda ses tonu açıkça öfkeliydi artık ve öylesine ölümcül bir sükûnetle doluydu ki Abrielle bir adım geriledi. “Bir yanlış anlaşılma, öyle mi? De Marlé belki de teklifinin üvey babanız tarafından kabul edilmesini bırakın resmi olarak teklifte bulunmadığını, hiçbir anlaşmaya varılmadığını, bağ kurulmadığını, evlilik ilamının okunmadığını yanlış anladı. Aynı şekilde pusuya yatıp sizi hırpalama hakkının olmadığını da mı anlamamış, size dokunamayacağını, elleyemeyeceğini...”

Abrielle sükûnetini korumaya kararlıydı ama bu ona pahalıya mal oluyordu ve sadece omuz silkip yarım ağız mırıldanmakla yetinebildi. “Ben meselenin daha çok de Marlé’nin fazla hevesli olmasıyla alakalı olduğuna inanıyorum.”

Abrielle, onun sesinde duyduğu öfkenin yüzünde şekillendiğini görebiliyordu. Raven sözlerine karşılık verirken sert çizgiler ve köşeler daha da sivrilmişti. “Sadece bu saçmalığa ya da daha kötüsü, böylesi bir ‘hevesin’ bir adam için normal olduğuna gerçekten inanmadığınızı umabilirim. Onurlu bir adam neyin kendisine ait olduğunu neyin olmadığını bilir ve buna göre davranır... ne kadar fena halde isterse istesin.” Hızla durdu. “Onurlu bir adam bu dünyada beklemeye değer şeyler olduğunu bilir.”

Pek de hayırlı olmayan bir sebepten dolayı sıcacık bir zevk dalgası Abrielle’in vücuduna yayıldı. Raven’daki her şey, çenesinin inatçı duruşundan sesindeki coşkuya kadar, öyle bir adam olduğunu gösteriyordu. O zaman de Marlé’yi ona savunma fikrinden vazgeçti. Bir tür cevap aradı ve sonunda yarım ağız zoraki bir, “Nişanlımın onurlu biri olmadığını ima etmek istemediğinize güveniyorum,” çıktı ağzından.

“Benim ne düşündüğümün önemi yok. Önemli olan sizin onun hakkında ne düşündüğünüz.”

Abrielle onun gözlerine baktı, bilmiş bir parıltı görmeyi bekliyordu ama anlayışla karşılaştı. İşte bu katlanamayacağı kadar ağırdı.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye haykırdı, “onun hakkında bu kadar kötü düşünüyorsanız, ne demeye davetini kabul ettiniz?”

“Dürüst olmak gerekirse, merak ettim.”

“Nedenlerini mi?”

Genç adam alaycı şekilde gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hayır. O kadar karmaşık biri değil, onun nedenleri belli. Burada olmamı istedi, böylece sizi fethetmiş olmakla bana gösteriş yapabiliirdi.”

Abrielle keskin bir soluk aldı. O da aynı şeyi düşünmüştü ama Raven bunu bilmek zorunda değildi. “Bu kale, sizin yurdunuza yakın bir civarda,” diye hatırlattı ona. “Belki de sadece sizin Kral David’e iyi niyetlerini sunmayı ummuştur.”

“O zaman Kral David’i davet etmesi gerekirdi,” dedi Raven mesafeli bir tonda.

“Buraya geldiğinize çoktan pişman mı oldunuz?”

Raven’ın tereddüdü uzun sürdü ve ikisinin arasında yükselen bu gerilim yeni ve aşikârdı. “Hayır, leydim. Sizi tekrar görme şansına sahip olmak için çok daha kötülerine göğüs gererdim.”

Bu güzel sözlerini duyacak Abrielle’den başka kimse yoktu, dolayısıyla bunları sadece onun için söylediği şüphe götürmezdi. Sesinde, genç kadına tamamen yeni olan boğuk bir samimiyet de vardı. Huzursuzluk hissi özleme dönüştü ve ateşli bir öfke hemen ardından geldi. Elbette bu adam ne yaptığını biliyordu, evlenmek üzere olan bir kadını baştan çıkarıyordu.

“Benimle bu şekilde konuşmayın,” diye tısladı Abrielle, “yoksa kimde onur olmadığını anlayacağım.”

Arkasını dönüp kaçtı, en yakın güvenli yere, ailesinin odasına ulaşmak niyetindeydi ve varana dek de durmayacaktı.

Raven belli bir mesafeden onu takip etti ve sonra öteki taraftan indirilen tahta kalasın yerine oturtulduğunu duyana kadar ağır kapının hemen dışında bekledi. Onun güvenliği genç adamı olması gerekenden daha fazla ilgilendiriyordu, olması gerekenden daha fazla ilgilendirdiği kesindi.

Yumuşak bir inlemeyle elini yüzünden geçirdi. Neden Abrielle’ın yanındayken tüm kontrolünü yitiriyordu? Abrielle ile ilgili olan tüm meseleleri yakışık alır bir tanıdık edasıyla hallededeğine dair kendine söz vermişti.

Sonra onu ay ışığında tek başına dururken gördü, omuzlarının etrafında saçılmış gündoğumu renginde bukleleri olan

bir peri prensesiydi, kıvrak zarafeti pamuklu kıyafetinin içinde Raven'ın kadifeler ve mücevherlerle süslü gördüğü herhangi bir kadından daha baştan çıkarıcıydı. Üstelik elbiseli veya elbisesiz, payına düşenden çok daha fazla kadın görmüştü; hoş bir kıvrım veya cazip bir girintiye dair anlık bir görüntüye ergen bir delikanlı gibi karşılık vermemesine yetecek kadar. Yine de Abrielle'a tek bir bakış tüm tedbirini –ve genç kadının da söylediği gibi– kendinde en çok gurur duyduğu sarsılmaz onurunun bir kısmını alıp götürüyordu.

Tanrım, bu kadın onun hakkında yanılmıyordu ve Raven söz konusu o olduğunda içine düştüğü zayıflığı hor görüyordu. Eğer gururlandığının yarısı kadar akıllı olsaydı, buraya gelmeden önce söz verdiği şeyi yapar ve ziyareti boyunca ondan olabildiğince uzak dururdu. Eğer bundan biraz daha akıllı olsaydı, tam bir işkence olmasını beklediği düğün töreninden önce güvenle şimdi ayrılırdı. Abrielle'ı kilisede dantel ve süslü elbisesiyle görmeden bile onun o görüntüsünün dizlerinin bağına çözüp kalbini göğüs kafesinde can yakacak kadar sert vuruşlarla attıracağını biliyordu. Şahitlerin ve Tanrı'nın huzurunda Abrielle'ın de Marlé'ye verildiğini görmenin bir savaş narası atıp kılıcını çekerek onu kaçırmak istemesine sebep olacağını da...

Kahretsin bu akşam, tam şu anda gitmeliyim, diye düşündü Raven ama kendi akıllıca öğüdünü tutmaya hiç niyetinin olmadığını biliyordu. Gitmek korkaklık olurdu ve Raven Seabern lanet olası bir korkak değildi. Hayır, kalacak ve o sümüklü de Marlé'ye bu gereksiz tatmini verecekti. Kalacak ve daha önce katıldığı herhangi bir savaş, kavga ya da dövüşten daha fazla yürek isteyen bir şey yapacaktı. O kraliyet casusuydu ve en fevri duygularını bile kontrol altında tutmak üzere eğitilmişti. Onun dünyasında mutlu bir hayatla mutlak ölüm arasındaki fark anlamına gelecek bir yetenekte bu; Raven orada sessizce oturacak ve eldivenli parmak ucunu

ona değdirmekten daha fazlasını yapmadan yüreğinin ta derinlerine dokunan tek kadının başka bir adamla evlenmesini izleyecekti.

Henüz yükselen güneş doğu ufkiındaki tepeler boyunca uzanan ağaçların alçak dallarında parıldıyor, turuncumsu ışıltısı kaleyi kısmen çevreleyen sulak arazinin üstünde ürkütücü bir şekilde kıvrılan ağır sise renk katıyordu. Kuvvetlendirilmiş yapının iç avlusunda donuk bakışlı ve fark edilebilir derecede çökük yanaklı köleler endişeli bir aceleyle oradan oraya koşturuyor, avcılarının önüne tepeleme doldurulmuş tabakları taşıyorlardı. Tepsiler gözden kaybolduğunda birçok kölenin geriye kalan artıkları aceleyle ağzına tıktırdığı görülüyordu.

Yirmiden fazla av köpeği sahiplerine yakın olmaya çalışırken yalvaran sızlanmalar ve hırlamalarla bir kakofoni meydana getiriyordu. Yerini bulan bir tekme ya da sağlam bir asanın ağır ucu ani bir ciyaklamayla karşılık buluyor ve genellikle köpeklerin her yöne koşmasına neden oluyordu, daha sonra ise telaşlı köleler tarafından taşınan tepeleme tabaklardan düşmüş et parçalarını yalamak için tekrar öne çıkmaya cesaret ediyorlardı.

Aşırabilecekleri her türlü ödülü ele geçirmek için çeşitli planlarla zihinlerini ateşe vermiş olan kişilerin arasında avı ciddiye alan, kendi yeteneklerine güvenen daha sessiz ve daha derin mizaçlı adamlar vardı. Eski avlar üzerine yüksek sesli övünmeyi ve hilekâr kavgaları diğerlerine bırakan bu adamlar, sessizce mızrak ve oklarını kontrol ediyordu. Bir çift İskoçyalı ise kesinlikle bu son grubun parçasıydı.

Raven ertesi günkü yaban domuzu avına hazırlık yapmak için birkaç mızrağı sıradan bir tavırla bileyerek daha da sivriltti. Babasıyla oradaki kimseyi tanımaması beklenen bir gerçektir. Hain bir düşman olduğunu ispat etmiş birinin

düğününe katılmak için aldığı daveti kabul etme gerekçesini Kuzey İskoçya'daki arkadaşları sorgulamasına rağmen, Raven kurtardığı güzel kadını unutamamış, ona sahip olmak için hissettiği ateşli arzuyu yok sayamamıştı. Onun gözünde, güzelliği her ölçütün ötesinde olan zarif bir çiçekti o. Olgunlaşarak gerçek bir kadın olabilmesi için nazıkçe beslenmesi gerekcekti ve de Marlé gibi bir iblisin ellerindeyken bu düşük bir ihtimaldi. Raven o adamın boyunduruğu altında Abrielle'in uzun süre hayatta kalamayacağından korkuyordu.

Cedric bıyıklı dudaklarını büzerek bilemiş olduğu bıçağa dikkatle baktıktan sonra bakışlarını kaldırıp oğluyla göz göze geldi. "Daha önce konuşma şansımız olmadı, bu yüzden sana şimdi soruyorum. Bu de Marlé'nin intikam isteğiyle kıvranyor olabileceğine dair seni uyardım ve şimdi onun bakışlarını görmüşken buna daha da inanmaya başladım."

Raven babasına bir bakış attı. "Onun bu ani samimiyetini ikna edici bulmuyor musun?"

Cedric homurdandı. "Delikanlı, bu tuzağa kör bir dilenci gibi yürüme riskini alma konusunda neden ısrarcı olduğunu yaşı babana söylemek istemez misin?"

Raven babasına buruk bir şekilde gülümsedi. "Bir güzelliği biz geri kalanlarla beraber takdir edemeyecek kadar uzun süredir dul olmadığını biliyorum, baba. Kızın ne kadar güzel olduğunu kendi gözleriyle gördün."

"Lütfen bana Leydi Cordelia'dan bahsettiğini söyle."

"Hayır, okunu kalbime derinden saplayan Abrielle'dan bahsediyorum."

Cedric iç çekerek başını iki yana salladı. "Dün ona olan yoğun bakışını görünce ben de tam bundan korkmuştum ve bu, leydinin de senin bakışına karşılık veriş şeklini görmemden önceydi. O hanım için söylenen, fısıltılar eşliğinde dolanıp duran meraklı dedikoduları duymadın mı? Buraya, bu kaleye gelme riskine girme, de Marlé ile güzel leydisinin düğününe katılma nedenimiz bu değil miydi?"

Genç adam omuz silkti. “Eğer hatırlayacak olursan baba, davet edilmeyi ben istemedim. İyi yürekli de Marl   bunu kendi yaptı. Zavallı kızın böyle bir adamla evlenmemesini tercih edeceğim doğru ama anlaşma imzalandı ve ben de bunu kabul etmek zorundayım.” Bunları söylerken bile içindeki her şey öfkeyle itiraz ediyordu. Hem kendinin hem de babasının dikkatini dağıtmak için konuyu değiştirdi. “Elbette bu, onun ne yapacağını daha çok merak etmeme neden oluyor. İkimize de zarar vermek için uydurulan bir şey olabilir ama ilginç bir durum halini aldı. Hadiseye ben de biraz heyecan katabilirim.”

“D  ğ n n n ortasında patlak veren şiddeti Abrielle’ın ‘ilginç’ bulacağından pek emin değilim.” Cedric kırlaşmış başını yavaşça salladı. “Tabii elbette, delikanlı, o zaman kendini savunma hakkın doğar. Yine de zavallı adamın senin iki katın yaşında ve ağırlığında olduğunu ve omuzlarına zor ulaştığını göz önünde bulundurunca, ikiniz arasında başlatacağın herhangi bir kavga, onun arkadaş dediği o engerek yavruları tarafından pek adil karşılanmayacaktır.”

“Ah, bela çıkarmak niyetinde değildim baba,” diye ona güvence verdi Raven. “Ve leydi, benim gibilerden yardım istemediğini açıkça belli etti. Ama ben... suçluluk hissediyorum.”

“Buna hiç gerek yok, delikanlı. Onun böyle bir adamı seçmesinin nedenlerini bile bilmiyorsun.”

“ aresizlik baba, başka ne olabilir ki?”

“Her neyse, bizi ilgilendirmez.”

Raven onaylamayan bir ses çıkardı, bu sözlerin babasından geldiğinde de kendi kendine söylediğinden daha ikna edici olmadığını düşünüyordu.

Abrielle avın ilk gününü kadınlarla geçirdi. Dışarıdaki adamları görmek için topladılar; ilgilerini göstermek için tezahürat yapıyor, bağırıyor ve ellerindeki hatıraları sallıyorlardı. Abriel-

le iki İskoçyalı ne zaman ata binse, sanki düşmanı cesaretlendirmek istemiyormuş gibi kalabalığın sessizleştiğini elinde olmadan fark etti. Hatta Desmond'ın takımı onursuz bir tavırla yuhalamaya başladı. Abrielle evlilik kutlamalarının çirkin bir yola sapıp birinin yaralanmasını istemiyordu. Desmond ona nihayet baktığında genç kadın ona yalvaran bir bakış attı ve adam bir el sallayışıyla gürültücü arkadaşlarını susturdu. İki İskoçyalı asaletle öne doğru sürdü ama Abrielle bu huzursuz sessizliğin hayra alamet olmadığını biliyordu. Desmond'ın tekrar kendisine baktığını hissetti, küçük gözleri kısılmıştı.

O gece avcılar ganimetleriyle döndüklerinde en büyük ve en görkemli geyiği getirme onurunun Cedric'te olduğu açıldı ve ilk ödülü kazandı. Geyik o kadar büyüktü ki Thurstan bile bir başkasını galip ilan edemedi, gerçi Abrielle onun leşler üzerinde uzun süre tereddüt ettiğini düşünüyordu.

Akşam yemeğinde kimse masasını Raven ve babasıyla paylaşmak istemedi. İki adam sanki hiç önemi yokmuş gibi iştahla yediler ama Saksonlar ve Normanlardan ortak şekilde yükselen gergin kızgınlığı nasıl gözden kaçırabilirlerdi ki? Abrielle ile Cordelia endişeyle bakiştılar.

“Bu misafirlere davranılış şekli çok yakışksız,” diye mırıldandı Abrielle arkadaşına.

Cordelia tereddüt etti. “Henüz bu kalenin hanımı değilsin.”

“Biliyorum ama bu adamlar sanki geçmişte Seabern'ler topraklarımıza bizzat saldırmış gibi davranıyorlar. Onlar Kuzey İskoçyalı, sınırın hemen ötesindeki adamlar değiller. Ve bir kavga patlak verirse, bu her şeyi mahvetmez mi?”

“Eğer düğünü ertelerse minnettar kalmaz mısın?”

“Cordelia!” Leydi Grayson nefesini tutarak etrafa bakındı ama kimse onları duymamıştı.

“Düğünü ertelemek istemiyorum,” dedi Abrielle kararlı bir şekilde, üvey babasının bira maşrapasının üzerine eğilirken bu kadar ümitsiz görünmemesini dilerdi. “Ama yakında

burası benim evim olacaksa Desmond'ın arkadaşları genel terbiyeyi anlamak zorunda. Şu an hepsi kışkırtılmaya hazır köpek sürüsü gibiler. Bir kavga çıkarsa, babalarımızın buna dahil olmak zorunda hissedeceğini düşünmüyor musun?"

Cordelia'nın benzi solarken Elspeth kızına doğru eğildi. "Abrielle, endişelerinde haklısın. Geçmişi düşündükleri zaman erkeklerin nasıl davrandığını ikimiz de biliyoruz. Merhum babanın onu bizden sonsuza dek koparıp alan meydan okumayı kabul etmeye nasıl mecbur hissettiğini hatırla."

Abrielle ürperdi. "Bunun tekrar olmasına izin veremem." Zarafetle yerinden kalktı ve büyük salonda yürümeye başlayarak aylardır süpürülmemiş sazların arasından ilerledi.

Abrielle'in gürültülü kalabalık arasında yürüdüğünü gören Raven yemeyi bıraktı. Bir gemi pruvası gibi, ilerleyişi sırasında sessiz dalgalar bırakıyordu. Öyle bir güzelliği vardı ki erkekler ona bakmak için yemeyi bırakıyordu. Raven onlardan bir farkı olmadığını farkındaydı.

"Ağzını kapat delikanlı," dedi babası eğlenerek. "Yoksa sinek kaçacak."

Abrielle her masada durdu, gülümsemesi tatlı ve ahenkli sesi yatıştırıcıydı. Ne dediğini duyamıyorlardı ama birçok misafir İskoçyalılara son bir bakış atıp tekrar sıralarına çöktüler.

"Ne yapıyor?" diye mırıldandı Raven, sadece izleyip merak etmek onda hayal kırıklığı yaratmıştı.

"Misafirlerini sakinleştiriyor," diye tahminde bulundu Cedric.

Raven, Abrielle ile meşgul olduğu kadar, de Marlé'nin tepkisini de dikkatle takip ediyordu. Başta, Abrielle ona katılmak için geliyor gibi görüldüğü zaman, Bey'in ifadesi keyifle doldu ama yol boyunca o daha çok masada durdukça de Marlé giderek artan bir hoşnutsuzlukla Raven'in masasına bakışlar atmaya başladı. Olanları görmezden gelmek için Raven elinden geleni yapıyordu ama bu kadının en ufak bir

hareketi ve yüzünden geçen her duygu emaresiyle o kadar büyülenmiş haldeyken bunu yapmak o kadar da kolay olmuyordu. Ona bakmadan duramıyordu ve her baktığında ona dokunmak, o harikulade bedeni kendine yaslamak, ihtiyacını onun yumuşaklığıyla gidermek istiyordu. Geçen ay onu aklından silememişti ve şimdi onunla aynı kalede olmak sadece arzusunu kuvvetlendiriyordu. O an orada içinde isyan eden duygu ve düşüncelerin hiçbirini açık etmeden duygusuz bir şekilde oturmasına olanak sağlayan diplomatik tecrübesine fazlasıyla minnettardı. De Marlé cahil bir adam gibi görünüyor olabilirdi ama aptal değildi. Onun kurnazlığı kötücül türdendi ve eğer bakışları bir kılıç olsa Raven başının çoktan koridorda yuvarlanacağından emindi.

Raven'ı fazlasıyla rahatlatarak Abrielle onun masasına gelmedi ama nişanlısının yanına giderek ona tatlı tatlı gülümsedi. Raven, o güzelim mavi-yeşil gözlere bakabilme hakkı için o adama meydan okumakta özgür olabilmeyi dilerdi. Onun bu huzursuzluğunu hissetmiş gibi, babası uyarı niteliğinde bacağına dokundu ve Raven hâlâ eskisi kadar yemeğine odaklanmış gibi yapmaya devam etti.

Desmond memnuniyetle güzel nişanlısının elini tuttu ve yükseğe kaldırdıktan sonra bir öpücük kondurdu. Şimdi düğün gecesiyle ilgili neşeli bağrışmalar vardı ve Abrielle'in yüzünün bakirelere özgü bir şekilde kızardığını gördü.

Ama de Marlé onun misafirlerini sakinleştirme şeklini unutamıyordu, her şey İskoçyalılar içindi. Geliniyle hava atarak Raven Seabern'den intikamını alma planı istediği gibi gitmiyordu. Doğru, İskoçyalı'nın hâlâ onun için yanıp tutuştuğunu biliyordu, buradaki her adam aynı durumdaydı ama Raven arzusunu bastırma konusunda çoğundan iyi iş çıkarıyordu.

En kötüsü de Abrielle'in kasıtlı olarak bakışlarını Raven'dan kaçırdığını görmüştü, sanki çok yakından bakmaya korkuyormuş gibi. Hissedebileceklerinden korkuyormuş gibi.

Desmond bunu sineye çekemezdi. Planları değişmek zorunda kalacaktı. Bir güç gösterisi gerek olursa diye yeğeni Thurstan geri planda adamlarını tutuyordu. Onları harekete geçirme zamanı gelmişti. İki sağlıklı adamın zehre yenik dūřmesindenise hırsızlar tarafından saldırıya uğramaları daha inandırıcı olurdu.

Günbatımına az kala Raven ve babası kaleden biraz ileride kıvrımlı nehrin diğer ucunda atlarını dizginlediler, hızla akan suyun kayalık sığ yerlerde dalgalandığı yere çok yakınlardı. Burada, avın ikinci gününde baba oğul birkaç yaban domuzu görmüştü, hiçbiri kovalanmaya değer değildi. Gerçi Cedric kalenin mönüsünü geliştirmek için taze bir domuzun yeterli olacağını belirtmişti. Orada burada yiyecek arayan bu kadar avcıyla hayvanların kuytu köşelere kaçıp saklanmalarına neden olacak kadar gürültü yapılıyordu, övgüye değer bir av bulmak zor olmuştu.

Raven ile babası ters yönde daha ilerideki bir araziye gitmeye karar vermişlerdi. Sadece diğerlerinin hayvanları istemsizce kovaladıkları bir bölgede avlarını aramak için değil, aynı zamanda serseri oklar ve mızrakların yolundan çekilmek için de. Bir araya gelmiş tepelik arazi ve hızla akan su, hayatları boyunca İskoçya'nın dağlık bölgesinde beslenmiş kişilere pek zorluk çıkarmıyordu. Peşlerinden gelen kişiler de çok geçmeden vazgeçip kaleye daha yakın daha alçak bir araziye geri çekilmişlerdi.

Güneş yüksek ağaçların tepelerinin ötesinde batarken baba oğul kendilerini başka bir rekor için mücadele vadeden bir domuzun izini sürerken buldular. Dakikalar önce Raven, hayvanın uzun ağaçların gölgelediğı sık çalılıklara doğru kaçtığını fark edince akıntılı suyun yanındaki bir bölgeye inmişlerdi. Babasına sessizce işaret ederek dikkatini hayvanın

izlerine ve bir karaçamın altında yeni kırılmış bir dala çekti. Raven eyerde eğildi ve mızrağıyla alttaki kalın dalları kenara çekerek kocaman bir domuzu ortaya çıkardı. Kıvrımlı uzun dişleri vardı, ağaç gövdesini kendisine kalkan yapmıştı. Aniden öfkeli bir homurtu sessizliği yırtarken av hızla ileri doğru koştu, arkasından alçak yapraklar vahşice sallanıyordu. Dallar kılı derisini tırmıklarken hayvan yana kaçtı ve hayali düşmanını bulma çabasıyla dişleriyle etrafa hücum etti.

Domuz açıklığa doğru atılırken büyük bir öfkeyle homurdandı. O yaklaşırken, Raven aygırının yanlarını hafifçe mahmuzlayarak atı diğer hayvanla doğrudan yüzleşecek şekilde döndürdü. Domuz gözlerini karşısında görünen korku verici varlığa kilitleyip tehditkâr bir homurtu çıkararak dişleriyle yeri parçalamaya başladı, etraftaki çim kümesini gelişigüzel savurdu. Ardından arka ayaklarıyla gerileyerek aygıra doğru güçlü bir koşuyla ileri atıldı.

Raven atını tam zamanında kenara çekerek avın koşup geçmesine müsaade etti. Bir an sonra domuz öfkeli saldırısını Raven'ın durduğu yerden bir taş atımlık mesafede bulunan başka bir karaçamın genişçe yayılmış dallarının altında bitirdi. Uzun ağacın alt dalları, hayvan hırçın bir öfkeyle onları parçalarken şiddetle sallandı.

Alçak dallardan çıkar çıkmaz domuz başka bir saldırıyla öne fırladı ve mızrağıyla onu bekleyen adamla burun buruna geldi. Kuvvetli bir hamleyle Raven mızrağı hedefine saplayarak domuzu şişledi. İstirapla homurdanan hayvan kendini kurtarmak için bir o yana bir bu yana büküldü. Sonunda hareketleri yavaşladı ve gelişigüzel sendeleyerek geri çekilirken tuhaf bir hal aldı. Orada hayvan kısa bacaklarının üstüne yığıldı.

Raven atından inme niyetiyle üzengilerinin üstünde ayağa kalktı ama aniden bir mızrak vızıldayarak yanından geçti ve yanağında küçük bir kesik açtı. Akan kan damlalarını fark etmedi. İçgüdü ve babasının yıllar süren amansız eğitiminden

edindiği bilgiler idareyi ele aldı ve silahın yolunu takip ederek sivri ucunun ağacın gövdesine saplandığı yere ilerledi. Arkasından, akarsuyu aşan binicilerin su sıçratma sesi gelince onlarla karşı karşıya gelecek şekilde aygırını döndürdü. Uyarı veya kışkırtma olmaksızın saldıran düşmanla çarpışmaya hazırды.

Raven binicilerin arkasından ağaçlara doğru baktı ve mahmuzlarının hızlı bir hareketiyle aygırını o ağaca doğru koşturdu. Hızını kesmeden haydudun mızrağının yıpranmış sapını kavrayıp ağaçtan çıkardı, hafifçe havaya atıp daha iyi kavradı ve mızrak sapını elinde sımsıkı tutarak atını tekrar dizginledi. Babası da dönmüştü ve ikisi birlikte, kocaman kabarık tüylü atların üstünde kendilerine doğru hızla yaklaşan bir çift pelerinli, miğferli biniciyle karşı karşıya geldiler.

Gürültülü toynak vuruşları orman açıklığı boyunca yankılanırken içlerinden biri sırtına uzanıp ağır bir savaş baltası çıkardı. Taşıyıcısı baltayı başının üstüne kaldırdı, ilkel ve yıpranmış miğferinin siperliğinden güç bela görünen koyu renk gözleri şaşmaz şekilde genç İskoçyalıya sabitlenmişti.

Mızrağı omzunun üzerinden geriye çeken Raven sabırla vaktinin gelmesini bekledi, kendilerine doğru gelen ikiliyi dikkatle izliyordu. Cedric kendi atını hızla öne sürdü, oğluna bir zarar veremeden onları durdurmak niyetindeydi. Onu fark eden en yakındaki haydut savaş atını döndürdü ve hayvanı doğrudan yaşlı İskoç'a sürdü. Maskenin göz deliklerinden parlayan gri gözler yaşlı adamdan hiç ayrılmadı, ağır güzünü yavaşça ileri geri sallarken başlığının kabaca bittiği yerden görünen genişleyen sarı dişli sırtışı zalim bir ölüm vadediyordu.

Cedric'in parlayan uzun kılıcı kınından çekilirken ahenkli bir ses çıkardı. Doğrudan yaklaşmakta olan saldırıya yönelen Cedric, aygırının yanlarını mahmuzladı. İki at aralarındaki dar alanda birbirine doğru koşarken, çimenli topraklar ve yaprak kaplı çayırılık savrularak etrafa uçtu. Atını sadece dizlerinin baskısıyla idare eden Cedric, düşmanın gözleri-

nin kocaman açılmasına sebep olan bir savaş çılgılığı atarak kılıcını başının üzerinden dairesel bir hareketle savurdu. İki at karşılaştı, yaşlı adam dizginlerini kaldırırken küçük olan at büyük savaş atının yanına doğru kolayca çekildi. Hemen sonra kılıç ölümcül bir şekilde çınlayarak becerikli bir darbeye indi, ilkel miğfere çarparak kısa bir an çınladıktan sonra haydudun kafasını pelerinli bedeninden ayırdı.

Ağır gürz cansız elden düştü ama Cedric başsız cesedin yuvarlanarak düşüşünü hiç umursamadan oğluna nasıl daha fazla yardım edebileceğini görmek için atını döndürdü. Bir dakika daha geç kalsa, yabancıнын kendi mızrağıyla şişlenişine şahit olamayacaktı.

Cedric herhangi bir yarası olup olmadığını görmek için oğluna baktı ve olmadığını görünce bir babanın azarlayan sesiyle gürlledi. “O haydudu haklaman epey uzun sürdü delikanlı. Tehlikeyle yüzleşirken dakik olman gerektiğini her zaman söylemiyor muyum sana?”

Kuşkulu şekilde kaşını kaldıran Raven’ın iyi bir cevabı vardı. “Sen peşinden gittiğin adamla ilgilenmeden önce bunun işini bitirerek seni utandırmak istemedim. Ayrıca eğer hatırlarsan, kavgaya girmeden önce düşmanın silahını geri almam gerekti.”

“Bana iyi bahaneler sunuyorsun,” diye payladı Cedric. Tasasız tavrını sürdürmesine rağmen, oğlunun hayatına karşı yapılan bu son girişim, onları böylesi şeytani bir amaçla davet eden adama karşı için için yanan bir nefretle köpürmesine sebep olmuştu. “Az önce öldürdüğümüz bu sefil ruhların adlarını biliyor olabilir misin delikanlı? Ve onların arkasındaki adam konusunda ne düşündüğünü açıklayabilir misin?”

Atından inen Raven tüylü savaş atlarını bir çift ağaca bağladı, ilerleyip öldürdüğü adamın miğferini çıkardıktan sonra başını iki yana sallayıp omuz silkti. “Sanırım sıradan askerler. Karar vermemiz gereken şey bu rezil eylemi onlara kimin yap-

tırdığı... Suçlunun de Marlé'den başkası olması gibi minicik bir ihtimal olabilir belki.”

Cedric cesetleri incelerken hüznle başını salladı. “İkimiz arasında delikanlı, diyebilirim ki o düzenbaz kurbağanın bu ikisini seni öldürmek için tuttuğu su götürmez. De Marlé'nin bizi davet etmek için bir sebebi yoktu, tabii bizi köpeklerine yem etmek dışında.”

“Evet, hem o hem de kibri yüzünden.” Raven'ın gözleri kııldı. “Yine de Abrielle kadar güzel ve harikulade bir kadınla evlilik yemini etmeden sadece bir gün önce cinayet planlamak de Marlé gibi bir adam için bile akıllıca olmayan bir hareket.”

“Onu utandırdın delikanlı ve bunu sadece kızı onun kötü emellerinden kurtararak değil, onun annesinin bile doğurduğunu inkâr edeceği kadar bir korkak olduğunu göstererek yaptın.”

Raven gülümsedi. “Nişanlısının geçen akşamki şölende bütün salonu bizi savunmak amacıyla susturmak için nasıl zahmete girdiğini görmek de onun bana ısınmasına yardımcı olmamıştır herhalde.”

“O herifin sana bakışını gördüm ve bundan hoşlanmadım,” diye itiraf etti Cedric.

“Ama kızın sadakatini cinayet işleyecek kadar mı sorguluyor?”

“Ben olsam kızın görme yetisini sorgulardım,” diye sertçe karşılık verdi babası. “O güzel kızın o adamlarla evlenmek üzere olduğu fikri taşı bile çatlatır.”

“Yani artık onun böyle bir seçim yapması için çaresiz olması gerektiğine katılıyor musun? Tabii gerçekten kızın seçmiyse. Bence anlaşmada herkesin bildiğinden fazlası var, Vachel'e bu birleşmeyi kabul etmekten başka seçenek bırakmayacak kadar kötü bir şey.”

“Peki nasıl bir katil serserinin evinde misafir olduğumuzu gördükten sonra şimdi niyetin nedir?” diye sordu Cedric,

oğlunu şüpheyle inceleyerek. Elini sallayarak etraflarındaki kanlı görüntüyü işaret etti. “Eğer kalırsak, az önce başımıza gelenlerden daha fazlasıyla karşılaşacağız.”

“Ve aynı şekilde bitecek. Kendi adıma konuşuyorum baba, ben kalıyorum ve düğüne de katılacağım. Eğer bir şeyler ters giderse, kızı korumak gerekecek.”

“Onu senin koruman gerektiği anlamına gelmiyor bu.”

Raven yan bir bakışla gelecek başka itirazları bastırdı. “Ben kalıyorum.”

“De Marlé’nin seni öldürmek için başkasını bulmayı çok uzun süre beklemeyeceğinden emin olabilirsin,” diye uyardı Cedric. “Biz bu adamları geri götürür götürmez, senin ölümünü görmek için daha da hırslanmış olacak.”

Raven düşünceli şekilde başını yana yatırdıktan sonra babasına baktı. “Her ne olarsa, bu adamları kaleye götürüp bizi ortadan kaldırmak için iki askerden fazlasının gerekeceğini ona göstermek istiyorum. Belki bu zavallı sefillerin görüntüsü onu sindirir ya da kendi canı için korkmasına sebep olur. Bundan sonra sabırla vakti bekliyor olacağım ama öyle veya böyle o herifle kavga edeceğim. Onunla leydisi arasındakiler beni ilgilendirmiyor olabilir,” dedi ve ölü adamlara hızlı bir bakış daha atarak ekledi: “Ama bunun ilgilendirdiği kesin.”

Cedric parmağını gür bıyıklarının altına sürttü. “Kendi adımıza ne getirdiğimizi görünce o kurbağa felç geçirecek muhtemelen.”

Raven küçümseyen bir homurtu çıkardı. “Keşke geçirse... onu mezarına sokacak şöyle kalıcı bir tane. O zaman Leydi Abrielle özgür kalırdı.”

“Başka bir adamı seçme özgürlüğünden mi bahsediyorsun?” diye karşılık verdi Cedric, oğlunu incelerken tek kaşını merakla kaldırarak.

Raven babasının mavi gözlerine bakarken yavaşça sırttı. “Biliyorsun musun baba, her zaman düşüncelerimi okuyacak kadar zekisin. Neden onları yüksek sesle söyleme zahmetine girdiğimi merak etmeme neden oluyorsun.”

“Belki sen de birkaç yıl içinde aynı kurnaz algıyı edinirsin,” diye sanki boğazını temizlemek istermiş gibi öksürdü Cedric. “O zamana kadar meselenin önemli olduğunu düşünüyorsan benim önderliğimi izle ya da kendin gör.”

“Niyetim o,” dedi Raven, keyfi kaçmıştı.

ALTI

Açılır köprünün diğer ucuna gelince Raven atından indi ve sıradan bir hareketle elini sallayarak babasına, iki suçludan geri kalanları ve domuzu taşıyan tüylü savaş atlarının yanında beklemesini işaret etti. Birkaç misafir sıkıca bağlanmış cesetleri fark ederek neler olduğunu görmek için hemen oraya koştu. Raven onları görmezden geldi. Bu meseleyi tartışmak istediği tek bir adam vardı. Ve bu tartışma daha şiddetli bir şeye dönüşmeli, diye düşündü kaleye doğru uzun adımlarla yürürken yumruklarını sıkarak. Ne kadar çok o kadar iyi.

Raven tarafından geçirildikten kısa bir süre sonra, Norman soyundan gelen genç bir adam olan Sör Colbert sanki bölgenin yüksek yargıcıymış gibi açılır köprü boyunca ilerledi. Kale beyinin uzaktan bir akrabası olarak arkadaşları arasında otoriter bir tavır sergiliyordu. Aynı zamanda Norman soyundan gelmeyen herkesi hor görürdü, tek istisna bu zamana kadar gördüğü en güzel Sakson olduğunu hararetle ilan ettiği genç gelindi. Akrabaları ve yakınlarıyla savaşmış İskoç klanlarını benzer şekilde hor gören aileleri ve arkadaşları destekleyen bir anne baba tarafından büyütülmüş biri olarak, yaşlı İskoçyalının önünde durdu ve derhal katledil-

miş adamları açılır köprüden getirip görebilecekleri bir yere koymasını emretti.

“Siz lanet İskoçların bağladıkları şeye bir bakalım. Eğer kurbanlarınızın dostlarımız olduğu ortaya çıkarsa o zaman cinayet yöntemlerinizin akılsızlığını göstereceğiz size. Elbette gün bitmeden İskoç kelleleriniz sancak direğini süslüyor olabilir de.”

“Evet, iyi dedin, Colbert!” diye bağırdı başka bir genç adam, arkadaşlarını onlara katılmaları için çağırdı. “Gelin de şu lanet olası İskoçlara hemen şimdi sert bir terbiye dersi verelim.”

Cedric’in eli neredeyse sıradan bir hareketle kılıcının kabzasına giderken böyle bir dersten hoşlanacakmış gibi teklif eden gence bir soru yöneltti. “Ve sana kimin yardım edeceğini sanıyorsun delikanlı? Seni nazikçe uyarayım, bu yaşlı adamı alt etmek için sen ve arkadaşlarından fazlası gerek.”

İkinci genç adam mağrur bir kibirle çenesini kaldırarak yaşlı adama soğuk bir bakış attı. Etrafında toplanmaya başlayan yirmi kadar tanıdık ve akrabasına baktı. “Şüphesiz sebepsiz yere masumların katledilişine kızan sadece ben ve Colbert değiliz. Ne diyorsunuz, arkadaşlar? Bu iğrenç İskoçları bizim kadar küçük gören daha fazlası yok mu aranızda? Onlarla tam olarak hak ettikleri şekilde ilgilenelim! Tıpkı onların şu öldürdükleri ikisiyle ilgilediği gibi.”

Cedric’in önüne dikilen ilk kişi olarak Colbert, istediği şekilde otoriteyi üstlendi. “Bu durumda ne söyleyeceksin?”

Yaşlı adam tek kaşını şüpheli bir tavırla kaldırarak güldü. “Ne sana ne de arkada keçi sürüsü gibi toplanan genç ahmaklara bir sözüm olur.”

“Suçların için cevap vereceksin,” diye kızdı Colbert tehditkâr bir tavırla, “yoksa Tanrı aşkına, siz ikinizin kellesini hemen şimdi burada sancak direğine asacağız!”

Kolunu sallayarak arkadaşlarının tüm desteğini çağıran Colbert, onlar buyruğunu yerine getirmek için öne çıkarken keyifle sırtıttı. Genç İskoç avludan gelene kadar, bu yaşlı adamın hak ettiğini bulmasına nasıl yardımcı olacaklarını gözünün önüne getirebiliyordu.

Ağır kılıç yavaşça kınından çıkarılırken bu defa farklı bir metalik çınlama duyuldu. Aslında yaşlı adam kabzayı kavrar ve bacaklarını açıp dövüş pozisyonu alırken oyalanır gibiydi. Genişleyen sırtışı yeteneklerine olan sarsılmaz bir güveni ele verirken, kırılmış kaşını kaldırarak genç rakiplerine silahları konusunda meydan okudu. “Şimdi bu kılıcı ilk kim hissedecek?”

Hiddetli genç adamlardan oluşan dinleyicileri temkinle birbirlerine baktılar. Gruplarındaki daha akıllı olanlar, içlerinden çoğu kişinin kendilerini baştan ayağa koruyan kalın keçelerle at üstündeki mızrak dövüşüne ancak katılabilmişken onun dövüşü seven bir savaşı olduğunu kavramakta hızlı davrandı. İskoç’a ağır bir ders verme umuduyla beklentiler her neyse, gevşek cesaretleri gibi kısa sürede söndü. Aniden bu ürkütücü tehdit karşısında geri çekilmeyi düşünür olmuşlardı.

“Yürekli olun ve pes etmeyin!” diye yükselen bir hayal kırıklığıyla bağırdı Colbert arkadaşlarına, vahşi bir kurtla karşılaşan finolar gibi geri çekilmeye başlamışlardı. “Bu yaşlı adama karşı hep beraber durursak, kesinlikle hepimizi yenemez!”

Çoktan avluya doğru hızla koşmaya başlayan ikinci genç adamdan, “Ben olsam o kadar emin olmazdım,” diye bir karşılık geldi. Kalenin dış kapılarına ulaştığında neredeyse nefes nefeseydi ve aceleyle içeri girdikten sonra kapıları kapatma zahmetine girmedi. Birkaç meraklı kişi tarafından takip edilmiş olan genç İskoç’a rastlayınca, bir parça güvende olmak için geri çekilerek kıvrımlı duvara yaslandı. Bulunduğu yerden Raven ile kalabalık arasında geçenleri izleyebiliyordu.

Thurstan birkaç yaşlı adamla eğreti masada otururken, Raven bu kalabalığa doğru ilerliyordu. Sarımtırak gözleri sıradan bir şekilde İskoçyalı'ya denk gelince Thurstan tek kaşını kaldırdı, dirseklerinin üzerinde geriye yaslanarak bacaklarını uzattı. "Beni mi arıyordunuz?"

Raven onun hemen önünde durdu. "Hayır, amcanı arıyordum ama sen de iş görürsün."

Sırf de Marle'nin yeğenini görmek bile Raven'ı küplere bindirdi, bu piç kurusunun yüzündeki kibirli aşağılama dolu ifade, şüphelerinde haklı olduğunu kanıtlıyordu. Çenesiyle, kılıcıyla ya da ikisiyle birden saldırıya geçme dürtüsü çok güçlüydü ama o doğru an gelene kadar bunu dizginleme konusunda bir ustaydı.

"Babam ve ben iki ölü adam getirdik," dedi basitçe, sesi düzdü. "Açılır köprünün öteki ucunda atlarının üzerinde bağlalar, eğer bakmak istersen."

"Ve bunu neden yapmak isteyeyim?"

"Eşkaller için?" diye önerdi. Raven, sesinde sadece bir parça alay izi vardı. "İki tane dalkavuğun onun davetli misafirlerini öldürmeye başlarını koymuş olmaları karşısında amcanın en azından endişeliymiş gibi görünmek isteyebileceğini düşündüm."

"Bey neden iki hırsızın eylemleriyle ilgilensin?" diye sordu Thurstan soğuk soğuk.

Raven kara kaşlarını kaldırdı. "Onların hırsız olduğunu kim dedi? Bu adamlar asker olacak şekilde donanımlıydı, hırsız değil."

Thurstan omuz silkti. "Yani diyorsunuz ki, amcamın bazı adamları misafirlere saldırmayı görev mi edinmiş?"

Bakışlarını Thurstan'ın yüzünden ayırmadan Raven çizmesinin akıcı bir hareketiyle, onun kayıtsız bir tavırla üst üste atılmış bileklerine öyle bir güçle vurdu ki adam oturduğu yerde kalabilmek için mücadele etmek zorunda kaldı.

“Daha yakından dinlemeye gayret et. Burada yaptığım şey bunu açıkça söylememek.” Raven kendi kendine düşündü: Hem de bir adamın söylemediği sözler çok daha etkili olabilecekken neden söyleyecekti ki.

Thurstan’ın ifadesindeki delici soğukluk İskoçyalı’ya hissettiği tiksintiyi sergilemeye devam ediyordu. Ona ne öldürdülse gömmeleri emrini vermekten ne kadar hoşlanacak olsa da saygıdeğer misafirlerin gözleri üzerine dikilmişken daha uygun bir terbiyeyle davranması gerektiğini fark etti aniden. “Onları göreyim.”

Raven sıradan bir tavırla peşinden giderken Thurstan açılır köprüye doğru dışarı yürüdü, sonra eğilip cesetleri çözmeye başladı.

Desmond açılır köprünün ucuna yakın yerde toplananlara omuz atarak yolunu açtı ve genç izleyicilerin önüne vardığında kendini İskoçlarla karşı karşıya buldu. Öldürülmelerinin zor olacağını fark etmişti. Yine de bu askerler Thurstan’ın kurnaz oldukları sözünü vermesiyle seçilmişlerdi ve eğer itaat etmezlerse ailelerini öldürme tehdidiyle.

İskoçyalılar Desmond’ın ağzı bir karış açık şaşkınlığına sarsılmaz bakışlarla karşılık verirken o dengesini kazanmak için umutsuzca çabalıyordu. Büyük ölçüde başarısız olduktan sonra dikkatini yeğenine çevirdi. Sert bir kaş çatışıyla Desmond’ın gür kaşları birleşti.

“Bu kargaşa ne anlama geliyor?” diye sorduktan sonra kocaman atlarına bağlı cesetleri görünce Cedric’e döndü. “Ne yaptın sen?”

Yaşlı Lord güldüğünde sesinde mizah yoktu. “Ben de aynı soruyu sormak üzereydim. Biz dışarıda avdayken bizi öldürmeye çalışan bu adamları tanıyor musun?”

“Onları kışkırttınız mı?” diye sordu Desmond tersçe.

“Sadece varlığımızla,” dedi Cedric. “Elbette onlar silahları çekilmiş halde akarsudan geçene kadar o bölgede olduklarını bile bilmiyorduk.”

“Düğünüm yarın,” diye haykırdı Desmond, “ve siz bu mantıksız cinayetlerinize bize kasvet bulutu getirdiniz.”

Raven dudak büktü. “Mantıksız mı? Ben bunu bilmiyordum. Benim geldiğim yerde bir adam sizi öldürmeye çalışırsa, o daha bunu yapamadan başını gövdesinden ayırmak gayet mantıklıdır. Bu ikisi de bizi öldürmeyi açıkça kafasına koymuştu. Bunu çözdüğümüze göre, geriye nedenlerini öğrenmek kalıyor. Babam ve ben onları hiç tanımadığımıza göre,” diye devam etti, sesi soğuk ve şüpheli bir hal alıyordu, “hangi sebeple orada peşimize düştüklerini biliyor olduğunuzu düşündük.”

“Amaçları iyi bir kazanç sağlamaktır belki,” dedi Thurstan kuru bir sesle. “Ben hâlâ onların hırsız olduğunu söylüyorum.”

Raven, De Marlé’nin omzunun üzerinden Abrielle, Cordelia ve annelerinin açılır köprüye doğru geldiklerini gördü. Tekrar Desmond’a dönerek alçak sesle uyardı. “Misafirleriniz yaklaşıyor.”

Aniden dönen Desmond, dörtlüye doğru koşturup onlara tavsiye verdi: “Leydilerim, odalarınıza dönmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Bir olay oldu... İskoçyalılar iki cesetle döndüler ve sizi korkutmayı ne kadar istemesem de eğer meseleyi daha derinlemesine incelemeyi önce sizin güvenliğinizi sağlayamazsam, görevlerimi yerine getirememiş olurum. Odalarınızın güvenli ortamına geri dönmeniz ve bu korkunç meseleyi biz biraz olsun çözene kadar orada kalmanız konusunda ısrar etmek zorundayım.”

Bütün gün Abrielle’ın içinde kötü bir his vardı ve şimdi Desmond’ın arkadaşlarının yüzünde İskoçyalılara yöneltilmiş öfkeyi görebiliyordu. Raven ve babası iki adamı öldürmeye mi zorlanmıştı? Bunun tek sebebinin önce onlara saldırılması olduğuna inanabilirdi ancak ama onu çok iyi tanııyordu da. Yakışıklı bir yüzün onun onurlu biri olduğunu varsaymasına sebep olmasına izin veremezdi. Ama şimdi Raven babasının

yanında durmuş onu izliyordu. Ona inanması için asla yalvarmamış gibi, ifadesinde hiçbir rica yoktu.

“Ama kim öldürüldü?” diye sordu Desmond’a, Raven’i düşünürken müstakbel eşi tarafından izlendiğini çok geç fark etmişti. İfadesi neleri ele vermişti? Buz gibi yükselen bir endişeyle bunu merak etti. Daha dikkatli olmalıydı.

“Bu iki adamın ölmüş olmasının dışında,” dedi Desmond, “bu trajedinin nasıl yaşandığını henüz açıklayamam. Dolayısıyla bu korkunç mesele daha detaylı incelenene kadar odalarınıza çekilmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım.”

Böyle emir almaya direnmek istemesine rağmen Abrielle, Desmond’ı yatıştırmak için hafifçe başını eğerek rıza gösterdi. “O zaman sorunla mümkün olduğunca uğraşabilmeniz için sizi yalnız bırakalım.” Kısa bir an elini arkadaşının koluna koyduktan sonra yaşlı kadınların kollarına da dokunarak kaleye doğru döndü. “Haydi, hanımlar. Dönelim ve bu korkunç trajediyle ilgilenmeleri için erkeklere müsaade edelim.” Detayları daha sonra, bu kadar göz önünde bulunmadığı bir anda öğrenebilirdi.

Thurstan, yaklaşan Raven’a döndü. “Civardakilerce tanınıp tanınmadıklarına karar vermek için maktullere bir bakmam gerekiyor sanırım. Sonra başka leydiler dışarı çıkıp rastlamasın diye cesetleri görüş alanından daha uzak bir yere götürmeyi önereceğim.”

“Bey, siz de bakmalısınız,” dedi Cedric, ona işaret ederek.

Açılır köprüünün ucunun ilerisinde, Raven ve Cedric iki cesedi kuru ot kümelerinin üzerine yatırdı. Daha çok adam kaleden çıkıp gelmişti, Vachel ve Reginald da bunların arasındaydı ve ciddiyetle kaşlarını çatmış olayları izliyorlardı.

Kesilmiş kafa, eskiden ait olduğu bedenin yanına yerleştirildiğinde, Thurstan, “Bu adamları daha önce hiç görmedim,” dedi. “Ne burada, amcamın evinde ne de buradan birkaç fersah uzaktaki kendi evimde.”

“Ben de görmedim,” diye ısrar etti Desmond, bakışlarını hızla cesetlerden kaçırdı.

Cedric etraflarında toplanmış olan birkaç yaşlı köleyi sorguladı. “Bu adamları tanıyan veya nereden geldiklerini söyleyebilecek biri varsa aranızda, bunu bilmeliyiz.”

Thurstan ve Desmond gelişmeleri izlerken, küçük grup temkinli görünüyordu. Bu ikisinin Bey’in topraklarından olduğunu hiçbiri itiraf etmedi ve kendilerine neredeyse her soru yöneltilişinde başlarını iki yana sallayıp durarak İskoçyalıların bu adamların nereli olduğunu bulma çabalarını boşa çıkardılar. Sonunda Cedric elini sallayarak onları işlerinin başına dönmeleri için serbest bıraktı.

“Yani onların sadece hırsız olduğu fikrine vardınız,” dedi Raven yavaşça. “Avinıza davetsizce katılıp silahlı iki adamı öldürmeye öylesine karar vermiş hırsızlar.”

“Ortada başka bir neden olabileceğini mi ima ediyorsun?” diye sordu Desmond, horoz gibi şişinerek.

“Etmeli miyim?” diye soruyla karşılık verdi Raven. Tavırlarındaki ölümcül sükûnet herhangi bir öfke gösterisinden daha tehditkârdı.

“Ve yapabileceğiniz herhangi bir suçlama için elinizde kanıt var mı?”

“Hayır.”

“O zaman bu adamları gömün ve ölümleri planlanan kutlamaları mahvetmeden önce bu işi halledin,” dedi Desmond, mantıklı konuşuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. “Eğer birini öldürmeye çalışılırsa, o zaman bu eylemin sonucunu hayatlarıyla ödediler.”

“Pekâlâ,” dedi Raven. “Ama burada yakınları olma ihtimaline karşılık, bu ikisinin başına gelenleri bilmeleri gerekir.”

Thurstan kaşlarını çatı. “Amcam da ben de onları tanımıyoruz ama bu sizi tatmin etmediyse, o zaman cesetleri kölelerin kulübelerinin ortasına atın. Onları kimse sahiplen-

mezse de en azından görülmüş olurlar. Sonra da adamlara onları gömdürürüm.”

Zafer kokusu alan Desmond onu elinden kaçıramazdı ama Raven’ın tehdidi altında olduğundan sözlerini babasına yöneltti. “Sizi neden öldürmek istediklerini öğrenme arzunuzu layıkıyla yerine getirebilecek tek kişiler olan bu ikisini öldürmeyi başardığınızı göz önünde bulundurarak daha fazlasının ortaya çıkacağından oldukça şüpheliyim... Tabii adamların yaptığı gerçekten buysa. Elbette bunun için sizin sözünüze güvenmek zorundayız, sizin ve oğlunuzun.”

“Ben yalan söylemedim,” diye gürlledi Cedric, parlak gözleri alevlenen bir öfkeyle ışıldarken eli bir kez daha kılıcının kabzasına gitti.

Desmond, yaşlı adamın açıklamasına karşı duyduğu ilgisizliği ifade edercesine elini salladı. Dönüp kaleye yürümeye başladı. Emirlerini yerine getirmede o iki aptalın bu kadar sefilce başarısız oluşu onu her şeyin ötesinde kızdırmıştı. Onların beceriksizlikleri yüzünden şimdi İskoçyalıların işini bitirecek daha iş bilir adamları bulmak zorundaydı. Şüphesiz dolgun bir bahşış sözü vermek zorunda kalacaktı ama bu sonrasında İskoçyalıları unutabileceği anlamına gelecekse, suikastçıyı memnun etmeye niyetliydi... en azından hadise gerçekleşene kadar.

Ev sahibinin ayrılışına şahit olduktan sonra Vachel ailesine her şeyin ortaya çıktığını söylemek isteğiyle kaleye döndü. Bu son olay yüzünden eşi ile kızının da son derece sıkıntıya girdiğinden ve Desmond’ın bir şekilde dâhil olmasından korktuklarından emindi. Yapabilirse endişelerini yatıştıracak ve Abrielle’in nişanlısının, İskoçyalıların hayatlarına kast edilme girişimiyle bir alakası olamayacağı konusunda güvence verecekti. Buna rağmen, Haçlı Seferleri’ndeki çarpışmalarında kendisine epey faydası dokunan o his, yoğunlaşarak kalbinin etrafını sarmalayan o tuhaf soğukluk, Bey’e karşı son dere-

ce temkinli olması için uyarıyordu onu. Abrielle'a bu kadar zor bir sorumluluk vermekten nefret ediyordu, çünkü onun Desmond de Marl 'nin zevkine göre fazla iyi ve asil olduğunun farkındaydı. Ama evlilik sözleşmesi imzalanmıştı ve bağlayıcıydı, o adamın anlaşımayı bozmayacağını biliyordu, Tanrı'nın yapabileceğinden ise şüpheliydi.

Abrielle titreyen parmaklarını uzatarak, Thurstan'ın ayrılışından sonra İskoçyalıların kısa bir süre oyalandığı açılır köprüye bakan vitray camlı pencereyi kapattı ve s rg ledi. Herkesin avcılarının onuruna yapılacak etkinliğe hazırlanmak için dağılmış olmasına minnettardı. İki  d l  de Kuzey İskoçyalılar kazandı diye sızlandıklarına şüphe yoktu, diğ rlerine kazanacak bir şey kalmamıştı.

Sonra düşünceleri tahammül etmekte sıkıntı yaşadığı şeye yöneldi: Desmond gerçekten de İskoçyalıların hayatlarına kastemiş olabilir miydi? İstedini elde etmek için cinayet işleyebilecek bir adama mı e  olacaktı? Hayatının geri kalanını böyle bir adamı kızdırmaktan korkarak ihtiyatla geçirecekti.

Abrielle, İskoçların  m rlerinin uzun s rmeyebileceğinden endişeliydi. Bu bölgede kalmaya cüret etmelerinin ardındaki nedenleri anlamak ise idrak kabiliyetinin ötesindeydi, çünkü ona göre burada kalarak sadece benzer girişimlere davetiye  karıyorlardı.

Alçalan güneş ışınlarının vitray camlardan geçerek oluşturduğu renkli havanın farkına bile varmayan Abrielle, belli bir şeye bakmaksızın odanın karşısına gözlerini dikmiş, tatsız bir şey olmamış gibi kendini düğün törenini atlatırken hayal etmeye çalıştı. O an bu imkânsız bir beceri gibi görünüyordu. Gerçekten  ıkışı olmayan bir umutsuzluk çukuruna düşmüştü ve şu ankinden daha az perişanlık da duymayacaktı.

Odasının dış kapısına hafifçe vurulunca nefesini tuttu çünkü Desmond'ın ziyarete gelmesinden korkmadan edemiyordu. Sorumluluk duygusuyla kapıya ilerledi ve kendini toplamak için bir an duraksadı. Eğer gelen oysa, iyi hissetmediğini bahane edecekti ve bu yalan sayılmazdı. Bu adamı eğlendirmek zorunda kalmanın düşüncesi bile bu bahaneyi gerçek haline getiriyordu.

Kapıya doğru eğilerek kısık bir sesle, “Kim o?” diye sordu.

“Cordelia,” diye mırıltıyla söylenen yumuşak bir cevap geldi.

Büyük ölçüde rahatlayan Abrielle kapıyı hızla açıp arkadaşına ailesinin odalarına gelmesini işaret etti. Cordelia koridorda her iki yöne temkinle baktıktan sonra onun dediğini yaptı, ardından kapıyı arkasından sıkıca kapatıp arkadaşını oturma odasına doğru takip etti. Abrielle uzun koltuğa geçip arkadaşı da yanma otursun diye minderlere vurdu ama Cordelia onun tüm dikkatini toplama isteğiyle tam karşısındaki küçük sıraya geçti.

“İskoçyalılara yapılan saldırıyla Desmond'ın bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu Cordelia alçak sesle.

“Yakında evleneceğim adam hakkında buna inanmak istemiyorum. Çok az kanıt olduğunu biliyorum ama başka birinin bunu yapmak için bir nedeni yok gibi görünüyor. Başka kim bu zahmete girer?”

“Thurstan var.”

“Bence Thurstan, öyle ya da böyle ailemle Desmond'ın servetinin büyük bir kısmına konacağımız için kızgın. Ama bunun Seabern'lerle bir ilgisi yok.” Derin bir iç çekti. “Bütün bunlar benim suçum. Raven Seabern beni o gece Desmond'ın kötü emellerinden kurtardığında, hayatının bu yüzden ciddi tehlikede olacağını pek düşünemedim.”

Cordelia merakla başını eğdi. “Belki de o hadiseyi anlatarak merakımı gidermek istersin. Şimdiye kadar, o gece biz

senin yanından ayrıldıktan sonra olan herhangi bir şeyi anlatmaktan geri durdun. Böyle iğrenç hadsizliklere başvurması için Desmond'ı ne kışkırttı?"

"Sen ve ailen eve gitmek üzere ayrıldıktan sonra, o sarayda benden yararlanmaya çalıştı ama Raven bizim boğuşmalarımızı duymuş ve Desmond amacına ulaşmadan müdahale etti. Desmond bir zarar görmeden kaçmayı başardı ve görünüşe göre ırzıma geçme planlarına engel olduğu için Raven'a kızgın. Baba oğul avı sonlandırmak için yapılacak kutlamalara katılmak yerine hemen şu saat evlerine gitmek üzere yola çıksalar daha iyi olurdu. Eğer daha fazla oyalanırlarsa, yataklarında öldürülebilirler."

"Ve onları düğüne davet etmesinin tek nedeni bu mu? Ne acımasızlık!"

"Desmond'ın başta onları öldürtmeye niyeti olduğundan emin değilim. Bence İskoçyalılar geldiklerinde Desmond sadece Raven'a nihayetinde beni kazandığını göstermek için davet etmişti."

Cordelia düşünceli şekilde işaret parmağını çenesine vurdu. "Eğer Desmond gerçekten İskoçların işini bitirmek niyetindeyse, sonunda istediğini aldığı sürece kimin öldüğünün bir önemi yok demektir. Belli ki sıradan askerlerin her emrine uyması gerektiğini düşünüyor, bu istemediği kişileri öldürmek olsa bile. Raven'ın seni bir şekilde kendine almak istediğini düşünüyor olabilir mi?"

"Ama evlilik sözleşmemiz var! O bozulamaz. Kıskanmasının bir anlamı yok."

"Unutmamalısın ki bahsettiğimiz kişi Desmond."

Abrielle iç geçirdi. "Raven'ın benimle ilgilenmediğini ona kanıtlamanın bir yolu olmalı. O zaman Desmond'ın kıskançlığı, ölümcül olsun olmasın yatışmış olacaktır. Muhtemelen Raven'ın bir başkasıyla ilgilendiği gösterilirse... sana belki?"

Cordelia dikleřti. “Onun bir řekilde benim peřime dűřmesini saęlamaktan mı bahsediyorsun?”

“Hayır ama seninle flört ettięi görűlseydi, bu Desmond’ın řűphelerini azaltabilirdi.”

“Ve onu benimle flört etmeye nasıl ikna edeceğiz?”

“şöyle... sen başlatacaksın elbette, bu gece şölende. O, Kral’ın işlerinin emanet edildiği biri, Cordelia, yani bunun amacını yeterince kısa sürede fark edeceğinden eminim.”

“Senin bunu ona açıklaman–”

“Hayır!” Abrielle fazla şiddetle itiraz etti. “Onunla yalnız kalma riskine giremem.”

“Kendine güvenmiyor musun?” diye sordu Cordelia kurnazca.

Abrielle nefesini tuttu. “İki İskoç’un ve diğerlerinin ölüme sebep olacak bir şeyi hafife alıyorsun. Gençlerin kanları deli akar ve böyle meselelerde sıkça karşılaşıyoruz.”

Cordelia elini onun omzuna koydu. “Benim en sevgili arkadaşım, sadece endişelerini yatıştırmaya ve bir şekilde yükünü hafifletmeye çalışıyorum. Sana yardım etmek için her şeyi yaparım biliyorsun ve Raven konusunda Desmond’ın dikkatini dağıtmak için bana güvenebilirsin.”

Abrielle şiddetle arkadaşına sarıldı.

“Yaptığın şey çok asilce, bunu yapmak sana pahalıya patlasa da aileni bu şekilde koruyorsun,” diye karşılık verdi Cordelia içten bir anlayışla. “Kesinlikle sana imrenmiyorum. Evlenmek üzere olduğun o aşağılık canavardansa Raven Seabern’ü senin talibin olarak dűřünmek daha mantıklı.”

“Tanrı aşkına, Cordelia,” dedi Abrielle. “İkimiz de Raven’ı gerçekten tanımıyoruz. Desmond yüzü ve vücuduyla tamamen ortada ama İskoçyalı istediğini almak için kullandığı silah olabilecek bir görünüşe, zarafete ve cazibeye sahip. Kahramanlığına ve benden yana baktığında gözlerinde beliren yoğunluğa rağmen, ben Desmond’la nişanlanmadan

Önce bana kur yapmak için bir girişimde bulunmadığını unuttamıyorum. Benimle doğru düzgün tanışabilmek için üvey babamla görüşmedi de. Bu düşünceyi sana itiraf etmek beni üzüyor ama onun kendisine zengin çeyizi olan bir eş aradığına ve benim şartlarımdaki bir kadınla da gönül eğlendireceğine inanıyorum. Yanımda götüreceğim zenginlikler olmadan, sadece ben yeterli değilim.” İşte, bütün gücüyle çabalamasına rağmen gözleri yaşlarla doldu. “Ah, Cordelia,” diye ağladı. “Neden yeterli değilim?”

YEDİ

O gece çoğu avcı, eşleri, akrabaları, uzun zamandır eşlik eden yoldaşları veya yeni buldukları arkadaşlarıyla beraber büyük salona girdi. Çiçeklerle donatılmış masalara yerleştikten kısa bir süre sonra misafirlere kişisel tercihlerine göre şarap dolu kadehler veya bira dolu maşrapalar servis edildi. Ana masa dolaylarına yerleştirilmiş bir masa da avın şampiyonlarına ayrılmıştı.

İki İskoç tarafından yenilmeyi avcılarının çoğu kibir ve büyük bir içerlemeyle karşılamış olsa da nazik yaradılışta birkaç kişi lord ve oğluna salona girer girmez içten övgülerde bulundu. Ayağa kalkan iki avcı kadeh kaldırmak üzere bira maşrapalarını kaldırdı. Kimse onlara katılmayınca utanan adamlar hızla sıralarına çöktüler.

Havadaki bu iki kadeh, krallıktaki herhangi bir büyük lordun giyebileceği kadar pahalı kıyafetler giymiş hızlı adımlarla büyük salona giren Desmond'a tokat gibi bir karşılama oldu. Kara kalbi kadar çirkin olan kıskançlığı yüzünden, İskoçyalıların işini bitirmekte şimdiye kadar başarısız olduğu için acı çekiyordu. Gün boyunca bu ikiliden intikamını almaktan başka bir şeyi düşünemez hale gelmişti.

Bu yüzden Desmond, iki İskoç'un kendilerine ayrılmış masaya doğru götürüldüğünü gördüğünde husumeti muazzam bir hal aldı. Onların bir şekilde, sırf varlıklarıyla onu sinirlendirmek ve onunla alay etmek için oraya oturmayı kabul ettikleri şeklinde saçma bir fikre kapıldı.

Salonun diğer ucunda oturan konuklardan takdir dolu mırıltılar yükseldi. Koridorda erkek refakatçilerinin önünde ilerleyen leydileri fark eden Desmond, onların güzelliğiyle afalladı. Öfkenin yerini anında hayranlık alırken, kendini takdirle gülümserken buldu. Leydiler başlarını zarifçe yana eğerek ona selam verdiğinde hemen neşeli bir ruh haline bürünüverdi. Hiç bu kadar güzel bir ikili görmediğinden emindi.

Kale beyinin masasına giderken Abrielle, annesiyle babası, onların yakın arkadaşları Lord ve Leydi Grayson ve kızları Cordelia oradaki herkesin dikkatini üzerlerine topladılar. Genç centilmenler kızlara karşı anında tomurcuklanan büyülenmiş hallerini belli ettiler ancak Elspeth ve Isolde da daha yaşlı adamlardan epey bakış toplamışlardı. Bu durum kocalarının öfkesini uyandırmış gibiydi, ta ki Cordelia bu bakışları kendilerine has bir iltifat olarak düşünmeleri konusunda ısrarcı olana dek.

Abrielle'in elbisesi, altın rengi yarı saydam sayısız katmanın bir araya getirilip incelikle mücevherlerle donatılmış kurdelelerle çevrenmesiyle oluşturulmuştu, sanki ince vücudunun etrafında ısıltılı dalgalarla akan bir bulut giymiş gibiydi. Elbisenin güzelliği çoğu kadının imrenme dolu bir istekle bakmasına neden oldu, oysa erkekler daha çok onu giyen leydiye ağız açık bakakalma eğilimindeydi.

Elspeth'in ince vücudunun etrafında büyüleyici dalgalarla dönen ve hafifçe parlayan krem renkli ipek katlar, daha önceden bu güzel dulla evlenmeye can atmış bir kişinin, onun başkasını seçmiş olması gerçeğiyle yas tutmasına sebep oldu. Vachel de Gerard'ı eskisinden daha çok kıskanıyordu şimdi.

Sarı saçları ve parlak açık mavi gözleriyle Cordelia, annesi Leydi Isolde'ya çok benziyordu. Gruptaki diğerleri kadar güzel kıyafetler giydiklerinden nerdeyse gelinin topladığı kadar çok hayranlık dolu bakışı üzerlerine topluyorlardı. Lord Reginald Grayson'ın ufak ailesiyle ne kadar gurur duyduğu geniş gülümsemesinden belliydi.

Desmond'ın bakışları müstakbel gelinini bulduğunda, genç kadın Cordelia'nın yanında, ailesinin biraz önünde yürüyordu. Desmond daha çok bir ahmağa yaraşır şekilde arkasına yaslandı ve onlara bakakaldı. Bir dakika geçtikten sonra hayretle ağzının açık olduğunu fark edip hafifçe rahatsız hissederek daralmış boğazını temizledi. Salonu gizlice süzdükten sonra, çoğu adamın bu dört kadına aynı şekilde gözlerini diktiğini fark ederek rahatladı.

Raven da Abrielle'in güzelliği karşısında salondaki diğer erkeklerden daha az büyülenmiş sayılmazdı, sadece bunu saklamakta daha becerikliydi. Maalesef duygularını kendisinden gizlemekte başarılı olmanın yakınından bile geçmiyordu. Hızla atan kalbi derinleşen karasevdasını açıkça doğruluyordu. Abrielle'a sahip olma arzusu o kadar büyüktü ki leydiyi kollarına alıp İskoçya'nın dağlarına kaçma dürtüsünü takip ederse yaratacağı kargaşanın düşüncesi bile onu bu fikrinden caydırmaya yetmiyordu. En ufak bir cesaretlendirici bakış görse, oturduğu yerden fırlar ve de Marlé daha yaldızlı sandalyesinden kalkamadan kızın yanında biterdi. Ama mavi-yeşil gözler hiç Raven'dan yana dönmedi.

Müstakbel gelinine davetkâr şekilde kolunu uzatarak yaklaşan Desmond, bu genç güzellik ince uzun elini onun koluna yerleştirdiğinde gülümsedi. "Bu zamana kadar gördüğüm bütün leydilerden daha büyüleyicisin, canım," dedi ona. "Tek düşünebildiğim iyi talihimin ne kadar muazzam olduğu. Seni gelinim olarak alınca ve aramızdaki bağlar sağlamlaşınca hiç bir adam benim kadar ayrıcalıklı olmayacak."

Abrielle o kesin anları düşününce titredi. Yerinde bir cevap bulamaz halde sessizce döndü ve Desmond'ın bir süre önce oturmakta olduğu masaya onu yönlendirmesine izin verdi. Desmond ve misafirlerine hızlı bir şekilde gülümseyeceğinden şüphe etse de itaat etmesi için dudaklarını zorladı.

Ziyafet servis edilirken Abrielle, artık gerçek bir ziyafeti bile dört gözle bekleyemez haldeki kadın ve erkeklerin asık yüzlerini, düşmüş omuzlarını görebiliyordu. Yine her şey çok basitti ve yemekler hakkında en fazla yenilebilir olduğunu söyleyebilirdi. Dört gözle beklediği bir şey varsa o da üstün nitelikli bir aşçı bulmaktı, böylece kalede yaşayanlara daha iyi servis yapılabilirdi.

Yemeğin sonunda tahta tabaklar kaldırıldı ve Desmond ayağa kalkıp misafirlerinin dikkatini çekmek için iki elini kaldırdı. Bu iki İskoç'a karşı biraz husumet oluşturmaya karar vermişti ve bu hedefine ilerlemeye hevesliydi. "Normanlar ve Saksonlar aynıdır, sözlerime kulak verin. Kral Henry'nin tüm tebaasında şimdiye kadar bilindiği üzere, Kral birçok yıl önce Beyaz Gemi felaketinde oğlunun trajik şekilde boğularak ölmesinin ardından, yönettiği krallığa meşru varis olarak kızı Maud'u seçti."

Sözleri misafirlerine kötü bir şekilde ağızda gevelenmiş gibi gelse de Desmond kralın hizmetindeki insanlarda sessiz bir saygıya neden olacak çok iyi konuşmacı olabileceğine ikna olmuştu. Şu ana kadar İskoçyalılar kraliyet üzerine sıkıcı bir söylev bekliyordur, diye düşündü.

"Gelecek yıllarda lordumuzun vadesi dolunca İmparatoriçe Mathilda... ya da tebaasının ona demeyi seçtiği şekilde Maud tahta geçecek. Bu zamana kadar Kral'ın tüm soyluları, Majesteleri ebedi istirahata geçince onu destekleyeceğine dair sadakat taahhütleri imzaladı. Kral'ın yaşı düşünülecek olursa, insan onun sonsuza dek yaşamayacağını hesaba katmak zorunda kalıyor. Ayrıca dayısı olan İskoçyalı Kral David'in,

Majesteleri ölünce Maud'un bu ülkenin kutsal yöneticisi olduğunu savunmaya yemin ettiği de biliniyor. Henry'nin buyruklarına göre, ölümünden sonra hepimiz Maud'a sadakatimizi sunmalı ve birlikte ona bağlanmalıyız. Ancak son zamanlarda sürekli bu konudaki son dedikoduların doğru olup olmadığını düşünüyorum: Kral David'in yeğenine bu özel ayrıcalığı tanımaktansa gizliden gizliye İngiltere tahtına bizzat el koyma arzusu beslediği söyleniyor.”

Misafirlerin çoğu başlarını sallayarak birbirlerine bir şeyler mırıldandılar. İskoçlara şüpheyle bakıyorlardı.

Raven ayağa kalkarak salonda bulunanların dikkatlerini üzerine çekti. “Hükümdarımın İngiliz tahtına göz diktiğine dair bir bilğim yok,” dedi doğrudan, Bey'in İskoç klanlara ve krallarına karşı bir düşmanlık uyandırmaya çalışma taktiğini sezmişti. “Sizin için önemi var mı bilmiyorum ama Kral David'in imparatoriçeye saltanatı sırasında gerekebilecek her tür yardımı yapmak ve şimdiye kadar Kral Henry'ye sunduğu şekilde ona saygılarını sunmak niyetinde olduğuna inanıyorum ben. Ne de olsa, Malcolm Canmore imparatoriçenin büyükbabasıydı, ülkemizde çok sevilen ve sayılan bir adamdı o. İskoçlar ona sadakatlerini sunmaktan daha iyi bir şey yapamazlar. Ve eğer siz gerçekten de İmparatoriçe'nin tahta geçme hakkına karşı bir girişim olduğunu hissediyorsanız, o zaman belki İskoç klanlarındaki kişilere hain yaftası yapıştırmaktansa suçlu aramak için evinize daha yakın yerlere bakmanız gerekiyordur. Ona karşı çıkacağımızı düşünmek tam bir safsata.”

“Henry'nin tahtına geçince İmparatoriçe Maud'a sadık kalacağını mı iddia ediyorsun gerçekten?” diye kışkırttı Desmond, tatsız bir alaycılıkla.

“Sadakatim her zaman İskoçya'ya olacaktır,” dedi Raven tereddüt etmeden. “Henüz gerçekleşmedi ama ben İmparato-

riçe Maud'un klanlarımıza bir şekilde zarar vermesini beklemiyorum. Biz onu her zaman içimizden biri olarak gördük."

"Siz İskoçların bir fıkre kendinize has şekilde dikkatli bir bakış geliştirme yönteminiz var ve zaman size uygun geldiğinde eskiden hayranlık duyduğunuzu iddia ettiğiniz kişilere sırtınızı dönersiniz."

"Sen veya senin gibiler bunu yapabilecek durumda olsa da olmasa da İskoçlar genellikle ne düşündüklerini dosdoğru söylerler." Raven'ın yanıtı sertti.

"Sen bana yalancı mı diyorsun?" diye azarladı Desmond, sandalyesinden kalkmaya çabaladı ama o an tüm salon doğal olmayan şekilde etrafında dönüyor sarsılıyor gibiydi. Yakındaki bir maşrapayı kaldırıp ağzına götürmeye çalıştı ama hemen elinden düşerek masada yuvarlandı ve sağında oturanlar çekilemeden onları birayla yıkadı.

Desmond çoğu misafirini şaşırtmış olduğunun farkında değildi. O an genç İskoç'a ters bakışlar atmakla çok daha fazla ilgileniyordu. Bu çabasına rağmen hedefine ulaşamadı. Çoğu misafirinden daha çok içtiği şarap ve birayla kafayı bulmuş halde, daha bir dakika önce önünde Raven Seabern adında can sıkıcı bir tane namussuz varken artık düşmanından iki tane olduğu şeklinde rahatsız edici bir olasılık işini zorlaştırıyordu.

"Sen az önce... bana yalancı... mı dedin?" diye sordu tek-rar kalın bir sesle.

Raven açıkça cevap verdi. "Eğer sıfat uygunsa, kendi kendinize demenizi tavsiye ederim."

"Kendime... ne... dememi...?"

Karşısındaki adamın sarhoşluğundan tiksinen Raven, ayağa kalktı ve babası da hemen ona katıldı. Cedric, oğlu ve kendi adına konuştu. "Eğer bize müsaade ederseniz, bu sabah erken kalktık ve gün giderek yorucu bir hal aldı. Belki bu tartışmayı başka zaman bitirmemize izin verirsiniz."

Kıkırdayan Desmond, bu ikilinin bir avın sertliğine kendisi ve diğer misafirleri kadar dayanıklı olmamasıyla dalga geçmeye çalıştı. Eğer ava katılmaya tenezzül etseydi, bu ikisine sarsılmaz dayanıklılığı sayesinde zavallı rakipler olduğunu ispatlayacağından emindi. Cedric'in yoğun İskoç aksanım taklit ederek, "Çok güçlü gibi görünen bir oğlun var," diye kızdı. "Ama dondurucu İngiliz iklimi cilasını mı döktü?"

Yaşlı İskoç, Desmond'ın sarhoş iğnlemelerini yok sayarken Raven tatlılıkla gülümsedi, sabah banyosunu İskoçya'daki aile evinin yakınında akan buz gibi nehirde yaptığı konusunda kale beyini aydınlatma dürtüsüne direndi. "Unutmayın, ben kuzeydenim. Orada her sabah bir yabancının cilasını dondurur, gereken önlemleri almadan buz gibi iklimimize adım atma cüretini gösteren kişi Norman da olsa Sakson da olsa. Belki sizden daha kuzeyde yaşadığımız hakkında en ufak bir bilgin yoktur."

Daha fazla yorum yapmaktan kasten kaçman Raven, topuklarının üzerinde sertçe döndü ve salondan uzun adımlarla çıkan babasını takip etti. Düğün davetlileri uzun bir süre boyunca gergin bir sessizlik içinde onlara baktılar.

"Bekleyin!" diye ani bir çılgılık yükseldi.

Cordelia'nın ayağa kalkıp iki İskoçyalı'nın peşine düştüğünü Abrielle çok geç fark etti. Ne yapmak niyetindeydi? Desmond'ı kandırma planlarının artık işe yaramayacağını anlamamış mıydı?

"Ne yapıyor?" diye sordu Leydi Grayson, Abrielle'a fısıldayarak. Kızının Seabern'lerin yanına varıp onlarla konuşmasını izliyordu.

Abrielle inleyerek ellerini yüzüne kapattı. Nihayet, "Biz plan yapmıştık... Desmond'ı İskoçlara olan takıntısından uzaklaştırmak için. Ama bu akşam çok kötü bitti, asla bu kadar ileri gitmemeliydi. Ben hiç düşünemedim onun--"

“Abrielle,” dedi annesi kaşlarını çatarak, “asla iki adamın arasına girmemelisin.”

“Ama anne, zaten arada kaldığımı görmüyor musun? En azından Desmond’ın aklında,” diye ekledi kasvetle.

“Peki senin kafanda?” diye sordu Vachel alçak sesle.

Abrielle ona hüznle baktı. “Benim kafamda görevim her zamanki kadar açık.”

Vachel’in yüzüne keder yerleşti, sonra onu ifadesiz bir maskeyle gizledi. Elspeth elini onunkinin üzerine koydu ve adam buna ses çıkarmadı, ama Abrielle onun düşüncelerinin geçmişte ve neleri farklı yapabileceğinde olduğunu tahmin edebiliyordu. Onun adına o kadar üzülüyordu ki o da elini annesinin elinin yanında, onunkinin üzerine koydu.

Aynı zamanda Cordelia’yı yakından izliyordu. Arkadaşı iki adamla canlı bir şekilde konuşuyordu, sonunda onları gülümsetti ve keyiflerini yerine getirdi. Nihayetinde salon-
dan ayrılırlarken genç kadın onlara reverans yaptı. Abrielle, Desmond’a bir bakış attı, her şeye rağmen planlarının işe yaraymış olmasını umuyordu ama onu ümitsizliğe düşürecek şekilde adam yemek içmekle o kadar meşguldü ki Cordelia ve İskoçyalıları fark etmemişti bile.

Cordelia masaya dönüp hiçbir şey olmamış gibi tatlısını yemeye başladı.

Ailelerinin gömüldüğü sıkıntılı sessizlikte, “Hımm, bu pek de kötü değil,” dedi.

“Taze meyveyi mahvetmek zordur,” diye karşılık verdi Abrielle suratsız bir şekilde.

Reginald kızının maskaralıklarına gözlerini devirdi ve Elspeth’le fısıldaşmaya başlayan karısını susturdu.

Abrielle arkadaşına doğru eğilerek fısıldadı. “Gitmemeliy-
din ama gittiğine göre söyle, Raven ne dedi?”

“Tam bir centilmendi elbette ama onunla gerçekten flört etmiyordum. Babası direnmesi güç bir adam.”

Abrielle inleyerek gözlerini kapattı.

“Ama Raven’la flört ediyordum gibi görünmesini sağladım, değil mi?”

“Evet, sağladın,” diye gönülsüzce karşılık verdi Abrielle. “Çaban için teşekkürler.”

“Raven babasına söylediklerime gülmesine rağmen, onun planımızdan pek mutlu olmadığı izlenimi edindim.”

“Elbette olmamıştır,” diye yanıtladı Abrielle. “Yenilmez olduğuna ve ortaya çıkan her koşulla tek başına yüzleşebileceğine inanan türden bir adam o. Babasının onunla konuşup aklını biraz olsun başına getirmesi ve sayıca az olduklarını, dolayısıyla gitme vakitlerinin geldiğini görmesini sağlaması tek umudum.”

Cordelia genişçe gülümsedi. “Babasını tanıyınca, şunu söyleyebilirim ki bu arzun büyük olasılıkla gerçekleşmeyecek. Çünkü iki adam da gururlu ve Kelt ataları gibi ateşli savaşçılar.”

Raven’ın zarar görebileceği ihtimaller yüzünden hissettiği endişeye son verip uyuyabilmesi epey uzun sürünce, Abrielle fazlasıyla dehşete düştü. Düşünceleri konusundaki huzursuzluğunun büyük kısmı anlayamadığı bir şeyden kaynaklanıyordu. Cordelia’ya da söylediği gibi, nişanlanmadan önce adamın ona kur yapmamış olması, onu eş olarak almak istemediğinin kanıtı ve bunun büyük bir çeyiz getirememesiyle alakalı olduğunu gösteriyordu. O zaman neden bu adam için bu kadar endişeleniyordu? Ve tatlı uyku nihayet onu sarmaladığında rahat bir nefes alamadı, çünkü rüyaları tamamen Raven’la doluydu... ona yakın olduğunda hissettiği onun o temiz hava kokusu, bakışı, hissettirdikleri... bilmemesi gereken ve unutsa çok iyi edeceği ama hayatının geri kalanı boyunca hatırlamak istediği şeyler. Yatağında dönüp duruyordu, ha-

yali Raven onun yüzünden bir tutam saçı ittirirken Abrielle gülümsedi, parmaklarının tersiyle yanağını okşarken iç çekti. Sonra hayali Raven'ın aslında adamın ta kendisi olduğunu fark edince ateşi sönüp buza kesti, sonra yeniden sıcakladı. Raven Seabern onun yatağının üzerine doğru eğilmişti, ay ışığı onu aydınlatıyordu ve Abrielle'in eli onun ensesine dolmuştu, eli o çok sıcak ve pürüzsüz ensesindeydi... hem de sanki şey yapıyor gibi... şey gibi...

Genç kadının gözleri kocaman açıldı, saf ve küçük düşürücü bir şokla dolu çıkardığı ses Raven büyük eliyle ağzını kapatıp başını iki yana sallayınca daha başlamadan bitti. Adamın avucu onun yumuşak dudaklarının üzerinde o kadar hoş bir şekilde pürüzlüydü ki, Abrielle'in omurgasından aşağı dans ederek inen ürpertiler yolluyordu.

“Çok alçak sesle konuşun leydim, tabii tüm kaleyi tepemize toplamak isterseniz o ayrı.”

Sonunda elini ağzından çektiğinde, genç kadın doğrulup oturdu ve örtüleri çenesine kadar çekti. “Ne cüretle odama girersiniz sür! Hem de düğünümün önceki gece!”

Raven yatağın yanında yere çöktü ve ona ciddiyetle baktı. “Cüret ettim çünkü siz de bu akşam bana yardım etmeye cüret ettiniz, sen ve Leydi Cordelia. Bir kez daha bu kadar çok şeyi riske atmaman için seni uyararak bu iyiliğin karşılığını vermek istedim.”

Abrielle hemen, “Onu senin için yapmadım!” diye karşılık verdi, gereğinden fazla hızlı olduğunun farkındaydı. “Bir şiddet patlaması durumu herkes için daha beter eder. Tüm avantaj Desmond'dayken senin ve babanın onun merhmetine kalışını arkama yaslanıp izleyemezdim.”

“Yani bu defa sen beni kurtarmaya geldin.”

Abrielle ürpererek gözlerini kaçırdı. “Ben sadece senin dik kafalılığın yüzünden kan akıp da düğünümün mahvolmasını istemedim.”

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılan Raven, elini kalbinin üzerine koydu. “Derinden etkilendim leydim.”

“Etkilenme,” diye tersledi Abrielle. “Ve Desmond’ı küçümseme... Hafife alınmayacak kadar kıskanç bir adamdır.”

“Evet ve bunu belli edecek çok şey yaptı,” diye ekledi Raven.

Abrielle atlara bağlanmış cansız bedenleri düşündü. “Babanla saldırıya uğradığınız için üzgünüm. Sizin yaralanma ihtimalinizi düşününce... ya da daha kötüsü...”

“Sadece iki kişiydi,” dedi genç adam, sesi heyecansız bir tondaydı.

“İki adama karşı.”

Raven sırtıttı. “Gözlerindeki şu yumuşak bakışı görebilmek için memnuniyetle iki düzine adamın karşısına çıkardım.”

“Gitmen gerek.”

“Tehlikede değilim. Babam koridorun dışını gözlüyor.”

“Demek istediğim odamdan gitmen gerek... ve kaleden de! Yarın... ya da bu gece... Şimdi! Daha kötü bir şey olmadan!”

“Gitmemi mi istiyorsun kadın?”

Gitmek üzere hareketlenmek yerine genç adam daha da yaklaştı. Sesi yumuşaktı ve gırtlaktan geliyordu, Abrielle’in içinde ilkel bir şeyleri uyandıran bir gürleme gibiydi. İsteklerini hemen onaylamak istedi ama ses çıkaramadı. Tamamen ayın beyaz ışığına boyanmış adama bakmaya devam etti, kara saçları parlıyordu ve mavi gözleri genç kadının uzun süredir bilmediği bir huzurla doluydu. Bunu neden yapıyordu? Ona yardım etmeye çalışmasının bir nedeni mi vardı?

Abrielle nelerin tehlikede olduğunu hatırlamak için kendini zorladı. “Evet, git,” dedi soğuk bir sesle. “Senin ölümünle vicdanımın sızlamasını istemiyorum.”

“Bunu ben de istemem,” diye onu temin etti Raven. “Ama vicdanının bununla nasıl başa çıkacağı konusundaki endişem daha az.”

Bir uyarı veya tereddüt göstermeden başını eğdi ve Abrielle'in aralık dudaklarını kendininkilerle örttü. Genç kadının zihni boşaldı, ardından hislerle patladı. Öpücüğü ağır, sıcak, tatlı ve yoğun bir bal gibiydi; onu uzakta ve derinlerde bir yere, yeni ve heyecanlı bir yere çekiyordu.

Raven acele etmedi, onu sıkıştırmadı veya zorlamadı. Dili- nin ucu onunkine değdiğinde, genç kadının dudakları ondan bir teşvik ya da kendisinden bir yönlendirme gelmeden biraz daha aralandı. Abrielle'in bir yönlendirme ya da teşvike ihtiyaç duymayan parçası daha fazlasını istiyordu ama Raven dudaklarının sadece birkaç kalp atışı kadar daha oyalanmasına izin verdikten sonra geri çekildi. Abrielle'in ellerini nazıkçe omuzlarından kaldırdı, genç kadın onu tuttuğunun farkında bile değildi.

Ayağa kalkıp küçük odada genç kadının tepesinde dikildi. “Şimdi gideceğim kadın ama yarın buradan ayrılmıyorum. Bu artık gurur meselesi.”

Hâlâ sarsılmış haldeki Abrielle kendisine neyin daha fazla sıkıntı verdiğinden emin değildi: Adamın onu öpmeye cesaret etmiş olması mı yoksa bundan hiç etkilenmemiş görünmesi mi?

“Gurur mu kibir mi? Çok cüretkârsınız, söz. Çılgılık atabilirdim ve...”

Raven araya girdi. “Evet atabilirdin ama atmadın. Ve atmayacaksın. Bir an durup hangi rüyayı böldüysem ona dönmeyen önce, kendine bunun nedenini sorabilirsin.”

Baş selamı vererek odadan çıktı. Yakalansaydı bu onun pervasız ruhuna iyi bir ders olurdu, diye düşündü Abrielle ama ailesinin oturma odasından onun güvenle koridora çıktığını anlayana kadar nefesini tuttu. Ancak o zaman yüksek sesle nefesini verip kendini geriye attı. Ahşap tavana gözlerini dikip Raven'in onun odasından çıktığı gibi rüyalarından da çıkmasını diledi.

Yıllar önce Elspeth'e kraliyetten biri gibi ağır nakışlı leylak rengi bir kaftan kendi düğünü için giydirilmişti, şimdi de kızı aynı şekilde giyecekti. Sanki özellikle genç kadın için yapılmış gibi üzerine oturması, eğer damat kızına değer bir centilmen olsa, bir anneyi çok sevindirirdi. Bu durumda ise Elspeth sadece hüznü bir iç geçirerek tek çocuğunun Desmond'ın kollarında tuzağa düştüğünü gözünün önüne getirdi. O adamın zehirli bir engerek kadar kötü biri olduğundan şüphelendiğinden, yaklaşmakta olan bu tören ümidini kırıyordu.

Gelini en güzel halinde sunmak için gereken tüm hazırlıklar yapılmıştı. Kızılımsı, beline kadar gelen saçları Abrielle'in ensesinde toplanmış ve elbisesiyle aynı renk bir sürü kurdeleyle örülmüştü. Ucundan leylak rengi ışıltılı bir duvak sarkan, güzelce işlenmiş altından bir hilal başının üzerine yerleştirilmişti, duvağın zarif nakışlı ucu genç kadının ince omuzlarından ve sırtından aşağı doğru yumuşakça iniyordu. Gelinin yanaklarının alışılmadık şekilde solgun olması ve ince parmaklarının kontrolsüzce titremesine annesinden başka kimse dikkat etmedi.

Elspeth'in gözlerinde yeni yaşlar birikti ve kızının sakın görünmek için gösterdiği cesur çabaları düşünürken o yaşlar neredeyse akacaktı. "Bir mucize olsun diye dua ediyorum," diye fısıldadı tek çocuğuna, duvağı düzeltirmiş gibi yaparken. "Seni Desmond'ın kollarında düşünmeye dayanamıyorum ve seni bu alçak heriften kurtarmak için bu saatten sonra ne yapabileceğim konusunda en ufak fikrim yok. Vachel, zenginliğinin boyutunu fark edince mutlu olacağını umuyor ama Desmond'la evliken bunun senin için çok az anlam ifade edeceğinden korkuyorum."

"Anne, lütfen ağlama," diye fısıldadı Abrielle yumuşak bir sesle, gözlerine biriken yaşlar görüşünü buğulandırırken. "Eğer senin ağladığını görürsem, kendi gözyaşlarımı serbest

bırakmadan bu akşama katlanmayı başaramam. İkimiz de cesur ve sakin olmalıyız.”

Arkadaşlarının yaklaştığını hisseden Elspeth hızla yanaklarını mendille sildi ve diğer kadınlara titrekçe gülümsedi.

“Lütfen cesaretini topla,” diye ısrar etti Isolde şefkat dolu yumuşak bir sesle, kolunu arkadaşının omuzlarına doladı. “Gün daha bitmedi Elspeth ve senin de çok iyi bildiğin üzere, böyle ender durumlarda mucizelerin gerçekleştiği bilinir. Seninle Abrielle’in bu meselede Tanrı’nın merhametine nail olmanız için dua ediyorum. Ancak hemencecik de olsa yıllar da sürse, ikinizin de gelecek şeylere katlanabileceğinden ve her ne zaman gerçekleşmesi gerekiyorsa merhametin muciziyesiyle rahatlayacağından hiç şüphem yok.”

Elspeth perişanlığına rağmen gülümsedi. En yakın arkadaşının bu kadar iyimser olabildiğini daha önce fark etmemişti. “Cesaretimi toplamam gerektiğini biliyorum, canım arkadaşım. Ancak evlilik yeminlerinin edilmesine bu kadar az zaman kalmışken, bir ertelemenin tam vaktinde geleceğine inanmak zor. Desmond’ın sunduklarına Vachel’in ne kadar ihtiyacı varsa, o canavarın kızımı gelini olarak alması fikrinden o kadar nefret ediyorum. Çok aşağılık biri o!”

“Ben iyi olacağım anne. Gerçekten olacağım,” diye belirtti Abrielle cesurca, annesinin ince elini yanağının üzerinde tutarak zoraki gülümsedi. “Bu kadar endişelenmene gerek yok. Desmond’ın bana nazik davranacağından eminim.”

Elspeth kızına titrek bir gülümseme sundu ama sesinde güç bulamadı. Sadece fısıldayabildi. “Diğerlerine katılma vaktimiz gelmiş gibi görünüyor.”

Isolde elini nazikçe arkadaşının koluna koydu. “Corde-lia’yla önden gideceğiz. Reginald bizi şapelde bekliyor.”

Elspeth onun elini sıktı. “Yakında orada oluruz.”

Isolde ikisine de kısa bir an sarıldıktan sonra Cordelia’nın da sarılışını bekledi. Arkalarını dönüp omuzlarının üstünden

cılız gülümsemeler gönderen ikili, yanaklarından akan yaşları silerek hüznle oradan ayrıldı.

Vachel bitişik odada Elspeth ile Abrielle'ı bekliyordu ve karısının yüzünü görmek, üvey kızının aile için böyle bir fedakârlık yapmasına izin vermekle akıllıca davranıp davranmadığını düşündü.

“Çok güzel görünüyorsun canım,” dedi yumuşak bir sesle, Abrielle'ın elini kavrayarak.

“Şüphesiz Desmond nerede kaldığımızı merak ediyordur,” diye mırıldandı genç kadın, coşkulu görünmeye çalışarak. Sesini sabit tuttu, vücudunun titreyişini bastırdı çünkü bugünün üvey babasının canını nasıl yaktığını biliyordu.

Vachel yandaki karısına baktığında, dantel kenarlı mendilini titreyen ağzına bastırdığını gördü. Ömrü boyunca kendini canavar gibi hissettiği bir an varsa, o da buydu. Yine de küçük ailesinin yoksulluk içinde neler çekeceğini biliyordu; Desmond'la olan evliliğinin sebep olacaklarından bile daha vahim koşullarla hayatları katlanılmaz bir hal alırdı.

Ne yapacaktı? Ne yapabilirdi? Sırtı taş bir duvara yaslanmış, boğazına bir bıçak bastırılıyor ve kan kaybından ölmesi bekleniyormuş gibi hissediyordu. Karısı perişan halde kızından koparılırken, tüm kalbiyle keyfini sürdüğü neşe dolu birlikteliği bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Elspeth onun koluna dokunup hatırlatmada bulundu. “Artık gitmeliyiz Vachel. Desmond bizi bekliyor.”

Vachel ümitsizlikle iç çekti. O an görmek istediği son kişi o adamdı. “Hiç şüphem yok.”

SEKİZ

Abrielle artan bir panikle, şapelden çılgınlık atarak kaçma dürtüsünü bastırdı. Bir avuç seyirci dışındaki herkes sakin ve zarafetle asil göründüğünü biliyordu ki olması gereken de buydu. Dua ettiği, o düğünü durduracak mucize gerçekleşmemişti ama kendini hemen yanında duran bu soytarı kılıklı adama şimdi ve sonsuza dek bağlayacak yeminleri tekrar etmeyi başarmış olmayı bir çeşit küçük mucizeden saydı.

Rahip onları sonunda ve neredeyse hemen karı koca ilan etti. Abrielle elini damadın koluna koydu. Bu ufacık temas bile onda geri çekilme isteği uyandırınca, yaşanacak korkunç geceyi ve gelecek saatleri nasıl atlatacağını merak etmeye başladı. Karın boşluğunda küçük ve gergin bir düğüm belirdi ve yeni kocasıyla birlikte misafirlerini selamlamak için ziyafet salonunda ilerlerken orada kaldı. Lordlar ve leydiler benzer şekilde ayağa kalkıp ellerindeki bardaklarla kadeh kaldırdılar ve samimi şakalaşmalara karışan iyi dileklerde bulundular. Abrielle mutlu bir görüntü sergilemeye odaklandı ve kafasını çevirip de merdivenlerin loş bir köşesine saklanmış bir adam gözüne ilişinceye kadar bunda başarılıydı. Aniden karnındaki düğüm daha da gerilip büyüdü.

Raven kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş duruyor, sert ve ciddi bir ifadeyle gelişmeleri izliyordu. Yüzündeki hiçbir şey düşüncelerini ele vermiyordu ama Abrielle onun sabit bakışının ağırlığını, omzunda bir el varmış gibi somut olarak hissediyordu. Bakışlarını ne kadar özenle başka bir yöne çevirmeye uğraşırsa uğraşsın, kendisine böyle inatla bakıldığından bakışlarını tekrar tekrar o yöne çevirmesinin normal olduğunu kendi kendine hatırlattı. Bunun Raven'ın siyah ekoseli şalı ve kara saçlarıyla müthiş bir tezat oluşturan kusursuz beyaz tünüğünün içinde ne kadar harika görüldüğüyle hiç alakası olmadığına dair kendini temin etti. Bir gece önce odasına gelmesiyle de alakası yoktu. Ya da kafasında uğultu ve altdudağında bir karıncalanmayla hatırladığı başını yavaşça eğiş şekli ve...

Bunu düşünmeyecekti. Bu gece olmazdı, bir daha hiç olmazdı. Olan olmuştu. İçten içe ürperdiğini yok sayarak artık evli bir kadın olduğunu hatırlattı kendi kendine. Buna uygun davranmak bir onur meselesiydi... ve Raven'ın aynısını yapmasını sağlamak da öyle.

Bu sonuç onu genç adamın bulunduğu noktaya geri götürdü. Zorla gülümsedi, anlamsız bir konuşmayı sürdürdü ve yüze kadar saydıktan sonra etrafta toplanmış eğlence düşkünlerinin ötesine kaçamak bir bakış attı ve onun hâlâ kendisini izlediğini gördü. Abrielle bakışlarını kaçırdı, tanımadığı insanlardan gelen güçbela duyduğu yorumlara gülümsedi ve tekrar dönüp baktığında onun yüzünün dalgın bir ifadeye büründüğünü gördü. Esrarengizdi de. Gerçekten, bu adam ne düşünüyordu? Ve onun bu cüretkâr davranışının dikkatini dağıtmasına izin vermesi için bula bula bu geceyi bulurken kendisi ne düşünüyordu?

Düğün ziyafeti boyunca gelin ve damadın şerefine daha çok kadeh kaldırıldı. Bitirdiği her bira maşrapası ya da şarap kadehinin ardından Desmond giderek sarhoş oldu ve genç

geline daha da katlanılmaz gelmeye başladı. Birçok sefer, Abrielle'in pahalı giysisi fazlasıyla ıslandı ve damat keyifle kıkırdayarak onun göğsüne, kucağına dökülen damlaları kuvvetle sildi. Sorumluluk bilinciyle onun yanında sükûnetle oturmanın Abrielle'in katlanabileceğinden daha zor olduğu belli hale gelmişti. Yapış yapış dudaklarının yanağına değmesini ya da dişlerinin boğazında gezinmesini hoş görmek daha da zordu. Onun girişimleri genç kadına korkunç bir yılının yemeğine başlayacak en doğru yeri aramasını hatırlatıyordu.

Abrielle ana yatak odasına girdiğinde, ona dört bir koldan saldıran şiddetli sarsıntıyı bastırmaya çabalayıp damadın kapısına geleceği an için kendini zihinsel olarak hazırlamaya çalıştı. Annesi onu teselli etmeye çalışırken, birden o kendini annesini teselli ederken buldu.

Yeni gözyaşlarını akıtmanın sınırında mücadele eden Elspeth'in dudakları titredi ama derin bir nefes aldıktan sonra daha fazla ağlamayı kendine yasakladı, hıçkırmaya başlarsa bunun kimseye faydası olmayacağını biliyordu. Kendini kontrol etmeye çalışarak sırtını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Buna rağmen, sesi çatlamadan konuşabileceğine güvenmesi epey zaman aldı.

"Vachel'in evlenme teklifini kabul ederken bunun seni Desmond de Marlé'yle bir birlikteliğe götüreceğini asla düşünmemiştim. Çok ama çok üzgünüm, canım. Kendi kalbimin sesini dinlemeyi seçtiğimde, bencil hareketlerim yüzünden senin yüzleşmek durumunda kalabileceğin çetin sınavları göz önünde bulunduramadım."

Kollarını annesine dolayan Abrielle ona sımsıkı sarıldı, annesinin gözlerine bakarken tetikteki gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. "Sen bana hep geleceğe umutla bakmamı söylerdin anne ve şu an benim yapmam gereken o... Desmond'la evliliğimden iyi bir şeylerin çıkacağına güvenmek." Kalbi katlanabileceğinden daha ağır olsa da Abrielle zorla gülümsedi,

cılız bir gülümsemeydi gerçi. “Evliliğimizin zamanla faydalı bir hal alabilmesi için dua edeceğim. Artık yatağına git, anne. Ben iyi olacağım.”

Daha yarım saat geçmeden, Desmond zilzurna yalpalararak giriş odasından geçip Abrielle’in onu beklediği yatak odasına adım attığında genç kadının endişeleri on kat arttı. Yatak örtüsünün üzerinde incecik bir gecelikle uzanan eşine bakarken Desmond’ın şişmiş, kan çanağı gözleri tumbul suratında her zamankinden daha pörtlemiş görünüyordu. Nefis bir pastanın tadını çıkarıyormuş gibi, dili dudaklarının üzerinde dolaştı.

Evlilik hayatına başlarken her ne olacaksa buna katlanabileceğine dair sürekli kendini temin etme girişimlerine rağmen, Abrielle kocasının üzerine atlayacağını pek düşünememişti ve ani bir dehşetle çığlık attı. Adam onun geceliğinin dantel korsesajını yırtıp elini içeri sokunca korku dehşet boyutlara ulaştı ve göğsünü kavradığında genç kadın acı içinde inledi. Çığlık atmamak için altdudağını ısırıldığı an ağzına kan tadı geldi.

İlk evlilik birleşmeleri bir yana, bu geceden sağ çıkamayacağından korkuyordu. Adamın şimdiye kadarki kabalığını göz önünde bulundurunca, bu sarhoş damatla bir dakika daha aynı odada kalırsa daha nasıl zarar göreceğini merak etmeye başladı. Adamın şimdiye kadar yaptıklarına bakınca, acımasızca tecavüze uğrama tehlikesi çok ama çok gerçek göründü. Abrielle eğer hayatı için değilse bile, akıl sağlığı için bu adamdan kaçması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Tutuşunu gevşeten Desmond, yatak örtülerini kenara çekmeye başladı. Bunun belki de tek kaçış şansı olduğunu fark eden Abrielle, aceleyle sarhoş damattan uzağa yuvarlanıp yataktan atladı. Başta aklında gidecek bir yer yoktu, sadece güvenli bir yere kaçmak için duyduğu dürtüsel bir arzu vardı.

Desmond’ın öfkeli kükreyişi genç kadına kanat taktı ve yükselen bir panikle giriş odasına doğru koştu, geçerken de

sabahlığını bırakmış olduğu sandalyenin üzerinden kaptı. Kapıları hızla iterek açtı ve sabahlığı sürüklemekte zorlanıyor olmasına rağmen koridora daldı. Sola baktı, oradan bir yardım geleceğini pek sanmıyordu çünkü koridorda başka yatak odası yoktu. Hemen aksi yöne döndü, geçidin onu süratle alt kata inen merdivenlere götüreceğini biliyordu ve ailesinin odaları oradaydı. Sığınabileceği tek güvenli cennet orası gibi görünüyordu.

Düzensiz ayak sesleri duydu, Desmond'ın onu kovaladığını doğrulayan açık bir kanıttı bu. Abrielle, eğer yakalanırsa başına neler geleceğini düşünmeye bile cesaret edemedi. Aslında eğer Abrielle ona bu avantajı verirse, hayatını bile kaybedebilirdi.

Umutsuzluktan doğan bir azimle geçitten aşağı hızla koşan genç kadın, iyi aydınlatılmamış ve aşına olmadığı bir koridorda yolunu bulmaya çalışmanın tehlikelerine hiç dikkat etmedi. Omzunun üzerinden anlık bir bakış atma riskine girdi ve arkasındaki koridorda sendeleyemeyen damadın nefes nefese kaldığını görerek rahatladı. Adam sanki bir destek arıyormuş gibi zaman zaman elini taş duvara koyuyordu. Adamın onu ailesinin odalarına kadar takip edecek kadar dayanıklı olmaması için şiddetle dua etti çünkü eğer oraya kadar gelebilirse, üvey babası ev sahibindense annesini gücendirmekten endişelenirdi. Desmond'ın sarhoş haline bakılınca, bu varsayım çok da zorlama görünmüyordu. Vachel uygun sınırların dışında içenlere karşı sabır göstermesiyle tanınan biri değildi.

“Abrielle, buraya gel!”

Sesi genç kadını şaşırtacak kadar yumuşaktı, sanki bu sarhoş durumda bile, gelinini kovalarken yakalanırsa aptal gibi görüneceğini fark etmiş gibiydi.

“Eğer durmazsan, Tanrı şahidim, seni bu kalenin derinlerine kilitlerim. O zaman yaptığın şeyin bedelini ödeyeceğinden emin olabilirsin. İnan bana, dokuz kamçılı kırbaç yaraladık-

tan sonra sırtın o kadar hoş ve güzel görünmeyecek! O kırıbacın tadına bir kez baktıktan sonra, ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek bana gelecek ve merhamet dileneceksin.”

Adamın uyarısı, Abrielle’in her bir zerresine buz gibi dehşet ürpertileri yolladı. Damadın onu kendinden geçene kadar dövmeye ya da daha kötüsünü yapabilmeye tamamen muktedir olduğuna inanmasına rağmen, onun taleplerine uymaya kendini ikna edemedi. Eğer kaçmazsa, evliliklerinin tamamlanması için zorlanmaya katlanması gerekeceğine şüphe yoktu ve bu eylem her tür acı verici işkence ve korkunç dayaktan çok daha iğrenç görünüyordu.

Abrielle kendisiyle sarhoş damadın arasındaki mesafeyi ölçmek için geriye doğru bir bakış attı. Bir sonraki an, çıplak ayak parmağını bir taşla çarpınca acıyla haykırdı. Dengesini yeniden kazanmaya çalışırken sakarca tökezleyerek duvara çarptı, neredeyse kendinden geçecekti.

Desmond ileri atıldı, büyük kadehleri arka arkaya yuvarlayan biri için Abrielle’in düşündüğünden çok daha hızlıydı. Tehlikede olduğunu fark etmek, kendini içinde bulduğu sisi dağıttı ve kalbinin ani bir korkuyla teklemesine sebep oldu. Damadın kötü niyetli pençelerinde bir kez daha tuzağa düşecek olmanın verdiği korkunç dehşet onu anında kendine getirdi. Dönerek uzaklaştı, adamın ileri uzanmış elinden çılgınca kaçmaya çalıştı. Desmond’ın parmakları onun uzun ve gevşekçe sallanan saçını yakaladı ama çaresizce özgürlük arayışı içinde genç kadın kurtuldu, bu sırada da az sayılmayacak miktarda saç telini feda etti. Kalbi delice atarak ileri koştu, hayatının ciddi bir tehlikede olduğunun farkındaydı ve büyük bir gayretle ilerliyordu.

Kaçış yolunun biraz ötesini zar zor görüyordu, taş merdivenlerin epey yukarıdaki yüksek kulenin dar pencerelerinden aşağı inen ay ışığıyla hafifçe aydınlanmıştı. Desmond onu yakalayamadan alt kata inmeyi başarırca, belki o zaman ai-

lesinin odalarına ulaşabilirdi. Hatta Vachel, damadıyla mantıklı bir şekilde konuşabilir ve yeni gelinine sabır göstermesi için onu ikna edebilirdi.

Abrielle sarhoş kocasının ne kadar uzakta olduğunu anlamaya çalışarak omzunun üzerinden geriye baktı. Onu dehşete düşürecek şekilde adam sandığından daha yakındı, merdiven tırabzanının direğinden dönmeye ucu ucuna yetecek kadar vakti vardı. Onu merdivenlerin ötesine çekecek ya da kafasını karıştıracak bir hile yapmazsa, kaçışı ciddi bir risk altına girecekti. İşte o zaman adamın tombul parmaklarını tekrar ona geçirmekten hain bir zevk alacağından korkuyordu, özellikle de kafası hâlâ zonklarken. Ama sarhoş damattan kaçmasını sağlayacaksa, bu riske girmesi gerekiyordu.

Desmond’la aralarındaki mesafeyi açmak adına umutsuz bir girişimle toplayabildiği tüm güçle koridorda ileri doğru koştu ve sonuna yaklaşınca sarhoş canavarla yüzleşmek üzere döndü.

“Artık benden asla kaçamayacaksın, Abrielle,” diye böbürlendi Desmond, karıştıranak söylediği kelimelere ve nefes almak için çabalamasına rağmen özgüvenliydi. “Bu duvar tam arkanda ve gidebileceğin tek bir yol var... o da arkamda.”

Desmond’ın alnından ter damladı ve kızarmış yanaklarından aşağı aktı. Kendini zorlamanın verdiği acıyı azaltmak ister gibi elini şişkin göbeğinin yanma bastırdı, ardından özgüvenle sırtıtarak ona doğru yalpalaya yalpalaya yürüdü.

Abrielle onun yanından hızla geçip gidebileceği anın gelmesini beklerken gerildi. Adam bir despotun özgüveniyle ona doğru sallana sallana yürürken genç kadının sinirleri kopma noktasına geldi. Gerginlik içinde o yaklaştıkça, kayarak yanından geçme şansının daha çok arttığını düşündü. Eğer aralarında fazla mesafe kalırsa, onun ne yaptığını anlayıp yolunu kesmek için adamın yeterince zamanı olurdu.

Desmond artık bir kol boyu mesafeye gelince, Abrielle hayatı buna bağılmışçasına açıklığa doğru atıldı. Damat onu yakalama girişimiyle kolunu uzattı ama işe yaramadı çünkü genç kadın bir fırlıdak gibi dönerek onun kavrayışından uzaklaştı. Desmond'ın dudaklarından iğrenç bir küfür fırladı.

Merdivenlere doğru koşan Abrielle bacaklarındaki tüm gücü sonuna kadar zorladı. Sarhoş damat tarafından yakalanma tehlikesi gerçekten de çok güçlü bir tehdit olmuştu.

“Seni yakalayacağım,” diye hırıldadı Desmond kızgınlıkla, onun arkasında sendeleyerek, “ve yakaladığımda, emin ol, sana benden kaçmanın ne demek olduğunu öğreteceğim.”

Kuleden gelen soluk ay ışığı merdivenlerin hemen ileride olduğunu görmesini sağladı. Hilesinin bu kadar iyi işlemesinden fazlasıyla cesaret almıştı ama güvende olmaktan çok uzak olduğunu farkındaydı. Arkasındaki hödüğün ağır ayak seslerini duyabiliyordu, daha öncekinden yavaş ama yine de ısrarcıydı.

Tekrar ileri koşmaya başlamasından bir an sonra Abrielle tüm gücüyle bir duvara tosladı. Uzun, sıcak, sıkı bir şekilde kaslı bir duvara. Geriye sendeledi, başı dönüyordu ve sonra güçlü eller onu dirseklerinden kavrayıp nazikçe dengesini sağladı. Şaşırان Abrielle başını kaldırınca kendini bir çift çok tanıdık mavi göze bakarken buldu.

Nefesi kesilerek geri çekilmeye çalıştı. “Ah, Raven, hayır, git buradan. Sen müdahale etmemelisin!”

“Seni alçak, adi köpek! Ellerini karımın üzerinden çek!” Desmond de Marlé hırıldadı. Gürültüyle soluyordu, kendini alışılmış tembelliğinin sınırları ötesinde zorlamıştı ve keder içindeki terli, kızarmış suratı her zamankinden daha şiş görünüyordu. “Seni ar-sız İskoç-yalı serseri,” dedi zorlukla, kelimeleri artık hıçkırıklarla bölünüyordu. Sıkıdığı yumruğunu uzun boylu adamın aristokrat burnunun altında sallayarak konuşmaya devam etti. “Benim işlerime... çok kez... burnunu

soktun... Ve bu defa... çok ileri... gittin. Etin kemiklerinden sıyrılına kadar... dövdüreceğim seni! Bu benim karım... burası benim kalem... arkadaşlarımla ve... sadakatlerini bana borçlu... sayısız adamla dolu.”

Raven kolunun tersiyle şişman yumruğu kolaylıkla itti. Yumuşak kakhahasında tehlikeli bir küçümseme vardı. “İğrenç işlerini halletmeleri için yolladığın adamlar yani, tıpkı şu hayatlarını kaybeden iki kişi gibi ve ne uğruna? Ödül olarak üç kuruş mu? Yoksa sadakatleriyle övündüğün o adamlar parayla değil de tehditle mi sana bağlılar? Sadece kendi hayatları için değil, masum eşlerinin ve çocuklarının hayatları üzerine edilen alçakça tehditler mi? Eğer beni öldürmezlerse o adamları bekleyen ödeme bu muydu?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez,” diye mırıldandı Desmond, derinleşen intikam arzusunu daha iyi tatmin edecek bir şey aklına gelirken sarhoş sırtışı genişledi. “Doğruyu söylemem gerekirse, seni lanet olası İskoçyalı, senin kesik başını tam da bu kalenin açılır kapısındaki direkte asılı görmekten büyük keyif alırdım! O zaman kokuşan kafatasının yanından her geçişimde, senin Abrielle’ı kendine almak için giriştiğin beyhude çabaları hatırlayıp gülebilirdim.”

“Kılıcımın can vermeleri için yolladığın o zavallı adamlardan dahi iyi iş çıkarabileceğine inanıyorsan, aptallığa senden daha yatkın biri yok demektir.”

Bu alay, yükselen öfkesinin canlı bir göstergesi olarak Desmond’ın pörtlek gözlerinin alevlenmesine neden oldu.

Abrielle ne yapacağını bilemeden öylece duruyordu, bu karşılıklı meydan okumanın sonunun hayırlı olacağından umudu kesmişti. Şimdilik en azından Desmond’ın dikkati onun üzerinde değildi ama Raven’ı burada, Desmond’ın öfkesinin tüm yükünü sırtlamaya terk edemezdi. Raven kendini öldürtmeye yer arıyordu çünkü Desmond’ın arkadaşları hâlâ kaledeydi ve hepsi tüm İskoçyalıları öldürmeye hazırды.

Eğlenen bir gülümsemeyle Raven'ın dudakları kıvrıldı. "Yine de eğer aklında beni bizzat öldürmek gibi bir düşünce varsa, o zaman kullanacağımız silahları seçmeyi memnuniyetle sana bırakırım. Yoksa beni uykumda, ortalıkta senin hareketlerini görecektir kimse yokken öldürmeyi mi tercih edersin? Tıpkı geceleri deliğinden çıkan ve diğerleri uyurken ne gibi bir yaramazlık yapabileceğini görmek için oradan oraya sıçrayan yaşlı, şişman bir fare gibisin. Ama benim böyle haşaratlarla uğraşmak için yöntemlerim var. Leşlerini kedilere yedirmek elbette onları gömme zahmetinden kurtarır."

"Seni pis İskoçyalı dilenci! Kimin kıt akıllı olduğunu sana göstereceğim!" Desmond hırladı. "Buraya yazıyorum, bu gece kedilere senin cesedinle ziyafet vereceğim!"

"Bunu kendin yapmaya cesaretin varsa, o zaman adamlarının göz önünde bulundurmakta başarısız olduğu şeyi aklında tut. Bir elçi olmadan önce, bir savaşçı olmak üzere eğitildim ben, yani karşılık vermediğim pek olmaz. Ama öte yandan, Majesteleri'nin sarayındaki karşılaşmamızı hatırla. O zaman kuyruğunu kısıtıp kaçmıştın. Biraz cesaretin olsaydı, babamla benim nerede bulunacağımızı adamlarına söylemek yerine, ormanda onlara öncülük ederdin."

Sataşma, Desmond'ın sağduyusunun herhangi bir seviyesiyle katlanamayacağı kadar fazlaydı. Düğünden önce sahip çıkabildiği ne kadar mantık varsa, çoğu bira masrapalarını oburca devirmesinin ardından uçup gitmişti. Tamamen öfkeliydi, o an çok kırılğan olan mantığını yitirecek kadar kışkırtılmıştı.

Gırtlaktan gelen rezilce bir küfür ağzından dökülürken, Desmond pençeye dönüşmüş parmaklarıyla uzun boylu adamın üzerine atıldı. Ne olursa olsun, ölümün eşiğine getirene kadar parmaklarını düşmanının boğazına dolamaya niyetlenmişti. O ulaşmadan bir saniye önce İskoçyalı ustalıklı kenara çekilerek adamın geçip gitmesi için yolu açtı.

Aylar önce üvey kardeşini kasten itip öldürdüğü taş merdiveni önünde gördüğü an Desmond'ın boğazından keskin ve korku dolu bir ses çıktı. Tökezleyen bacaklarını düzeltip topuklarını yere sabitlemek için umutsuzca debelendi ama faydası olmadı. Uzun bir kalp atışı sonrasında lord hazretlerinin yuvarlanmış olduğu aynı uçurumun eşiğinde sallanıyor, korkunç eylemlerini gerçekleştirmeden önce ağabeyinin hissettiğini hayal ettiği katı dehşeti ilk elden yaşıyordu. Kendini durdurma çabasıyla kısa kolları çılgınca sağa sola savruldu. Düşmekten kurtulmak için ne kadar umutsuzca uğraşsa da maalesef dengesini sağlayamadı.

Vahşice çarpan kalbi kulaklarında ve göğsünün iç duvarında gümbürdüyordu. Hayat ve ölüm arasındaki uçuruma köprü kuran o zaman aralığında zihninde bir şey parladı. Üvey ağabeyinin, ölümüne sebep olan düşüşten önce hızla akan dakikalarda görmüş olduklarıyla belki benzer, belki de tamamen alakasız hızlı görüntüler, süratle canlanan bir dehşetle Desmond'ın aklına doluştu. Kendi berbat ölümü gibi görünen bu görüntülerin dehşeti içini dağlarken, pürüzlü bir sesle tekrar nefesi kesildi. Basamakların sonunda sadece karanlık vardı ama bu mesajlardaki korkunç uyarıları öldürdüğü kişilerin cenaze törenlerini hatırlamasına yetecek kadar izledi. Her şey çok canlıydı, kendi hezeyanının ürettiği sefil dehşetle kıvranan annesinin işkence dolu deli saçmalarını hatırladı. Tıpkı onun gibi Desmond da kıvrımlı ve belli belirsiz bir kütle halinde altında kıvranan iblisleri görebiliyormuş gibi hissediyordu. İblisler ıstıraplarının ortasında, işkencelerinden azat edilmek için yüce bir melekten merhamet dilenmek adına acıklı bir girişimle kollarını kaldırıyorlardı. Bu karanlık ve berbat uçurumdaki diğer hayaletler onu çağırıyor ve kötücül, pis sırtışılarla onu bekliyor gibiydi, sanki o iğrenç yerdeki mahkûmların gardiyanlarıydılar. Ardından, sanki tecrübe etmekte olduğu korku onu dehşetle iliklerine kadar yeterince

yakmıyormuş gibi, zihin gözünden beyazımsı bir duman geçti ve ağabeyini hatırlatan bir şekil aldı. Başını hüzünlle sallayan hayaletimsi görüntü onun altında açılan aşağıdaki karanlık uçurumu işaret etti.

“Seni asla merdivenlerden aşağı itmek istemedim Weldon,” diye inledi Desmond, çenesinden aşağı salyası akıyordu. “Bir kazaydı! Bana inanmak zorundasın, kardeşim! O gece olanlar yüzünden benden intikam almaman için sana yalvarıyorum! Merhamet etmelisin! Yaşamama izin vermelisin! Lütfen acı bana!”

Raven ve Abrielle, sırtlarından aşağı tuhaf bir karıncalanma hissi inerken birbirlerine baktılar. Daha önce ölümle karşı karşıya kalan birinden, şu an Desmond’ın çaresiz yakarışları kadar bariz dehşet çığlıkları duymamışlardı hiç.

Desmond büyük bir güçle hızlanan hareketini durdurmak için tutunacak bir şey aradı. Kısa bir an için tesadüfen destekleyici taş duvara kolunu yasladı ama gevşek kasları bir an için bile ağırlığını durdurmayı başaramadı. Aniden merdivenlerden çırpınarak ve tuhaf bir şekilde baş aşağı düştü, bu sırada boğazından boğuk homurtular çıkıyordu. Kafası duvara çarpınca boynu garip bir açıyla büküldü. Yuvarlanarak inişi kontrolsüzce devam etmesine rağmen, boğazından daha fazla ses çıkmadı. Nihayet alt katta tırabzan başının yanında durdu, bacakları iki yana savrulmuş, ağzı kocaman açıktı ve gözleri boş boş yukarı bakıyordu.

Sadece biraz ilerideki titreşen mumlardan gelen soluk ışıltı, Desmond’ın vücudunun hatlarını belli belirsiz aydınlatıyordu. Sahanlıkta durdukları yerden hem Raven hem de Abrielle, onun bu düşüşle bilincini mi kaybettiğini, yoksa avının üzerine atılıp ölümcül zehrini enjekte etmeden önce ağa dolanmasını bekleyen bir örümcek gibi adamın sessizliğinin de onları yakına çekmek için bir oyun mu olduğuna karar vermeye yetecek kadar göremiyordu. Eğer ikinci durum ger-

çekleştirse, o zaman Desmond ikisinden birden değilse bile, genç gelininden gece bitmeden önce şüphesiz ağır bir intikam almaya niyetli demektir.

Gece Abrielle'in soğukkanlılığından büyük bir parçayı alıp götürmüştü, genç kadın artık kontrolsüzce titreme aşamasındaydı. Desmond'ın kardeşinin adını söylemesi geldi aklıma...

Weldon'ın hayaletini mi görmüştü? Yoksa geçmişte işlediği cinayet aklından çıkmıyor muydu?

Abrielle, Raven'in arkasından dikkatle merdivenlerden inerken bile, titreyen bacakları o kadar güvenilmez geliyordu ki her an bacaklarının yerden kesileceğinden ve kocasının kollarına doğru baş aşağı yuvarlanacağından korktu. Desmond'ın ölü ya da diri olması önemli değildi. Bu ihtimalin düşüncesi, asla unutmayacağından emin olduğu bir şekilde ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Lütfen dikkatli ol," diye Raven'ı uyardı titreyerek. Desmond'ın sağ kolunun altında kaldığını fark etmişti. Bu adama karşı şahlanmış güvensizliği, endişelerini daha yüksek bir boyuta taşıyordu. "Kıyafetinin altında bir hançer saklamış ve sadece senin yaklaşmanı bekliyor olabilir. Elinden gelse seni kesin öldürür."

Bir kandırmacaya karşı tetikte olan Raven, Bey'den bir basamak yukarıda durdu ve bir tepki alabilmek adına botunun ucuyla kılçasını dürttü. Hiç tepki yoktu, adamdan bir inleme bile gelmedi, sadece vücudunda bir dalgalanma oldu; ölü bir yılanın kuyruğunun kıpırtısına benziyordu.

Garip bir şekilde yayılmış bedeninin diğer yanına geçen Raven, bir dizinin üstüne çöktü ve iki parmağını adamın sarkık boğazına dayayarak nabız aradı. Bir an sonra arayışının yararsız olduğuna karar verdi, çünkü adam yaşıyor olsa bu tarz bir oyunu sürdürmeye yetecek kadar uzun süre nefesini tutamazdı. Yine de Raven, Desmond'ın ölümünün sebep olacağı

birçok sonucu ve leydiyi karşısına çıkacak çirkin şüphelerden en iyi nasıl koruyacağını düşünmeye başlamıştı.

Yere çöküp başını kaldırdı ve Abrielle'a dikkatle baktı. "Eğer yanılmıyorsam, leydim," dedi yumuşak bir şekilde alçak sesle, "beyden korkmak için bir nedeniniz kalmadı. Düşüş sırasında boynunu kırmış olabileceğini düşünüyorum."

Abrielle'dan şoke olmuş bir ses çıkarken, titreyen eliyle ağzına kapattı ve taş duvara yaslanıp Raven'dan birkaç santim ötede yere çökene kadar aşağı kaydı. İliklerine kadar titremekle kalmıyordu, kalbi o kadar şiddetle çarpıyordu ki düşünmek bir yana nefes dahi alamıyor gibiydi.

"Ne yapacağım?" diye sordu umutsuz bir fısıltıyla. Tek düşünebildiği, onu çok zengin bir kadın yapan ve aynı zamanda tüm gözleri kendisine olduğu kadar üvey babasına da çevirecek olan evlilik anlaşmasıydı.

"Ne yapacağım?" diye tekrar etti, onlarca alakasız düşünce beyninde cirit atıyordu. "Ne oldu diyeceğim?" Sıkıttığı yumruklarını göğsüne kapattı. "Şüphesiz Desmond'ın arkadaşları bir şekilde suçlunun ben olduğumu düşünecekler... daha az önce odamızda yanıma gelmişken, şimdi biz burada... o merdivenlerde ölmüş yatarken nasıl düşünmezler? Ya biri benim koridorlarda ondan kaçtığımı gördüyse? Olanları nasıl açıklayacağım?"

"Hiçbir şey açıklamayacaksın," diye karşılık verdi Raven.

Onu böyle sıkıntı içinde görmek Raven'ın kalbini sızlattı ama durumu henüz tamamen incelemediğinden emin olamıyordu. Az önce olanlara herhangi birinin şahitlik etmiş olması pek mümkün değildi. Desmond'ın yeğeni Thurstan kendini odalarına kapatmıştı, sanki lordunun evliliğine karşı çıkarak surat asıyordu ya da iki İskoç'u ortadan kaldıracakları âna dek zaman öldürüyordu. Diğer misafirlerin hepsi ya gitmişti ya da odalarına çekilmişlerdi. Bunları biliyordu, çünkü masum Abrielle'ın de Marlé'yi sevmeye ve onurlandırmaya söz

verişini izledikten sonra hissettiği tatsızlığı biraz olsun hafifletmeye çalışarak koridorlarda amaçsızca dolaşmıştı. Dün gece Abrielle’ı öpme hatasını yapmak onun tatlı masumiyetini ve kırılganlığını anlamasını sağlamıştı ve bu geceyi nasıl geçireceğini bilerek uyuması mümkün olmamıştı. ığlıklarını duyacak kadar yakınında olması tesadüf eseri değildi.

“Hiçbir şey aıklamayacak mıyım? Nasıl açıklamam?” diye sordu Abrielle, tamamen çılgına dnmştı. Kollarını sıkıca kendine doladı ve gözyaşlarının oluşturduğu pusu dağıtmak için gözlerini kırıpştırdı. “Ne yapılacağını düşünmem gerek.”

Raven onun ellerini kavradı ve kendi ellerinin sıcak sığınağında tutarak onu ayağa kaldırdı. “Düşünme. Sadece dinle. şimdi de Marl’nin odasına döneceksin ve biri gelip sana vefatının haberini verene dek orada kalacaksın.”

“Ama...”

Raven onun ellerini sıktı. “şşş. Sadece dinle... ve bana güven.” Onun dudağını ısırđıęını görünce ekledi: “En azından bu geceliğine bana güven. De Marl’nin yanma gelmesi geciktiği için sana katılmasını beklerken uyuyakalman kimse adına beklenmedik bir durum olmaz. Sadece emin olun leydim, utanç duymanızı gerektiren hiçbir şey yapmadınız. De Marl’nin sarhoşluğu ve bana olan nefreti onu lme götürdü, ötesi yok. Sen tüm günahlardan masumsun. Sana söylediklerime inanıyor musun?”

Desmond’ın nasıl öldüğü öğrenilirse neler olabileceğine dair korkusu Abrielle’ı neredeyse çılgına çevirmişti. “Ama ondan kaçtım. Onunla birlikte olmaya katlanamadım. Korktum...”

“Korkmak için iyi bir nedeniniz vardı, leydim. Adam iğrenç biriydi ve kendisi dışında kimseyi zerre umrsamıyordu. Bizi öldürmeleri için adam yolladı, gerçi onlar da cinayet isteğini yerine getirecek yetenekten yoksunlardı. Adamların canlı dönmesi umurunda mıydı ki? Tek isteği benim lmmd,

suçlu başka bir yerde arandığı sürece onlar ölmüş ölmemiş umurunda değildi. Eğer odasından kaçmamış olsan bir öfke anında seni kolaylıkla öldürebilirdi. O adamla kalsaydın sende hangi yaraların açılacağını kim bilebilir? Lord Weldon'ın adını söyleyiş şekline bakılırsa, muhtemelen sonunda adamın ölümünde oynadığı rol yüzünden hissettiği suçlulukla bağırırdı.”

Sözleri mantıklıydı ve genç kadın o sözlere tutunarak rahatladı. Yine de donup kaldığı o anda Raven'ı tam anlamıyla değerlendirdi. Onun düğün gecesinde neden koridorlarda dolanıyordu? Her şeyin nikâhlı kocasından kaçarak başladığını artık o da biliyordu; Raven sessiz kalması karşılığında bir şey ister miydi? Neredeyse evli bir kadın olduğunu bilmesine rağmen kendisiyle flört etme şeklini hatırladı. Daha da kötüsü, öpüşmelerini ve kendi zayıf itirazını hatırladı, endişe ve utançla midesi düğümlendi. Artık kendini gerçekten hasta gibi hissediyordu.

“Ama ya sen? Sen ne yapacaksın?” diye sordu. “Kime söyleyeceksin?”

“Kimseye.” Belli belirsiz bir kederle Abrielle'ın gözlerine baktı. “Ben de aynısını yapacağım... odama dönüp yeni günün doğmasını bekleyeceğim. Şimdi git.”

Abrielle döndü ve rahmetli kocasının odasına doğru aceleyle ilerledi, her karanlık köşede yüzlerce göz kendisini izliyormuş gibi hissediyordu. Raven'ın yeni gündeğümüyle ilgili sözleri, attığı her adımda zihninde yankılanıyordu. Sessizliğini bozmadan kendini şüphelerden koruyacaktı. Yanlış bir şey yapmamıştı, o zaman neden içi böylesine suçluluk doluydu? Rahatlaması gerekirdi, çünkü Desmond de Marle'den kurtulmuştu. Yine de kaledeki misafirlerin cesedi bulunca nasıl tepki vereceğini bilmiyordu, kendisinden şüphelenip şüphelenmeyeceklerini de.

Hem Raven Seabern konusunda ne yapacaktı? Onun gitmesini diliyordu ve belki dediği gibi yeni gün doğduğunda, gerçekten gitmiş olur ve korkunç sırrını da yanında götürürdü. En azından bir yanı bunu istiyordu. Her şeyin hayırlı olması için yapılacak şey buydu. Öyle ya da böyle, bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu.

DOKUZ

Bir o yana bir bu yana dönerek geçen sıkıntılı bir gecenin ardından, kapının çılgınca vurulmasıyla Abrielle aniden uyandı. Kalenin koridorlarında panik haldeki kaçıışından ya da daha doğrusu, kendini damadın odasına yerleşmeye zorladıktan sonra, kendini zihnen maruz bıraktığı kaygıların ışığında, gözlerini bir dakikadan uzun süre kapatıp kapatmadığını merak ediyordu. Eziyetli gece boyunca Desmond'ın düşüşü tekrar tekrar zihninde canlanarak ona musallat olmuştu. Biri onun çaresiz kaçıışını ya da daha sonra Desmond'la koridordaki dehşet verici karşılaşmasını görmüş olsaydı katlanacağı sonuçları düşündüğünde, yakın gelecekte korkutucu boyutlarda bir mahkeme düzenleneceğini öngörebiliyordu.

Kendisine yöneltilebilecek suçlamalara karşı geçerli bir savunması yoktu. Annesi, Cordelia ve diğer yakın arkadaşları dışında herkes, onun yeni gelin olarak görev bilinciyle kendini damada vermesi gerektiğinde hemfikir olurdu. Damadı ne kadar iğrenç ve alçak bulduğunun bir önemi olmazdı.

Ama damadın merdivenlerden baş aşağı yuvarlanarak öldüğünü sadece rüyasında görmüş olsaydı, elbette o zaman azabı yeniden başlardı. Merhametli talihin bir darbesiyle he-

men can vermek, hayatının geri kalanında Desmond'ın zihinsel ve fiziksel tacizine sürekli maruz kalmaktan daha iyiydi. İkisinden biri ölene dek hiçbir kaçış olmayan, dünya üzerinde gerçek bir cehennem olurdu bu.

Raven onun öldüğünü ilan ettikten sonra bile Abrielle'ın, Desmond'ın hâlâ yaşadığından korktuğuna inanmak güç olsa da adamın yüzünün yanından kan akarken yatak odasının kapısından içeri sendelediği hayaller onu rahatsız edip duruyordu. Bu gerçek olsaydı, o zaman kendisinden kaçtığı için Desmond'ın onu bayılana kadar dövme niyetinden kurtulamayacağını kesinlikle biliyordu.

Bu türde uğursuz düşünceler, omurgasından aşağı dehşet dolu ürpertiler yolluyordu. Bu yüzden kapıdan gelen çılgınca vurma sesleriyle, Abrielle öyle bir sıçradı ki kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Sonraki anda sesini bulmakta zorluk çekmesinin nedenini anlamak zor değildi.

“Evet, kim o?” diye seslendi nihayet, yüksek perdeden tuhaf bir cıyaklamayla. Bu koşullarda elinden gelenin en iyisi buydu.

“Leydim, adım Nedda. Dün buraya, kaleye sizin hizmetçiniz olmak için getirildim ama korkarım bu sabah kara haberlerim var. Odanıza girme iznim var mı leydim?”

Hissettiği gerginlik daha normal seviyelere inerken, Abrielle kendini yastıklara doğru bıraktı. Kara haber tek bir anlama gelebilirdi: Desmond'ın ölümü doğrulanmıştı. Haftalar önceki kendi hissizliği karşısında ne kadar dehşete düşmüşse şimdi de zihninden ağır bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Aslında bu duyuru, ölüm cezasının ertelenmesinden farksızdı. Desmond'ın artık ölmüş olduğunu ve onun nefret dolu emirlerine ya da muhtemelen daha da önemlisi, acımasız kocalık haklarına boyun eğmek zorunda olmadığını fark ettiğinde hissettiği derin rahatlamayı kendi annesinden başka kim anlayabilirdi ki?

“Evet Nedda, elbette. Lütfen içeri gel,” diye karşılık verdi Abrielle, mahremiyetini korumak için tahta sürgüyü kapıya takmayacak kadar akıl emaresi gösterdiği için minnettardı. Damadı beklerken kapıyı sürgülemiş olmasını hizmetçi garip bulurdu.

Üzerinde siyah bir elbise ve şal olan yaklaşık kırk beş yaşlarında bir kadın, giriş odasından aceleyle geçtikten sonra odaya girdi ve yeni gelinin birkaç yastığa yaslanarak uzandığı direkli karyolaya yaklaştı. Bir çarşafı çenesinin altına kadar çekmiş olan Abrielle, hizmetçiyi temkinle inceledi, onun dost mu düşman mı olduğunu düşündü. Yumuşak ela gözlerde açıkça nazik bir empati ve içten bir gülümseme, Abrielle’in yükselen korkularını yatıştırdı. Doğrusu, hizmetçinin şefkatinin bir anlamı varsa, o zaman Abrielle onun çok nazik biri olduğuna inanabilirdi.

“Leydim, düğün yeminlerinizden bu kadar kısa süre sonra size böyle bir haber getirmek zorunda olmam çok üzücü ama korkarım keder bulutları geceleyin bu kaleyi ziyaret etmeyi âdet haline getirmiş,” dedi Nedda, yumuşak ve ciddi bir sesle. “Evlenmenizden kısa bir süre sonra zavallı kocanız...”

“Zavallı kocam mı?” Abrielle rol yapmaktan nefret ederdi ama şüpheyi hem kendisinden hem de diğerlerinden uzaklaştırmak için bunun gerekli olduğunu biliyordu. Sarsılan elini boğazına götürerek hizmetçiye bakarken kontrolsüzce titriyordu. Sesine güvenecek metaneti kendinde bulması için geçen uzun süreye rağmen, sormayı başardı: “Sevgili Nedda, bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

Hizmetçi üzgün şekilde iç çekerek kâhyanın kendisine verdiği görev için kendini toplamaya çalıştı. “Leydim, dün gece bir vakit, muhtemelen bu odaya doğru gelirken, kocanız... Bey de Marlé... merdivenlerden korkunç bir şekilde düşmüş. O zavallı adam, damatlığını kuşanmış halde en alt basamağın yanında iki büküm yatıyordu. Onu bulan kişi, muhtemelen

takılıp başını taş duvara vurduktan sonra yuvarlandığını söyledi, yukarıdaki taşlarda kan lekesi görmüş. Ayrıca şakağında korkunç görünen bir morluk ve açık bir yara varmış...”

Abrielle akıllıca davranarak örtüleri attı ve bacaklarını yatağın yanına sarkıtarak kalkmaya yeltendi. “O zaman Nedda, Bey’in yaralarına bakmalıyız.”

Hanımını durdurmak için ince ve kırıksık elini kaldıran Nedda, ciddiyetle başını iki yana salladı ve ona şefkatle baktı. “Hayır leydim, korkarım acele etmeye gerek yok.”

Karşılık olarak duraksayan Abrielle, kadının yüzünü incelerken kafası karışık halde kaşlarını çatmayı sürdürmeyi başardı. “Ama neden?”

“Size bunu söyleyen kişi ben olduğum için çok üzgünüm hanımım ama Sör Thurstan bana başka seçenek bırakmadı. Görünüşe göre Bey de Marlé... düştüğünde başını taşa çarpmakla kalmamış, muhtemelen aynı zamanda zavallı boynunu da kırmış. Sabahın erken saatlerinde kalede dönüp duran dedikodulardan toplayabildiklerimden anladığım kadarıyla, tıpkı aylar önce lord hazretlerinin öldüğü şekilde ölmüş o da. Köleler Lord Weldon’ın da aynı yerde ölü bulunduğunu söylüyorlar, o da sabahın erken saatlerinde merdivenlerin dibine düşmüş olarak bulunmuş.”

Desmond’ın ağabeyinin adını söyleyişi aklına gelince Abrielle’in tüyleri diken diken oldu. Aklında yaptığı korkunç şeylerin unutulmaz anıları mı canlanmıştı sadece? Yoksa genç kadın, hayalet Weldon de Marlé’nin nihayet intikam almış olma ihtimalinin varlığına mı inanmalıydı?

“Yeni bir geline acımasızca görünebilir ama,” diye devam etti Nedda, “zavallı Bey için onu gömmekten başka yapılacak bir şey yok. Korkarım önümüzdeki günlerde yas kıyafeti giyeceksiniz leydim. Artık bir gelin değil, dulsunuz.”

İşte, söylenmişti ve kelimeler ne kadar basit olsa da sessizce kendi kendine defalarca tekrarlardı: Artık bir gelin değil,

bir dul. Bu ne bir rüya ne bir kâbus ne de bir tür hayaldi, bu düğün gecesinin gidişatı hakkındaki gerçektir.

Elinden geleni yapmasına rağmen, Abrielle bir keder ifadesi olarak tek bir damla gözyaşı dökemedi. Desmond ölmüştü, kendisi özgürdü ve yapabildiği en iyi rol, ellerini yüzüne kapatıp sessizlik içinde uzun bir an beklemek oldu. Nedda'nın bunu genç bir dul için uygun bir karşılık olarak göreceğini yürekten umuyordu.

“Aileme haber verilmeli,” dedi nihayetinde ve titrek bir şekilde iç çekerek ellerini kucağına indirdi. Başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi, pişman olmadığını kadının fark etmesinden korkuyordu.

“Bey de Marlé'nin başına gelenleri öğrendikten sonra, size trajik haberi getirmeden önce ailenizi bilgilendirme sorumluluğunu ben üstlendim. Giyinir giyinmez, onların tesellisine ihtiyaç duyacağınızı düşündüm. Size teselli etmek için her an burada olabilirler.”

“Düşünceli tavrın ve endişen için teşekkür ederim Nedda,” diye mırıldandı Abrielle, hizmetçinin bakışlarından dikkatle kaçınarak. Herhangi bir günahı olmamasına rağmen, insanlığın bildiği en şeytani dalavereden sorumluymuş gibi hissediyordu ve vicdanının bu kara lekeden hiç arınıp arınmayacağını merak etti. “Çok düşüncelisin.”

Hizmetçi ona ailesiyle buluşurken giymesi için bir elbise vermişti ki, kapıya hafifçe vuruldu. Bir cevap beklemeden annesi meşe kapının ardından seslendi: “Abrielle, sevgili kızım, Vachel ve ben bu korkunç anda yanında olmak için geldik. Şimdi bizi görebilecek durumda mısın?”

“Kendime çekidüzen verebilmek için bir dakika rica ediyorum anne,” diye yanıt verdi Abrielle ve yataktan kalkarken aceleyle sabahlığını giydi. Saçını daha düzgün dursun diye düzeltirken Desmond'ın kafasından kopardığı bir tutam saçın

yerini acıyla hissederek yüzünü buruşturdu. Yara fazlasıyla hassas olmasına rağmen, o medeniyetten yoksun canavardan kurtulmanın karşılığında ufak bir bedel gibi görünüyordu. Gür saçları olduğu için kesinlikle minnettardı çünkü o noktayı saklamak için endişelenmesine gerek yoktu. “Şimdi gelebilirsiniz anne.”

Elsbeth kızını kollarına alırken döktüğü mutluluk gözyaşlarıydı ve Abrielle titreyerek kendisini annesinin tesellisine bıraktı. Elspeth’in tek diyebildiği, “Ah Abrielle, Abrielle,” oldu.

Abrielle, annesinin duyduğu rahatlamanın bir kısmını hissetti ama aklının gerilerinde Raven’ı, sırrını bilen adamı düşünüyordu. Onu gündüz vakti görünce nasıl hissedecekti? Sadece bir an için ailesine her şeyi anlatarak bu yükten kurtulmayı düşündü. Ama bu suçluluk dolu sırrın yükünü onlara da vermek istemedi. Vicdan azabını kendinden başka kimse çekmek zorunda kalmamalıydı. Ya gece biri onu gördüyse ve onu suçlamayı planlıyorsa? Buna ailesinin de karışmasına nasıl izin verirdi?

Eğer de Marlé’nin vefat haberine üzülen birileri varsa bile Abrielle üvey babasının onlardan biri olmadığını biliyordu. Aksine, Vachel olayların gidişatı karşısındaki memnuniyetini dizginlemekte zorluk çekiyor gibiydi. Ne de olsa, Abrielle’in Desmond’ın dulu olarak miras alacağı serveti ayarlamakta yardımcı olmuştu. Şüphesiz kendine de onu diğer varlıklı adamların sınıfına yerleştirecek imtiyazlar kazanmıştı.

Abrielle, Desmond’ın iğrenç emellerinden kurtulduğu için matemine özen göstermeyi düşünemeyecek kadar rahatlamıştı. Diğer yandan vefat eden kocası hakkında saygılı ve ciddi görünmekteydi, hatta dul kıyafeti giymekte pek sorun yaşamadı. Uğraşmak zorunda kaldığı tek sorun, Desmond’ın bedeninin taş merdivenlerden aşağı yuvarlanışının ve muhtemelen ağabeyinin suretiyle yüzleşirken giriştiği tüyler ürpertici

tartışmanın ürkütücü anısıydı. Bu korkutucu anıyı aklından uzaklaştırmaya çalışsa da sık sık tekrarlanmasından uzun süre kurtulamadı.

Desmond'ı cenaze için sardıkları kefen, köleler onun cesedini mezara indirirken kısa ve tombul bedenini rahatlıkla göz önüne seriyordu. Açık mezarın yanında ailesi ve Grayson'larla beraber duran Abrielle hipnotize olmuş gibi izliyordu. Kocasını cenaze için kefene sarılmadan önce en son gördüğü o iğrenç an kalıcı olarak beynine kazınmıştı. Desmond'm o kireç gibi beyaz yüzünün, şakağındaki morumsu eziği vurgulayan tuhaf bir şekilde saç çizgisiyle uzatılmış buruşuk alnının, ne kadar ovalanırsa ovalansın yine de asla o kadar beyazlamayacak pençe gibi tırnaklarının anısını bastırmaya çalışsa bile, geceleri bu görüntülerin gözünün önüne gelmesini engelleyemeyeceğini biliyordu. Bakire bir dul olarak onun erkekliğini görmekten iğrenmişti ve hatırı için rahibin Desmond'ın vücudunun alt yarısını örtmesini sağlayan Vachel'e minnettardı. Neredeyse felç eden bir korkuyla kocasına bakarken, bir de onun çıplak görüntüsünü sakince kaldıramayacağını biliyordu. Bir kefenle örtülüyken bile vücudu çok tuhaf görünüyor, koca göbeği kefenin altından devasa bir mantar gibi çıkıntı yapıyordu.

Kısmen bir veda gösterisi olarak Desmond'm göğsüne tek bir gül attı, nazik bir hizmetkâr soğuk aylarda bu gülün fidesini dikkatle yetiştirmiş ve dul kalmış yeni geline sessiz bir empati göstererek yumuşak bir mırıltıyla iletmişti başsağlığı dilekleriyle ona sunmuştu. Desmond'ın bedenini saran beyaz kumaşın üstüne yayılmış kan kırmızı taç yapraklara bakan Abrielle, bir kez daha adamın ölümcül düşüşünün ısrarcı hayatının ve Raven'ın onun öldüğünü açıklamasının ardından hissettiği dehşet ve korkunun istilasına uğradı.

Rahip mezara sembolik olarak bir avuç toprak atıp meşhur, “Topraktan geldik, yine toprağa döneceğiz,” sözlerini mırıldanalı daha bir dakika bile geçmemişti ki Abrielle kaybı için başsağlığı dileyen bir grup bekâr ve dul erkeklerle sarılımış halde buldu kendini. Hâlâ fazlasıyla uyuşmuş halde, onların imkânları dâhilinde şimdi veya yakın gelecekte arzu ettiği ya da ihtiyaç duyduğu her şey için yardım teklif etmelerini dinledi. Zarafetle teşekkür etti, ancak işlerini yoluna koyma konusunda muhtemelen üvey babasının yardımcı olacağını söyleyerek onların hizmetlerinin gerekli olmayacağına dair güvence verdi.

En derin başsağlığı dileklerini sunduktan sonra, Raven ve babası saygılı bir mesafede durdular. Yine de mavimsi yeşil gözler derin mavi olanlarla epey sık buluşma eğilimindeydi ve Abrielle sabırlı, güçlü görünmeye çalıştı. Aklının gerilerinde, artık varlıklı bir dul olduğu için Raven’in bu avantajı kullanmak isteyeceğine dair hissettiği endişeye itiraz ediyordu. Çok yakın zamanda Cordelia’ya söylemiş olduğu ihtiyat dolu sözleri unutmaması gerektiğinin farkındaydı: Yakışıklı bir yüz ve güzel sözlerin ötesinde onun hakkında ne biliyordu ki?

Düşmanlıkla dolu herhangi birinin şüphelenme ihtimalini azaltmak için Abrielle, tüm taraflar için dikkatini öncelikli olarak diğer misafirlere yöneltmenin daha tedbirli olacağını düşündü. Yakınları, avcılar ve ailelerinin sunduğu başsağlığı dileklerini ciddi ama zarif bir tavırla dinledi, bu insanların çoğu Desmond’dan onun hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordu. Onun kendilerine miras bıraktığı payın keyfini sürme ihtimaliyle kendilerini Desmond’a adayan gürültücü ve kavgacı kalabalık, belli ki kalede gelinin Sakson arkadaşlarıyla akrabalarının ve onları hor gören Normanların ortasında kalmanın artık bir fayda sağlamayacağını görmüştü. Çoğu rahatlamasına sebep olarak kısa sürede kendi yollarına koyuldular.

Tören boyunca ailesi, Cordelia, Lord Reginald ve Leydi Isalde onun yanında kaldılar. Onların destekleyici varlıkları, pek çok misafirden daha fazla avuntu verdi Abrielle'a. Adamların çoğu sadece av için gelmişti ve genç kadın için yabancıdan başka bir şey değillerdi. Buna rağmen hatıralar bırakma ve kendilerini unutmaması için yalvarma eğilimindeydiler, yakında onu ziyarete geleceklerine söz verdiler. Onları onaylamış gibi gülümsemiş olsa da Abrielle kısa süre içinde zorlanan zavallı zihninin ne kadar uyuştuğunu fark etti. Çünkü birkaç dakika içinde bir hatırayı diğerinden ya da yanma uğramış bir centilmeni ötekinden ayırt edemez olmuştu.

Zihnine musallat olmayı âdet edinen korkunç anılar yüzünden içten içe titreyen Abrielle bundan sonra sürdüreceği hayata yeni bir bakış açısı bulması gerektiğine karar verdi. Bunu yaparken, kalenin hanımı olarak, Seabern'lere saldıran iki adamın ölümünden kısa bir süre sonra dikkatini çeken bazı can sıkıcı durumları düzeltme yetkisine sahip olduğunu fark etti. Vachel'in Desmond'a genç kadını alma isteğine karşılık olarak imzalamasında ısrarcı olduğu sözleşme gereğince, kalenin tek sahibi olarak kölelere yapılmış tüm yanlışları düzeltme hakkına sahipti.

Cenaze töreninden sonra kalmaya niyetli olan misafirlerini o akşam ilerleyen saatlerde büyük salonda kendisiyle akşam yemeği yemeye zarıfçe davet etti. Grayson'lar, Cordelia ve kendi ailesiyle akrabalarına, onlarla akşam yemeğinde görüşeceğine dair söz verdikten sonra bazı ivedi meselelerle ilgilenmek için müsaade istedi. İnsanlar ikili üçlü gruplar halinde konuşarak kaleye çekilirken, Raven'ı bir meşe kadar hareketsiz ve uzun boyuyla durmuş kendisini izlerken gördü. Bir gerilim ve başka bir şey daha omurgasında yükseldi. Onu kovabilmeyi, öyle bakmasına son verebilmeyi diledi. Keşke dün gece ne olduğunu bilmiyor olsaydı. Raven aniden ortaya çıkıp Desmond'ın dikkatini onu kovalamaktan uzaklaştırmış

olmasaydı olabilecekleri düşünmeyi denedi. Ona olan hisleri minnetten şüpheye kadar bölünmüş durumdaydı. Yine de bugünkü asıl endişesi o değildi.

Kölelere çukuru doldurma talimatını vermek için mezarlıkta kalmış olan Thurstan'a yaklaşıp onun yanında durdu ve genç adam ona bakmaya tenezzül edene dek uzun bir süre orada bekledi. Genç adamın gözlerindeki soğukluk onu şaşırttı ve amcasının cenaze gününde bu kadar düşmanca davranmasına şaşırdı. Onun ne zaman kendi topraklarına döneceğini merak etmeye başladı, yine de acımasızca olduğundan gitmesini istemeyi aklından bile geçirmezdi.

"Böldüğüm için özür dilerim Thurstan ama şu an dikkatini bana vermen mümkün mü acaba?" diye sordu kibarca. "Kalenin yönetiminde amcana fazlasıyla yardımcı olduğunu düşünüyorum. Eğer yanılıyorsam, gidip kâhyayı bulabilir..."

Genç adam kollarını göğsünde birleştirdi. "Benimle rahatça konuşabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Thurstan. Birkaç gündür canımı sıkın bazı meseleler var, ancak şimdiye kadar bunlar hakkında bir şeyler yapabilme yetkim yoktu. Bey'in ölümüyle şartlar beklenmedik şekilde değiştiğinden, gözüme çarpan çeşitli sorunları çözmek istiyorum."

Thurstan hiçbir şey söylemedi, sadece onu rahatsız hissettirmeye başlayan bir şekilde izlemeye devam etti. Onun bu soğukluğu ne kadar çok canını sıkıyorsa, Abrielle'in kanaati aynı derecede güçleniyordu.

"Buradaki her otoritenin riayet etmesi gereken yeni standartlarla işe başlayacağım. Bu yeni prensipler sesi çıkmayanların hayrına olacaktır ve bu başlangıcın zamanı olarak ise tam bugün harekete geçmek niyetindeyim."

"Bunlar hangi can sıkıcı sorunlar leydim?"

Abrielle onun sesinde alaycılık sezince çenesi kasıldı. Doğruca kâhyaya gitmeliydi, Thurstan'ın dost olmadığını bili-

yordu. Amcasına evlilik sözleşmesinin şartlarını değiştirmesi gerektiğini nasıl tavsiye ettiğini hatırlıyordu. Bu kadar çok řey veren sözleşmeye kesinlikle içerlemişti. Onun pek bastırmadığı dűřmanlıęına bakarak Abrielle, amcasının vasiyetiyle ona bir řey kalıp kalmadığını merak etmeye başladı. Ama bu onun sorunu değildi.

Gitmek istediği yönü işaret etmek için sıradan bir tavırla elini salladı. “Kölelerin kulübelerinin olduğu bölgede dolaşacağım. Amcanın işlerini biliyor gibi göründüğünden, sana da bana katılma fırsatı veriyorum. İstemezsen, her zaman kâhyaya gidebilirim.”

Thurstan’ın soluk kaşları anlık bir kaş çatışıyla birleşti. “Buna gerek yok. Amacama olduğum gibi size de yardımcı olabilirim.”

Başka bir şey demeksizin Abrielle siyah elbisesinin etek ucunu kaldırdı ve akarsuyun üstünden geçen ikinci köprünün üzerinde önden ilerledi. Köprünün diğer tarafında geniş bir çemberin içinde birbirine yakın olarak inşa edilmiş köle kulübeleri bulunuyordu, çemberin ortasında büyük taşların çevrelediği parlak kömür yığnında cılız bir ateş vardı. Abrielle küçülen ateşin yanında durunca, Thurstan soran bir tavırla ona baktı.

“Burada bulunan köleleri çağırır mısın lűtfen?” diye sordu genç kadın. “Onlarla doğrudan konuşmak istiyorum.”

“Leydim, eğer bana bunun neyle alakalı olduğunu söyleyerseniz, dileklerinizin yerine getirilmesini sağlarım.”

Abrielle zarafetle başını eędi. “Teřekkür ederim Thurstan ama benim dileğim kölelerle doğrudan konuşup bundan böyle yeni hanımları olarak onlardan neler bekleyeceğimi açıklamak. Eęer gelecekte bir şikâyetleri olursa, emirleri veren kişinin ben olduğum konusunda kararsızlığa dűřmezler.”

Thurstan başka bir şey demeden ateşin diğer tarafında, sağlam bir ahşap gövdeye asılı büyük, metal bir yuvarlak

levhaya ilerledi. Onun yanında ağır bir ahşap sapa bağlı, gizli bir metal çubuk vardı ve onunla üç kez gonga vurdu. Abrielle'in yanına dönerek ellerini arkasında birleştirdi, dik ve katı bir soğuklukla durdu. Beklerlerken genç kadın, Raven'ın onları mezarlıktan beri takip etmiş olduğunu fark etti. Şimdi de sessizce ağaçların orada duruyordu, sanki kendini onun fedaisi ilan etmişti. Abrielle ona kaşlarını çattı ama daha fazlasını yapamadı çünkü köleler koşturarak evlerinden çıkıp geldiler ve onların hali genç kadının içinden inlemesine neden oldu. Aceleyle ateşin diğer tarafından oluşturdukları yarım daireden kendisine bakan donuk gözler ve bir deri bir kemik yüzleriyle hiç bu kadar çok sayıda çelimsiz görünen insan evladı görmemişti. Ani bir esinti, üstlerindeki az sayıdaki kıyafetin yetersizliğini fark etmesine neden oldu. Çünkü pek çoğunun rüzgârın keskin pençelerinden korunmak ister gibi birbirine sarıldığını görebiliyordu. Abrielle'a göre kış tamamen gelmeden evvel çoğu ölecekti, mevsimin getirdiği dertlere ve hastalıklara dayanacak güçleri yokmuş gibi görünüyorlardı. Weldon onlara sevgi dolu bir baba gibi şefkatle bakmış olsa da Desmond'ın, kişisel ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek kadar kişi bulunduğu sürece kaç tanesinin öldüğünü umursamamış olduğu açıktı.

"Ben Leydi Abrielle, yeni hanımınız," diye belirtti, ateşin etrafında geniş bir çember çizerek yürümeye başlayarak. Kölelere yaklaşırken, Thurstan'ın onun yanında ilerlemeyip beklemesine şaşırdı, sanki bu çaresiz insanlar arasında onun başına gelecekleri pek umursamıyor gibiydi.

Köleler başlarına bu defa ne geleceğinden fazlasıyla korkmuş görünüyorlardı. Yine de Abrielle gözlerinde parlayan sıcak bir gülümsemeyle, onların oluşturmuş olduğu çemberin içinde ilerlemeye devam etti ve yanlarında duraksarken şefkat dolu bir tavırla elini uzatarak yaşlı bir tanesinin elinin üzerine koydu, bir çocuğun karışmış saçlarını düzeltti ya da genç bir

annenini elini sıktı. Onlar Thurstan'dan korkmuş görünmeyen ender kişilerden birkaçıydı ve genç kadın yanlarında durduğunda bile başlarını kaldırıp ona bakmaya tereddüt ettiler. Abrielle'in birkaçının çenesinin altına elini koyup gözlerine bakmaya zorlamasına rağmen, her zaman önce Thurstan'a bakıyor ve bu adamdan ne kadar çılgınca korktuklarını belli ediyorlardı.

Onlara tekrar bakan Abrielle, çoğunun dikkatini ona vermeye hazır olduğunu gördü. "Farkında olabileceğiniz üzere, Lord de Marl  hayattayken bu kaleyi sık sık ziyaret ederdim. D n, lord hazretlerinin kardeşi Desmond de Marl  ile evlilik yemini ettik. Bu sabah erken saatlerde  l  bulundu. Bundan böyle, kalenin hanımı olarak, bazı olumlu değişiklikler yapacağım ve bunlar muhtemelen hoşunuza gidecek. Bu kaleyi desteklemek ve kısa zamanda sizin için ev olarak inşa edilecek yeni yapılar sağlamak için beceriler öğrenmeniz beklenerek sizden." Thurstan'ın açık bir şekilde kaşlarını  attığını biliyordu ama onu görmezden geldi. "Gayet kazançlı olabilecek başka görevlerde de hizmetlerinizden yardım almak için de yeni beceriler öğretilerek size. Mesela, bu topraklarda hasat edilen yönleri tarama,  ıkırık kullanma ve mobilya yapma gibi. Kendi kıyafetlerinizi yaparak, ayakkabılarınız ve diğer eşyalarınız için derileri tabaklayarak başlayacaksınız. Bu zanaatlarda yeterli olana dek, yaklaşan kış mevsimi boyunca sizi sıcak ve sağlıklı tutacak elverişli kıyafetler karşılanacaktır."

Gevşek bir çuval bezine sarılmış, zayıf, yalınayak küçük bir  ocuk titrek bacaklarıyla Abrielle'a doğru yürüyünce, genç kadın gülümseyerek ince parmaklarını onun mat saçlarından geçirdi. Çocuğun annesi aceleyle  ne çıkıp gergin bir şekilde affı için yalvardı ve hızlı bir reveransla bebeği kollarına aldı.

Ve aniden Abrielle kendini bu zavallı kızın yerine koydu, çocuğunu besleyecek bir yolu yoktu. Thurstan'a döndü, o kadar kızgındı ki sesinin öfkeyle titremesine güçbela h kım

olabiliyordu. “Gördüğüm kadarıyla, belli ki Lord Weldon’ın ölümünden beri bu kölelere yeterli tedarik sağlanmıyor. Bey Desmond de Marlé’nin işleri yürütme şekli bu olabilir ama o artık öldü ve gömüldü. Bu nedenle, hemen bugün başlayarak, bu köleleri beslemek, giydirmek ve sıcak evlerde oturtmak için ne gerekiyorsa yapılacak yoksa bana hesap verilecek. Sana söylediklerimi anlıyor musun Thurstan? Sen ve ben birlikte kâhyayla konuşacağız, böylece o da benim niyetlerimi anlar. Ben veya güvendiğim biri düzenli olarak bu bölgeyi teftiş edecek. Ne kadar ilerleme olduğunun kanıtını görmeyi bekliyorum.”

Bu zavallı insanların bu durumda olmasında, onun da amcasıyla fazlasıyla işbirliği içinde olduğundan şüpheleniyordu ve bu onu hayrete düşürdü. Ona daha fazla bakamadı, bu yüzden artık kendi sorumluluğunda gördüğü bu insanlara sıcak bir şekilde gülümsedikten sonra köprüye doğru hızlı adımlarla ilerledi ve Raven Seabern’ü yolunu kesmiş halde buldu.

Onun yakınlığına verdiği tepki istenmedik ve yıldırım hızındaydı. Derinlerde bir yerde sıcak bir çekim gücü hissetti ve bu, pek hayra alamet değildi, çünkü artık Desmond’ın ölümüyle ilgili gerçekleri de bildiğinden bu adam onun için her zamankinden çok daha tehlikeliydi.

Abrielle baş selamı vererek onun yanından geçti ve yürümeye devam etti, adam zarafetle dönüp onun yanında ilerlemeye başladığında ise zerre şaşırmadı.

“Leydi de Marlé, zamanınızdan bir dakika alabilir miyim?”

Evlilik adını kullanınca genç kadın irkildi.

“Elbette,” diye karşılık verdi, ardından sesini alçaltarak ekledi: “Hızlı konuşun çünkü kaleye yaklaşırken beraber görülmemiz pek yakışık almaz.”

“Nedenmiş o?” diye sordu genç adam.

“Nedenini biliyorsunuz,” dedi Abrielle sertçe.

“Kocanın öldüğünü biliyorum. Ve bugün seninle konuşan ilk adam olmadığımı da. Senin ilgini isteyen adamlardan bir sürü hatıra aldığını görmemek için kör olmam lazımdı.”

“Yolumu kesmenizin nedeni bu mu sür? Kendi ilginizin hatırasını bana sunmak için mi arıyordunuz beni?”

“Ben çoktan sunduğuma inanıyorum,” diye araya girdi. “Ama leydim arzu ederse, memnuniyetle hazırım...”

Genç adam ona tehlikeli sayılacak kadar yaklaşmasaydı bile, Abrielle onun aklındaki “hatıranın” ne olduğunu anlardı. Yanakları kızardı. Yürümeyi kesip ona döndü. “Bu leydi kesinlikle o tür bir şey arzu etmiyor.”

“Gerçekten mi?” Raven başını eğip onu dikkatle süzdü. “Çünkü bu konuda biraz tecrübem var ve bana göre...”

“Yeter,” diye sözünü kesti Abrielle ve dikkatle etrafa baktı. “Amacınız tam olarak nedir sür?” diye sordu, onun yüzünden açığa çıkma korkusunu bastıramaz haldeydi. “Artık burada olmanız için bir neden yok ve hepimiz için en hayırlısı gitmeniz diye düşünüyorum. Artık tehlikede değilsiniz ve artık Desmond kendisinin kazandığını size kanıtlamaya çalışmıyor.”

“O zaman bizi neden davet ettiğini biliyorsun.”

Abrielle omuz silkip yürümeye devam etti. “Bana söylenen bir şey değildi ama tahmin ettim.”

“O zaman şüphesiz neden gidemediğimi de bulacak kadar zeki olmalısın. Neden gitmeyeceğimi de.” Sesi alçaldı ve derinleşti, neredeyse boğuk çıkıyordu. “Seni ilk gördüğüm andan beri, kendime almak için yanıp tutuşuyorum.”

Abrielle’in nefesi kesildi, aynı anda hem yanıyor hem buz gibi hissediyordu, korkuyla etrafına baktı. Artık köprüdeydiler ve aşağıda akan nehirle büyülenmiş gibi korkuluklardan eğildi. Onun gözlerine bakabilmeyi dilerdi ama hararetli duygularını kontrol edemeyeceğini biliyordu. Bu adam ona nasıl

bu şekilde kaygısızca yalan söyleyebiliyordu, üstelik beş parasızken ona kur yapmayı denememiş olduğu bir gerçekken.

“Bu ne cüret sür!” diye bağırdı yavaşça. Pek çok kişiden daha az varlıklı olduğu zamanlarda adamın onu değersiz saydığını bilmenin acısını hissediyordu. Raven Seabern, paranın cazibesine kapılan diğer adamlardan farklı değildi. Hayal kırıklığı onu şaşırtmamalıydı ama bir şekilde derinden şaşırttı. Bir kez daha, bir adamın kendisini sadece kendi olduğu için sevip sevmeyeceğini bilmeyen bir kadının sancılarını hissetti. “Ben nişanlanmadan önce elimi tutmak için mücadele etmediniz.” İçinde kaynayan duygular şimdi tüm gücüyle pathiyordu ve genç kadın tamamen acı ve öfke doluydu. “Siz de Desmond de Marl  gibi beni istediğini iddia eden diğer adamlardan farklı değilsiniz sür. Sadece benden uzak durun.”

Raven sessizlik içinde onun gidişini izledi. Savaşçı içgüdüleri hissettiği arzusun yoğunluğuyla canlanmıştı, ona sahip olma arzusu şimdi her zamankinden de fazlaydı. Abrielle’ı kazanma savaşı, hayatının en şiddetli mücadelesi olabilirdi ama onu kazanacaktı. Bedeli ne olursa olsun.

ON

Öğle yemeği sırasında salondaki ortam, merhum ev sahibinin cenazesinden sonra çok daha yumuşak ve ferahtı, özellikle de Bey'in şüphe uyandırıcı arkadaşlarının cenazeden hemen sonra biralarını içerek yola koyulmalarının ardından.

Avcıların çoğu düğünden önce ayrılmıştı ama şölen ve düğüne kalanlar eşlerini ya da diğer aile fertlerini getirmişti. Özellikle de iki İskoçyalıya ve daha düşük bir seviyede, tiksindiği Saksonlara karşı artık öfkesini açığa vuracak Bey de olmadığından, misafirlerin tamamı çok daha iyi bir tutum sergiliyor, yeni hanım ve akrabalarıyla sohbet ediyorlardı. Orada bulunan çeşitli lordlar ve toprak sahipleri İskoçyalılara hâlâ şüpheyle bakıyordu ama hepsi yeni dul için huzur dolu bir ateşkese uygun davranıyordu. Ayrırlırlarken çoğu misafir Abrielle'a başsağlığı diledi, gelecek aylar veya yıllar içinde büyük ihtimalle evlenecek daha iyi bir centilmen bulacağını ima edip durdular, muhtemelen daha çok ortak özelliği olan biriyle.

Abrielle ailesiyle beraber oturduğu masadan ayrılrken Cordelia ona yaklaştı. "Korkarım babam kendini pek iyi hissetmiyor," diye açıkladı. "Buradaki yemeği hazmetmekte zorlanıyor. Sanırım eve gittiğimizde kendini daha iyi hisse-

dene kadar sadece lor ve peynir altı suyu veya bunun gibi tatsız tuzsuz bir şeyler yiyecek. Her halükârda eve gitmek ve odasına çekilip ıstırabı süresince yatağına uzanmak istiyor.”

“Bu kadar uzun kaldığınız için teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Abrielle, arkadaşının ellerini sıkarak. “Eğer burada olup yakınmalarımı dinlemeseydin ve hüsrانımı öz-gürce açığa vurmama izin vermeseydin, şu son birkaç günü kaldıramazdım. Çok değerli bir arkadaş olduğunu gösterdin, özellikle de ben vahim bir sıkıntının pençesindeyken.”

“Sonraki ziyaretim muhtemelen bundan daha uzun bir dönem olacak,” diye onu temin etti Cordelia. “O zamana kadar, sevgili arkadaşım, kendine dikkat et. Özellikle bu olanlardan sonra buna ihtiyacın olacak.”

“Sana ve ailene yakın yaşamayı kesinlikle özleyeceğim,” dedi Abrielle ona. “Evinize gelmek uzun bir yolculuk gerektirecek artık ama yakın arkadaşlar arasında bu mesafe nedir ki?”

“Artık bu kalenin leydisi olduğundan ziyaretinin cidden gecikeceğinden korkuyorum maalesef,” dedi Cordelia, üzüntüyle iç çekerek. “O bir deri bir kemik kölelerin hanımı olarak bu yeri yönetmek için senin kuralların geçerli olana dek burada kalmalısın. Ancak o zaman bu yerden ayrılabileceksin ve bu konuda için rahat olacak.” Arkadaşını inceleyerek devam etti. “Sana artık üvey babanın otoritesi altında olmadığını hatırlatmama gerek yok. Sorunları çözebilecek ve emirlerini sıkıca takip edecek kişileri otoriten altına alabilecek durumdasın. Yokluğumda harika değişiklikler olmasını bekliyorum. Yine de bu çok vaktini almayacaktır, zaten sen daha buradan ayrılmayı bile düşünmeden ziyaretine geleceğim.”

Abrielle güldü. “Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışırım.”

“Üstüne aldığın her görevi başaracak yüreğe sahip olduğundan hiç şüphem yok,” diye belirtti Cordelia özgüvenle, ardından hüznle iç çekti. “Keşke Lord Cedric bu kadar

uzakta yaşamıyor olsaydı. Onun da bizi ziyaret edecek kadar yakında yaşaması hoş olurdu.”

“Çok ayıp Cordelia,” diye azarladı Abrielle keyifle. “Adam senin deden olacak yaşta.”

Genç kadın burnunu havaya kaldırıp başını yana eğdi, arkadaşının kınamasına hiç kulak asmadı. “Benim dedem onun yarısı kadar bile yakışıklı değildi. Ben de durmuş o adam gibi konuşuyorum. Hiç şüphesiz, benim babam bile yaşlı Lord Cedric Seabern kadar formda, iyi ve düzenli görünmüyor.” Cordelia alçak bir sesle devam etti. “Ve bir de oğlu var. O da babası kadar yakışıklı. İkisinin de iyi malzemeden yapıldığı belli.”

Abrielle sıkıntıyla bakışlarını kaçırdı. “O pek üstüne düşündüğüm bir erkek değil.”

Cordelia şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Değil mi? Seni epey yakından izliyorsun benziyor.”

Abrielle’in tek yapabildiği omuz silkmek oldu. “Bugün beni bir sürü erkek yakından izliyordu. O da içlerinden biri. Hem de bir İskoçyalı. Akrobalarımın ve komşularımın ona nasıl şüpheyi yaklaştığını gördün mü? Ondan gitmesini istedim ve umarım yakında bunu yapar.”

“Abrielle, neden böyle yapıyorsun, neden böyle nezaketsiz davranıyorsun anlamıyorum. Nazik ve düşünceli olmadığını hiç görmedim çünkü,” dedi Cordelia usulca. “Eğer seni sorgulayacak zamanım olsaydı...”

“Bunun bir nedeni yok,” dedi Abrielle, arkadaşına gülümseyerek. “Benim için endişelenme. “Kasvetli olduğunu düşündüğüm hayat, kesinlikle iyiye döndü.”

Abrielle daha sonra merhum kocasının ferah odalarına yerleşmesi gerekse de malum gecenin unutamadığı anılarını bir kenara itmek ve örtülerin altına kaydığında yorgun zihninde

bu parça huzur bulabilmek için büyük çaba harcadı. Gelecekte korkmak için gerçek bir nedeni yoktu, tabii bir sonraki evliliği dışında. Çünkü evlenmek zorundaydı ve kısa zamanda yapmalıydı. Bu adamların o ve serveti için rekabete girdiği belliydi, daha aylar önce sarayda tamamen görmezden gelinen bir kadın için kaderin garip bir cilvesiydi. Ama Abrielle, artık kendi kaderini kontrol etme hakkını kazandığına inanıyordu. Ancak  vey babası böyle bir şeye nasıl tepki verirdi? Onu kendisinin de onayladığı bir adamla güvende görmek isterdi. Genç kadın artık Desmond'ın servetine sahip olduğundan, Vachel ona yüksek unvanlı bir eş arayacaktı muhtemelen. Çoğu babanın kızı için istediği bir şeydi bu. Vachel'in durumunda ise, eğer gerçekten buna niyetlenmişse, böyle bir arzunun çıkış noktası, onun bir unvan sahibi olmak için bulunduğu isteklerin geri çevrilmesinin verdiği hayal kırıklığı olabilirirdi.

Yine de Vachel'in hırsları, daha önce istediği şeyle yatıştırılabilirse ki bu da eşsiz başarıları için kendine verilecek bir unvandı, o zaman muhtemelen rıza gösterirdi. Vachel yabancı topraklardaki savaşlarda cesurca hizmet etmiş onurlu bir ş valyeydi ve bu nedenle kraldan bir onayı son derece hak ediyordu. Lord de Marl  eve döndükten sonra Henry tarafından onurlandırılmıştı. Ödül olarak, üzerine bu kalenin inşa edildiği bu muazzam arazi verilmişti ona. Dolayısıyla Abrielle, kralın şancağı altında sadakatle hizmet ettiği yıllar boyunca üvey babasının sergilediği cesareti ve korkusuzluğu Majesteleri'ne hatırlatırsa, Vachel de benzer bir şekilde onurlandırılabilirirdi. Üstün becerileri uzun süredir unutulmuş olan bir şövalyenin bulunduğunun Kral'a hatırlatılması gerekiyordu. Ve şimdi Vachel tekrar varlıklı olduğundan, unvan hazineden para almaktan daha önemliydi.

Üvey babasına önemli bir unvan bağışlama ihtimalini ko-nuşmak için Kral'ın zamanından birkaç dakikayı rica ettiğinde Henry'yi g cendirebileceğini fark edince, Abrielle'in

kalbi ağırlaşmaya başladı. Ama belki yeni edindiği serveti ona kraliyet tarafından daha çok saygı kazandırırды.

Yüksek duvar şamdanlarına yerleştirilmiş mumların ucunda titreşen alevlere somurtarak gözlerini dikti, ricasını önce daha aşağıdaki lordlara mı açması gerektiğini düşündü. Hayır, bu kadar önemli bir görev söz konusuyken, Majesteleri'nin huzuruna sık kabul edilen birini bulması gerekecekti...

Aniden aklına bir fikir geldiğinde nefesini tutarak yatakta doğrulup oturdu. Gereksiz endişelerine rağmen, Kral'da öfke uyandırmadan böyle bir marifet sergileyebilecek birini zaten tanıyordu. Bu kişi Raven Seabern'den başkası değildi! Kendi kralı David'den Majesteleri'ne bir haber taşıması için tekrar çağrıldığında, Abrielle'in resmi mektubunu da götürmek İskoçyalı için basit bir işti.

Hem kendi kalesinde İskoçyalı'dan kurtulmak nasıl da iyi olacaktı, çünkü Abrielle bundan sonra istenmediğini ona açıkça belli ettikten sonra adam geri dönmeye cüret edemezdi. Genç kadının göğsündeki tüm bu karışık duygular onunla birlikte giderdi ve böylece kimin en iyi koca olacağını mantıklı şekilde düşünebilirdi.

Yumuşak yastıklara tekrar gömülen Abrielle, tatminle gülümseyerek ellerini yorganın üstünde birleştirdi ve başının üzerindeki sayvanın işlemelerine baktı. Ertesi gün, Majesteleri'ne bir mektup yazarak başlayacaktı güne. Doğrusu, Vachel'e kendi başarıları adına ödül olarak bir unvan ve toprak bağışlanırsa, belki o zaman, üvey kızını eş olarak almakla ilgilenen bir asil bulmaktansa ömrü boyunca üstesinden gelmeyi başardığı şeylerle gönlü alınmış gibi hissedebilirdi.

Ayinden ve kahvaltıdan sonra Abrielle, leydinin oturma odası denen kendi özel odasına gitti. Bir köşede dokuma tezgâhı ve üzerinde, dikimin çeşitli aşamalarında hizmetkâr üniforma-

ları olan bir masa vardı. Hizmetçileri gönderdi ve Nedda'nın Raven'ı yanma getirmesini bekledi. Planının üzerinden tekrar tekrar geçerek kusur aradı ve bulamadı. Kendi kendine itiraf etmesi gerekirse, çok zekiceydi ve başarısız olabileceği bir nokta göremiyordu. Aynı anda hem İskoç'un fazlasıyla rahatsız edici varlığından kurtulacak hem de üvey babasının asil bir damat bulma ihtiyacını yatıştıracaktı. O kadar keyifliydi ki hizmetçi Raven'i takdim ederken gülümsüyordu.

Genç adam kapının hemen ilerisinde, yüzünde sadece soğukkanlılık denebilecek bir ifadeyle durdu, son karşılaşmalarından sonra Abrielle onu suçlayamazdı. Nedda reverans yapıp geri çekilerek kapıyı arkasından kapatırken, Raven'in şaşkınlığı aşikârdı.

Abrielle sakın ve soğuk dururken genç adam kibarca baş selamı verdi. "Beni çağırtmışsınız leydim?"

"Evet, sör. Kişisel bir görev için yardımınızı istiyorum. Aklındaki nazik bir mesele ve size tamamen uygun."

"Ne olduğunu bana söyleyin yeter leydim," dedi Raven, ona doğru yürüyerek. "Ve yerine getireyim."

Abrielle elini kaldırdı, İskoçyalı kendisine yaklaşırken hissettiği paniği saklayabildiğini umuyordu. "Daha fazla yaklaşmanıza ihtiyaç yok."

"İhtiyaç var ve ihtiyaç var," dedi genç adam yumuşak bir sesle, hâlâ ilerliyordu ve aralarında yarım metre kalana dek durmadı. "Bu kadar uygun olduğum görev nedir?"

Abrielle sanki elinde parşömene yazılmış, rulo haline getirilip bir kurdeleyle bağlanmış ve Marlé hanesinin damgasıyla mühürlenmiş bir mektup değil de metal bir kalkan tutuyormuş gibi kolunu aralarına uzattı. "Kral Henry'yle işiniz olduğu bir dahaki seferde, bunu ona benim adıma verin lütfen."

Genç adam mektuba uzanmadı. "Bir daha ne zaman Londra'da olurum bilmiyorum ya da Normandiya'da, çünkü kralınız şu an orada ikamet ediyor sanırım."

Abrielle kaşlarını çattı, beklediği cevap bu sayılmazdı. “Şüphesiz yakında Kral David’in yanına doğru yola çıkmanız gerekecek.”

“Hayır, şu an onun bana ihtiyacı yok. Burada kalacağım.”

“Ama bu mektup Kral’a ulaşmalı,” diye karşılık verdi genç kadın, sonuç olarak planında bir kusur olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğramıştı. Çünkü planın başarısı, Raven’in onun tam olarak düşündüğü şekilde davranmasına bağlıydı.

“O zaman ulaşacak,” diye belirtti Raven, genç kadının çok açık görünen isteğini geri çevirmesini saklayan bir gülümsemeyle mektubu ondan almak için bir adım öne çıktı.

Rahatlayarak iç çekme dürtüsünü bastırmayı başaran Abrielle, minnetle dolu minik bir gülümseme sundu. “Teşekkür ederim.”

“Adamlarımdan biri harika bir ulaktır ve bir o kadar da güvenilirdir. Onu gecikmeden göndereceğim.” Raven onun gülümsemesinin soluşunu izledi. “Yoksa benim sözüm sizin için yeterince iyi değil mi?”

“Sözünüzün ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum. Sizi hiç tanımıyorum.” Bu defa Abrielle söylediklerinin ne kadar saçma olduğunu fark etti çünkü onun güvenilir bir kraliyet ulağı olduğunu gerçekten biliyordu ama yanıtı planını rotasından saptırmıştı.

“Bunu bilin ve asla şüphe etmeyin,” dedi Raven ciddiyetle, kendine özgü yoğunluğuyla onun gözlerine bakıyordu. “Benim sözüm sözdür, size ant içerim. Mektubunuzun sağ salim kralın elinde olacağından emin olabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Abrielle kabullenerek, keşke adamı mektubu bizzat götürmeye zorlamak için meşru bir yol düşünebilseydi. O bu kadar yakındayken, kendisine doğru eğilmişken ve sadece kadınlar tarafından kullanılan bu küçük odada hem bu kadar iri hem de erkeksi dururken net olarak düşünmek zordu.

“Ve siz nasıl üstesinden geliyorsunuz, Leydi Abrielle?”

Dikkati dağılmış halde, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu genç kadın.

“Yeni dul kaldınız ve vereceğiniz pek çok karar var. Sorumluluğunuzun büyüklüğünü tahmin edebiliyorum.”

“Doğruyu söylemek gerekirse, şu an sadece tek bir kişi beni tehdit etme cüretini gösteriyor,” dedi Abrielle manalı manalı, elleri kalçalarında ve kimden bahsettiği konusunda şüpheye yer bırakmıyordu.

“Ben bir kadını asla tehdit etmeyeceğim için, tehdit ettiğim tek şeyin sadece iç huzurunuz olduğu geliyor aklıma.”

“Muhtemelen göz korkutma daha iyi bir kelimedir. Gözümü korkutmak mı istiyorsun İskoçyalı?”

“Yani gözün korkutuluyor gibi mi hissediyorsun Abrielle?”

“Lütfen bana sadece adımla hitap etmeyin ve hayır, sizin tarafınızdan azıcık bile gözüm korkutulmuş gibi hissetmiyorum,” diye yalan söyledi genç kadın.

“Güzel. Adil bir mücadeleyi tercih ederim.” Abrielle onun kendisine doğru eğilmiş olduğunu o doğrulana kadar fark etmemişti ve aniden nefes alması kolaylaştı. “Eğer tehdit edilmiş ya da gözün korkutulmuş gibi hissetmene neden olursam, iyiliğin için duyduğum endişeyi yanlış anladığından emin olabilirsin.”

“Çok endişelişiniz sür, çabucak bir servet kazanmayı düşünen siz ve diğer her erkek öyle.”

“Ve de güzel bir gelin,” diye ekledi genç adam, gülümsemesi çabuk ve uzlaşmacıydı. “Diğerleri adına konuşamam ama benim istediğim tek ödül bu.”

Tatlı sözleri genç kadından yükselen öfkeli bir inlemeyle karşılandı ve Abrielle kapıyı gösterdi. “Lütfen şimdi bana müsaade edin. Son olayların ışığında ne kadar baskı altında olduğumu gayet iyi anlayabileceğinizden eminim.”

Genç kadın ona arkasını döndü, çoktan birbirine girmiş duyularını daha fazla karıştıracak bir gülümseme, baş sela-

mı veya onun baskın erkeksi varlığına dair bir görüntü daha istemiyordu. Onun gideceğini düşündü ama aniden nefesinin ensesini okşadığını hissetti, tüyleri diken diken olarak teni bütünüyle karıncalandı. Geri çekilemeden adamın sıcak elleri omuzlarını kavrayarak onu olduğu yerde tuttu.

“Seni gördüğüm an güzelliğinle büyülendiğimi söylerken, yalan söylemiyordum,” diye fısıldadı, dudakları tehlikeli bir şekilde genç kadının kulağına yakındı.

Abrielle arkasına dönmeyi, onun gözlerine bakmayı ve onun istediği gibi etkilenmeyi reddetti.

“Ama güzellik –bir adamı mantığını kaybettirecek kadar kör eden ve ruhunu sonsuza dek çalan seninki gibi olsa da– sadece güzelliştir, ahlak kurallarımı zorlamama asla yetmezdi. Bu dediğim, Haçlı Seferleri’ndeki hizmetleri için hak ettiği ödül üvey babandan esirgendiğinde gösterdiğin cesareti ve kendini tutma şeklini görünce oldu. Önceden ayrılmış olsaydım, güzelliğinin anısıyla birlikte giderdim. Ama gerçek güzelliğin kalbime damga vurduğunda, bir daha başkasının olmayacağını biliyordum. Geri dönüş olmadığını biliyordum.”

Yalanlar, hepsi yalan, diye düşündü genç kadın kendi kendine ama çok güçlü bir hal alan bu baştan çıkarmaya karşı çocuk gibi kulaklarını kapatmak istiyordu. “Fikrinizi söylediniz. Lütfen şimdi gidin.”

Genç adam onun istediği gibi geri çekilince Abrielle bir ürperme hissetti ama ancak kapının kapandığını duyduktan sonra bir koltuğa gömüldü. Nefesini yeni toparlamıştı ki kapı yeniden açıldı. Hızla dönünce annesini merakla onu izlerken gördü.

“Abrielle?” diye söze başladı Elspeth, kapıyı kapatırken. “Bu odadan çıkarken gördüğüm kişi Raven Seabern müydü?”

“Oydu.”

Elspeth elini kızının omzuna koydu. “Ve onunla... yalnız mı görüştün?”

“Düşündüğün gibi değil anne,” dedi Abrielle, koca avının yeniden başlamış olmasından çoktan yorulmuştu, daha bir günlük duldu bir de.

“Peki ne düşünmeliyim kızım? Bu kalede seninle bir oda da yalnız kalıp üstünlük elde etmek isteyecek bir sürü genç adam var.”

“Raven’ın yaptığı bu değil.”

“O zaman neden gitmiyor?”

Abrielle ağzını açtı ama ne kadarını açıklayacağını bilmiyordu. “O... bana talip oldu,” dedi yumuşak bir sesle.

Elsbeth’in kaşları havalandı. “Sana bakış şeklini göz önüne alınca, şaşırdığımı söyleyemem.”

Abrielle inleyerek ayağa kalktı, acı ifadesini annesinin görmesini istemiyordu. “Hepsi bana o şekilde bakıyor,” dedi, tüm kaleyi kapsayacak şekilde elini sallayarak. “Ben sadece kazanılacak yeni ödülüm.”

“Sen bundan çok daha fazlasının canım.”

“Bundan çok yoruldum anne,” diye fısıldadı, ağlamaya ne kadar yakın olduğuna şaşırarak. “Ama benimle evlendiğinde üstleneceği sorumluluklara layık bir adam bulmanın benim görevim olduğunu biliyorum.”

“Sorumluluklardan çok sana layık olması gerekmez mi?”

“Bu kadar çok şey tehlikedeyken nasıl böyle düşünebilirim? Birçok kıstasa göre karar vermeliyim, sadece hoşuma gitmesine göre değil.”

“Ve Raven sana hoş mu görünüyor?”

“O bir İskoç,” dedi Abrielle şiddetle. “İngilizlerin, hem Sakson hem de Normanların aynı şekilde, onun halkına nasıl güvensizlikle baktığını görmedin mi?”

“Peki bu, kendisini hiç düşünmeden seni kurtarmış olan onurlu bir adama güvenmemek için bir sebep mi?”

Abrielle dudağını ısırđı, Raven’a güvenmemek için bir sürü özel nedeni olduğunu biliyordu. “Açık fikirli olacağım, anne, ama o birçokları arasındaki bir adam sadece.”

Abrielle o gece yemekte, Thurstan’ı ailesiyle beraber ana masada otururken görünce şaşırđı. Thurstan, Vachel’le konuşuyordu ve genç kadın onda en ufak bir küçümseme ibaresi göremedi. Genç adam, Abrielle ile annesinin yaklaştığını gördüğünde, büyük salondaki diğer erkeklerle beraber ayağa kalkıp ufak bir baş selamı verdi. Yemek boyunca Thurstan, büyük kalenin hanımı olarak onun ilk gün tecrübelerine karşı dikkatliydi. Kölelerin eğitiminde kâhyanın nezaret etmesini sağladığı bazı işleri genç kadına anlattı. Abrielle, daha evvel ona amcasının ilgisi için bir rakipmiş gibi davranırken neden aniden kendisine karşı bu kadar kibar davrandığını anlamıyordu. Tabii bu sebep tüm erkeklerin artık göz önünde bulundurduğu şey değilse: serveti ve servetin getirdiğı güç.

Yemekten sonra Thurstan kocaman şöminenin önünde, onun ailesiyle beraber oturduğu yere yaklaştı. “Leydim, sizinle özel olarak konuşabilir miyim?”

Elsbeth ile Vachel birbirlerine baktılar ve Abrielle’in aklını okumuş gibi, “Bu rahat yerden ayrılmana gerek yok Abrielle,” dedi Vachel. “Annenle ben, ikinizi yalnız bırakalım.”

Genç kadın ailesine minnetle başını salladı ve onlar uzaklaşana kadar bekledi. Pek çok bekâr erkeğın kendisini izlemekte olduğunu istemsizce farkındaydı, sanki kendi sıralarını bekliyor gibiydiler. Raven, babasıyla konuşuyordu ama diğerlerine katılmak için bir harekette bulunmadı. Arada kısa bir bakışla yetiniyor, Abrielle’a rahatsız edici, biraz da uğursuz gelen sakin bir özgüvenle bakıyordu. Genç kadın epey etkileyici olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Tüm bu saygın İngilizlerin içinden galip çıkacağı konusunda kendine bu ka-

dar güveniyor muydu? Yoksa paylaştıkları karanlık sırlarının kendisine üstünlük sağladığını mı hissediyordu?

Thurstan, Elpeth'in yerine oturdu ve Abrielle kendini ona odaklanmaya zorladı.

"Leydim, amcamın ölümünün korkunç trajedisinin ailelerimiz arasındaki ilişkiyi sonlandırmasına gerek olmadığını fark ettim."

Abrielle şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Bu kale artık benim evim Thurstan ve sen de uzakta yaşamıyorsun."

"Bahsettiğim bu değil," dedi genç adam, sesinde bir sabırsızlık ifadesiyle. "Amcamla evliydim, bu bağlantıyı benimle evlenerek korumak mantıklı gelmiyor mu?"

Abrielle şokla ağzının açık kalmasını güç bela engelleyebildi, Thurstan onu çok şaşırtmıştı. "Thurstan... bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Bence evlilik, amcamın ani ölümüyle ortaya çıkan tüm sorunları çözer. Burası miras kaldığından beri kalenin yönetimi konusunda ona yardımcı oluyordum. Aynısını yapmaya devam edebilirim."

"Ve bu evlenmek için yeterli bir sebep mi?" diye sordu genç kadın kuşkuyla. "Bana karşı olan hislerinin pek de sevecen olmadığı yönünde bir izlenime sahibim."

Thurstan onu iğrendirecek şekilde bedenini baştan aşağı süzdü. "Amcamın karısı olmak üzereyken kendime size karşı bir şey hissetme izni veremezdim. Ve evlilikte sahip olunacak en önemli şey saygıdır."

"Saygı mı?" Abrielle sesinin yükseldiğini duydu, kendini durdurması gerektiğini biliyordu ama genç adamın küstahlığı çizmeyi aşmıştı. "Sör, bu kalenin ve etrafındaki tüm arazinin yönetimine dâhil olduğunuzu kabul ettiniz. Sizin ilginize emanet edilen insanların korkunç hallerini daha yeni görmedim mi ben?"

Thurstan'ın ağzı gerildi. "Amcam—"

“Evet, biliyorum, onun topraklarıydı ve onun köleleri. Ama sana güvenen o zavallı insanları görmüş olmalıydın. Amcanla evlenirken seçeneğim yoktu ama kendimi bir daha asla isteyerek sizin ailenizle bağ kurmam. O zavallı insanlar nasıl davrandığınızı gördükten sonra olmaz.”

O sarımsı-yeşil gözler parlayarak içinde sakladığı kayna-yan nefreti ortaya serdi. “O zaman bakire evlilik yeminleri-nizi tutun,” dedi öfkeyle.

Abrielle etrafta birçok insanın olmasına minnettardı, yok-sa onun sesinde duyduklarından fena halde korkardı. Bu du-rumda sakın bir soğukkanlılıkla onun gözlerine baktı.

“Ama Desmond de Marlé’nin sizin evlilik sözleşmenizden önce yapılmış parasal anlaşmaları olduğunu da anlayın,” diye devam etti Thurstan.

“Ne anlaşmaları söy? İki tarafın da danışmanları tarafından incelenen sözleşmenin yanlış yapıldığını mı söylüyorsunuz?”

“Weldon’ın benim için ayarladığı anlaşmaları şereflemdir-medi ki bunlar Desmond’ın ağabeyi adına uygulayacağını söylediği anlaşmalardı.”

“Onun yazdığından daha büyük bir mirastan mı bahse-diyorsun?”

Thurstan öfkeli ve kırgın görünüyordu, genç kadının onun öfkesine boyun eğmesini bekliyor gibiydi. Ama Abrielle diğer insanların oyunlarında piyon olmaktan yorulmuştu.

“O şunu kastetti–”

“Onun neyi kastettiği konusunda söylediklerinle ilgilen-miyorum,” diye lafını kesti Abrielle soğuk bir tavırla. “Eğer yazılı bir şey yoksa, olan tek şey sadece senin sözün.”

“Ve benim sözümden şüphe mi ediyorsunuz?” diye sordu Thurstan, sesi yükselmeye başlamıştı.

“Bundan daha fazlasını hak ettiğini düşünmene üzül-düm–”

“Acımanızı istemiyorum!” dedi genç adam, sesi salonda dizili masalardaki birçok kafanın kendilerine dönmesine yetecek kadar yüksekti. “Buradaki konumunuzun zayıf olduğunu anlayın, leydim,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

“Ben Leydi Abrielle de Marlé’yim.” Merhum kocasının adına vurgu yaptıktan sonra devam etti. “Buradaki konumum hiç de ‘zayıf’ değil.”

“Bu sadece tedbir uyarısı. Eğer benim korumam altında olursanız—”

“Ben üvey babamın, adamlarının ve ölmüş kocamın askerlerinin koruması altındayım. Onların bile sadık olmadıklarını mı söylüyorsunuz?”

Ama Thurstan o kadar ileri gitmedi, genç kadının ithamını sessizlikle karşılamakla yetindi.

“Bana kalırsa söy,” dedi Abrielle, “bu meseleyi hallettik ve farklı bir yönde karar vermeme neden olacak bir kanıt gösterilmedikçe verdiğim de bu. Kocamın aylar önce üvey kardeşinden miras aldığı ne varsa, Desmond’ın akrabalarından hiçbirine ait değil ve buna sen de dâhilsin. Kocam hiçbir zaman varisleri olduğu yönünde bir meseleden, özellikle de usulen düşünülmesi gereken birinden bahsetmedi ve şimdi de öldü. Desmond’ın eski karılarının çocuksuz öldükleri iyi bilinen bir gerçek. Eğer senin veya başka bir adamın, Desmond’ın kendi özgür iradesiyle imzaladığı anlaşmanın meşruluğuyla ilgili bir sıkıntısı varsa, sana beni korkutma çabalarına bir son verip bu meseleyi geciktirmeden üvey babama götürmeni öneririm. Vachel de Gerard seni Desmond’la beraber düzenledikleri belgelerin geçerliliği konusunda ikna edebilir. Şunu da söyleyeyim, eğer ölümüne neden olacak bir şey gerçekleşirse, kazara veya kasten, o zaman bana miras kalan tüm servet, varlıklar ve mülkler süresiz olarak akrabalarıma kalacak, ki bunlar da annem ve üvey babam oluyor. Eminim onlara karşı herhangi

bir tehdit olursa, Vachel kendilerini koruyacak adam gücünü toplayabilecek durumda olacaktır.”

Thurstan ayağa kalktı. “Tartışmamız öyle bir tehdit içeriyormuş gibi cinayetten bahsediyorsunuz. Böyle bir şey yok.”

Onun geri çekilişi Abrielle’ı rahatlatmalıydı ama bu genç adam saldırmadan önce vaktini bekleyen bir yılanı hatırlatıyordu ona.

“Sadece size gerçekleri anlatma niyetindeyim Sör Thurstan, böylece birbirimizi anlarız.”

“Benim de amacım buydu, leydim.”

Birbirlerine o kadar dikkatle bakıyorlardı ki bir ses konuşana dek yanlarına birinin yaklaştığını ikisi de fark etmedi.

“Leydi Abrielle, yardıma ihtiyacınız var mı?”

Raven yanında duruyordu, ellerini arkasında birleştirmiş, sadece sohbetlerine dahil olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Abrielle onun yardıma ihtiyaç duyduğunu hissetmesinden rahatsız oldu ve Thurstan’ın gözlerindeki kötücül alevin sönüşünü izledi.

Thurstan ona baş selamı verdi. “İyi akşamlar dilerim leydim.”

Ancak Desmond’ın yeğeni odasına gitmek üzere merdivenlerden çıkınca, Raven tekrar genç kadına döndü. “Hoş bir sohbe benzemiyordu.”

“Araya girmenize gerek yoktu. Artık her zaman muhafızım rolünü mü oynayacaksınız?”

Genç adam gülümsedi. “Gerekirse.” Gözleri dikkatli bir hal aldı. “Onun yanında gerekli miydi?”

“Hayır, anlaşmazlığımı ben hallettim. Lütfen tekrar araya girmeyin.”

Abrielle ayağa kalktığında Raven’ın fısıldadığını duydu: “Ah ama benim ilgimden hoşlanıyorsun kadın.”

İçinde bir şeyler titredi ve bu adam söz konusu olduğunda gösterdiği zayıflıktan nefret etti. “Sanmıyorum. İyi akşamlar.”

ON BİR

Abrielle, konumunu Thurstan'ın anlamasını sağladığını hissetse de ertesi sabah emirlerinin nasıl yerine getirildiğini görmek için köyü ziyaret ederken, önlem olarak yanına kalenin kâhyasını aldı. İnsanların karınları doyurulduğunda şimdiden ne kadar canlandığını görmek muhteşemdi.

Hizmetçisi Nedda, Abrielle'a ailesinin onun odasının yanındaki ferah odalara taşınarak yalnızlığını hafifletebileceğini önerince de korkuları iyice yatıştı. Abrielle ve annesi bu fikre memnun oldu. Vachel'e gelince, artık bir dul olduğu için üvey kızının her dileğini yerine getirmeye fazlasıyla gönüllüydü, özellikle de bu karısıyla arasının eskisi gibi olacağı anlamına geliyorsa. Elspeth, daha evvel kızının acılarına büyük ölçüde ortak olmuştu ve Abrielle'ın Desmond de Marlé'yle kısa evliliğinin ardından korkularını yatıştırma amacıyla edebileceği her yardımı bir anne olarak sağlamak istiyordu.

Ailesiyle özel bir akşam yemeğinin keyfini sürerken Abrielle, Desmond'ın vefatının onu düşünmeye zorladığı konuyu açtı. "Artık zengin bir dul olduğuma göre, babamın ölümünden sonra annemle beraber karşı karşıya kaldığımız durum yine gerçekleşiyor gibi... ama önemli bir fark var: Bekâr

erkekler bu defa bahse tutuşan lordları eğlendirmek adına erdemimi çalmak yerine evlenecek zengin bir eş arıyor. Ben hiçbirisiyle karşılaşmamayı tercih ederim, sahip olabilecekleri unvan veya servet ne olursa olsun.”

Bıçağını kenara koyan Vachel, sıkıntılı bir kaş çatışıyla onu inceledi. “Ailemizin selameti için çok acı çektiğine inanıyorum Abrielle ve bunun için özür dilemeliyim... aynı zamanda bizim için yaptıklarına da teşekkür ederim. Sen Desmond’la evlenmeden önce derin bir çaresizlik içindeydim, ailemizin nasıl hayatta kalacağını düşünüyordum. Senin gönüllü olarak kendi mutluluğunu feda etmen sayesinde, şefkatinle kutsanmış gibi hissettim. Yaptığın şeyin karşılığını ödeyebileceğimden şüpheliyim.”

Abrielle onun gözlerine bakarak gülümsedi. “Merhametli bir ilahi müdahaleyle o iğrenç evlilikten kurtuldum. Artık varlıklı olduğumu, bu gerçekten memnun ve kendi hırslarını bastırmaya hevesli bir sürü kişi olacağını göz önünde bulundurarak, eğer birini düşünmemi istersen, onu önce bana takdim etmeni rica ediyorum. Sonrasında ben de sana ondan memnun olup olmadığımı söylerim. Olası taliplerden senin kabul edeceğin her evlenme teklifini aklımda tutacağım ama söylemek zorundayım, eğer adamı önemsemesem hiçbir dalkavukluk beni etkilemez. Desmond bir kâbustan farksızdı. Bir daha asla ona benzer bir namussuzla evlenmek istemiyorum.”

Thurstan’ın tuhaf evlenme teklifinden bahsederek ailesini endişelendirmek istemiyordu, bu yüzden sessizliğini korudu Abrielle. Thurstan’ın ona tekrar meydan okuyacak kadar aptal olmadığını umuyordu.

Dudaklarına keyifli bir gülümseme yerleşen Elspeth göz ucuyla kocasını inceledi. “Çöpçatanlık şöhretin artık tamamen mahvoldu sanki.”

Vachel sanki bu kusurunu kabul etmeye gönülsüzmüş gibi başını salladı ama bir an sonra ondan yumuşak bir kahka-

ha yükseldi. “En azından evlilik kısa sürdü. Peki Raven Seabern’e ne dersin?” dedi ve genç kadının sabit bakışlarına karşılık verirken tek kaşını kaldırdı.

“Bir İskoçyalı mı?” dedi Abrielle, şaşırmış gibi davranarak. Çünkü düşüncelerinin ne kadar sıklıkla bu bahsi geçen İskoç’a kaydığını ailesine bile itiraf edemezdi. Onun uygun bir koca seçimi olmayacağını bilse de bir odaya girdiğinde görmek istediği ilk yüzün bu adama ait olması her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu. Gerçi onun yüzünü görmesine gerek yoktu, kulakları onun pürüzlü sesine karşı öyle keskinleşiyordu ki bakmadan bile onu bulabilirdi. Bu hiç de mantıklı değildi ve daha kendisi anlayamazken, çalkantılı hislerini başka birine nasıl açıklayabilirdi?

Elsbeth yumuşak bir sesle kocasına, “Bu meseleyi biz çoktan konuştuk, canım,” dedi. “O Abrielle’in düşüneceği türde bir adam değil.”

Abrielle, üvey babasının dikkatli bakışlarından hoşlanmadı.

“Artık Hıristiyan âleminin en zengin kadınlarından birisin,” diye devam etti Vachel. “Yakında elini tutmak için kapışan bir sürü bekâr olabilir.”

Genç kadın tek kaşını kaldırdı. “Belki de onlarla hiç ilgilenmiyorumdur.”

“Ama artık zengin bir dul olmaktan memnunsun, değil mi?” diye sordu Vachel, cevabını beklerken gür kaşını kaldırarak. “Şimdi dürüst ol ve bana doğru söyle.”

“Sevip onurlandırabileceğim bir adamla evlenip fakir kalmakla, Desmond gibi berbat biriyle evlenip zengin olmak arasında bir seçenek sunulsaydı, fakir olup sevebileceğim bir adamla evlenmeyi seçeceğimden emin olabilirsiniz. Henüz fark etmediyseniz Sör Vachel, zenginlik, derin bir aşk ve bağlılığın acınacak derecede yetersiz bir telafisi.”

“Canım, eğer yatağa aç girmediyse ya da seni sıcak tutacak kıyafetler bulamadığın olmadıysa, gerçek fakirliği asla

bilmiyorsun demektir,” diye karşılık verdi Vachel. Genç kadının cesur sözleri, onun kadar genç ve masum birinden tam da beklediği şey olsa da açıklamalarıyla gücenmişti. Haftalarca aç kalan hiç kimse, bu anıları aklından kolay kolay silemezdi. Şimdi bile, gecenin bir yarısında rahatsız edici anılar aklında hâlâ taptaze dururken uyanmaya devam ediyordu. Şüphesiz Türkler ve diğerleriyle savaştığı yıllar hafızasında kalıcı bir iz bırakmıştı.

Abrielle onun bakışlarına meydan okumaya cüret etti. “Ömrün boyunca bu bahsettiğin şeylerin ciddi bir yoksunluğunu yaşadığını dürüstçe söyleyebilir misin?”

Vachel sandalyesinde arkasına yaslandı ve tecrübe ettiği zorlukları anlatmakla kendine saklamak arasında karar vermeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, gerçeklerin anlatılması gerektiğine karar verdi. “Eğer zenginlik için hevesli görüldüysem Abrielle, muhtemelen sebeplerim vardı. Büyük yokluk çektiğim zamanlar oldu. Bu ülkede kralım adına savaştığım gibi, yabancı ülkelerde kâfirlerle de karşı karşıya geldim. O zamanlarda, beni sıcak tutacak bir pelerinin bile olmadan ve içimi kemiren boş bir mideyle soğuk, sert zeminde uyumak zorunda kaldım. Evet, açlığımı bastırmak için bir lokma yemek alacak paraya umutsuzca hasret kaldığım zamanlar oldu ama ne yazık ki o paralar asla o çaresizlik dolu ihtiyaç zamanında gelmedi ve elimden geldiğince katlanmak durumunda kaldım. Senin de görebileceğin üzere, bu korkunç sınavlardan sağ çıktım ama dolu bir midenin, içinde uyuyabileceğim bir yatağın ve benim diyebileceğim dolu bir kesenin kıymetini daha iyi bilir hale geldim.”

Elsbeth ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. “Vachel, bu zorlu tecrübeleri benimle doğrudan konuşmayı neden düşünmedin? Babanın cenazesinde, bu yaşadıklarını kuzenlerine anlatırken kulak misafiri olmasaydım, ne kadar büyük bir sıkıntı yaşadığını asla bilemezdim.”

Adamın geniş omuzları sıradan bir omuz silkmeye bir anlığına yükseldi. “Bunları ilginç bulacağını düşünmedim canım. Sadece bana orada savaşmanın ne kadar zor olduğunu sorulduğunda bunlardan bahsederim. Böyle hikâyeleri duymaktan çok az kadın keyif alır.”

“Ah ama ilginçler,” diye ısrar etti Elspeth. “En azından benim için. Seninle beraber Haçlı Seferleri’ne gidenlerden öğrenebildiğim kadarıyla, en kötü düşmanlarının bile saygısını kazanmışsın. Cesaretine gelince, kuzeninin senin Yürekli Vachel adını kazandığından bahsederken duydum. Ölümle tekrar tekrar burun buruna gelmene rağmen düşmanın önünde asla geri çekilmemişsin. Vücudunda taşıdığın yaralar savaştığın muharebeleri açıkça gösteriyor ama yine de o savaşlar boyunca gerçekten nelere katlandığını çok az biliyorum. Bir süre esir düştüğünü ve adamların seni kurtarana kadar aç kaldığını biliyorum ama bunu da yine kuzeninden öğrendim. Tecrübelerini bana anlatma konusunda neden bu kadar gönülsüzsün?”

“Bu hadiseler kuzenimin anlattığı kadar şanlı değildi aşkım,” diye yanıtladı Vachel. “Umutsuz zamanlardı ve adamlarımla pek seçeneğimiz yoktu. Ya düşmanın karşısında sağlam duracaktık ya da silahlı süvarileri tarafından doğranacaktık. Savaşmayı seçtik ve son nefesimize kadar savaştık. Kolaylıkla yapabileceği şekilde bizi doğramak yerine, düşman daha büyük avantajlar karşısında gösterdiğimiz cesareti saygıyla selamladı ve savaş alanında çekilmemiz için bize zaman verdi. Eğer bize merhamet göstermeselerdi, şu an burada olamazdım.” Vachel masanın karşısına uzanıp karısının elini sevgiyle sıktı. “Kendimi senin cezbedici varlığının yanında bulmuşken, o tehlikeli ve umutsuz anları nasıl hatırlayabiliyim canım? Sürekli cömert kutsamalar bahsedilen varlıklı bir prens gibi hissettiriyorsun bana.”

Abrielle onlara baktı ve böyle sevgi dolu bir bakışı annesinin yüzünde daha önce hiç görmediğini fark etti, ilk

evliliğinde bile. Muhtemelen Abrielle'in korkunç nikâhı ve sonrasında dul kalışının ardından el edilen kazançlar onlara daha fazlasını katmıştı. Çünkü Elspeth'in Vachel'e çok âşık olduğu belliydi, hem de öncesinde düşünülenden daha çok. Parmaklarının sevgi dolu bir tavırla iç içe geçtiğini görünce, birbirlerine ne kadar düşkün olduklarına inanabildi. Bu fikri oldukça şaşırtıcı buldu çünkü babasının ölümünden sonra, annesinin sadece vicdansız lordların ve oğullarının Abrielle'in bekâreti karşılığındaki bahisleri kazanma girişimlerine engel olmak için Vachel'in evlenme teklifini kabul ettiği izlenimi edinmişti.

Elspeth kızına baktı ve kızarak tereddütle konuşmaya başladı. “Benim... ikinize de... bildirmem gereken önemli bir duyurum var.”

Abrielle kendisi kadar şaşkın görünen Vachel'le merakla bakıştı. Aynı anda Elspeth'e dönüp o boğazını temizlerken beklenti içinde durdular. Ardından sadece boğucu bir utanç anlamına gelebilecek bir tavırla Elspeth genç bir kız gibi omuz silkti ve yalın bir şekilde, “Bebek bekliyorum,” dedi.

Onun açıklamasıyla tamamen şaşkına dönen Vachel, ağzı bir karış açık halde sandalyesinde çöktü. “Sen... emin misin?”

Işık saçan bir gülümsemeyle Elspeth aralarındaki mesafeye rağmen uzandı ve ince elini onunkinin üzerine koydu. “En az üç aydır eminim.”

“Neden bize daha önce söylemedin?” diye sordu Abrielle, haber karşısında heyecanlanmıştı... ama yine de annesinin sağlığı için biraz endişeliydi. Kendi doğumunun üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra, annesinin gelecek aylarda ve doğum sürecinde yaşayacağı zorluklar için endişelenmeden edemedi. Abrielle her zaman bir kardeş istemişse de bunu annesinin hayatı pahasına kesinlikle dilemezdi. “Sen iyi misin? Bir sorun yaşıyor musun?”

“Elspeth, lütfen bize iyi olduğunu söyle!” diye ısrar etti Vachel, elini çevirerek onun ellerini daha sıkı tuttu. “Eğer seni kaybedersem, buna dayanamayacağımı şimdiye kadar anlamış olmalısın. Sen hayatıma girene kadar aşkın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum ben.”

“Ben gerçekten iyiyim. Cidden iyiyim,” diye güvence verdi annesi onlara. “Sadece ikinizden birine söylemeden önce durumumdan emin olmak istedim. Abrielle’in doğumunun üzerinden bu kadar uzun süre geçtikten sonra, başka çocuk sahibi olmak beyhude bir umuttan başka bir şey değil gibiydi. Ama şu geçen iki ayda, her şey hamile olduğuma işaret ediyor. Son iki haftadır bebeğin hareketlerini hissetmeye başladım ve giderek güçleniyor... yani dualarımın şu andan yaklaşık altı ay sonra karşılık bulacağından epey eminim.”

“Bu beklediğim son şey olmasına rağmen, uzun zamandır aldığım en iyi haber bu,” diye duyurdu Abrielle mutlulukla. Hemen sandalyesinden kalkıp aceleyle masanın karşısındaki annesine sarıldı. “Çocukken ettiğim tüm dualarda her zaman bir kız kardeş isterdim.”

“Bir oğul hoş olurdu,” diye mırıldandı Vachel, çarpık bir gülümsemeyle. “Doğrusu, bebek her açıdan kusursuz olduğu sürece cinsiyeti önemli değil.” Karısının elini tutarak dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü, ardından sıcak bir şekilde parlayan gözlerinin ifade edebildiği tüm adanmışlığıyla ona gülümsedi. “Canım, sana ne kadar değer verdiğimi bilmelisin, bu yüzden kendine dikkat etmen gerek. Sana veya bu bebeğe bir şey olursa, dayanamam. Giderek gençleşmediğimden duyurur bana tam bir şok oldu çünkü beklediğim son şey buydu.”

Elspeth genç kızlara özgü bir keyifle güldü ve parlayan gözlerle ona baktı. “Hamile olduğumu öğrenince ben de biraz afalladım. O zamanların geçtiğini düşünüyordum.”

Vachel onun yanağını okşarken sırtıttı. “Önümüzdeki aylarda dikkatle sana göz kulak olmalıyım.”

“Kendini yormasına engel olmak için elimden geleni yapacağım,” diye onu temin etti Abrielle, ışık saçan gülümsemesi neşesini ele veriyordu. “Artık bir kardeşim olacak, bu da annem için endişelenme fırsatı veriyor bana. Yıllarca bana göz kulak olarak o bunu yeterince yaptı.”

“Lütfen! İtiraz etmek zorundayım!” dedi Elspeth gülerek, sanki onları durdurmak ister gibi ellerini kaldırdı. “Sizi temin ederim ben sakat değilim ve gayet kendime bakabilecek durumdayım. Ne de olsa bunu daha önce de yaşadım.”

“Evet, yaşadın aşkım ama o zamanlar daha genç olduğunı düşünecek olursan, lütfen belki önümüzdeki beş altı ay üzerine titrememize müsaade et,” diye ısrar etti Vachel, sonra gülümsedi. “İnan bana canım, sen yaşlanmıyorsan bile ben yaşılanıyorum ve titrek, yaşlı bir adam olduğumda benimle ilgileneceğini bilmem gerek.”

Elspeth onun koluna hafifçe vurdu. “Kendini üzme kocacığım. O vakit geldiğinde yanı başında olacağım... tabii gelirse.”

Vachel güzel karısının şerefine gümüş kadehini kaldırdı. “Büyüyen ailemize canım. Hayatımızdaki huzur ve gönül hoşluğunun keyfini yıllar boyunca sürelim. Ve yaşlanırken akıllanıp bize sunulan küçük kutsamaların tadını çıkaralım. Sen benim tatlı ve asil leydim olmasaydın, böyle bir mutluluğu yaşayacağımdan şüphe ederdim.”

“Ve ikiniz de en az yüz yaşına kadar yaşayın!” diye hevesle ekledi Abrielle ve içten içe bu ricanın kabul edilmesi için yalvardı. Vachel’in korkusu onda benzer kaygı hisleri uyandırmıştı. Annesini kaybederse ne yapacağını bilmiyordu. Elspeth onun hayatında hep çok önemli olmuştu, babasından bile çok. Babasını da severdi ama onu hiç tam olarak anlayamamıştı, özellikle de gururu yüzünden ölümcül bir düelloya girdiğinde. Eğer annesine bir şey olursa, hissedeceği acı ve

boşluğun son derece büyük olacağına şüphe yoktu. Aslında o kadar birbirlerine benziyorlardı ki sanki kendinden bir parçayı kaybetmek gibi olurdu bu.

O öğleden sonra Abrielle mutfığa girdi, misafirlerin büyük bir kısmı yemeğini yiyip gittikten sonra kalan yiyecekleri görmek niyetindeydi. Köleleri besleme görevini kâhyaya vermiş olmasına rağmen, her şeyin yapıldığından emin olmak istiyordu. O cılız bebeğin halsiz düşmüş halde yürümeye çalışmasını hâlâ zihninde canlandırabiliyordu.

Kalan yiyecekleri inceledikten kısa bir süre sonra Abrielle, akarsuyun karşı kıyısında yaşayan zavallı topluluğu doyurmaya yetecek kadar yemek olduğunu fark etti. Bu iş için mutfakta çalışacak birçok hizmetkâr görevlendirdi; ne kadar yemek kaldıysa hepsini toprak kaplara, tencerelere ve sepetlere doldurup bu kapları el arabalarına yüklediler ve genç kadın sıırım gibi bir gence bunu dış kapıya getirmesini söyledi. Oradan araba, kolaylıkla köprüden geçirilerek kölelerin yaşadığı bölgeye götürülebilirdi.

Ama onun talimatlarını duyan, uzun siyah saçlı ve tuhaf gözlü yaşlı bir kadın sallana sallana öne çıktı. Tamamen kendine odaklı olduğu ve mutfakta tüm yetkiyi üzerinde bulundurduğuna dair tüm ipuçlarını veriyordu. Diğer hizmetkârlar aceleyle geri çekildiler. Burnunu çekerken boncuk gibi gözleri çoktan yüklenmiş yiyeceklerle takıldı. Ardından yan yan hanımını incelerken tüylü çenesini dalgın bir tavırla ovuşturdu.

“Ona yemek yapmak için buraya geldiğimde Bey de Marlé, kalan yemekleri alabileceğime ve domuzumu besleyebileceğime dair bir kural koydu,” diye belirtti yaşlı kadın, alaycı sayılabilecek bir şekilde sıratarak. “Yiyecekleri derenin karşısındaki dilencilerle paylaşmak zorunda olduğumu hiç söylemedi.”

Artan yiyeceğin miktarını göz önünde bulundurunca, bunun kölelerin sefaletini gidermek yerine domuzu beslemek için kullanılıyorsa Abrielle yapılan muazzam israfı sadece hayal edebilirdi. Şişman aşçıya kısa bir bakış atınca, yemeğin bir kısmının gittiği yeri anladı... şüphesiz bu kadının midesine inmişti. “İyi kadın, senin adın nedir?” Tek kaşını kaldırarak sordu.

“Mordea,” diye yanıtladı yaşlı kadın, ardından yakınlarıdaki bir kovaya iğrenç görünen bir sıvı tükürdü.

Abrielle hemen başını çevirdi, mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu. Dengesini tekrar sağladıktan sonra, “Yiyecekleri bu şekilde dağıtırken Bey de Marlé’nin hiç istisna yapmadığını mı söylüyorsun?” dedi.

“Bu ta en başından beri onun kuralıydı,” diye belirtti aşçı kibirle. “Ben yemekleri denetlerim ve kalanlar ise daha onun domuzları bile beslenmeden önce benimdir.”

“Ne kadarını almaya niyetlisin?” diye sordu Abrielle merakla.

Kolunu etrafı kapsayacak şekilde savuran kadın sırttı. “Hepsini.”

Mutfak çalışanlarının birçoğunun bu yaşlı kadına attığı temkinli bakışlardan, onun münakaşa edilmeyecek biri olduğu belliydi. Şu andan itibaren aşçı, Desmond’ın ona vermiş olduğu teminatların hiçbir önemi olmadığını öğrenecekti, şartlar tamamen değişmişti.

“Bey de Marlé artık yaşamıyor ve şimdi bu kalenin hanımı benim. Bu nedenle kölelerin uyması için kendi kurallarımı belirleyeceğim, bunların ilki de şu: Benim bizzat yetki vermediğim kimsenin, bir düzen kurma veya almalarına izin vermediğim herhangi bir şeyi sahiplenme hakkı yoktur.” Diğer mutfak çalışanlarına işaret ederek bahsi geçen yiyecekleri gösterdi. “Şimdi lütfen dediğimi yapacak kadar iyi biri ol.”

“Hayır, yapma!” diye bağırды yaşlı kadın, kırışık parmaklarını pençe gibi bükerek genç hanımın üzerine atıldı. “Bu benim! Hepsi benim!”

Eğer daha önce bir cadıyı uçarken görme fırsatı olmasaydıysa bile Abrielle şimdi bir tane gördüğünden emindi. Yaşlı kadından kolayca kenara kaçabilmiş olmasına rağmen tüyleri diken diken olurken, yaşlı kadını kendisini çılgınlığa sürükleyen diğerlerinden nefret eden şeytani bir iblise benzetti. Belli ki tüm hizmetkârlar aynı şekilde düşünüyorlardı çünkü beceriksizce sendeleyen kadının arkasından ağızları bir karış açık bakıyorlardı.

Yaşlı kadın, düşme hareketini engellemek için kollarını çılgınca savursa da mutfakta başı yere o kadar yaklaştı. Bir sonrakı an, burnu ve yüzünün yan tarafıyla yerleri süpürüyordu.

“Burada neler oluyor?” diye bağırdı Thurstan, uzun adımlarla kocaman odaya girerken.

Şimdi kadının burnundan ve ağzından kan akıyordu, genç adam yakındaki bir masadan bir bez kapıp sıkıca onun fena halde yüzülmüş burnuna bastırdı, şimdiden koyu mor bir tona bürünmüştü.

“Bunu sana kim yaptı Mordea?”

Sarkık kolunu kaldıran aşçı suçlayıcı bir tavırla Abrielle’i işaret etti. “Şu kendini beğenmiş sürtük yaptı. Beni yere serdi, evet serdi.”

Thurstan şiddetli bir kaş çatışıyla etrafına bakındı ve kendini kalenin yeni hanımının keskin bakışlarıyla karşı karşıya buldu. “Leydim, ben—”

“Bu konuda söyleyebileceklerin umurumda değil,” diye lafını kesti Abrielle. “Bu saat sona ermeden evvel bu kadının buradan gitmesini istiyorum.”

Thurstan, Mordea’ya kaşlarını çattıktan sonra tekrar Abrielle’a baktı.

“Leydim, Bey kaleyi aldıktan kısa bir süre sonra onu buraya getirdi. Bu arazideki en iyi aşçı o.”

Abrielle bu açıklamaya meydan okumaya hevesliydi. “Yine de gitmesini istiyorum. Kendi kalemde bir yavaşmanın

saldırısına uğrayacak değilim.” Kolunu kaldırarak en yakın kapıyı işaret etti. “Emir aldın. Şimdi talimatıma uy ve Mordea’yı gönder.”

“Ama o çok yaşlı bir kadın,” diye karşı çıktı Thurstan. “Eğer onu dışarı atarsanız nasıl hayatta kalır?”

“Şüphesiz diğerlerine isteklerini dayatarak, tıpkı bu mutfakta belli ki bir süredir yapıyor olduğu gibi ve daha bugün benim üzerimde yapmaya çalıştığı gibi. Sinirlenip burada altındaki insanlara işkence etmesine artık izin veremem. Belki özellikle görmezden geldiği insanlardan merhamet dileyebilir.”

Keskin bir ret ifadesiyle Abrielle diğer hizmetkârlara döndü ve onlara daha önceki talimatına uyup el arabasını doldurmasını, yiyecekleri diğer köleler için köprüünün karşısına taşımalarını söyledi. Hepsi itaat etmeye hevesli gibiydiler ve yemekleri toplarken birbirlerini dürtüp sırttılar. Mordea’nın mutfaktaki işleri uzun ve acılı bir işkenceye çevirmiş olması gayet muhtemeldi.

Omzunun üzerinden arkaya bakan Abrielle, Thurstan’ın Mordea’nın mutfaktan çıkmasına yardım ettiğini görünce şaşırdı. Abrielle bu yaşlı kadının genç adamı azarlayışına kulak misafiri olurken, kadının Thurstan’ı otoritesi altında bulunan diğer hizmetkârların hepsinden daha iyi tanıdığını fark etti ve içi şüpheyle doldu.

“Eğer zavallı annem yaşasaydı, bu rezil davranışı kabul lenmezdi. Bedelini bir an düşünmeden bu saygısız veledede vurup onu yere indirirdi. Elbette uzun süre onu hatırlasınlar diye tüm kaleyi sonsuza dek lanetlerdi.”

“Şşş,” diye bastırdı Thurstan sabırsızca.

“Ne, neredeyse akrabam olduğunu o sürtüğün bilmesini istemiyor musun?”

Thurstan, Abrielle’in şoke olmuş bakışlarıyla karşılaştı.

“Mordea, yapma—”

“Evet, Desmond de Marl  benim kardeş olur,” diye sızlandı yaşlı kadın. “Ama anneler farklı olsaydı sen de benim yeğenim olabilirdin Thurstan de Marl . Yani benden daha y ceymişsin gibi bir fıkre kapılma.”

Mutfaktan çıktıklarında, Abrielle bir ürperti hissetti. Birçok cinayetten şüpheli bir adamın, yani Desmond’ın kız kardeşinin onların yemeklerini yaptığını öğrenmişti. Sonbahar güneşine çıkıp bu meşum hissi uzaklaştırmaya çalıştı.

ON İKİ

Bir süre sonra, yiyecekleri derenin karşısına kölelerin yerleşkesine taşımaya yolladığı mutfak çalışanlarına katılan Abrielle, Raven'ı da orada görünce şokla sarsıldı.

Genç adam bir grup insanla, geniş alanın öte yanında duruyordu ama sanki iradesinden daha kuvvetli bir güçle çekiliyormuş gibi Abrielle'in bakışları diğerlerinin arasında hemen onu buldu. Şimdiye dek buna alışmış olmalıydı, ancak onun geniş omuzları ve gururlu duruşunun görüntüsü karşısında kalbi tekledi ve hızlandı. Bir kez olsun, genç adamın dikkati başka bir yere perçinlenmişti ve ne kadar memnun görünüyor olsa da Abrielle onun kendisinden başka neyi bu kadar keyifli bulduğunu merak etti.

Onun bakışlarını takip edince Cedric'in dizine küçük bir çocuğu oturtmuş, ona aç bir tilkinin bir tavşanı kovaladığı ve her köşe başında oyuna getirildiği bir masal anlattığını gördü. Diğer çocuklar Cedric'in etrafını sarmıştı ve yaşlı adamın zekice şakaları genç dinleyicilerinden kolaylıkla keyifli kahkahalar kopmasına sebep oluyordu. Belli ki onun karakterleri seslendirmesiyle büyülenmişlerdi, adamın bu konuda ender bir yeteneği var gibiydi. Çocuklar anlatıcılarının ve komik

hikâyesinin tadını çıkarırken, nüktedan Lord'un onlardan ve verdikleri tepkilerden memnun olduğunu Abrielle kısa bir sürede fark etti. Herkesin hoşuna gidecek şekilde, hikâyede tavşan tilkiden kurtuldu ve tilki yemek için kendisine sıksa, yaşlı bir fare yakalamak zorunda kaldı.

Köleler artık gelip onu selamlamak için daha az tereddüt-lüydüler. Doğrusu, kalenin yeni hanımı olarak yaptığı şeylere duydukları minneti ifade etme konusunda hevesli görünüyor-lardı. Thurstan buradayken genç annenin ne kadar temkinli davrandığını hatırlayan Abrielle, onların tavırlarındaki bu değişimin Thurstan'ın yokluğuyla ilgisi olduğunu anladı.

Girişin tam karşısındaki dikkatle seçilmiş seyir noktasın-dan Raven, geldiği andan beri Abrielle'ın farkındaydı. Onu izlemesine genç kadın sürekli itiraz ettiği için, bu defa ona ilgi göstermeyen bir duruş sergileyip bundan hoşlanıp hoş-lanmadığına bakmaya karar verdi. Kolay bir numara değildi. Nerede bir ihtiyaç görse orada çalışarak kendini meşgul etti, ağır bir toprak kabı çekti ya da daha neredeyse arabadan indirilmeden boşalan sepetleri götürdü. Abrielle'ın yanında olmayı ne kadar şiddetle istese de bugün onu uzaktan iz-lemekte özel bir zevk aldı. Aslında, kalenin hanımı olarak yeni konumunda yükselişini görmek, onu danteller ve süsler içinde dans ederken dönüşünü izlediği zamandan çok daha derin etkiliyordu.

Genç kadın elbisesinin kolları sıvanmış, saçları geriye top-lanmış halde, mutfak çalışanlarının yanında çalışarak tahta tabaklarda yiyecek dağıttı. Bu yiyecekleri buraya yollamak için onun bizzat sıkıntıya girdiğini biliyordu Raven. Bir bütün olarak köleler kendilerine ikram edileni kabul ederken minnet-lerini tekrar tekrar dile getirdiler. Abrielle onların coşkulu te-şekkürlerini o kadar sıcak ve neşeli bir gülümsemeyle karşıladı ki, gören de ona iyilik yapıyor sanırdı. Raven, midelerinde uyumaya bile engel olacak kadar yoğun bir açlığa katlanmak

zorunda kalan çocuklarının karnının doyurulduğunu izleyen minnettar anne babaların gözyaşlarının aktığını gördü.

Kölelerin üzücü durumunu hemen fark etmişti. Şimdi bu radalardı, otoriteyi devralır almaz onlara anlayış gösteren biri tarafından karınları doyuruluyordu. Gözlerinin puslanmasına da onlar için yaptıklarına karşın coşkun minnetlerini sunarken, hanımlarının elini sıkmaya veya öpmeye çalışmalarına da şaşmamak gerekirdi. Bey'in duyarsızlığının ve cimrilığının bedellerini uzun süre ödemek zorunda kalmış bu insanlara böylesi bir nezaket ve cömertlikle davranıldığını görmek Raven'ın kalbini hafifletti. Ve içini gururla doldurdu ama adil olmak gerekirse bu sahiplenemeyeceği bir gururdu, bunun sorumlusunun Abrielle olmasının verdiği gururdu.

Raven sabırlı bir adam olabilirdi, özellikle de bu zafere götürecek bir planın parçasıysa. Bu durum Kral David'in elçisi olarak uğraştığı kişilerde sıklıkla hayal kırıklığı yaratırdı. Onun pervasız ya da tepkisel davranmasını ve bunun da kendilerine avantaj sağlamasını tercih ederlerdi. Ama bu itibar burada, kölelerin yerleşkesinde şiddetle sınanıyordu ve onlar açlıklarını giderdikten kısa bir sonra genç adam kalenin leydisine yaklaşma fırsatı buldu. Abrielle ateşin yanında birkaç küçük çocukla oturuyordu ve Raven yaklaşırken yüzündeki hoş gülümsemenin yerini ihtiyat ve katlanma dolu bir bakışın aldığını görmek genç adamı memnun etmedi. Kocasının öldüğü gece ona ettiği yardımın aralarında bir bağ kuracağını ummuştı ama ikisini daha da uzaklaştırmışa benziyordu.

Raven onun yanına oturdu, ani bir harekette bulunmama odaklanmıştı. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de nazik yaklaşmak ürkmüş hayvanlar üzerinde mucizeler yaratırdı.

"Bu insanlar için yaptığın iyi bir şey," dedi ona sessizce.

Genç kadının gülümsemesi kucağındaki küçük kız içindi, çocuk başını onun göğsüne yaslamış memnun bir tavırla parmağını emiyordu. "Bu doğru olan şey, bu yüzden yapmak kolay."

“Doğuştan bir lider gibisin. Annenin tek çocuğu olduğun için mi böyle?”

Genç kadın başını salladı, bir an konuşacak gibi oldu ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki Raven dostuymuş gibi, Elspeth’in haberini neredeyse onunla paylaşacak gibi olduğu için Abrielle kendine kızdı.

“Ben de babamın tek çocuğuyum,” diye devam etti genç adam. “Yani bu bizim ortak bir özelliğimiz.”

Abrielle ona kibarca yandan bir bakış attıktan sonra narın omuzlarını silkti.

“Evet, gerçekten. Kılıç dövüşünden diplomasiye, bildiğim her şeyi babam öğretti. İyi de öğretti.”

“Bunu görebiliyorum, sanki bir muhafıza ihtiyacın varmış gibi hâlâ onunla seyahat ediyorsun.”

Raven yüzünü buruşturdu, çocukların onun alaycılığını fark edemediğine memnundu. “Beni yaraladın.”

“Bağışla beni,” diye yalvardı Abrielle, sahte bir pişmanlıkla. “Gerçeklerin senin için bu kadar acı verici olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.”

Bakışları birleşince genç kadının gözleri kocaman açıldı ve yüzüne şok ve pánico dolu bir ifade yerleşti. Raven neyin onun bu şekilde tepki vermesine sebep olduğunu biliyordu: Bey’in ölümündeki rolleri konusunda sadece ikisinin paylaştığı “gerçeği” hatırlamıştı aniden. O an, malum gecenin neden birbirlerine bağlanmaları yerine Abrielle’da güçlü bir şüphe uyandırıp Raven’a güvenmemesine sebep olduğunu hızla ve kesinlikle anladı genç adam.

Yumuşak bir sesle güvence vermeye çalıştı Raven. “Bazı gerçeklerin onları bilen kişilere sadece acı verdiği doğrudur. Size şerefim üzerine söz veriyorum leydim, onları asla söylemem.” Sonra ayağa kalkıp ilerledi, onu kazanma mücadelesindeki bu değerli çarpışmayı kazandığını biliyordu çünkü bunu başaracaktı.

Yerleşkeden ayrıldıktan sonra, Abrielle akarsuyun üzerindeki dar köprüünün üzerinden karşıya geçmeye başlamıştı ki kalenin açılır köprüsünün önünde, yaşlıca bir kölenin tuttuğu bir at arabasına doğru giden Mordea'ya eşlik eden Thurstan gözüne çarptı. En az yirmi atlı adamdan oluşan bir grup yakında bekliyordu. Thurstan, kadının eşyalarının olduğu kocaman bir çuvalı aracın arkasına attıktan sonra, Mordea eğilip yerden bir taş aldı ve önlüğünün cebine attı. Ancak ondan sonra arabacı koltuğuna binmek için Thurstan'ın yardımını kabul etti.

Mordea yavaşça hayvanın dizginlerini çektikten sonra veda etmek için elini kaldırarak Thurstan'la tuhaf bir dilde konuştu. Ardından bakışları kalenin hanımını bulunca neşeyle kahkaha attı, tüylü atı kırbaçlayarak patikada canlı bir tempoda koşturdu. Thurstan şaşkınlıkla dönüp kimin izlediğine baktı. Araç Abrielle'in köprüde durduğu yerin çok yakınından geçerken Mordea cebine atmış olduğu taşı hızla çıkarıp eski hanımına fırlattı.

Daha Abrielle başını bile eğmeden, Raven kolunu onun beline dolayıp ayaklarını yerden kesti ve hızla onu döndürdü. Abrielle onun göğsüne sıkıca yapışmıştı ve başı gerideydi, Raven'in gözlerine bakarken iyi nişan alınmış taşın genç adamın sırtına çarptığını duydu. Raven teması hiç kesmedi, tutuşu hiç sarsılmadı. Titreyen Abrielle başıyla ona teşekkür etmeyi başardı, o olmasaydı çok fena yaralanabileceğini biliyordu. Başını onun göğsüne yaslayıp birkaç dakika, birkaç saat veya sonsuza dek dünyayla arasında duvar olmasına izin vermekten başka bir şey istemiyordu. Ama güvenliği için en büyük tehdidin kollarında bulunma ihtimali, Abrielle'in hızla geri çekilerek onun vücudundan, fazlasıyla sıcaklık ve rahatlık vadeden o bedenden uzaklaşmasına sebep oldu.

Mordea kılıbacı aldı ve gitmek için acele ederek atı hızlandırdı. Şeytani kahkahası onlara ulaştığında, Abrielle'in ensesindeki tüyleri diken diken oldu. Tehdit girişimiyle sarsıldı. "Sözlerimi iyi dinleyin, hiç beklemediğiniz bir anda beni yeniden göreceksiniz. Bir kulağınızdan ötekine kadar gırtlığınızı keseceğim, sonra kalplerinizi sökecek ve kızartıp kendime akşam yemeği yapacağım! Çoğunuz bu kadarını söz veriyorum!"

Bu duyuruyu yaptıktan sonra Mordea o tuhaf dilde yine konuştu ve arabayı sürerken tekerlerden çıkan gürültüyle çoğu anlaşılamasa da Cedric her kelimeyi can kulağıyla dinledi. Abrielle bu dile aşina değildi, ancak bunların kendilerine yapılan bir hayır duası olmadığıнын farkındaydı.

Cedric köprüye varınca, "Bana soracak olursan kızım, o yaşlı cadaloz seni mezara koymakla ilgili bir şey söyledi," dedi, Abrielle'a.

Thurstan onlara katılmak için bir harekette bulunmadı, adamlarından birinden atının dizginlerini alınca, "Umarım yaralanmadınız leydim," dedi sadece.

"Yaralanmaması tamamen şans eseri," dedi Raven karanlık bir sesle.

Abrielle bu iki adamın düşmanca birbirlerine baktığını gördü ve "Thurstan, o kadının bu kaleye bir daha asla gelmeyeceğinden emin ol," dedi aceleyle.

Thurstan başıyla onayladı. "Ve malınızın, yani atla arabanın yarına kadar size geri getirilmesini sağlayacağım." Sanki sıradaki sözleri söylemek ona acı veriyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Abrielle'ı Mordea'nın ahmakça verdiği yanlış bir karardan koruduğunuz için teşekkür ederim Sör Raven."

"Yanlış karar mı?" diye tekrar etti Raven küçümseyerek.

Abrielle, iki adam birbirlerine daha kötü bir şey yapmadan tekrar konuştu. "Thurstan, bana haber vermeden mi ayrılıyorsun?"

“Kalmamı istediğinizi düşünmedim.”

Eğer Abrielle’in bu izlenimi düzelteceğini sanıyorsa yanı-
lıyordu.

“İyi günler leydim,” dedi hızla ve atına binip adamlarıyla
beraber uzaklaştı.

Abrielle, Raven ve Cedric birkaç dakika sessizlik içinde
durup atlı grubunun Mordea’nın arabasının arkasından gi-
dişini izlediler.

“Leydim,” diye söze başladı Cedric, “Thurstan de Marlé
böyle bir kadına neden eşlik ediyor?”

Abrielle iç çekti. “O kadının, Desmond’ın en büyük mer-
hum ağabeyinin oğlu olan Thurstan’la akrabalığı yok. Ama
Mordea ile Desmond aynı annedenler, muhtemelen bu yüzden
Thurstan ona sadakat hissediyordur.”

“O zaman ikisinden de iyi bir kurtuluş oldu bu,” dedi
Cedric son olarak.

Ama Abrielle bu ikiliyi gerçekten son görüşü olup olma-
dığını merak etti.

O akşam yemekte, Abrielle’in talipleri daha cesur davran-
maya başladılar. Birinden kaçıp ötekine yakalanıp durdu, ya
dans ediliyordu ya da tek taraflı pohpohlamaya dayalı bir
sohbet ediliyordu ve her zamanki gibi Raven’in yakınlarda
olduğuna güvenebilirdi. Gözleri her an genç kadının üstünde
değilse bile, tüm dikkatini kendisine verdiğinden emindi Ab-
rielle. Güneşte gerinen büyük bir kaplan gibi, diye düşündü,
tamamen sakın ve hoşnuttu, ancak yanından geçip koruduğu
hazineyi çalmaya çalışan zavallı aptalın Tanrı yardımcısı ol-
sundu. Bu son düşünce genç kadının aniden durmasına sebep
oldu ve kendi kendine sormak zorunda kaldı: Raven’in ko-
ruduğu hazine kendisi miydi? Bu fikirde çekici bir şeyler var-
dı, sanki gerçekten güvende ve korunduğunu hissetmesinin

üstünden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Ama bunu sadece, zamanı geldiğinde Abrielle'ın ona sunmak zorunda kalacağı şeyi alabilecek konumda olmak istediği için yapıyor olabileceği gibi korkutucu bir ihtimal de vardı. Tüm bunları son derece kafa karıştırıcı ve yorucu buluyordu. Eğer bu adam gitmeyecekse bile Abrielle en azından onun daha az çekici olmasını dilerdi, böylece onu kolaylıkla görmezden gelebilirdi. Boynuzları çıksa ya da göbeği şişse, hiç olmadı banyo yapmayı bıraksa, Abrielle için hayat ne kadar da kolaylaşırdı.

Nihayet Abrielle yorgunluğunu öne sürüp izin isteyerek büyük salondan kaçabildi. Ama kapıya ulaşmadan Sör Colbert yanına geldi, onun lütfunu kazanabileceğini umarak oyalanan Norman şövalyelerden biriydi.

“Leydi Abrielle,” diye seslendi adam, sanki güçlkle soluyormuş gibi nefes nefeseydi.

“Sör Colbert, sorun nedir?”

“Bu akşam yürüyordum... ve kölelerin kulübelerinin orada... çığlıklar duydum.”

“Çığlıklar mı?”

“Çocuklardan biri... hasta. Acaba siz... şifa sanatını biliyor musunuz?”

“Biliyorum. Sadece şifalı bitkilerimi almama müsaade edin.”

Adam konuşmak için ağzını açmıştı ama genç kadın hızla koridordan aşağı ilerlemeye başlamıştı bile. Nedda onu Bey'in odasına taşıdığıında Abrielle'ın bütün eşyalarını getirmişti ve küçük deri çantayı bulmak kolay oldu.

Tekrar koridora koşunca Sör Colbert'in iki yönü kolaşan ettiğini gördü, sonra adam harekete geçip başını sallayarak ona cesaret verdi.

“Gelin leydim, leydi bahçesine açılan kapıyı biliyorum. Köye ulaşmak çok daha hızlı olur.”

Abrielle minnetle onu takip etti, hangi küçük çocuğun hasta olabileceğini düşünmeye başlamıştı çoktan. Yetersiz beslenmeden dolayı hepsi zayıftı. Sör Colbert'in ilerlediği koridorlara dikkat etmiyordu ama sonunda onun bir kapının sürgüsünü açtığını duydu ve bahçenin temiz, ıslak toprak kokusunu aldı.

Hızla onun önüne geçip bahçenin patikalarında aceleyle ilerledi, tek derdi yarı-duvarlı çitleri aşmak, kalenin yüksek duvarlarından ve akarsuyun karşısına bağlanan köprüden geçmekti. Nöbetteki birkaç asker onu merakla izledi ama hiçbiri müdahale etmedi.

Neredeyse akarsuya gelmişti ki Sör Colbert, "Leydim!" diye bağırdı.

Abrielle ona bakmak için döndüğünde adamı aniden çok yakınında buldu. Sör Colbert eğildi ve karnı omzuna gelecek şekilde onu sırtladı. Abrielle şaşkınlıkla çığlık attı, ardından adam koşmaya başlayınca tuhaf bir pozisyonda sallanmaya başladı.

"İndir beni!"

"Atım hemen burada leydim. Köye daha hızlı ulaşacağız."

Sör Colbert'in omzu karnına o kadar sert çarptı ki genç kadının nefesi kesildi.

Abrielle onun kendisini köye götürmek gibi bir niyetinin olmadığını biliyordu. Adam tuzağa çekmek için ona yalan söylemişti; sırf kendisinin karşısında çaresiz kalabileceği bir yere getirmek için. Tecavüz etmesi yeterdi ve acımasızlığına bakılmaksızın Abrielle onunla evlenmek zorunda kalırdı. En kötü kâbusu gerçekleşiyordu.

Abrielle tekmelerini savurduğunda Sör Colbert onun bacaklarını tuttu ve Abrielle sırtına vurup yumrukladığında, sanki zarar göremezmiş gibi adam bunu kabullendi. Abrielle yüksek sesle çığlık atmak için ağzını açtı ve onun, "Çığlık

atma, yoksa adamım senin oda hizmetçine zarar vermek zoru-
runda kalır,” dediğini duydu.

“Nedda?” diye düşündü çılgınca. Hanımının ortadan kay-
boluşu hakkında kaleyi ayağa kaldırmaması için onu Abriel-
le’in odasından mı almışlardı?

“Tercih ettiğin adam bu mu?” diye sordu Abrielle’in sahi-
bini anında tanıdığı sakın ve derin bir ses.

Raven onu yine kurtarıyordu ve bu durum içinde iki duygu
uyandırdı: Aynı anda hem ağlamak hem de alkışlamak istedi.

Sör Colbert tökezleyerek durdu ve Abrielle, Raven’in
ayaklarının altında yattığını düşündüğü başka bir adamın
hafif inlemesini duydu.

“Korkarım adamınız pek yardımcı olamayacak,” diye
devam etti Raven, duyduğu keyif barizdi ve tuhaf şekilde
rahatlatıcıydı. “Bunu daha dikkatle düşünmemiş olman çok
yazık. Bu kadını en az senin istediğin kadar istiyorum, onu
neden gözümün önünden ayırayım ki?”

Colbert aniden harekete geçerek Abrielle’ı fırlattı ve genç
kadın tortop halde Raven’in kollarına düştü. O kendini to-
parlamaya çalışırken Colbert arkadaşını kapıp resmen atın
sırtına savurup kendisi de onun arkasına atladı. Toynak ses-
leri uzaklaşarak duyulmaz oldu.

Nihayet Abrielle doğruldu ve biraz fazla kuvvetle Raven’ı
itti.

Genç adam sadece gülümsedi. “Rica ederim.”

“Teşekkürlerimi sunarım,” diye ekledi Abrielle, “yine.”
Ve Raven ay ışığında onu süzerken gülümsemesi soldu, göz-
lerindeki yoğunluk Abrielle’ı afallattı.

“Peri tozu değmiş gibi görünüyorsun kadın,” diye fısıldadı
Raven boğuk bir sesle.

Genç adamın onun içinde uyandırdığı tehlikeli zaafı yüz-
leşemeyecek halde olan Abrielle, arkasını döndü ve geldiği
yoldan aceleyle ilerlemeye başladı. Raven’in güldüğünü duy-

du, onu takip ettiğini biliyordu ama kendi yatak odasının dışındaki koridora varana dek duramazdı. İçeri göz attı ve Nedda'yı ateşin başında uyuklarken görünce rahatladı. En azından Colbert'in bu konuda yalan söylediğine dair kendini rahatlatmıştı. O zaman koridora döndü ve ailesinin odasının kapısını çaldı.

Raven sabırla bekliyordu. Kapıyı Vachel açtı, önce Abrielle'a sonra şaşkınlıkla İskoçyalı'ya baktı. Genç kadın hızlı adımlarla üvey babasının yanından geçti ve kapıyı Raven'ın yüzüne kapattı.

"Abrielle!" diye haykırdı annesi kınamayla, sabahlığının kuşağını bağlayarak ileri çıktı.

"Önemi yok, o anlayacaktır," dedi Abrielle yorgun bir tavırla, taburenin üstüne çöktü. Sonra bütün olanları onlara anlattı. Sanki anlatmaya değmezmiş gibi, Sör Colbert'in onunla konuşma, geleneksel yollarla ona kur yapma zahmetine bile girmediğinin farkında olarak içten içe ne kadar hasta hissettiğini açıklamadı.

Vachel öfke içinde uzun adımlarla volta atarken, "Biz senin yatmaya gittiğini sandık," dedi.

Elsbeth kızına sarıldı. "Ah Abrielle, senin için ne korkutucu olmuştur!"

"Pek korkacak zamanım olmadı," dedi genç kadın kasvetle. "Her zamanki gibi, Raven beni takip ediyordu."

"Tanrı'ya şükür!" dedi annesi ciddiyetle. Bu rahatlama ifadesi Abrielle'ın daha kötü hissetmesine sebep oldu, çünkü daha kendi kaderini bile kontrol edemediği anlamına geliyordu. Kızın yüzündeki bakış şüphesiz kederini ailesine açık ediyordu ama üvey babasının sözleri gerçekten de kaderinin kendisinin değil başkalarının ellerinde, erkeklerin ellerinde olduğunu gösterdi.

"Bunun devam etmesine izin veremem," dedi Vachel sonunda, durup ikisine de ciddiyetle kaşlarını çatarak baktı.

“Colbert sana gerçekten zarar vermek niyetinde değildi belki ama bir sonraki adi köpek sen onu reddedeceksin diye are-sizlik içinde olabilir. Abrielle kısa süre içinde evlenmen gerek, yoksa tehlikede olacaksın.”

“Ama Vachel, bana çekici gelen kimseyle karşılaşmadım. Kendi kocamı seçmek istediğimi biliyorsun.”

“Ve gittiği her yere yanında silahlı bir korumayla giderek yaşamayı da kesinlikle istemiyor,” diye ekledi Elspeth.

“Neden tüm bekâr adamları göndermiyoruz?” dedi Abriel-le umutla. “Huzur içinde yaşayabilirdim, en azından bir süre.”

“Ve hırslı domuzlar kaleyi mi kuşatsın?” diye sordu Va-chel. “Sanmıyorum. Her şeyin hızla halledilmesi fikrine faz-lasıyla ikna olmuş durumdayım. Bir turnuva düzenleyeceğiz, tüm asil geç amlar yeteneklerini göstermek ve senin sev-gini kazanmak için toplanacaklar.”

“Ama çoğunu daha yeni gönderdik,” dedi Abrielle kederle. “şimdi hepsinin geri dönmesini mi istiyoruz?”

“Evet ama sadece doğru adamları istiyoruz, tabii ki. Tur-nuva katılımcıları birkaç gün burada kalacaklar ve turnuva-nın sonunda kararını vermene yetecek kadar adamlarla tanışmış olacaksın.”

“Birkaç gün m?” dedi Elspeth.

“Bu geç çamların ailelerini de davet edeceğiz. Ne yapa-çağını bilemeyecek kadar teklif alacaksın. Düşündüğün her adamın karakterini zebileceksin.”

Abrielle i çekti. “Katılıyorum. Bunun sona ermesi gere-kiyor.”

Vachel ellerini birbirine srtt. “ gün içinde başlayacak.”

“ gün m?” diye tekrarladı Elspeth, bu kadar kısa s-rede yeni bir aşçı bulmayı nasıl başaracağını düşünüyordu.

“ gün m?” diye tekrarladı Abrielle, vey babasının de-lirip delirmediğini merak ediyordu. “Bunu nasıl başaracağız?”

“Ulakları bugün göndereceğiz. Turnuvayı bu kadar yakın tarihte tutmak, sadece kuzey lordlarını katılmaya sevk eder. Sen de eminim sadece Manş’ta yaşamış ve İskoçlarla nasıl baş edeceğini bilmeyen bir koca istemezsin.”

“İskoçlardan bahsetmişken...” diye söze başladı Elspeth, kızına bakarak.

Abrielle yatağa atladı. “Raven hepsi kadar sıkı bir şekilde benim için yarışacak. Başka bir para ödülü daha kazanacak, tıpkı avda olduğu gibi.”

“Belki de kazanana para ödülünden daha fazlasını teklif etmeliyiz,” dedi üvey babası, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. “Rekabeti güçlendirecektir.”

Abrielle yüzünü buruşturdu. “Ne demek istediğini sormaya korkuyorum.”

“Belki şövalye bir... öpücük kazanır.”

Colbert gecenin içinde hızla at sürdü ve beklediği kişi tarafından karşılandı. Thurstan de Marlé kapılarını bu genç adama açarak ona barınak sağladı ve Abrielle’ı kazanmak için kusursuz planını bozan İskoç’a karşı Colbert’in nefretini körükledi.

ON ÜÇ

Sonraki üç gün boyunca Abrielle kendini, yemekler hariç Raven’la çok nadir konuşacak kadar meşgul tutmayı başardı. Genç adamın kendisine hâlâ göz kulak olduğunu biliyordu ama onu elinden geldiğince görmezden gelerek kendi adına düzenlenen bir etkinlikten keyif almaya çalıştı. Desmond de Marlé’nin ölümüyle çöken kasvet bulutundan kurtulmuştu ve eşini seçme özgürlüğüyle pek çok kızdan daha iyi durumda olduğunu söylüyordu kendi kendine.

Hizmetçileriyle birlikte turnuvada rekabet edecek iki takıma ait bayraklar ve kol bantları dikti. Her gün mutfakta annesiyle saatlerce zaman geçirdi, orada Weldon’ın aşçısının gitmemiş olduğunu öğrendiler ve sadece son birkaç aydır Mordea’nın altında çalışmaya mecbur bırakılmıştı. Kadınlar yaratıcılıkları üzerindeki özgürlüklerini geri kazandıkları için minnettarlardı ve beraber planladıkları tüm menüler davetli herkesin iştahını kesinlikle kabartacaktı.

Çevredeki kırsal bölgede pek çok dövüşçünün toplandığı rengârenk kulübeler türemeye başlamıştı. Kale onların aileleri, anne babaları ve kardeşleriyle ve heyecanlı bir gün isteyen tüm kuzeyli lordlarla dolup taşacaktı. Kulübeler ağaçlık bir

güzergâhta kurulmuştu, dövüş sırasında barınak olarak kullanılacaktı, böylece o şövalyeler dinlenebilir veya silahlarını yenileyebilirlerdi.

Turnuvadan önceki gün civardaki yollar, kaleye doğru yolculuk eden misafirlerle doluydu. Ziyaretçi ailelerin çocukları avluda koşturuyor, dadıları tarafından kovalanıyorlardı. Abrielle kendi çocuklarının koşturacağı günü hayal etti. Ve bu duvarların içinde bir yerde kendisine doğru koca olacak adamı, sonsuz aşkı paylaşabileceği adamı nihayet bulduğunu hayal etme cüretini içinde bir yerlerde buldu.

Onu endişelendiren tek şey Raven'la babasının çektiği dikkatti. Norman ve Sakson lordlarda belirli bir şekilde yoğunlaşan bir asabiyet vardı, hatta bir hafta önce burada bulunan çoğundan daha fazlaydı. Raven ile Cedric'in gitmiş olduklarını ve varlıklarının çok fazla provokasyona neden olduğunu mu düşünüyorlardı? Sınırdaki birkaç yıldır gergin bir barış vardı; düşmanlığa hiç gerek yoktu, hem de kralın maiyetindeki bir adama karşı. Kızgın adamların turnuvaya girip hadiseyi gerçek bir savaşa çevirmesine Abrielle'in hiç ihtiyacı yoktu. Gençlerin talim sırasında kullandıkları köretilmiş olanları değil, kendi silahlarını kullanırlardı. Böyle gergin durumlarda çok fazla adam kaçınılmaz olarak ölürdü.

O gece büyük salonda davetli herkesin beklentilerini aşan bir ziyafet verildi. Abrielle ile ailesi, bir platformun üzerinde yükseltilmiş ana masaya oturdu. Misafirlerinin, hiçbir masraftan kaçınılmadığını gösteren beyaz ekmek somunlarını bölüşünü görebiliyordu. Mutfak avlusunda bütün bir sığırı pişirmişlerdi ve enfes bir yemek olan tarlakuşu güveci servis edildi. Sonbaharın son taze sebzeleri, üzerine zeytinyağı ve koruk suyu dökülerek salata olarak sunuldu. Koyun etinden sebzeli köfte vardı, peynirler tepeleme tabaklarda sunuluyordu. Son olarak turta ve pastalarla hazırlanan tabaklar herkesin sonunda tok karınlarını sıvazlayıp iç geçirmesine neden oldu.

Büyük ve mutlu kalabalığın enerjisine ve heyecanına kapılan Elspeth ile kızı muzaffer bir şekilde birbirlerine gülümsediler. Yemekten sonra Abrielle kendini birçok şövalyenin odak noktası olarak buldu, hepsi yarınki dövüşte takmak için onun sembolünü istiyordu. Ev sahibi olarak böyle bir iltimas gösteremezdi, bu yüzden erkekleri davetli diğer kızları bulmaları için cesaretlendirdi.

Birkaç adam Vachel'e, İskoçyalı'nın yarışa girmesine nasıl müsaade edildiğini soracak kadar küstah çıktı ve Vachel tekrar tekrar aynı hikâyeyi anlattı: Raven, İskoçya kralının elçisiydi ve Kral Henry'nin sarayında güler yüzle karşılanmıştı. Vachel onu kovarak iki kralı da neden gücendirecekti ki?

Abrielle, coşkulu tavırlarının arasında ayağına basan hoş bir genç adamla dans ederken salonun ikiz kapıları açıldı. Kuvvetli bir rüzgâr mum alevlerini titretti ve sessizlik çökerken böyle son dakikada kimin geldiğini görmek için herkes başını çevirdi.

Thurstan de Marlé kendi malikânesinden yirmi şövalyeye liderlik ediyordu. Abrielle gidip üvey babasını bulmak için hayal kırıklığına uğramış partnerinden izin istedi ve onu şöminenin başında Cedric Seabern'le bira içerken buldu.

Cedric ona baş selamı verirken üvey babası yüzünü inceleyerek sordu: "Sorun ne Abrielle?"

"Az önce kimin geldiğini görmedin mi?" diye sordu genç kadın, elini Thurstan'a doğru sallayarak.

Vachel yüzünü buruşturdu. "Gördüm. Ama gelişine engel olamadım, o Desmond'ın yeğeniye ve tüm kuzeyde saygı görürken olmaz. Burada olmaya her tür hakkı var."

"Bana evlenme teklif etti," dedi Abrielle kısaca, farkında olmadan neredeyse savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vachel şaşkınlıkla ona kaşlarını çatı. "Benim yerime sana mı geldi?"

“Mirasın bana değil kendisine kalması gerektiğine inanıyor ve benim aracılığım ile da ona ulaşmak niyetinde.”

“Bana bunu anlatmadın,” diye söze başladı Vachel ağır ağır.

“Bunu anlatmak onun bu gece burada bulunmasının önüne geçer miydi?”

“Hayır,” diye kabullendi üvey babası. “Muhtemelen geçmezdi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Abrielle iç çekti. “Bu turnuvarın hayatımı kolaylaştıracak bir adım olacağını ummuştum ama daha yeni başladı ve şimdiden kaçınmak için elimden geleni yapmam gereken bir adam var.”

“Üstüme vazife olmayan yerde araya girmem,” dedi Cedric, mavi gözlerinde bir keyif pırıltısıyla, “ama bu yeni gelen adamdan sakınmakta benim oğlumdan olduğunuzun yarısı kadar başarılı olursanız eğer, endişeleriniz yersiz diyebilirim.”

Başka birinden gelse, Abrielle bundan alınabilirdi ama bu adamın gülümsemesi ve sesi böylesine nazik bir alay doluyken içlermek zordu. Yine de yanaklarının ısındığını hissetti. Dalga geçiyor olsun olmasın, her adama ilgi göstermek zorunda değildi; belki de Raven’a bir mesaj iletmenin en iyi yolu babası aracılığıyla göndermekti.

“Sizi temin ederim sevgili söz, cesur oğlunuzu sadece kibarlık olsun diye görmezden geliyorum.”

“Ve ben de sizi temin ederim, oğlum onu kibarlık olarak almıyor.”

“Doğal olarak. Görüyorsunuz, bu kibarlığı ülkedeki diğer sayısız münasip leydi için yapıyorum. Şöhreti denizdeki balıklardan çok daha fazla güzel hanımın kafasını kendine çevirecek bir adamın tüm vaktini tekeline almayı hayal dahi edemem.”

İskoçyalı başını geriye atıp gür bir kahkaha attı. “Tanrı şahidim, o sende dengini buldu,” dedi Abrielle’a, durumun

bu olmasından fazlasıyla memnun görünüyordu. “Epey bir başı kendine çevirdiğine karşı çıkamam, şimdi de önemli olan tek bir tanesini çevirmek için çabalıyor. Endişelenmeyin leydim, oğlum hızlı öğrenir ve sonunda her şey doğru şekilde sonuçlanır.”

“Sizin ‘doğru’ derken neyi kastettiğinizden emin değilim,” diye karşılık verdi Abrielle. “Korkarım sonuçtan hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz. Halklarımız arasında aşılmaz çok şey var Lord Cedric.”

“Ve derlemekte olduğunuz özel liste artık her neyse, Raven’ı oraya dâhil etmemenizin tek nedeni bu, öyle mi?” Bi-yığın altında ağzı kıvrıldı. “Bu ve elbette geri kalan tüm kadınlara karşı cömert tavrınız yani?”

Abrielle kararlı bir şekilde başını iki yana salladı, bu adamı vazgeçirmek de en az oğlu kadar zordu. “Hayır, başka nedenler var. Tek söyleyebileceğim, birbirimize uygun olduğumuz ve eğer bu sizi gücendiriyorsa, affınıza sığınıyorum.”

“Hiç de değil. Ne istediğini biliyor olmalısın.”

Ama sanki Abrielle’in düşüncelerini biliyormuş gibi gür bi-yığının üzerinden ona göz kırptı. Ne istediğini biliyor olmalısın, demişti. Raven da ona evleneceği adamı seçerken başkasının değil kendi kararı olmasında ısrar etmişti. Gerçi herkes Abrielle’a ne düşünmesi gerektiğini söyleyip durmasa, ne düşündüğüne karar vermek daha kolay olabilirdi. Hayatında Raven’ın yerini uzun uzadıya düşünerek daha fazla zaman harcamaya gerek yoktu, çünkü öyle bir yer yoktu. Aşkına inanabileceği bir adam, rol yapma konusunda kralın elçisi yeteneğine sahip olmayan birini bulmalıydı. Kaderinin erkeklerin elinde olacağı kesindi ama en azından o adamı seçebilirdi. Onu bulmak için bu zamanı değerlendirecekti; o adam bu gece burada olmalıydı, sadece Abrielle’ın onu fark etmesini bekliyordu.

Gülerek ve başıyla selamlayarak tekrar misafirlerinin arasında ilerlerken, cesaret kırıcı bir görüntüyle karşılaştı: Sör Colbert, Thurstan'la beraber gelmişti ve hatta şu an onun yanında duruyordu. Colbert, Abrielle'in dikkatini çektiğini fark ettiğinde, ona sırtarak abartılı bir baş selamı verdi. Thurstan'a bir şey söyledi ve ikisi çirkin bir tavırla gülmeye başladılar. Abrielle başını çevirdi, turnuva sırasında kaçınacağı erkekler listesine biri daha eklenmişti. Kalede asla yalnız yürümediğinden emin olması gerekecekti.

Thurstan'dan uzak durmak için acele ederken neredeyse Raven'a çarpacaktı. Bu yer onun kaçınmayı tercih ettiği erkeklerle dolup taşıyordu, genç adam onu dirseklerinden tutarken Abrielle bunu düşünüyordu. Raven boy avantajını kullanarak Abrielle'in omzunun üzerinden bakarken, onu kaçırıp tecavüz etmeye çalışan bir adamın turnuvaya katılma cüretini gösterdiğini fark ettiğinde genç kadının sıkıntısını anladı. Abrielle onu şaşırtmayarak her zamanki tavırla cesur bir ifade takınıp Raven'ın yüzünden kollarını tutan ellerine, sonra yeniden yüzüne baktı. Genç adam onu bıraktı, hayranlığı derinleşirken hiç de pişman görünmeyen bir şekilde sırtıttı.

“Leydim, siz buradaki her adamın dikkatinin odağındasınız, istesenez de istemesenez de.”

Abrielle gözlerini devirdi. “Şu an, siz beni dikkatinizin odağına koymasaydınız memnun olurdum. Şüphesiz burada inceleyebileceğiniz güzel kızlar vardır.”

“Ama hiçbirisi sizin kadar parlak ışıldamıyorlar,” diye mırıldandı Raven, gözleri alaycı keyfinden hiçbir şey kaybetmeden bakışları yumuşadı. Genç kadının kızarmasını izledi, onun açık renk pürüzsüz tenine minnettardı. Yanaklarındaki renk ya da o rengin aniden çekilişi, gözlerinde parlayan ya da titreyen şeylerle beraber genç kadının gerçek duygularına dair ipucu veriyor, ona karşı hiç de kayıtsız olmadığını görmesine imkân sağlıyordu.

“Beni affedin,” diye mırıldandı Abrielle. “Diğer misafirlerimi görmeliyim,” dedi onun yanından geçerek.

“Anlıyorum,” dedi Raven hafif bir baş selamıyla. “Sizin ilginiz için bekleyen pek çok kişiden biri olduğumu biliyorum.”

Sesi niyetlendiğinden daha yüksek çıkmıştı ve Abrielle’in yakınında duranların dikkatini çektiğini fark etti. Raven daha önce bu kadar çok insanın düşmanlığını hiç hissetmemişti, tümü de sırf doğduğu topraklar yüzünden ona yöneltilmişti. Kral Henry’nin Norman sarayında ona daha çok güveniliyordu, üstelik orada krala serbest erişim izni vardı. Sağlam durarak kara kaşını kaldırdı ve kendisine meydan okumaları için onlara kafa tuttu.

Ama Vachel şöminenin önünde durduğu yerden dikkatleri çekmek için seslendi ve Raven başını ona çevirse de böyle onursuz düşmanlara sırtını dönmenin akıllıca olmadığını biliyordu.

“Saygıdeğer misafirler, cesur şövalyeler, yarınki turnuva için takımları seçme zamanı geldi. Elimde kırmızı veya yeşile boyanmış taşlarla dolu bu deri çanta var, onlara uyumlu kol bantları ve bayraklar da bulunuyor, kalenin leydilerinin emeğidir.”

İnsanlar hurra diye tezahürat yaparak bira kadehlerini ana masaya doğru kaldırdılar ve Raven, Abrielle ile annesinin birbirine gülümsediğini gördü.

Vachel deri çuvalı kaldırdı. “Lütfen öne çıkın ve taşınızı çekin.”

Şövalyeler teker teker bir taş seçerken, neşeli tezahüratlar ve yuhalamalar yapılıyor, sırta şaplaklar atılıyordu. Raven’in seçme sırası geldiğinde salona sessizlik çöktü, sadece leydilerin fısıltıları duyuluyordu. Raven, Abrielle’in sakın bakışlarıyla karşılaştı ve genç kadın sadece çenesini kaldırdı. Raven kırmızı bir taş seçti, ardından gelen tezahüratların karşı takımındaki adamlardan geldiğini fark etti. Kendi takımı ise bir-

birlerine mırıldanıyordu. Ah peki, bu gerçekten de bireysel bir oyundu sonuçta ve nihayetinde kendi takımının kazanmasına yardımcı olmayı başaracağından emindi.

“Ele geçirdiğiniz atlar ve silahların yanında,” diye devam etti Vachel ve bir yaygara koptu, “en iyi performansı sergileyen şövalyeye büyük bir para ödülü var. Bu kararı biz kıdemli şövalyeler vereceğiz.” Saçı beyazlamış ve kelleşmiş birkaç adama baktı, hepsi anlayışla başını salladı. “Ve son olarak, bu şampiyon şövalye daha büyük bir armağanla ödüllendirilecek, ev sahibeniz Leydi Abrielle’den bir öpücükle.”

Tezahüratlar ve alkışlar sağır ediciydi, Raven salondaki diğer her adam gibi kadehini genç kadına doğru kaldırdı. Doğrusu, Abrielle’den bir öpücük onun istediği tek ödüldü. Bu salondaki adamların içinde sadece o, genç kadının dudaklarının hassas yumuşaklığını ve teninde hissettiği sıcak nefesinin dokunuşunu biliyordu. Evet, bu onu daha çok istemesine sebep oluyordu, onu çılgınca istemesine ve için için yanmasına. Ve bunun hiçbir adamla paylaşmayacağı bir ödül olduğu konusunda daha da kararlı olmasına.

Tezahüratlar karşısında Abrielle gülümsedi, yanakları kızardı. Oradaki açık ara en güzel kadındı. Yeni dul kalmış ve hâlâ siyahlar giyiyor olsa da bu ağırbaşlı renk bakır rengi buklelerinin muhteşem güzelliğini ve mavi-yeşil gözlerindeki parlak ışığı arttırmaya yarıyordu. Raven o an, salondaki tüm uygun bekârların Abrielle’in öpücüğünü kazanmaya kararlı olduğunu biliyordu. Hepsi hayal kırıklığına uğrayacaktı, çünkü bu onur için onu yenmeleri gerekiyordu ve hiçbir etkinliğe kazanmayı şimdikinden daha fazla isteyerek katılmamıştı. Yine de Abrielle’i etkilemek zorundaydı, belki kahramanca bir başarı nihayet onun dikkatini çekerti.

Abrielle kendisine tezahürat eden adamlar denizine bakarken utanç ve keyifle ısındığını hissetti. Bu adamların arzuladığı şey parası değil de sadece kendisiymiş gibi davranmaya

çalıştı ve genel olarak başardı da. Turnuvanın keyfini çıkarmaya kararlıydı.

Ozanlar tekrar çalmaya başladığında Vachel gelip onunla Elspeth'in yanında durdu.

"Bence turnuva harika bir fikirdi canım," dedi Elspeth kocasına.

"Sadece Abrielle'a yardımı olursa," diye hatırlattı Vachel.

Abrielle onun koluna girip nazıkçe sıktı. "Tek isteyebileceğim şey senin yardımın."

"Raven Seabern'e hiç yardım edilmeyecek olması çok yazık."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu genç kadın, bakışları kalabalığın arasında Raven'ın babasıyla durduğu noktaya odaklandı.

"Konumu belirsiz. Takımındakilerin onun varlığına nasıl tepki verdiğini gördün. Onu gönüllü olarak desteklemeyecekler. Tek başına yarışacak gibi görünüyor, tek kişilik takım gibi."

"O zaman belki de turnuvaya girmemeliydi," diye mırıldandı genç kadın.

Vachel ona alaycı bir bakış attı. "Ve senin için olan mücadelesinden öylece vazgeçeceğini mi sandın? O gururlu ve kararlı bir adam."

"Sanki onu onaylıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Onu muhakkak senin kocan olacak diye onaylamıyorum. Buradaki çoğu adamı da öyle. Thurstan'ın pek çok kişiye fısıldadığını duydum, İskoçlara olan nefreti körüklüyor. Eğer savaş çıkarsa ve sen Raven'la evli olursan, sadakatin yüzünden arada kalacağını biliyorum."

"Ama sadakatin öncelikli olarak kocanadır," diye ekledi Elspeth.

Abrielle bir şey söylemedi, çünkü böyle bir ikilemde kalmak gibi bir planı yoktu. Yine de konsantre olmadığına bakışları sürekli Raven'ı arıyordu. Yarın onun için endişelenmek istemiyordu. Onun aynı takımda dövüşeceği adam-

lar tarafından saldırıya uğrayabileceğini düşünmemiştir. Ama durduğu yerde gülümseyerek babasıyla konuşurken çok sakin ve kendinden emin görünüyordu. Para ödülünü muhtemelen her şeyden daha çok istiyordu çünkü zenginlik onu etkiliyordu. Endişelenmeyeceğim, dedi Abrielle kendi kendine, çünkü aptallık ederek turnuvaya katılma kararıyla ilgisi yoktu.

Abrielle'a başka bir dans için eşlik edilirken, Vachel karısına baktı ve kaşlarını çatı. "Raven'ın bahsi geçtiğinde gereğinden çok itiraz ediyor."

"Biliyorum," diye mırıldandı Elspeth, elini onun eline kaydırarak. "Sanırım kalbini bir adama vermekten korkuyor."

"Suçlusu benim," dedi Vachel sıkıntıyla. "Eğer benim için olmasaydı, asla Desmond de Marlé'yle evlenmek zorunda hissetmezdi. Sanırım nişan onda iz bıraktı."

"Ve yaşayacağı şeyin korkusu da. Tanrı onu böyle bir kâbustan esirgedi ama asla huzur bulamayacağından endişeleniyorum."

Vachel onun elini sıktı. "Tanrı, Abrielle'imizi hep korudu. Ona güven."

Kuşluk vaktinde güneş bulutlu gökyüzünden yüzünü gösterirken, Abrielle elini gözlerine siper edip bir kez daha Raven'i ararken buldu kendini. Etkinlik için inşa edilmiş, mücadelenin gerçekleşeceği ana kısım boyunca uzanan tribünlerde oturuyordu. Ama bir sınır bulunmadığından sadece bazı karşılaşmalar onun önünde gerçekleşirken, diğerleri kırsal alanda ormanın içine doğru gözden kayboldu.

Açılış borazanıyla iki rakip takım birbirine sertçe hücum ederken boğuk savaş çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu. Silahlarının birbirine çarpma sesi şiddetliydi ve birkaç şövalye neredeyse anında atlarından düşüp esir alındılar. Sabah boyunca

birçok adam şifacı çadırına taşındı ama Abrielle'a hiç ölüm haberi ulaşmadı, Tanrı'ya şükür.

Raven'ı ise çok az gördü. Onun miğferinin şeklini aklına kazımış olduğunu kendine itiraf etmekten neredeyse utanıyordu. Üzerinde saldıran bir kuzgun süslemesi olan kalkanı da aynı şekilde aklındaydı, dolayısıyla onu yeniden gördüğünde anlardı. Açılış borazanında bir rakibini atından düşürmüş ama diğer adamın atının dizginlerini aldıktan sonra ganimetini dört nala ormana koşturmuştu, muhtemelen takımının kulübesini arıyordu. O bunları yaparken Elspeth kızının yanına oturdu.

“Nasıl hissediyorsun anne?” diye sordu Abrielle.

Elspeth solgundu ama başını salladı. “İyiyim canım. Biraz eklemek yiyebildim, yani gelişme var. Sen onu gördün mü–”

O susunca Abrielle tek kaşını kaldırdı. “Raven'ı mı? Bu pek üstü kapalı olmadı anne.”

“Üvey baban onun savunmasız bir hedef olabileceğinden endişelendiği için sordum sadece.”

“Hiç de o kadar savunmasız değil,” dedi Vachel, gelip onların yanına otururken. “Onun beş adamı atından ettiğini ve takımının kulübesinin onun ganimetleriyle dolup taşıtığını duydum az önce. Aslında, şuradaki o değil mi şimdi?”

Abrielle ilgilenmiyormuş gibi yapmaya çalıştı ama birkaç atlı adamın ağaçların arasından hızla gelişini coşkuyla izledi. Raven öndeydi ama sonra genç kadın onun dört şövalye tarafından kovalandığını fark etti. Diğerleri yolunu kesti ve Raven atını döndürürken bir şövalyenin mızrağı ona çarptı ve eyerinden düşürdü. Kalabalık aynı anda nefesini tutarak ayağa kalktı, Abrielle pek çok kişinin Raven'ın yakalanıp turnuvadan çıkmasını istediğini biliyordu. Ama genç adam yuvarlanarak ayağa kalktı ve tek hareketle kılıcını çıkardı. Atlı şövalyeler onun etrafında dönerken o vahşice savaştı, onların kılıç darbelerini savuşturdu ve atlarına doğru kesikler

attı, ta ki onlar teker teker geri çekilmek zorunda kalana dek. Ya atlarını ya da kendi bacaklarını kaybedeceklerdi. Sonunda kılıç darbelerinden kurtulmaya çalışan bir şövalye düştü ve Raven adamın dizginlerini kapıp eyere atladı. Abrielle'ı şaşırtan bir şekilde, tribünlerde onun zaferine ve cesaret gösterisine tezahürat eden insanlar vardı.

Düşünmeden ayağa kalktı Abrielle, o insanlarla beraber gülüyor ve alkışlıyordu. Kendi kendine bunun sadece iyi terbiye gereği olduğunu söyledi; eğer kendi turnuvasına canı gönülden katılmazsa, diğerlerinin desteklemesini nasıl bekleyebilirdi? Aptal kalbinin hızlı ve çılgınca çarpışı ne derse desin. Raven'ın savaş meydanındaki yeteneklerini takdir etmek onu onaylamakla aynı şey değildi ki.

“Thurstan'ı gördün mü?” diye sordu üvey babasına, savaşçılar tekrar ağaçların arasında kaybolurken.

Vachel görmemişti ama o gün daha sonra, güneş batarken ve şövalyeler bitkin düşmeye epey yaklaşmışken Thurstan ile birkaç adamı savaş meydanına at sürerek girdiler. Miğferlerinde tek bir çizik ve zincir zırhlarının altından akan tek damla kan yoktu.

“Vachel,” dedi Abrielle, “sana da çok dinç görünmediler mi? Sanki bir barınakta dinlenmenin avantajını kullanmış gibiler.”

Vachel başını iki yana salladı. “Bu, bazılarının turnuvalarda kullandığı bir taktiktir. Meydanın çoğu boşalana kadar bekler, sonra rakiplerinin üzerine dört nala sürer ve onları yenersin. Kurallara uygun bir manevradır, ancak pek onurlu değildir.”

“Thurstan ve adamları Raven'ı hedef alıyorlar,” dedi Elspeth, Abrielle'ın elbisesinin koluna yapışarak.

Thurstan ve adamları etrafını çevirdiğinde, Raven esir düşmüş bir şövalyeye önderlik ederek ileri doğru at sürüyordu. Raven, esirinin alınmasına engel olmak için onu da savunur-

ken bu süre boyunca Thurstan'ın birçok adamını atından düşürdü. Thurstan, Raven'in miğferine ve kalkanına doğru bizzat pek çok darbe savurmasına rağmen, Raven'a tek başına meydan okuma girişiminde bulunmadı. Bir şövalye Raven'a hızla arkadan yaklaştı ve kılıcı yükselince kalabalık nefesini tutup ayağa kalktı. Son anda Raven saldırıyı hissetti ve kalkanıyla karşıladı. Şövalye atından düştü ve hareketsiz kaldı. Ezilmiş toprağın üzerinde bir yığın olarak kaldı.

O an turnuvarın sonunu haber eden borazan çaldı. Tribünlerde durduğu yerde Abrielle, Raven'a bir şey olacağı için ne kadar endişelendiğini o ana kadar fark etmemişti. Tuttuğu nefesini verdi ve sıkıdığı parmaklarındaki tırnaklarının avuçlarında oluşturduğu hilal şeklindeki çukurların yandığını hissetti.

Birisi meydana bir şifacı getirdi ve şövalyeler kazandıklarını saymak üzere geri çekildi. Sadece Raven kaldı; omuzları dik, uzun saçları omuzlarında zafer bayrağı gibi dalgalanırken durup rakibinin durumunu görmek için bekledi. Sonunda düşmüş olan şövalyeyi savaş meydanından taşıdılar ve miğferini çıkardılar. Abrielle onun Sör Colbert olduğunu fark etti. Önünden geçerlerken genç kadın onun kıpırdadığını görüp rahatladı. Raven'a arkadan saldırdıktan sonra düşmüş olmasına rağmen, ölseydi turnuvarın gerçek bir savaşa dönüşeceğini biliyordu.

Tribünlerde Vachel ve yaşlı adamlar turnuvarın galibine karar vermek üzere toplanıp sessizce konuştular. Çok geçmeden Vachel başını salladı, kalabalığa dönüp seyircilerin dikkatini çekmek için ellerini kaldırdı. Şövalyeler Vachel'i duymak için yürüyerek, topallayarak ya da birbirlerine yardım ederek yaklaştılar. "İyi insanlar, bugün kimse ölmediği veya kırık kemiklerden daha ciddi bir yaralanma olmadığı için şükranlarımızı sunuyoruz. Jürideki arkadaşlarla turnuvarın en iyi şövalyesi konusundaki seçimimizi iyice düşündük

ama nihayetinde kararımız neredeyse oybirliğiyle alındı. On iki adamı rehin aldığı, onları diğerlerine karşı savunduğu ve ganimetlerini takım arkadaşlarıyla cömertçe paylaştığı için en büyük ödülü Raven Seabern'e verdik."

Abrielle, Raven'ın galibiyeti aldığını duyduğuna hiç şaşırmadı veya üzülmeydi. Bu onuru hak etmişti. Ama yine de birkaç düzine insan ona tezahürat ettiğinde biraz olsun şaşırır ve bunu genç adamın beklenmedik cömertliğine bağlar. İyi niyetlerini kazanmak için mi yoksa sert duygularını yatıştırmak için mi, fark etmezdi. Kalabalığı taradı ve Raven'ı babasıyla gördü. Lord onun zincir zırhlı yeleğini çıkarmasına yardım ederken, alttan giymiş olduğu dolgulu cekette kan lekeleri görünce Abrielle sessizce yüzünü buruşturdu. Ve genç adam başını kaldırdığında, Abrielle yanağındaki bir kesikten kan aktığını gördü, siperliği onu kesmiş olmalıydı. Ağır zırhtan kurtulunca genç adam kalktı ve yavaş hareketlerindeki bitkinlik belirtilerine bakınca Abrielle onun sadece gururu yüzünden ayakta olduğunu fark etti. Para ödülü için geldiğinde, topallamadı veya sendelemedi.

Vachel sırtarak dolu keseyi ona verdi. Bildik öfkeli mırıltıların yanı sıra, biraz alkış da vardı. Sonra teker teker insanlar Abrielle'a beklentiyle bakmaya başladılar ve o zaman genç kadın bir ödül olduğunu daha hatırladı.

Öpücüğü nasıl olmuş da unutabilmişti ve nasıl olmuş da daha en baştan bunu kabul edebilmişti? Raven'ın galip olacağını ve işlerin buraya varacağını bilmesi gerektiğini çok geç fark etti. Düşünmesi ve aklını başına toplamak için çabalaması gerekiyordu; nabzını düzenlemeye ve kalp atışlarını yavaşlatmaya ihtiyacı vardı. Zamana ihtiyacı vardı ve hiç yoktu. Raven onun önünde durunca bu tehlikeli biçimde belli oldu ve genç adam bir şekilde aynı anda hem kibar hem de alaycı görünen bir baş selamı vermeyi başardı.

"Leydim," dedi.

Abrielle başını eğdi. Eğer o zarafetle oynamak istiyorsa, genç kadın da ona uyacaktı. “Sör. Bugünkü performansınız muhteşemdi, kılıçla ve at üstündeki yeteneğiniz kesinlikle baş döndürücü. Keşke hareketlerinize daha yaraşır bir ödül teklif edebilseydim.”

“Keşke güzelliğinizle rekabet etmesi için gökyüzünden yıldızları indirebilseydim.”

Abrielle hiç beklemediği biçimde kendini konuşamaz, nefes alamaz ya da bakışlarını kaçırılmaz halde buldu. Soğukkanlılığını bu kadar kolayca def ettiği için adama lanet okudu. Bir sürü kıkırdayan seyirci tarafından izlenmiyorken bile bu yeterince huzursuz ediciydi zaten ve şimdi imkânsızdı.

Ve sonra Raven onu hızla kurtardı. Bu da adamın ne kadar çok ve sinir bozucu derecede usta olduğunu ortaya koyan başka bir şeydi.

“Doğrusu, beni bu uzun saatler boyunca ayakta tutan şey bu ödüldü. Bunu almayı aceleye getirmeyeceğim veya meydana taşıdığım kir ve pis kokuya sizi maruz bırakmayacağım. Hoşgörünüze sığınıyorum; yıkanıp üzerimi değiştirmeme izin verin çünkü sizinle bu koşullar altında sohbet etmek istemem.”

“Sohbet etmek mi?” diye bağırdı biri ve diğerleri güldü.

Abrielle başıyla onayladı, her tür erteleme kabulüydü. Ama daha rahatlamaya yeni başlamışken bile, yanağındaki derin ve çirkin kesiğe bakmadan edemedi. Hâlâ kanıyordu ve düşünmeden konuştu. “Sör Raven, izin verin yanağınızdaki yarayı tedavi edeyim. Leydi oturma odasında bana eşlik edebilirsiniz.”

“Yıkanmalıyım—”

“Gün boyunca işleriyle uğraşmış bir adamın kokusunu hiç almadım mı sanıyorsunuz?”

Etraflarındaki insanlar güldü.

“Yaraların temizlenmesi gerek,” diye bitirdi genç kadın.

Raven onu şaşırtarak, “Şifacı çadırına gidebilirim,” diye öneride bulundu.

Vachel gülümsedi ve kolunu genç adamın omzuna attı. “Ve ilgilenilmeyi mi bekleyeceksin, hem de şampiyonumuzken? Saçmalık. Abrielle bizzat yetenekli bir şifacıdır.”

Böylece Abrielle kendini Raven’ın yanında kaleye yürürken buldu. Genç adamın vücudunda etkileri devam eden gayretin sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın yüzünden ter akıyordu ve siyah saçları terden sıırıslılamdı. Abrielle onun sağ bacağına sakındığını fark etti ama bir şey söylemedi, kadını içgüdüleri genç adamın bunu itiraf etmeyecek kadar gururlu olduğunu söylüyordu, özellikle de ona. Raven’ın büyük gururunu ve gücünü bilmek Abrielle’in içini derin ve alışılmadık şekilde ısıttı.

Büyük salonda sadece akşam için ziyafet hazırlayan hizmetkârlar vardı ama onların gözü de aralarından sessizce yürüyen çiftin üzerindeydi. Abrielle en azından karanlıkta, kalenin meşalelerle aydınlatılmış koridorlarında olduğuna minnettardı. Onu odaya götürdüğünde, özel hizmetçilerinin hiçbirinin görünürde olmamasına şaşırdı, sonra onların da hâlâ dışardaki kalabalığın arasında olduğunu fark etti. Bu da yaralarıyla ilgilenirken, aniden ufacık gelen bir odada Raven’la yalnız kalması demekti.

Bir köşeden başıboş bir hizmetkârın aniden çıkagelmesini boşu boşuna umarak endişeyle etrafına bakındı. Kimse gelmeyince gerçeği kabullenmeye mecbur kaldı, onunla tek başına ilgilenenecekti. Bu amaçla omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve bir şifacı olduğunu kendi kendine hatırlattı. Burada bulunmasının yegâne nedeni eğitimini almış olduğu şeyi yapmak için yeteneklerini kullanmaktı ve yardımına ihtiyacı olan herhangi bir adam, kadın veya çocuk için de aynı şeyi yapardı. Gerçek şuydu ki, Raven Seabern’in onun

yardıma ihtiyacı olmasının ve baş başa kalmalarının hiç önemi yoktu.

O sırada genç adam kapıyı kapatıp sırtını oraya yasladı, yüzü kanarken kara, savaşçı bakışları ıssız odada Abrielle'in gözlerini aradı ve birden karşısındakinin Raven Seabern olması ve odada baş başa olmaları gerçekten önemli tek şey haline geldi.

ON DÖRT

“Nereye oturmamı istersin?” diye sordu Raven.

Abrielle hemen cevap vermedi. Onunla yalnız kalmanın akılsızlıktan daha kötü ve tehlikeli olduğunu bilmek için geniş göğsündeki her girinti çıkıntıya yapışmış terden sıırıslık-lam haldeki kumaşa bakmasına gerek yoktu. Yine de akılsız bakışı başka yöne dönmeyi inatla reddediyordu. Tam o an ne kadar üzgün hissettiğini açıklamazsa ömür boyu bunun pişmanlığıyla yaşayacağından daha fazla emin olduğu çok az şey vardı. Ama fikrini değıştirdiğinden genç adamın orada oturmasına gerek yoktu ve yaralarını göstermek için başka yere gitmek zorunda kalacaktı. Ama yüzünden akan kan şimdi dikkat dağıtıcı göğsüne damlıyordu, daha fazla kurumuş kan pek çok yırtık ve sökükten görünüyordu. İçinde bulunduğu tehlike ne olursa olsun, Abrielle’ın vicdanı yaralarının iltihaplanmasına izin vermezdi.

“Ateşin yanındaki banka oturabilirsin,” dedi Abrielle nihayet, en mesafeli sesini kullanarak. “Ve eğer canını çok yakmayacaksa kazanı da alevlerin üzerine asabilirsin. İçinde su var zaten.”

Genç adam onun dediğini yaptıktan sonra dolgulu ceketini çözmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Abrielle.

Genç adam omzunun üzerinden ona baktı, kara kaşlarını kaldırmıştı. “Yaralarım ile ilgileneneğini söylemedin mi?” Abrielle başıyla onayladı, sorusu kafasını karıştırmıştı.

“Kıyafetlerimin üzerinden ilgilenmeyi mi tercih edersin?” diye sordu Raven, sanki bu kabul edilebilir bir seçenekmiş gibi ciddiyetle onu süzerek.

“Hayır, ben sadece... düşündüm ki... Üzgünüm, tabii ki kıyafetlerini çıkarmalısın.”

Genç adam soyunmaya başladı ve birden yüzünü buruşturdu.

“Yardıma ihtiyacın var,” dedi Abrielle ve duraksamadan ona doğru ilerlemeye başladı.

“Muhtemelen,” diyerek kabul etti Raven. “Yardımcımı çağırabilirim. Bağcıklarımı çözebilir ama bu şey yer yer kandan katılaşıp ve başımın üzerinden çıkarmak da zor.”

Abrielle dudağını ısırarak, onu soymanın tuhaflığı ile yardımcısına haber yollayıp gelmesini beklerken terli ve yarı çıplak haldeki bir erkekle yalnız başına daha fazla zaman geçirme riskini karşılaştırdı.

“Gerek yok,” dedi meseleyi hızla çözmenin daha iyi olduğuna karar vererek. “Zaten ben buradayım, yardımcının işini yapabilirim.” Sesinin, hissettiği korku, endişe ve kendine itiraf etmesi gerekirse heyecan yerine sıradan ve pratik çıkmasına gayret ediyordu. Onunla bu şekilde yalnız kalmak, soyunmasına yardım etmek ve içten içe bu kadar ürkek ve tuhaf hissetmek istemiyordu.

Kollarını uzatıp ona dokunabileceği bir mesafeye kadar yaklaştı ama genç adam aniden döndü ve tedbirli mesafeyi yarıya indirerek kollarını başının üzerine kaldırdı. Gevşeyen dolgulu ceketin ucunu tutan Abrielle da yukarı çekti.

“Ah!” Sızlanmadan çok haykırış gibiydi ama Abrielle’in bunu duyar duymaz durmasına yetti.

“Bence,” dedi Raven, daha da yaklaşırken. O kadar yakındaydı ki Abrielle kendisine bakan adamın nefesini boynunda hissedebiliyordu. “En iyisi bunu çok yavaş yapalım.”

Ne kadar masum olsa da Abrielle onun nefesinin aniden hızlanma sebebinin yalnızca hissettiği acı olmadığını bilecek kadar kadındı. Yakınlıklarından rahatsız olmuştu, Abrielle onun pürüzlü bir sesle hırladığını duydu ve gözlerindeki ateşi gördü.

“Bu da bir yaklaşım,” diye kabul etti Abrielle, sadece kıyafeti iyice kavradığından emin olmak için ona doğru eğildi. “Ama ben en iyisinin tek harekette yırtmak olduğu kanısındayım. Tıpkı böyle,” diye ekledi, dediğini yaparken.

“Tanrı aşkına, kadın,” diye mırıldandı Raven.

“Canını yaktığım için üzgünüm ama gerçekten en iyisi bir an önce halletmek.” Abrielle endişeyle onu süzdü. “Canını çok mu yaktım?”

Genç adam zayıf gülüşünü öksürükle gizledi. “Sadece birazcık. Ve bedeli ne olursa olsun beni bu kadar önemsemene minnettarım. Sen meleklerin bir lütfusun.”

Raven sadece keten bir iç gömlek ve zincirli zırhın altına giymiş olduğu tozluklarla kalmıştı. İç gömleğinde, kaburgalarının üstünde koyu bir kan lekesi vardı ve hareket ettiğinde kumaşın tenine yapıştığını fark etti. Genç adam bağcıkları çözdü ve iç gömleğini çıkarmak üzereydi ki Abrielle onu durdurdu. Sıcak suya bir bez daldırdıktan sonra yaralı bölgeye bastırarak gömleği ıslattı ve genç adamın üstünden kolayca çıkarabileceğinden emin oldu.

“Ayağa kalk,” dedi Abrielle. Genç adam itaat etti ve Abrielle gömleğin açık önünü tuttu. “Söz bu defa canını yakmayacağım.”

Yavaşça, bir fısıltı gibi dokunarak iç gömleğini onun vücudundan çıkardı ve belden yukarısını çıplak bıraktı. Tekrar

nefes almayı hatırlayana dek Abrielle'in gözlerini kapatması gerekti. Kaburgalarının üstünde şimdi bile kanamaya devam eden geniş bir sıyrık olmasına rağmen, Abrielle'in tek görebildiği göğsünün genişliği ve kaslarının düzgün, kıvrımlı eğimleriydi. Raven'in kendisine baktığını biliyordu ama başını kaldırıp bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemedi.

Adamın yüzünden göğsüne damlayan kan onu kendine getirdi. "Artık oturabilirsin," dedi Abrielle ona ama dizleri titriyordu ve kendisi de oturduğunda temiz bir bezi ısıtılmış suya daldırdı, nazıkçe yüzüne bastırdı.

"Ben göğsünle ilgilenirken bunu burada tut. Yaranın çok derin olduğunu sanmıyorum."

"Evet, miğferime darbe aldım. Sadece bir sıyrık. Yara hoş duracak."

"Şimdiden öyle," dedi Abrielle mesafeli bir sesle. O sadece herhangi bir adammış gibi davranmaya karar vermişti, geçmişte tedavi ettiği pek çok erkekten biri. Ama bu numara işe yaramadı. Ona dokunmak, bir kızın hissetmesinin pek de uygun olmadığını düşündüğü şeyler hissetmesine neden oluyordu. Adamın nefes alıp verişini kendininki gibi duyuyor, pürüzsüz teninin keskin kokusunu alıyor ve boynunun çekici çukurundaki nabzın atışını görebiliyordu.

Hızla geriye çekilip bitki kesesini açtı. Birkaç parça otu bir arada ezip bir macun yaptı, yaraya sürdükten sonra o bölgeyi temiz tutmak için bedenine temiz keten şeritler sardı.

"İç gömleğini bastırabilirsin," dedi Abrielle, işini bitirince büyük bir rahatlama hissederek.

"Yüzüme mi?" diye sordu Raven, kanlı bezi hâlâ yanağına bastırıyordu.

Abrielle kendini aptal gibi hissetti, yüzünün alev aldığını biliyordu. "Özür dilerim, giyebilirsin demek istedim. O kadar yorgunum ki aklımı yaptığım işe veremiyorum."

“Ah. Peki senin yanında yorgunluk dışında her şeyi hissetmem, tüm bu düşünceler ve ilginin bir önemi var mı?” diye sordu Raven yumuşak bir sesle.

“Senin ne hissettiğini ben nereden bileyim?” diye terslendi Abrielle, kaşlarını çatmaya çalışarak onun elindeki bezi almak için uzandı, dokunuşu nazikti. Bezi dikkatle genç adamın yüzünden kaldırdı ve yarayı temizledi, hâlâ kanadığını görünce rahatsız oldu.

“Korkarım bunu kapatmak için dikiş atmam gerekecek.”

“Ya da yakman,” diye önerdi Raven gerçekçi bir ses tonuyla, genç kadın ona şaşkınlıkla bakakalınca omuz silkti. “Daha önce de başıma geldi.”

“Ama ben yapmadım.”

“Yani yakışıklı görüntümü mahvetmek istemiyor musun?”

“Kendini övüyorsun,” diye cevabı yapıştırdı Abrielle. “Senin hayvanlara ve küçük çocuklara daha ürkütücü gelme sebebin olmak istemediğim hiç aklına gelmiyor mu?”

“İğne ve iplik, o zaman,” diye kabul etti Raven.

Abrielle bu gamsız âna minnettardı, onun kendisi üzerindeki gerçek etkisini saklayabildiğini umuyordu. Aralarındaki bir şey değişmişti ya da belki kendi içindeki bir şey değişmişti. Daha az evvel hünerlerini izlemiş olduğu güçlü vücudu ve karanlık bir şekilde yakışıklı yüzündeki yapmacıksız ilgi ifadesinin yarattığı çifte dikkat dağıtıcılık karşısında, genç kadının umduğundan daha fazla düşüncelyi çözümlemek gerekecekti. Raven’ın doğal cazibesi ona karşı bu kadar samimi olmaya pek yanaşmadığı zamanları hatırlatmasa, böyle anlara kendini bırakabilmek daha kolay olurdu. Mesela, ilk karşılaşmalarında genç adamın davranış şekline ya da sarayda fırsatı varken ona kur yapmayı reddetmesine nasıl bir açıklama getirebilirdi ki? Onun konumundaki bir kadının bir erkekten emin olması gerekirdi ve Raven hakkında hiçbir

zaman emin olamıyordu. Daha evvel ona layık bulmadığı cazibesini şimdi üzerinde kullanmayı seçtiğini unutamazdı.

“Bu acıyacak,” dedi Abrielle, iplik geçirdiği bir iğneyle onun yanında bir yere yerleşirken.

“Dayanırım,” diye karşılık verdi Raven, sesi sıcak bir güvence taşıyordu.

Onun yüzünde rahat bir şekilde çalışabilmesinin tek yolu, tepesinde dikilmektir. Ama adam çok iriydi, bankta oturuyordu ve Abrielle’in üzerinde çalışmak için eğilmesine gerek kalmamıştı. İğneyi onun etine ilk kez batırırken tereddütlüydü ama genç adam irkilmeyince hızla devam etti.

Ona bakarken adamın gözleri o kadar mavi, kirpikleri öyle koyu ve uzundu ki Abrielle’in başka bir şey düşünmek için kendini zorlaması gerekti. Turnuva üzerine yorum yapmaya karar vererek, “Üvey babam, Thurstan’ın sana saldırmasının yasal bir manevra olduğunu söyledi,” dedi.

Raven onun yanığında ipliği hareket ettirmesini beledikten sonra, “Öyleydi,” dedi. “Bu yüzden hazırlıklı olmam gerektiğini biliyordum, özellikle de turnuvada onun gibi biri varken.”

“Ama meydandakilerin kalanı bütün gün rekabet halindeydi. Bu şekilde son ânı beklemek...”

“Ve kazanamadı, çünkü yeterince ganimet toplayamadı.”

“Kazanmayı sana saldırmak kadar umursadığını sanmıyorum.”

“Benim için endişeleniyor musun kadın?” Alçak sesi genç adamın tüm vücudunu titreterek yüzünde duran Abrielle’in ellerine ulaştı.

“Ben adalet konusunda endişeliyim,” diye yanıtladı Abrielle, resmi bir şekilde.

“Ah, savaşta adalet olmaz.”

“Ama bu savaş değildi!” diye belirtti genç kadın öfkeyle.

“Colbert gibi adamlar için bu her zaman savaştır. Hepsi oyunun bir parçası, biliyorsun.”

Abrielle iğneyi geri çekerek onu inceledi. “Öldürülebilirsin, tüm bunları nasıl böyle kaygısızca karşılayabiliyorsun?”

“Benim için yas tutar mıydın?”

“Düşen her şampiyona tutacağım gibi,” dedi genç kadın. “İşte. Oldu. Ve yakışıklı suratın pek değişmedi.”

Raven yumuşak bir şekilde gülerken genç kadın merakla etrafa bakındı. “Makas... makas,” diye mırıldandı kendi kendine. “Burada bir yerde olduğunu biliyorum.”

“Dışını kullan,” diye önerdi Raven.

Abrielle gözlerini devirdi. “Öyle yaparsam dikişlerini çeker.”

“Ben katlanabilirim... ya sen?”

Genç adamın gözlerinde tehlikeli bir ışıltı vardı ve Abrielle, ona ne kadar yaklaşmak zorunda kalacağını düşündüğünü biliyordu. Genç kadın damarlarında kanı dolaşan Berwin Harrington’a lanet okumayı istedi, çünkü sık sık onu meydan okumalara karşılık verme arzusuna, daha doğrusu ihtiyacına karşı koyamaz hale getiriyordu. Ağır ağır hareket ederek öne eğildi, gerilimi genç adamın yüzünden uzak tutmak için düğümü parmaklarıyla kavradı ve ardından düğümü ısırarak ikiye böldü. Ensesinde hissettiği nefesi sıcak ve heyecan vericiydi. Genç adamın kollarının kalçalarına dolandığını hissedince, kaskatı olup onu omuzlarından itti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, sesinin nefesi kesilmiş gibi çıkmasıyla canı sıkıldı.

“Şimdi ödülümle ilgileniyorum.”

“Ama bahsin üzerime düşen kısmını insan içinde verilmesi lazım, herkesin görebileceği bir yerde.”

“Endişelenme. Öpücüğümü özel olarak aldığımı düşüneceklerdir.”

Raven bir kolunu Abrielle'in omuzlarına dolayarak onu kaldırdı ve kucağına yatırıp açık ağzını onunkinin üzerine kapattı. Mağlup ve şaşkına dönmüş halde, gösterebildiği bütün tutkuyla öpüşüne karşılık veren Abrielle onun dilinin istilasına teslim oldu. Başta kendi diliyle onu tereddütle karşıladı ama sonra tutkuları yoğunlaşarak içlerinde yanan bir alevle döndü. Raven ne kadar açsa, Abrielle ona o kadar aç hale geldi. Araştıran parmakları adamın sırtını okşarken ona kendini sıkıca bastırmak zorundaymış gibi hissediyordu.

Raven, onun tutkulu olacağını biliyordu ama genç kadının tüm o inkârlarından sonra bunu kendisi için hissedememesinden korkmuştu. Tadı en tatlı çilekler gibiydi, sıcak ve ıslaktı ve sadece bir öpücükten fazlasını talep etmeyi istemesine sebep oluyordu.

Aniden Abrielle nefesini tutarak kendini onun kucağından atmaya çalıştı, nefes alma mücadelesi verirken göğüsleri yükselip alçalıyordu. "Bu... bu... gaddarlık ve haksızlık."

"Nasıl peki?" diye karşılık verdi Raven. "Kazanana özgür iradenle öpücük vadettin ve ben her zaman kazanırım." Mavi gözleri her zamankinden daha koyuydu şimdi, bu renk en çalkantılı okyanus sularına aitmiş gibi görünüyordu. "Hem galipler ile ganimetler için ne derler bilirsin."

Abrielle kısa süreli de olsa onun büyüü altına girmiş olduğu için kendine lanet okudu. "Ben hiçbir adam için 'ganimet' değilim. Ve 'her zaman'ın uzun bir süre olduğunu hatırlamanın sana faydası dokunur. Bugün burada sağduyu sergilemede yaptığım hatayı bir işaret olarak almaman senin için akıllıca olur. Seninle asla evlenmeyeceğim, çünkü sana güvenemiyorum. Turnuvanın para ödülünü kazandığın için kendini şanslı say, çünkü asla benim mülklerime sahip olamayacaksın ve asla beni alamayacaksın." Bu sonuncuyu öfkeyle söylemişti, mavi-yeşil gözleri alev saçıyordu, hiddeti ise çileden çıkmış bir dişi aslana aitti.

Abrielle ona sırtını dönüp koştı, kendini odasına kapata-bilmeyi istiyordu ama turnuvarın son şöleninde ev sahibeliği rolünü oynaması gerektiğini biliyordu. Tüm akşam boyunca gülümsedi ve doğru şeyleri söyledi ama kendini ne söyleyeceği başka biri tarafından dikte ettirilen bir kukla gibi hissediyordu. Raven'a bakmamak, keder veya öfke dolu gözyaşlarına boğulmamak için tüm gayretini kullandı. Talipleri arasından seçim yapması gerekiyordu ama hepsinin yüzü silikleşti, gülümsemeleri sahte görünmeye başladı ve haklarında bir şeyler öğrenmek için ne soracağını bir türlü bulamıyordu. Kendini tam bir fiyasko gibi hissetti ve annesinin sıkıntılı kaş çatışından ailesinin onun için endişelendiğini anlıyordu.

Sonraki iki gün içinde misafirler yeniden kaleden ayrıldı. Abrielle koca seçimiyle ilgili sorulardan kaçınıyordu. Anne-siyle Vachel'in ona karşı sabır gösterdiğinin farkındaydı ve bu gerçekten minnettar olduğu bir nezaketti. Bir liste yaptı ve her adayın iyi bir koca olma nedenlerini yazdı ama nikâh öpücüğünü her düşündüğünde, kendini Raven'ın kollarında görüyordu.

Pek uyuyamıyordu ve üçüncü gece nihayet şafakta dalabilecek kadar bitkin düşmüştü ama sabahın erken saatlerinde ağır ağır uyandı. Arada acı dolu çığlıklarla kesilen sessiz bir ağlama sesi duydu, odasının hemen yan tarafındaki koridor-dan geliyordu.

Bir tür trajedinin gerçekleşmiş olduğu ve onunla konuşma ihtiyacı ile annesinin onun kapısına geldiğine dair ani bir korku omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yolladı. Desmond'ın merdivenlerden düşüşü, aynı şeyin tekrar yaşanabileceğini düşünecek kadar zihninde tazeydi, belki bu defa fazlasıyla sevdiği birinin başına gelmişti?

Kimin ağladığını ve buna neyin yol açtığını öğrenmek için çılgına dönmüş halde, çakmaktaşını sürtüp alev çıkararak

yatağının yanındaki şamdanda duran birkaç mumu yaktı ve geceliğinin üzerine sabahlığını giydi. Şamdanı aldıktan sonra yolunu aydınlatmak için yukarıda tutarak aceleyle giriş odasına geçti. Tedbirli olmak adına kulağını kapıya dayadı ama her yere sessizlik hâkim gibiydi, en azından o an için.

“Kim var dışarıda?” diye sordu.

“Leydim, sakın kapıyı..!”

Özel hizmetçisinin sesini tanıyarak şamdanı kenara koydu ve sonra tokat sesine benzer bir ses duyunca duraksadı, ardından sessiz bir inleme geldi. Abrielle’in tüyleri diken diken oldu çünkü bu bir serserinin Nedda’ya zorbalık ettiğini gösteriyordu.

Dehşete düşerek meşe kalası yerinden kaldırdı ve aceleyle kenara koyduktan sonra kapıyı açtı. Gözleri anında üzerinde geceliği ve sabahlığı olan Nedda’yı buldu. Kadın yerde yan yatıyordu. Ağzının kenarından kan damlıyordu. Kadının arkasında yüzü fena halde yaralı ve gür sakallı azman bir hödük duruyordu. Çizgi çizgi grileşmiş gür siyah saçları devasa omuzlarına dökülüyordu.

Yoğun bir kötü koku hissedince genç kadın etrafına baktı. Kapısının yanındaki duvara yaslanmış Nedda’nın tepesinde dikilen kocaman ahmağın daha kısa ve bir şekilde daha aptal versiyonunu görünce irkilerek nefesini tuttu. Arkadaşı gibi onun da çizgi çizgi grileşmiş saçları o kadar asi ve dağınıktı ki saçının nerede bittiğini, sakalının nerede başladığını söylemek zordu. Kısa bir an için sırtınca adamın çürümüş dişleri tamamen ortaya çıktı. Abrielle odasına dönmek için çılgınca bir gayretle döndü ve adam onu yakalamak üzere öne atıldı.

Ürkmüş bir ses çıkararak geri çekilen Abrielle, kapıyı haydudun suratına kapatmak istedi fakat adam içeriye doğru öyle bir güçle itti ki genç kadın giriş odasına doğru sendeledi. Yatak odasının kapısının yanındaki bir sandığa takılınca kafasını sandığın arkasındaki duvara çarparak ani ve keskin

bir acı hissetti. Neredeyse kendinden geçiyordu. Sersemlemiş halde sandığın üstünden kayarak süslü kapağından indi ve kilimin üstüne oturdu. Kendisine yaklaşan kısa ve şişman canavarı oturduğu yerden bir tünelin ucundaymış gibi izliyordu.

Adam başını eğerek kafasını onunkiyle aynı hizaya getirdi, aşikâr bir keyifle ona sırtıyordu şimdi. “Adım Fordon, hani merak ediyorsan diye.” Omzunun üstünden başparmağını uzatarak Nedda’nın tepesinde dikilen daha iri hödüğü işaret etti. “O da Dunstan.”

“Ne istiyorsunuz?” diye mırıldandı Abrielle, dekoratif sandığa yaslanarak doğrulmaya çalışırken sersem halinden çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Bu sandık, Lord Weldon’ın Haçlı Seferleri’nden getirmiş olduğu ganimetlerden biriydi. Kafa üstü ona çarpana kadar ne kadar sert ve sağlam olduğunu fark etmemişti.

Açık kapının ilerisindeki koridorda, uzun hödük Dunstan’ın tek eliyle Nedda’yı uyku bonesiyle örtülü saçlarından yakalayıp parmak uçlarının üzerine kaldırdığını gördü. Keyifli bir kıkırdamayla hizmetçiyi tutarak giriş odasına ilerledi, Nedda’yı attığında zavallı kadın hanımının üzerine düştü. Fena halde sarsılmış olmasına rağmen Abrielle ayağa kalkmak için tüm gücüyle çabalarken bu defa de Nedda’nın altında kalmıştı.

Hayal kırıklığına uğramış, berelenmiş ve öfkeden çılgına dönen Abrielle, hizmetçi kendini kurtarana kadar bekledi, sonra zihnini bir nebze olsun topladı ve sırtını sandığa yaslayarak tekrar doğruldu, oradan kendilerine sırttan iki hayduda dik dik baktı. Abrielle tam olarak bu iğrenç ikiliden intikam alacak ruh halindeydi ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Öte yandan, bir sürü yerinin acımasına sebep olan süslü sandığa bu adamların parçalanarak gömülmesinden ne kadar hoşlanacağını düşünüp duruyordu.

Abrielle elini birbirine girmiş kıyafetinden kurtardı ve elinin tersiyle acıyan ağzını sildi. Bir ıslaklık hissedince duraksadı. Başını eğip bakınca parmaklarındaki kanı gördü.

Nedda hemen kendi geceliğinin eteğinden bir parça yırtıp birkaç kez katladı. Dunstan'dan yediği dayaktan dolayı kötü durumda olmasına rağmen, kanamayı durdurmak için kumaşı hanımının dudaklarına bastırdı. Adamlara dik bir bakış atan hizmetçi, öfkeli bir tiksintiyle dudaklarını büzerrek adamları sertçe azarladı. "Sizi alçak haydutlar! İkiniz de asılmalısınız!"

Fordon güldü. "Aksine, ikinizi ufak bir yolculuğa çıkarmak için para aldık."

Abrielle ile Nedda temkinle birbirlerine baktılar ve bu, onların mağduriyetinden açıkça keyif alan Fordon'un başka bir kahkaha atmasına sebep oldu.

Bakışlarını adamlardan ayırmadan Nedda'nın ilgisine karşı alçak sesle teşekkür eden Abrielle, onların ahmak zorbalar olduğuna kanaat getirdi. "Bir süpürgem olsa, şişman kıçlarınızın iyice tozunu alıyor olurdu," diye mırıldandı küçümseyici bir sesle. "İkiniz de tavırlarınız kadar iğrenç kokuyorsunuz. Siz gittikten sonra bu odaların en az on beş gün havalandırılması gerekeceği kesin."

"Evet leydim," diyerek ona katıldı Nedda, genç kadının tutumuna hayran kalmıştı. Adamlara ters ters bakarak küçümseme dolu bir edayla üst dudağını büktü. "Gerçi bunların rezil kokusu çıkmadan en az altı ay geçmesi gerektiğini düşünüyorum ben."

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu Abrielle ansızın.

"Yakında öğreneceksiniz," diye yanıtladı Fordon siyah dişlerini ortaya seren bir sırıtişla.

Mumlar duvarlara ve tavana bu ikilinin uğursuzca kocaman gölgelerini düşürdü. Dunstan'ın görünüşü kısa arkadaşından daha nahoştu. Tombul yüzünde, bir göz kapağının

neredeyse kapanmasına sebep olan ve oradan aşağı doğru inerek üst dudağına kalıcı bir alaycı sırtış ekleyen eğimli, çirkin bir yara vardı. Fordon'un aksine o kadar uzun boylu ve kaslıydı ki genç kadın kendini, bir devin önünde ince bir dala konmuş minnacık bir kuş gibi hissetti.

Fordon öne doğru eğilip Abrielle'a sırtıttı. "Tavırlarına dikkat etsen iyi olur leydim, yoksa seni fena halde pataklarım. Ve senin boyutundaki birinin böyle bir dayaktan sağ çıkacağını kim bilir?" Kötü niyetle gülünce şişman ve eğik omuzları sarsıldı. "Belki de çıkmazsın diye düşünüyorum."

Küçümser bir tavırla gözlerini kısarak katı bir şekilde bakan Abrielle uyardı. "Beni öldürürsen, sizi buraya yollayan haydudun istediği şeyi alamayacağından emin olabilirsiniz. Bu basit bir gerçek, boş bir tehdit değil."

Fordon yine sırtıttı. "Ne istiyormuş peki leydim?"

"Eğer hiçbir fikrin yoksa, seni aydınlatmayacağım. Ben sadece bizi öldürürseniz bunun senin ve arkadaşın için sonuçlarının ne olacağını düşünmeni tavsiye ederim. Sizi yollayan kişileri kızdırarak kendi canını tehlikeye atarsın muhtemelen."

Abrielle hayatına yapılan bu saldırının arkasında Thurstan'ın olduğuna ikna olmuştu, Desmond'ın servetinden vazgeçmeye veya hâlâ kendisiyle evlenmeye zorlamak içindi şüphesiz. Kokuşmuş gardiyanlarına gelince, biraz kıt akıllı görünüyorlardı ve bu kargaşayı fikren planlayabileceklerine inanamazdı. Bir yaban domuzuna güvendiği kadar güveniyordu onlara ama Thurstan'a olan güveni daha azdı.

Onun ihtiyatlı bakışına gülen ahmak herif birkaç adım geriledikten sonra yan tarafına takmış olduğu kılıftan aniden uzun bir hançer çıkardı. İki kadın da ürkererek nefesini tuttu.

Adam kıs kıs güldü. "Sizi korkuttum, değil mi?"

Abrielle, Fordon'un işkence etmekten zevk aldığını fark etti, burnuna indireceği bir yumrukla onu yere serebilecek

güce sahip olmayı diledi. Bunun gibi zamanlar hayatına mal olmuş olsa da babasının düşmanlarına neden karşılık vermek istediğini anlayabiliyordu.

Haydudun alaylarına katlanan Abrielle, ona kasten uysal bir şekilde bakıyordu. “Bizimle ne yapmak niyetinde olduğunuzu öğrenmemize izin verir misin?”

Kocaman adam ona sırtınca fena halde çürümüş dişleri tekrar açığa çıktı. “Sizi buradan uzak bir yere götüreceğiz, orada neyin daha önemli olduğunu düşüneceksin. Hayatınız mı yoksa Bey’den kopardığın servet mi?”

“Ben Bey’den bir şey koparmadım,” dedi genç kadın ters ters. Thurstan’ın neyin peşinde olduğuna dair bu haydutların bir fikri olmadığını düşünmesine rağmen, Fordon açıkça onun suyuna gidiyor ve muhtemelen mevzubahis servetin miktarını öğrenmeye çalışıyordu. “Desmond de Marlé ile evlenmeyi hiç istemedim ve bu yüzden evlilik sözleşmesinin hazırlanması veya onun zenginliği konusundaki hiçbir tartışmada yer almadım.”

“Bunların artık bir önemi yok, çünkü o öldü ve sen de onun istiflediği hazineye kondun. Senin için sorun şu, hepsini kendilerine ait görenler var. Her kuruşuna kadar.”

“Senin deyimle her kuruşuna kadar o lanet parayı alma amacıyla beni öldürmeye niyetlendiğini düşünüyorum,” dedi Abrielle acı acı. “Peki, Thurstan ve grubundaki diğer suçlulara söyleyebilirsin, eğer katledilirim istedikleri şeye ellerini sürmeleri imkânsız olacak.”

“Sana ne söylediğimi anlamıyorsun, değil mi?” diye azarladı adam, bu gerçek karşısında üzülmüş gibi başını iki yana sallıyordu.

Öne eğilen adam koca yüzünü onunkine yaklaştırırken pis pis sırtarak siyah çürük dişlerini sergiledi. “Eğer onun istediğini yapmazsan, seni küçük parçalara bölmeme izin ve-

recek. Sonra, reddetmeye devam edersen gözlerinin önünde anneni yavaş ve acılı bir şekilde öldürme zevkini yaşamama izin verecek. En iyi yaptığım şey budur.”

Bu korkunç böbürlenmeyle canavar doğruldu, elinde devasa bir bıçak vardı, bariz bir şekilde onun gözünü korkutma amaçlı bir tavırla bıçağı düşünceli bir tavırla inceledi. Abrielle, annesini tehdit etmesiyle kalbine oturan soğuk dehşeti bastırmakta zorlansa da onlara korkusunu gösterme zevkini yaşatmayı reddetti. Şüphesiz Thurstan, onunla gönüllü olarak evlensin diye onu korkutmaya çalışıyordu sadece.

Arkadaşına bir bakış atan Fordon, başını eğip Abrielle’i işaret etti. “Şunu güzelce bağla. Eşyalarını arabaya hizmetçi taşıyabilir. Eğer gerekirse, parmaklarını keser ve uyarı niyetine ailesine göndeririz.” Hizmetçiden ürkmüş bir sesle tepki alan Fordon dönüp baktı ve aniden onu yatağa fırlattı. “Yakınları, geri kalanlarını ufak parçalar halinde paketlemeden önce bizi durdurmak isteyecektir muhtemelen.”

Dunstan güldü. “Bu onları korkutur, tamam.”

“Ben şimdi aşağıya inip leydimin arabası onu bekliyor mu diye bakacağım,” diye duyurdu Fordon gülerek.

Fordon’un yokluğunda Abrielle kendini kule gibi dikilen ayıyla karşı karşıya buldu. Adam yaklaşırken genç kadın onu tekmeleyip çılınca mücadele etti.

“Eğer nefes almaya devam etmek istiyorsan leydim, davranışlarına dikkat etmen gerekecek,” diye homurdandı ve bir yastık alıp Abrielle mücadelesinden vazgeçmek zorunda kalana dek onun yüzüne bastırdı. “Bu bir leydinin yapması gereken davranışlara daha çok benzedi. Şimdi, ne dersem onu yap yoksa yumruğumu yüzüne o kadar sert indiririm ki bir süre sadece gözkapaklarının ardını göürsün.”

Abrielle kendini yüzüstü yatağa bastırılmış olarak buldu, bilekleri kocaman bir el tarafından sabitlenmişti. Adamın çabalarını boşa çıkarmaya çalıştı ama adam onun sırtının

ortasına diziyle bastırıp el ve ayak bileklerini bağladı. Sonunda, adam onu kolundan yakalayıp ayaklarının üzerine kaldırdı. Sıkıca bağlandığından, adam onun etrafına yorgan sarıp ağzına kirli bir çaput sokarken, Abrielle'ın itaatkâr bir şekilde durmaktan başka seçeneği yoktu. Ardından deri kayışlar yorganın etrafına defalarca dolanarak genç kadının gövdesine bağlandı.

Kızartılmaya hazırlanan, yolunmuş bir kaz gibi bağlanmış haldeki Abrielle tekrar yatağa fırlatıldı ve orada endişe içinde beklemeye bırakıldı. Ama çok geçmeden bağlarının adamın niyetlendiği kadar sıkı olmadığını fark edince biraz olsun umutlandı.

Dunstan, Nedda'ya doğru eğilerek uğursuz bir sırıtışla çürümüş siyah dişlerini sergiledi. Adamın uzun ve kabarık saçlarından bir tutam hizmetçinin burnuna değdi, Nedda öfkeli bir tavırla burnunu buruşturduktan sonra başını çevirdi. “Yakında seninle hanımını uzun bir seyahate çıkaracağız ve siz ikiniz şu kadar terbiyesizlik ederseniz eğer... şey, ikinizin de buna pişman olduğundan emin olmak için buradayım ben.” Vurgulamak için keskin bıçağı Nedda'nın bakışları ona sabitlenene kadar yüzüne doğru yaklaştırdı. Sonra bıçağı çevirdi ve dişlerinin arasından çıkardığı bir sesle tehdidini vurguladı. Nedda eğer ona sorun çıkarırsa öldürüleceğini çok iyi anlamıştı. Bu canavarı daha fazla tatmin etmemek için bakışlarına karşılık verdi.

Nedda'ya kendisi ve hanımı için kalın kıyafet, terlik ve ihtiyaçlarını küçük bir bohçaya koyma talimatı verildi. Çizmelerinin yıpranmış tabanlarına yapışmış yoğun çamura rağmen, adam yatak örtüsünün üzerine yayıldı. Örtünün özenli işlemelerine aldırmadan ayaklarını üst üste attı ve kadının eşyaları toplamasını izledi. Sıradan bir tavır sergileyerek parlak bıçakla oynamaya başladı. Abrielle onun tek amacının, bakışlarının bıçağına sabitlenmesini sağlamak olduğundan emindi; ne kadar tehlikeli olduğuna vurgu yapmak istiyor gibiydi.

Fordon döndükten sonra Abrielle kaldırıldı ve uzun haydudun güçlü omzunun üzerine fırlatıldı. Nedda da hemen arkasındaydı, bohçaları ona taşıtıyorlardı.

Abrielle kalenin daha aşağılarına götürüldü. Meşaleler, taş geçit boyunca aydınlatma sağlaması için yakılmıştı, adam kaçırmaya girişiminin iyi planlanmış olduğu belliydi. Muhtemelen Thurstan'ın talimatlarıyla.

Kalenin arka girişindeki demir kapı bir düşman kuşatmasına direnecek dayanıklılıktaydı. Lord Weldon taş yapının planlanması ve yapımı sırasında bu kapının gücü ve dayanıklılığı konusunda ısrarcı olmuştu. Ama bu, düşman dışarıdan geldiğinde işe yarıyordu, kalenin içinden değil.

Abrielle, arka kapının karşısındaki koridorda bir yorgan yığınının üzerine kabaca atıldı. Açıklığın ötesinde ay veya yıldızlara dair bir iz bulmak için bakınsa da hiçbir şey görünmüyordu. Ama yatağa uzanmadan önce, yatak odasındaki pencerelerin yanındaki minderli kısımda bir süre oturup korunaklı pencere demirlerinin arasından gece göğündeki yıldızları izlemişti.

Ancak birkaç dakika geçtikten sonra, kapı aralığında siyah bir çarşafın asılı olduğunu fark etti, dışarıdan birinin ışığı görmesine engel olmak amacıyla yapıldığına şüphe yoktu. Kalenin bu bölümünde bir fener ışığının varlığı büyük ihtimale tuhaf kaçırdı ve kaçırılışının önceden planlanmış olduğunun canlı bir kanıtıydı bu. Thurstan buna mı hazırlanmıştı, hem de onun yemeğini yiyip turnuvasında mücadele ederken?

Kapıdaki örtü açılmadan önce fenerlerdeki mumlar üflenerek söndürüldü. Anında ay ışığı kalenin alçak derinliklerine doldu ve gardiyanlarının sakallı yüzlerine gümüşü bir ısıltı verdi. Dunstan'ın omzuna bir kez daha atılan Abrielle, kapıya taşındıktan sonra onları bekleyen arabaya fırlatıldı. Etrafına sarılı yorgana rağmen acı içinde yüzünü buruşturdu. Hoşnutsuz olan sadece o değildi, arabaya koşulmuş olan tüy-

l  ve kısa bacaklı at, belli ki Abrielle'ın ağırlığıyla irkilerek uykusundan uyandı. Hayvan  ne atılarak yularının uzunluğunu sınıadı.

Berelendiğini hisseden Abrielle devasa haydudun arkasından dik dik baktı, adam kapıya doğru uzun adımlarla yürüyerek geri dönerken ona hiç kulak asmadığı belliydi. Ardından Nedda göründü, çantaları arabaya fırlatıp sonra da kendisinin binmesini söylediler. Ondan sonra da tıpkı hanımı gibi bağlandı ve ağız kapatıldı.

Dunstan ve Fordon kısa süreliğine kaleye girdiler, yağ fenerlerini getirip arabanın ucuna taktıktan sonra atlara bindiler.   nc  bir adam arka kapıdan çıkıp arabanın içine bir çift yastıkla yorgan attıktan sonra kapıyı kapattı. Yastıkları kadınların başlarının altına yerleştirdikten sonra üzerlerini yorganla örtecek kadar endişe gösterdi. Atı serbest bıraktıktan sonra sürücü koltuğuna yerleşti ve arabayı harekete geçirdi. İki arkadaşı, kaleden kıvrılarak ayrılan dar patikada yola düşerken o da onları takip etti.

Abrielle kasvetle, bir daha ailesini görüp göremeyeceğini merak etti. Onların yüzünü hayal ederek ve onun gitmiş olduğunu fark ettiklerinde ne kadar endişeleneceklerini, onu eve sağ salim geri getirmek için ellerinden geleni artlarına koymayacaklarını kendi kendine hatırlatarak teselli bulmaya çalıştı. Ama biraz zaman geçtikten sonra bu rahatsız yolculuk devam ederken, sevdiklerinin görüntüleri soldu ve bir başkasına yer açtı. Bu kişinin derin mavi gözleri, çıkık ve keskin elmacık kemikleri ve akıllara zarar bir gülümsemesi vardı. Kaçırıldığını duyunca g l msemeyecekti o. Adamın nasıl tepki vereceğini hayal etmek, genç kadını ürpertti ve ona cesaret verdi. şimdi nerede olursa olsun, bu fazlasıyla karanlık anlarda, Raven onun için karanlığa karşı güçlü ve sarsılmaz bir umut pırıltısıydı.

ON BEŞ

Toplanan bulutlar, ay ve yıldızları örterek Abrielle'in gitmekte oldukları yön konusunda iyice kafasının karıştırıyor-
du. Canını daha fazla sıkan şey ise, kaçmanın bir yolunu bulmayı başaramazlarsa yaşamlarının kısa sürebileceği ihtimaliydi. Şu anda nasıl bağlandıkları göz önünde bulundu-
rulunca, gidecekleri yere ulaşmadan önce gardiyanlarından kaçabilecek durumda olmayacaklarını fark etmek zor değildi.

Şimdiye kadar annesinin onun yokluğunu fark ederek ortalığı velveleye verip vermediğini merak etti. Vachel'in onu aramak için bir gruba liderlik ettiği hummalı bir sahneyi gözünde canlandırabiliyordu. Ardından düşünceleri davetsizce Raven'a kaydı; içinden bir ses genç adamın herhangi bir arama ekibine katılmak üzere beklemeyeceğini söylüyordu. O çok inatçı ve özgürdü. Raven'ı, onu kurtarmak için atına binmiş ve eyerde öne doğru eğilerek aygırını sonuna kadar zorlar ve siyah saçları sırtına doğru savrulur halde gözünde canlandırırken saatler geçti. Rüyalarında bile olsa, onun tarafından bir kez daha kurtarılmak adama daha fazla borçlanmasına sebep olacaksa da hoşuna giden bir görüntüydü bu. O an, kasları ağrır ve boğazı yanarken Nedda'yla güvende

oldukları sürece kendilerini kimin bulacağına aldırılmıyordu genç kadın.

Aynı miktarda katı bir sebat ve inatçı bir azim gerektirse de Abrielle ile Nedda nihayet bileklerini iplerden kurtardılar. Onları bağlayan azmanın dikkatsizliğine ikisi de minnettardı. Abrielle kıvranarak hizmetçisine döndü ve kumaş tıkalı ağzına tek parmağını götürerek sessiz kalması için onu uyardı.

Başla onaylaması Nedda'nın anladığının göstergesiydi. O zaman Abrielle onu saran yorganın içinde kollarını hareket ettirip geceliğini tuttu ve etek ucunu yukarı kaldırıp en alttan ince şeritler yırtmaya başladı. Yorgan, kumaşın yırtılma sesini bastırıyordu ama sürücü ne duyduğuna karar vermek ister gibi omzunun üstünden bakıp başını eğince, Nedda yorganın altında alçak sesle horluyor gibi yaptı. Küçümseyici bir inilti çıkaran adam tekrar önüne döndü.

Dakikalar sonra dantelli ilk kumaş parçası arabanın yanından yere düştü. Nedda'nın tedarik ettiği daha sade bir parça da kısa bir süre sonra yere atıldı. Kurtarıcılarının, bu yırtık parçaları fark etmeleri için dua ettiler.

Uzaktaki kulübelere giden, ay ışığıyla yıkanmış bitişik patikaya dönerlerken çok daha fazla kumaş sık aralıklarla attılar. Yolun tekrar dümdüz olduğu belli olunca, başka bir parça atmadan önce biraz beklediler ama sadece sürücü arabayı başka bir yola döndürdüğünde gidecekleri yönü işaretleyene kadar. Gece güne döndü ve açık arazilerle otlaklar geride kalarak yerini yola doğru sıklaşan ormanlara bıraktı.

Öğle vakti araba köhne bir kulübenin önünde durana kadar iki kadının da gecelikleri ayak bileklerinin üstüne dek kısalmıştı ama sabahlıkları bu yeni yırtık pırtık görüntüyü kapatacak kadar uzundu. Abrielle ve Nedda hızla birbirlerinin bileklerini bağladılar. Adamlar yola bırakılan izlerden bihaberdi, kadınlar asıl gardiyanlarının omzuna atıldı ve gecikmeden eski evin içine taşındılar.

Bir zamanlar kulübenin küçük pencereleri tahta çıtalar çakılarak kapatılmıştı ama çoğu eğri büğrü sallanıyor, yeni yükselemiş güneşten gelen ışıkların bu dar çatlaklardan içeri girmesine izin veriyordu. Üst köşelere çakılı çivilerden dondurulmuş hayvan kalıntıları asılıydı. Şimdi bile kulübede buz gibi esen rüzgârları tutmaya bunların yeterli olacağı şüpheliydi.

Bitişik odaya götürülen Abrielle ile Nedda, sırayla keskin kokulu, samanla doldurulmuş şilteleri olan iki dar, kabaca yapılmış yatağa fırlatıldı. Şiltelerin üzerinde, onca yıldır yatakların arasına yuva yapmış örümceklerin ağları vardı. Kıyafet bohçaları verildikten sonra kadınların bağları çözüldü ve gündüz vakti geçene kadar odada kalmaları söylendi. Eğer gardiyanlarına onların kaçmaya çalıştığını düşündürecek olağandışı bir hareket fark ederlerse, yataklarına bağlanacaklardı.

“Peki ya tuvalete gitmemiz gerekirse?” diye sordu Nedda, ya cesurdu ya da bunu soracak kadar çaresizdi. Dunstan hırlayarak onun karşısına dikildiğinde hizmetçi yorganı, sanki adamın en şiddetli darbelerine bile direnebilecek sağlam bir zırhmış gibi omuzlarına çekti ve adamın delici bakışlarının karşısında sarsılmadan durdu. Bakışları uzun bir süre düello etti, sonunda Nedda çenesini buyurgan bir tavırla kaldırıp sorusunda ısrar edecek yürekliliği kendinde buldu. “Sana bir soru sordum, ya bizim...”

“Seni duydum!” diye sertçe bağırdı haydut.

Eğer Dunstan hizmetçiyi korkutmak amacındaysa hayal kırıklığına uğrayacaktı, çünkü Nedda cesur ve inatçı bir tavırla duruşunu korudu. Sanki tebaasına emir veren bir kraliçeden daha azı değilmiş gibi Nedda tek kaşını kaldırdı. “O zaman eğer kibarlık ederek soruma cevap verme lütfunda bulunursanız, hanımım ve ben minnettar kalırız.”

Şaşkın bir an boyunca adam sabırsızlıkla bu yürekli kadına bakakaldı, onun azmine inanamıyor gibiydi. Kolunu kaldırarak köşedeki ilkel bir lazımlığı işaret etti. “Eğer senin

veya leydi hazretlerinin bir ihtiyacı olursa, sessizce hareket etmeniz en iyisi, yoksa ben veya başka biri buraya gelip ne yaramazlık yapmak üzere olduğunuza bakarız.”

“Peki biz uyurken siz ne gibi bir yaramazlık yapma niyetindesiniz?” diye sordu Abrielle, Nedda’nın cesaretine ayak uydurmaya çalışarak. “Eğer buraya gelip bizimle eğlenebileceğinizi sanıyorsanız, o zaman sizi temin ederim–”

Dunstan hırladı ve ona doğru yürüdü, o kadar yakındaydı ki Abrielle’in onun alevlenmiş bakışlarını karşılayabilmek için başını kaldırması gerekiyordu. “Ne yapacaksın leydim?”

Tepeden tırnağa titreyen Abrielle sağlam durmakta zorlanarak dehşet içinde yutkunma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Ama daha az önce korkusuz cesaretin kusursuz bir örneğini gördüğünden, Nedda’nın tavrını taklit ederek buyurgan bir tavırla çenesini kaldırdı. “Sen ve arkadaşların duyma yetisini korumak için bu viraneden kaçmak zorunda kalana kadar çığlık atarım.”

Onun bu tehdidine gülen Dunstan, etli yumruklarını kalın beline koyarak onun gözlerine baktı. “Yüreklişin leydim, bu konuda hakkını vereyim. Emirlerimiz, bizi tutan kişi buraya gelene dek ikinizi burada tutmak... tabii kaçmaya çalışmadığınız sürece. O zaman ise sizinle istediğimiz kadar sertçe ilgilenebiliriz. Bu yüzden siz ikiniz böyle iyi davrandığı sürece, Fordon ve geri kalanımız sizi rahat bırakacak. Ne söylediğimi anlıyorsun, değil mi leydim?”

“Kaba aksanına rağmen tamamen anlıyorum,” diye karşılık verdi Abrielle. İnce uzun elini kaldırarak adamı yandaki odaya kovalıyormuş gibi elini salladı. “Eğer sorun olmaya-caksa, biraz mahremiyet istiyoruz şimdi. Ve çıkarken kapıyı arkanızdan kapatın.”

Ona dışarı çıkma emri verme cesareti göstermesi karşısında haydudun ağzı açık kaldı. Kaçmaya çalışmadıkları sürece

onlara zarar vermeyeceklerine dair söylediklerine rağmen, gözü dönmüş bir şekilde sıkılı yumruğunu kaldırdı.

Abrielle çenesini daha da yukarı kaldırıp ona ağırbaşlı göründüğünü umduğu bir ifadeyle bakmakla yetindi. Ne kadar korkuttuğunu adama belli etmenin kendisine bir faydası dokunmazdı. “Kaçma girişiminde bulunmadığımız sürece bize zarar vermeyeceğinizi söylediğinizi sanıyordum,” diye ona hatırlatma cüretinde bulundu. “Sizi temin ederim, eğer bana zarar verirsiniz tacizinizden fazlasıyla abartılı bir şekilde yakınıyorum, kendinizi uyarılmış bilin.”

“Sen kimsin de beni uyarıyorsun?” diye sordu Dunstan inanamayarak. Tekrar ona doğru eğildi, boncuk gibi gözlerini öfkeyle kısmıştı. “Kendi rızası dışında burada tutulan kişiler olduğunuzu göz önünde bulundurursan iyi edersin leydim.”

“Belli ki bir süre esirinizim. Ama sana verilen görevi tamamlamadan önce kendinden geçip beni ortadan kaldırırsan, seni temin ederim ki Bey de Marlé’den bana bizzat miras kalan her şey annemle babamın cebine girer. Eğer onun da gözünü korkutmayı düşünüyorsanız, Sör Vachel’in süratle yardımına koşacak sayısız şövalye vardır. Ayrıca niyetin olsun olmasın, bizi öldürürsen, seni tutan hayvan herif seni ortadan kaldırmak için senden daha becerikli adamlar yollayacaktır muhtemelen.”

Adam onu boğazlamaktan alacağı keyfi düşünüyormuş gibi bir süre dik dik baksa da genç kadının tehdidi ona kendi durumunu düşündürmüştü belli ki, çünkü nihayetinde güvenli bir mesafeye çekildi.

“Sonrasında pişman olacağın bir şey yapmadan bizi yalnız bıraksan iyi olacak,” diye tavsiye etti genç kadın. “Hizmetçim ve ben kabaca uyandırıldığımız için epey bitkiniz, o külüstür arabada çektiğimiz ıstıraptan bahsetmiyorum bile. Biraz mahremiyete minnettar kalırız.” Elini kaldırıp parmaklarını

dışarı doğru sallayarak onu kapıdan kovaladı. “Şimdi ben çılgılık atmaya başlamadan önce git buradan.”

Bir an için iri yarı adam ağzı açık ona bakakaldı sadece, ardından kesinlikle canı sıkılmış bir tavırla ayaklarını sürüyerek kapıdan çıktı ve yan odadaki arkadaşlarına katıldı.

Abrielle, hizmetçisiyle birlikte gardiyanlarına karşı koy-mak için gereken güç ve dayanıklılığa sahip olmadıklarını biliyor, ancak direnç göstermeden savaşta teslim olmayı reddediyordu. Dar yataklardan birinden eski püskü bir yorganı alıp olur da adamlar odalarına girmeye cüret ederse bir engel görevi görsün diye kapının altına sıkıştırdı.

“Bize ne yapacaklarını düşünüyorsunuz hanımım?” diye sordu Nedda belirgin bir endişeyle.

Abrielle titrek bir şekilde iç çekti. “Thurstan de Marlé, beyin sahip olduğu tüm serveti ve hazineyi elde etmekle ilgileniyor. Beni evliliğe zorlayarak başarılı olmayı deneyebilir.” İşbirliği yapmayı reddederse neler olacağını düşünerek ürperdi. “Bu yüzden o gelmeden kaçmayı öneriyorum. İstedliğini elde etmek için ne türde bir baskı gerekiyorsa onu kullanacak kadar umutsuz olduğuna şüphem yok.”

“Ama bu kalın kafalı serserileri nasıl bertaraf edeceğiz? Onlar haydut leydim. Eğer bize saldırırlarsa sağ çıkma şansımız hiç yok. Ve eğer gece gündüz bize gardiyanlık etme niyetindeyseler de asla kaçamayabiliriz.”

Abrielle onun haklı olduğunu biliyordu ama daha umutlu düşünme eğilimindeydi. “Annemin ortadan kaybolduğumu fark etmesi an meselesidir, sonra üvey babama beni araması için ısrar edecektir. Eğer bıraktığımız izleri bulursa, ona eşlik eden kişilerle birlikte kurtarılmanız için kesinlikle acele edecektir. Eğer yolumuzu işaretlemek için attığımız kumaş parçalarını kimse fark etmezse, o zaman kendi savunmamızı yapmak zorundayız demektir.”

“Ama bu vahşiler üzerinde kullanmak veya kendimizi savunmak için silahımız veya sopamız yok leydim. Hem olsaydı bile, biz sadece iki kadınız. Böyle adamlarla girdiğimiz bir kavgadan nasıl olur da üstün çıkarız?”

“Kullanışlı olan ne varsa onlarla bir çare üretmemiz gerektiği belli,Nedda,” diye belirtti Abrielle. “Şömine demirinden bir silah kesinlikle olur. Diğerimiz için de...”

Abrielle sıkışık odada göz gezdirerek gardiyanlarına karşı onlara avantaj sağlayacak bir şey aradı. Gözleri dar yataklara takıldı ve bir an için derme çatma ahşap yatak çerçevesini ölçüp tarttı. Sonra kendisine yardım etmesi için Nedda’ya işaret edip en yakındakini altüst etti ve eski yatağı kirli zemine attı. Ahşap çerçevenin içine yerleştirilmiş tahta çıtalar vardı, büyük bir kararlılıkla çektişirdikten sonra içlerinden biri çıktı.

Yeni sopasını sıkıca kavrayan Abrielle parçayı gururla inceledi. “Bu o ahmak soytarlara hak ettiklerini vermeli.” Nedda’ya yan bir bakış atarak sırtıttı. “Bir çift terbiyeli kadından beklediklerinden çok daha fazlası muhtemelen.”

Nedda şömine demirinin potansiyelini değerlendirirken ani bir neşeyle kıkırdadı. “Ömrüm boyunca hep birkaç adamın kafasını kırmak istemiştım. Bu elime geçen en iyi fırsat olacak.”

Abrielle güldü. “Evet, şüphesiz Nedda. Görünüşe göre hiçbir haydut ıslah edilmeyi bizi kaçıranlar kadar hak etmiyor... onları kiralayan kişi dışında.”

“Yani ne planlıyorsunuz leydim?”

“İlk olarak, kendi kaçış planımızı uygulamadan önce üvey babamın gelmesini beklememiz iyi olabilir. Bu haydutlar sadece ellerinin tersiyle bizi öldürebilecek kapasiteye sahip.”

“Eğer bu üçüne yakın zamanda benzerleri katılırsa, bu yerden canlı kaçma şansımız azalır. Ellerimizi bağlayıp babanızın gelmesini beklemektense şimdi bir şeyler yapsak çok daha iyi olacak gibi geldi bana.”

“O zaman idare etmemiz gereken sadece üç kişi varken kaçma girişimimize başlamalıyız. İkimizin küçük bir haydut ordusuna karşı durmaya çalışmasından iyidir.”

“Bu eşkıyaları nasıl şaşırtacağız leydim?”

“Sana planımı anlatayım,” dedi Abrielle yumuşak bir sesle.

Bir süre sonra, Abrielle içeri doğru çekerek açarken kapı gıcırdadı ve ses kaba masada aç kurtlar gibi karınlarını doyuran adamların dikkatini çekti. Arkalarındaki şöminede ateş yanıyordu ve önündeki zeminde dışarıdan yeni getirilmiş birkaç parça odun vardı. Kendi rahatlarına bariz şekilde düşkün adamlar belli ki esirlerinin rahatını bir nebze bile düşünmüyorlardı. Yine de ona bakarlarken sanki leydinin ne kadar genç ve olağandışı bir güzelliğe sahip olduğunu yeni fark ediyormuş gibi birbirlerini dürttüler.

“Ne istemiştin leydim?” diye sordu Fordon.

Abrielle gergin şekilde boğazını temizledi. “Çok susadım ve biraz su içmek istiyordum. Gelip alayım mı yoksa bu odada tutsak mı kalayım?”

Dunstan oburca tıkindığı masanın öteki ucundaki taburenden kalktı. Yakındaki bir su kovaşına metal bir kadeh daldırıp gürültülü bir şapırtıyla doldurduktan sonra, yüzünde çürük dişlerini sergileyen bir sırıtişla ona doğru sallana sallana yürüdü. Abrielle dehşete düşmüş gibi görünmenin ne kadar kolay olduğunu fark etti, çünkü neredeyse tir tir titriyordu. Gözleri kocaman açılmış ve korku doluydu, rasgele geriye odaya doğru tökezliyordu. Gardiyanları sinirlenirse, hizmetçisiyle onu öldüresiye dövebileceklerini bildiğinden, yaklaşan adamdan çekiniyormuş gibi rol yapmasına gerek yoktu. Aslında korkutucu bir an için odada biraz daha geri çekilirken bacakları dermanını yitirir gibi oldu.

Yabani adam girişe ulaşınca, şekilsiz kapıyı omuzlayıp kapının ardında duran Nedda’ya çarpmasına neden oldu. Tahta levhanın deri menteşelerinden sekme hareketi o kadar doğal

göründü ki haydut, kapıyı kapatmak için arkasına uzandığında dönüp bakmadı bile.

Bitişik odada adamlar, arkadaşlarının niyeti konusunda birbirlerine anlamlı bakışlar atıp gürültüyle nahoş kahkahalar attılar. Onlar bu haldeyken Nedda demiri başının üzerine kaldırıp şiddetli bir şekilde yapılı adamın kafasına indirdi, daha bacakları bükülmeden evvel adamı bayıltmıştı. İki kadın ortak çabayla, onun kocaman ve düşmekte olan bedenini yere indirmeyi başardı. Adam orada dünyadan ve içinde yaşayanlardan bihaber yığılıp kalmıştı. İkisi birlikte bilinçsiz adamı odanın öteki ucundaki yatağın arkasına sürükledi. Birlikte karyolayı kaldırıp adamın yayılmış bedeninin üzerine yerleştirdiler ve peşinden gelebilecek kişilerden gizlemek için onu kirli yorganlarla örttüler.

Abrielle derin bir nefes aldı, düğün gecesinde Desmond'ın odalarına gelişini beklerken olduğu kadar korktuğunu hissediyordu. Yine de ağır yatak çitasını duvara yasladı, Nedda'yı veya belki kendini savunmak için harekete geçmesi gerektiğinde kolayca ulaşabilirdi.

Performansını sergilemeye başlayan Abrielle, yapabildiği kadar inandırıcı biçimde haykırmaya başladı. "Ah, lütfen! Lütfen, canımı yakma!" Kıyafetinin kolunu yırttı ve dehşet dolu bir çığlık atarak kapıya koştu. Kapıyı çekip açarak sanki umutsuzca yalvarır gibi elini dışarı uzattı ve hâlâ masada midelerini doldurmaya devam eden ikiliye yalvarmaya başladı. "Ah lütfen! Lütfen! Bana yardım etmelisiniz! Ailem sağ salim eve varmam için servet öder."

Arabanın sürücüsü ayağa kalkarken güldü. "Ben sana yardım ederim leydim."

Kibirle yürüyerek odaya gelen adam sanki arkadaşıyla kavga etmeye hazırlanıyormuş gibi kollarını sıvamaya başladı. Kapıyı omuzlayarak açtı ve odaya girdi. Nedda ağır tahta kapıyı nazikçe iterek adamın arkasından kapanmasını

sağladı. Bir sonraki an, hizmetçi ağır demiri başının üstüne kaldırıp başka bir adamın kafasını kırma niyetiyle indirdi. Sürücünün gözleri kayarken dizleri büküldü. Tamamen bilinçsiz halde yüzüstü düştü.

Nedda şömine demiriyle duvara vurdu ve ardından Abrielle hayretle izlerken küçük bir sandalyeyi odanın karşısına fırlattı. Terlikli ayaklarıyla boğuşma sesleri çıkarırken, yaratıcı hizmetçi çelimsiz bir haykırıyla yatağa yığıldı. Gürültülü bir homurtu çıkararak aynı hızla kalktı ve ağır demirle ince şilteyi dövmeye başladı.

“Pritchard? Dunstan?” diye seslendi Fordon bitişik odada hızla ayağa kalkarken, telaşından oturduğu sırayı yere devirdi. “Orada neler oluyor? Leydim için kavga etmiyor olsanız iyi olur.”

“Ah hayır, lütfen! Kavganıza son verin!” diye haykırdı Abrielle, histerik davranmak için elinden geleni yaparak. Çığlık atmanın tam zamanı olduğuna karar verdi ve bastığı çığlık karşısında Nedda elleriyle kulaklarını kapatarak sanki ilahi bir bağışlama için dua ediyormuş gibi gözlerini yukarı dikti. Abrielle kapıyı açtı ve sıkıntılı bir ıstırap içindeymiş gibi yalvardı. “Durdur onları! Lütfen! Bir şeyler yapmalısın! Birbirlerini öldürüyorlar!”

Oyunculuğu, şişman Fordon’un hızla ona doğru gelmesine yetecek kadar ikna ediciydi. Nefes nefese sallanarak eşikten geçti adam ve içeri girer girmez aniden durdu, arkadaşlarını görmek için odada bakınırken kafası karıştı. Bir sonraki an Nedda, diğer iki ortağına yaptığı gibi ahmağa hak ettiğini verdi. Adam düşerken hayretle ona doğru döndü, gözleri kapanıyordu ve iri vücudu fazlasıyla yakındı. Kocaman bir balta geniş gövdesini kestikten sonra devrilen devasa bir ağaç gibi Nedda’nın üstüne düştü. Hizmetçisi adamın altında kıpırtısız kalınca Abrielle çığlık attı.

“Nedda!”

Ama sevgili arkadaşı hareket etmedi. Göğsünden aşağısı Fordon'un kıpırtısız yığınının altındaydı. Abrielle dizlerinin üstüne çöküp bedeni onun üzerinden itmeye çalıştı ama başaramadı.

"Nedda, Nedda uyan!" Eğer kurtulma planı onun yaralanmasına neden olmuşsa, kendini asla affetmezdi.

Yandaki odadan dış kapının çarpıldığını duyunca korktu. Thurstan sonunda gelmiş miydi?

Mutluluk verecek kadar tanıdık bir ses, "Abrielle!" diye seslendi.

Abrielle titrek şekilde iç odadan sendeleyerek çıktı ve elinde bir kılıçla virane kulübede ilerleyen Raven'ı görünce hissettiği rahatlama hem dizlerini hem de duyularını zayıf düşürdü. Onun hemen arkasında ilerleyen Cedric Seabern, rahat bir şekilde çift yönlü bir balta taşıyor, yakınlarda saklanmış bir düşmana karşı temkinli şekilde sağa sola bakıyordu. Kemerlerine çeşitli silahlar sıkıştırılmış olduğu göz önünde bulundurulursa, ikilinin küçük bir kâfirler ordusuyla çarpışmaya hazırlandığı ortadaydı.

"Ah, Tanrı'ya şükür!" diye haykırdı Abrielle. "Nedda yaralandı. Lütfen bana yardım edin."

Babası kapıya göz kulak olmak üzere kalırken, Raven genç kadını takip etti. Abrielle dizlerinin üzerine çöküp iterken, Raven da Fordon'u Nedda'nın üzerinden çekti. Hizmetçi inledi ve göz kapakları titreşti.

"Su, lütfen!" dedi Abrielle omzunun üzerinden.

Bir dakika sonra Raven onun eline metal bir kadeh tutuşturdu, Abrielle de onu Nedda'nın dudaklarına bastırdı. Birazı çenesinden aktı ama sonra iştahla yutmaya başladı.

Abrielle'in hissettiği rahatlama neredeyse yıkıcıydı. "Nedda? Sevgili Nedda, seni güçsüz düşüren ne?"

Kadın inledi. "Bacağımlıydım. Çok ağrıyor."

“Kırılmış olabilir,” dedi Raven ciddiyetle. “Bir şifacının bakması gerek.”

“Leydimi kaleye geri götürmelisiniz,” dedi hizmetçi sıkıığı dişlerinin arasından. “Ben sadece ilerleyişinizi yavaşlatırım.”

“Nedda seni yalnız bırakamayız!” diye haykırdı Abrielle. Raven’a dönerek, “Adamların var mı?” diye sordu.

“Üvey babanla beraber yoldalar ama şimdilik sadece biz varız.”

Cedric kapıda göründü. “Kadınları götürmen gerek, delikanlı.” Hareketsiz gardiyanlardan birini tekmeledi. “Bunların ne zaman uyanacağını kim bilir? Sadece bu üçü mü var?”

“Haydutlar birinin daha gelmesini bekliyordu, onların hizmetlerini kiralayan kişiydi şüphesiz,” dedi Abrielle, Nedda’nın elini sıkmasına izin vererek. “Henüz bir kanıtım olmasa da Thurstan sorumlu olabilir. Eskiden Weldon’a ait olan tüm serveti ve kaleyi bana bırakan Desmond’la aramızdaki anlaşmaya içerliyordu.”

“Ama bunu kesin olarak bilemeyiz,” dedi Cedric. “Seni kendine almayı kafaya koymuş genç züppelerden biri yapmış olabilir. Ben geride kalıp ormanda iyice saklanacağım. Bu işin arkasındaki adamın kimliğini öğrenince Sör Vachel ile buluşup kaleye geleceğim, bu haydutları da getireceğim.”

“Ben de sizinle kalacağım Lord Cedric,” dedi Nedda, zayıf bir sesle.

“Ama senin şifacıya ihtiyacın var,” diye bağırdı Abrielle.

“Sizin de güvende olmanız gerek leydim. Hayati tehlikede olmayacağım, birkaç saat bekleyebilirim.”

“Beklerken ona rahat bir sedye yaparım,” diye önerdi Cedric.

“Bu haydutların o külüstür arabada gitmesini sağlayın,” dedi Nedda, zayıf bir kararlılık gösterisiyle. “Orada yeterince canım acıdı.”

“Emin misiniz?” diye sordu Abrielle, bakışları hizmetçiyle iki adam arasında gidip gelirken.

“En iyisi bu leydim,” dedi Nedda kibarca.

“Bu haydutları arabaya yüklemek iyi olacak delikanlı,” diye önerdi Cedric. “Yoksa gelecek olanlara yakalanırsak burada kıyamet kopacak.”

Üç adamı bağlayıp ağızlarını tıkadıktan sonra Cedric birini omuzlarken oğlu da bir başkasını kaldırdı. Bitişik odaya doğru önden giden Cedric güldü. “Raven, evlat, olur da burada gördüklerimi unutursam, lütfen yaşlı babana bu hanımlarla kavgaya girmemesi gerektiğini hatırlat. Bence benim zavallı kellem bu dayağa dayanamaz.”

Nedda yaşlı adama bakıp dimdik konuştu. “Endişelenmenize gerek yok lordum. Sadece kaba saba suçluları yere serme eğilimindeyim.”

“O zaman bizi bu haşeratlardan ayırmakta zorlanmadığınız için iyi talihimize şükredeyim,” dedi yaşlı lord keyifle. Abrielle koşarak öne geçti ve adamlara ön kapıyı açtı. Omzunun üzerinden Cedric, “Bunu bir uyarı olarak al delikanlı. Kadınlara nazik davran, yoksa kafanda onlarca yumru oluşturmaktan çekinmezler.”

Abrielle endişeyle ellerini büktü, adamların sadece onu sakinleştirmeye çalıştığını biliyordu ama tüm düşünebildiği hizmetçisinin güvenliğiydi, çünkü her şeye rağmen eğer Abrielle olmasaydı kadın böyle ciddi bir tehlike içinde olmayacaktı.

Üç haydut da arabaya yüklenince, Raven aracı Vachel ile şövalyelerinin kolaylıkla ulaşabileceği harap başka bir kulübenin arkasına sakladı. Bir dalla izleri sildikten sonra yatak karyolası ve yorganlardan sedye yapan babasına katıldı. Krallarının hizmetinde sık sık birlikte seyahat ettiklerinden Raven, Cedric'i geride bırakmaya gönülsüzdü. Babası her zaman asil bir savaşçı olmuştu ama kırk yıldan daha uzun zaman önce kendine eş olarak aldığı eşinin ölümünden üç yıl

geçtiğinden beri, hayatını gereksiz riske atma eğilimi gösteriyordu. Raven, söz konusu kadınlar olduğunda hâlâ cazibesini yitirmediğini bilirse babasının kendini toplayarak hayatına daha çok dikkat edeceğine karar verdi.

Abrielle'in hizmetçisini bir parça peynirle beslediğini görünce, Raven babasına yaklaştı ve "Bey'in cenazesinde Leydi Cordelia'nın kuzenine senin hakkında güzel şeyler söylediğini duydum," dedi.

Cedric gür kaşını kaldırarak oğlunu merakla inceledi. "Benim hakkımda mı?"

"Leydinin seni kazanmaya kalbini koyduğunu düşünüyorum baba."

Yaşlı adam elini bıyıklı ağzında gezdirdi, sanki genişleyen sırtısını sabırsızlıkla bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Söylediklerin doğru mu? Bir haylazlık peşinde olamazsın, değil mi?"

"Eğer kendine o kadar genç bir gelin alırsan, yeni kız ve erkek kardeşlerim olacağından eminim. Onları, bacaklarımın etrafına toplaşıp kırık bebeklerini ya da atlarını tamir etmemi isterken gözümün önüne getirebiliyorum."

Cedric öksürerek sorgulayan tavırla oğluna kaşını kaldırırdı. "Buna içerlemez misin?"

"Belki biraz... o da başta," diye dalga geçti oğlu, "ama şüphesiz bir süre sonra hoşuma gider."

Yaşlı adam güldü. "Evet, benim de hoşuma gidebilirler. Annen sadece seni doğurdu delikanlı ama ona her zaman dürüst davrandığımdan emin olabilirsin. O benim tek aşkımdı."

"Dikkatli ol baba," diye uyardı Raven. "Bu iş bittikten sonra seni kalede görmek istiyorum. Çocuklarla kutsandığımda, onlar kendilerine hikâyeler okuyacak büyükbabalarını isteyecekler."

Cedric kaşıyla Abrielle'ı işaret etti. "Dereyi görmeden paçayı sıvama delikanlı. Leydi pek seninle ilgili görünmüyor."

Raven gülümsedi. "Ona zaman ver."

Nihayet sedye tamamlandı ve Nedda üzerine yerleştirildi. Cedric kolunu sallayarak onlara gitmeleri için ısrar etti. “Artık ata binin ve o kâfırlar bizi hazırlıksız yakalamadan buradan gidin. Eğer dövüşeceksem, o iblislerin kanını dökmeden önce sizin güvende olduğunuzdan emin olmayı tercih ederim.” Sırıttı. “Yoksa Leydi Abrielle benim acımasız bir vahşi olduğumu düşünecek.”

Abrielle yorganı Nedda’nın çenesinin altına sıkıştırdıktan sonra ona gülümsedi. “Ben sizin kahraman kurtarıcım olduğunuzu düşünüyorum.”

Raven gururla dikleşti. “Ya ben leydim?”

Genç kadın omuz silkti. “Babanıza yoldaşlık ettiğiniz için minnettarım.”

Raven yüzünü buruşturdu ve sanki Abrielle onu yaralamış gibi sendeledi ama genç kadın gülümseyecek kadar rahat değildi. Raven iç çekerek siyah atına bindi ve babası Abrielle’ı kaldırıp arkasına bindirirken at ürküp kaçmasın diye sevgiyle boynuna dokundu. Bacaklarını açarak ata binen Abrielle geceliğiyle sabahlığının eteklerini düzelttikten sonra başını kaldırdı ve Raven’in omzunun üzerinden kendisini incelediğini gördü.

“Hazır mısın kadın?”

Abrielle başıyla onaylasa da Raven’la yalnız seyahat edecek olduğunu daha yeni fark etmişti. Hayatta kalmak için ona güvenmekten başka şansı yoktu.

ON ALTI

At ormana giden patikada yürürken, Abrielle döndü ve Nedda'nın sedyesini kulübenin yanındaki başka bir patikaya çekip gözden kaybolan Cedric'e baktı. Kendini onlarla geride kalabilmeyi dilerken buldu. Onun yerine Raven Seabern'le çok küçük bir eyeri paylaşıyordu. Adamın vücudu onun bacaklarına yaslanmıştı ve ona edepsizce fazla yakın olduğunu hissediyordu. Temaslarını mümkün olduğunca azaltmak için, ona tutunmaya çalışıyordu ama kendini tuhaf duruşları ve atın hareketleri yüzünden sallanırken buldu.

Raven omzunun üstünden ona baktı. "Eğer tutunmazsan, kendini sırtüstü çamurun içinde bulacaksın."

Dişlerini sıkarak yumruklarıyla adamın pelerininin katlarına yapıştı.

"Bu daha iyi."

Genç adamın sesindeki keyfi hâlâ duyabiliyordu ve onun eğlence kaynağı olmaktan nefret etti. Dikkatini bu tuhaf cinsel gerilimden farklı bir yere vermesi gerekiyordu. "Bizi nasıl bu kadar çabuk bulabildiniz?"

"Siward adında bir köle kalenin arka girişinden yastık ve yorgan yüklü bir arabanın ayrıldığını gördükten sonra gelip

Sör Vachel'i uyardı. İçine ne koyduklarını görmek için durup izlemiş, Mordea'nın senden yine bir şeyler çalıyor olabileceğini düşünmüş. Senin hizmetçinin ortaya çıktığını ve sonra bağlanıp arabaya atıldığını görmüş. Zaten şüphelenmeye başladığından bunu da görünce hemen Sör Vachel'e gördüklerini anlatmış."

"Ona bizzat minnetimi sunup uygun bir ödül vereceğim," diye onayladı Abrielle. "Nedda'yla gittiğimizi sabaha kadar kimse fark etmeyecek diye korkuyorduk."

"Siward, senin çocuklar için daha iyi yiyecekler sağlayarak muhtemelen oğlunun hayatını kurtardığını söyledi. Çocuk zar zor hayata tutunuyormuş ama sen yiyecek göndermeye başladığında tekrar yemeye başlamış. Siward haydutlar onu öldürecek olsa da sessiz kalıp senin kaçırılma ihtimalini göze alamayacağını söyledi."

"Ama ya üvey babam ve şövalyeleri?" diye sordu Abrielle.

"Siward'ın haberinden sonra, Sör Vachel senin odanda ve dışında kan izleri buldu. Kaleye hızla gelebilecek kadar yakında yaşayan şövalyelere emir göndermek için atlılar yolladı. Onlar ulaşana kadar beklemek gerekeceği için babamla ben haydutların izini bulup Sör Vachel için işaretler bırakmaya karar verdik. Bıraktığın kumaş parçalarıyla sen bunu gayet iyi başarmışa benziyordun. O parçalar bize seni canlı bulma umudu verdi."

"Memnunum," dedi genç kadın, Raven'ın geniş sırtını ve sıcak bacaklarındansa Nedda'nın güvenliğini düşünmeye çalışarak.

"Peki siz üç kocaman adamı nasıl zaptettiniz? Elbette yardım almış olmalısınız."

"Sadece Nedda, ben ve parlak zekâmız," dedi Abrielle hafif bir alaycılıkla.

Omzunun üzerinden genç adamın mavi gözleri onu buldu. "Asla zeki olmadığını söylemedim."

Abrielle kaşlarını çattı. Adama onun sadece zengin ve güzel bir gelinle ilgileniyor gibi görüldüğünü söylemeye can atıyordu ama onun kendisini eve sağ salım götürdüğünün farkındaydı ve buna minnettardı. Böylece genç adama gardiyanlarını başarıyla etkisiz hale getirme hikâyelerini anlattı.

“Fazlasıyla etkilendim,” dedi Raven sonunda. “Sizi kurtarmak için tehlikeye gireceğimizi düşünen biz zavallı erkeklerin işini oldukça kolaylaştırdınız.”

Abrielle ağzının kenarında beliren ufak gülümsemeyi bastıramadı. Bir süre sessizlik içinde at sürdüler, orman batmakta olan güneşi gizliyordu ve topraktan serinlik yükselmeye başlamıştı. Genç kadın aniden gittikleri patikayı fark etti. “Gardiyanlarımızın bizi götürdüğü yoldan gitmiyoruz.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Raven. “Liderleri–”

Abrielle elinde olmadan araya girdi, bu korkunç şeyi kendisine, Nedda’ya ve ailesine kimin yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. “Thurstan mı?” diye sordu.

Genç adamın cevap vermesi bir dakika sürdü. “Belki. Ama adamlarıyla aynı yolu kullanma ihtimaline karşılık senle ben farklı bir yoldan gitmeliyiz.”

Abrielle anlayarak başını salladı ve sadece gözlerini kapatınca bile attan düşüyormuş gibi irkildi. Raven yumuşak bir şekilde kulağına fısıldadı. “Çok uyumadın,” dedi. “Şartları düşünecek olursak pek şaşırtıcı değil.” Sesi daha da yumuşadı. “Şimdi uyu.”

Genç kadın ufak bir homurtu çıkardı. “Peki bunu nasıl yapacağım?”

“Düşmene izin vermem kadın. Bana yaslan ve uyu.” Çok baştan çıkarıcıydı, atın yürüyüşünün sallanışı Abrielle’ı sakinleştirdi ve direnmesine rağmen sonunda vücudunu genç adaminkine yaslayarak gevşediğini hissetti, kolları onun beline dolandı. Bu defalık ona güvenmenin ne zararı olurdu? Çok iri, sıcak ve çok yatıştırıcı hissettiriyordu.

Raven elini onun koluna koydu. “Gördün mü? Seni yu-
karıda tutacağım.”

Abrielle gözlerini son kez kapattı ve uykuya daldı.

Raven dün gece onu ararken hiç uyumamış olsa da böyle bir sorun yaşamayacağını biliyordu. Abrielle sıcak bir şekilde onun sırtına yaslanmış, yumuşak göğüsleri genç adamın tutkusunu inkâr etmenin ıstırabını körüklerken uykusu nasıl gelebilirdi ki? Raven olmak istediği yerde, onun bacaklarının arasındaydı. Gerçi çıplak halde bir yatakta olmamızı tercih ederdim, diye düşündü çarpık bir alaycılıkla.

Günbatımından birkaç saat sonra yağmur yağmaya başladı, Abrielle’ı uyandırdı ve ayı saklayarak yolculuklarını yavaşlattı. Raven onu pelerinin altına yatırmıştı ama yine de ikisi de ıslandı. Genç kadın ona yaslı halde titreyince, Raven sonunda devam etme fikrinden vazgeçti. Korunaklı bir ağaçlık buldu ve ikisini de ısıtacak bir ateş yaktı. Abrielle’ın ona söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve güvenli bir mesafede durdu ama adamın peynir ve peksimetten oluşan yemeğini minnetle paylaştı. Baş omzunda, vücudu onunkine dayalı halde at sürmenin hoşluğundan sonra genç kadının temkinli tavrı Raven için daha da acı vericiydi. Yağmur nihayet dindi, Raven ateşin yanına kuru bir battaniye serdi ve ona uyumasını söyledi.

Ateşi canlı tuttu ve Abrielle’a göz kulak oldu, genç kadının ona karşı olan güvensizliğini kırmanın ne kadar süreceğini merak ediyordu. Eğer sonsuza dek sürerse –ve vücudunun ona verdiği tepkiyi bastırmaya çalışarak geçirdiği günün ardından o kadar sürmemesi için Tanrı’ya dua etti– korkacak bir şey olmadığını, ona herhangi bir zarar vermektense kendi kollarını koparıp bedenini cehennemın kapılarına zincirleyeceğini onun görmesini sağlayacaktı. Abrielle’ı uyurken izlemenin verdiği safi zevk, genç kadının titremeleriyle bozuldu ve bazen o kadar şiddetle titriyordu ki dişlerine zarar vereceğinden korktu.

Onun böyle acı çekişini yeterince izlemişti. Başka bir battanisi yoktu ve hastalığın onu ele geçirmesine izin veremezdi. Akli başına gelmeden, Raven dikkatle battanileyi kaldırdı ve genç kadının yanına kaydı. Göğsünü sırtına dayadı, bacakları onunkini sardı ve vücut ısınısını ona sundu. Sadece bir süreliğine, dedi kendi kendine. Yalnızca vücut ısısı ona geçene ve ihtiyacı olan derin uykuya dalmasına olanak verene kadar. Eğer şanslıysa sabah olmadan kalkabilirdi, böylece Abrielle'ın hiçbir şeyden haberi olmazdı. Raven ona olan arzusunu düşünme, sırtına yasladığı göğüslerinin verdiği hissi hatırlama veya narin ellerinin kollarına dolandığında hissettiklerinin üzerinde düşünme izni veremezdi kendine. İsteddiği son şey, kendisinden şüphelenmesi için ona daha fazla sebep vermektir. Bu gece sadece onu rahat ettirmek istiyordu. Kur yapacağı başka günler olurdu. Abrielle minnettar bir iç çekişle derin bir uykuya daldı ve genç adam da aynı şeyi yaptı.

Abrielle irkilerek gözlerini açtı, sırtı boyunca içine işleyen enfes sıcaklıktan kendisini neyin uyandırdığını merak etti. Kafa karışıklığı içinde gözlerini kırıştırdı ve önünde toplanmış birkaç düzine atlı adam gördü. İlk düşüncesi Thurstan'ın adamlarının buraya kadar onların izini sürdüğü, şimdi de etraflarını sardığı oldu. Raven. Dirseklerinin üzerinde doğrularak onun nerede olduğunu görmeye çalıştı.

Bakışları grup liderine takıldı, üvey babasının görüntüsü onda bir rahatlama dalgası yarattı. İleri doğru eğildi, sessiz dualarla Tanrı'ya şükrederken Vachel'in gülümsemediğini fark etti. Arkasında bir şey hareket etti ve o zaman kendisini uyandıranın düşündüğü gibi toynak sesleri olmadığını fark etti. Aklına hayaline gelmeyen sebeplerden ötürü arkasında yatan Raven Seabern'ün ani hareketiyle uyanmıştı. Genç adam kalktı ve o kalkarken Abrielle'ın uyku mahmurluğu

içindeki zihni açılmaya başladı. Ama bu adam ona bu kadar yakın ve kolları tamamen ona dolanmış halde uyuyarak ne yaptığını sanıyordu? Ona böyle bir şey için izin vermemiş, adam da bunu sormamıştı ama görünüşe göre...

Kavrayışın getirdiği soğuk bir ürperti ve dehşet Abrielle'in göğsüne oturdu. Dimdik ayağa kalktı, Raven'in ona yardım etmek için uzattığı elini görmezden geldi – çok geçti, hem de çok geç. Ah, neden bu adamın yanındayken gardım düşürmüştü ki? Vachel'in kendisini ciddi gözlerle izlediğini fark etti ve arkasındaki şövalyeler de fısıldaşıyordu. Onlar Vachel'le sadıktı ve üvey kızına açıkça sırtıtmaya cüret edemezlerdi ama dile getirilmeyen şüpheleri sanki bunu yapmışlar gibi açık geldi Abrielle'a.

Başka ne bekliyordu ki? Ne de olsa onu Raven'in kollarında, tek bir battaniyenin altında sıkışmış halde bulmuşlardı, sanki... sanki... Bunun nasıl gerçekleştiğine kafa yorarken aklında bir fikir belirmeye başladı. Düşünceleri kafa karışıklığı, ihanet ve hüznün karmaşasıydı, dönüp Raven'in gözlerine baktı. Genç adam gözlerinde hem özür hem anlayışla genç kadının duymak istemediği aceleci açıklamayı alçak bir sesle mırıldandı. “Uykunda çok üşüyordun. Donarak ölmene izin veremezdim.”

“Böylece benden yararlandın,” diye fısıldadı Abrielle.

Raven'in gözleri anında öfke ve gururla parladı. “Öyle bir şey yapmadım. Sadece beden sıcaklığımı sundum. Sana başka şekilde dokunmadım.”

“Ama öyle görünmüyor, değil mi?” dedi genç kadın acıyla.

“Onlara açıklarım–”

“Böyle açıklamaların anlamı olmaz.” Onu hayatından çıkarmış gibi arkasını döndü ve bu kadar kolay olmasını nasıl da isterdi. “Bizi bulduğun için minnettarım, Vachel.”

Üvey babasının ikisine bakarak adamlarının önünde dile getiremeyeceği hüznün ve anlayışı ona gösterdi. “O kadar da minnettar olmayabilirsin canım,” diye mırıldandı.

Abrielle neredeyse ırkiliyordu ancak önlerinde yaşanan sahneyi hevesle izleyen şövalyelere bu kadar çok şeyi açık etmek istemedi. “Cedric ve Nedda’dan haber aldınız mı?”

“Hayır canım. Almalı mıydık?”

Raven ileri adım atarak genç kadının yanında durdu. “Babam, Leydi Abrielle’ı kaçırmaları için haydutlara para veren adamın kimliğini öğrenmek için geride kaldı. Nedda yaralandı, bu yüzden ben Leydi Abrielle’ı kalenin güvenliğine daha hızlı ulaştırabileyim diye geride kaldı.” Sözleri şimdi çok aptalca geliyordu, çünkü onu güvende tutmamıştı. “Babamla onları bulduğumuzda Leydi Abrielle ve hizmetçisi üç gardiyanı çoktan bayıltmıştı.”

Vachel’in dudakları keyif dolu bir şekilde hafifçe bükülse de eyerinde dikleşerek soğuk bir tavırla konuştu. “Ve onun geride kalıp üvey kızımı şapersonsuz bırakmak kimin fikriydi?”

“Cedric’in fikriydi,” diye fısıldadı Abrielle şaşırarak.

Raven o kadar yakınında duruyordu ki genç kadın onun kasıldığını hissetti ve konuşurken sesindeki kırgınlığı duydu. “Babam, Abrielle’a tehdit oluşturan adamın kimliğini öğrenmek isteyeceğinizi biliyordu.”

“Ama siz ikinizi yalnız bırakmak onun fikriydi,” diye belirtti Vachel.

O sessizlikte birinin fısıldadığını duydular. “Bunu İskoçlar planlamış.”

Abrielle şafağın ardından kasvetli görünen bu orman dışında herhangi bir yerde olmayı dilerdi. Ama bakışları Raven’a kaydı ve onun öfkesini, keskin gururunu gördü.

“Birisi benim önümde babama hakaret etme cüretinde mi bulundu?” diye sordu.

Şövalyeler arasında huzursuz homurtular duyuldu ama kimse konuşmadı.

Abrielle, Raven’ın, babasının suçlanmasına kendisinin suçlanmasından daha fazla öfkelenmesini ilginç buldu. Baba

oğlun yakın olduğunu biliyordu. Tüm bu saçmalığı onların planlamış olması mümkün mü, diye merak etti acı bir şekilde. Haydutları en başta İskoçyalıların kiraladığını düşünmekte diğerleri kesinlikle aceleci davranmıştı. Bu fikri kısa bir an düşünüp zihninden savuşturdu, böyle adice bir eylemi yapamayacak kadar onurlu olduklarına inanıyordu. Yine de durumun avantajını kasten kendi lehlerine kullanmış olmaları ihtimalini eleme konusunda o kadar aceleci davranmadı. O kadar şaşkın haldeydi ki Raven'ın kendisini kurtarışının diğerlerine nasıl görüneceği aklına gelmemişti. Belki de Raven'ın gerçek öfkesi dalaveredeki rolünün ortaya çıkmış olmasındandı. Bunu düşünürken kendini hasta hissetti, geleceğinin belirsizliğini düşünmek istemiyordu bile.

“Gel Abrielle,” dedi Vachel şiddetle. “Burası böyle önemli bir tartışmanın yeri değil. Hem annenin senin güvende olduğunu bilmesi lazım. Sonra konuşuruz.”

Böyle önemli bir tartışma. Bu uğursuz kelimeler Abrielle'ın zihninde yankılandı. Elbette hayatının geri kalanından ve onu kiminle geçireceğine karar vermekten daha büyük öneme sahip ne olabilirdi? Hâlâ bir karar verebilecek durumda mıydı? Yoksa kader Raven Seabern'le anlaşıp sonunda onu içinden çıkamayacağı bir karmaşaya mı sürüklemişti?

Vachel hızla adamlarını ayarlayarak yarım düzine şövalyeyi Raven'ın gösterdiği yoldan Cedric ve Nedda'ya yardım etmeleri için gönderdi, ardından üvey kızına uzandı.

Abrielle üvey babasının onu arkasına oturtmasına minnetle izin verdi ve şövalye alayı ayrılırken dönüp Raven'a bakmadı, onu geride bıraktı.

Güneş öğle vaktini birkaç saat geçtiğinde açılır köprüünün diğer ucunda çalışan köleler yaklaşan atlı şövalye heyetini gördüler. Sör Vachel'in sancağı hemen tanınırdı ve arkasın-

da oturan leydinin ardında dalgalanan uzun kızılımsı saçları hanımlarınıninkiyle aynı renk olduğundan, hizmetkârlar hızla avludan çıkıp daha yakından bakmak için açılır köprüden koşturdular. Onun gerçekten de Leydi Abrielle olduğunu doğruladıktan sonra pek çok köle etrafta koşturup iyi haberleri taş binanın bir ucundan diğerine yaydı, herkesi hanımlarının sağ salim kaleye döndüğüne dair temin ettiler. Haber, kızıyla tekrar kavuşmak için sabırsızlanan Elspeth'in odasından âdeta uçarak çıkmasına neden oldu. Neredeyse nefes nefese avluya çıktı.

"Ah, merhametli Tanrı'ya şükürler olsun, hepiniz güven-desiniz!" diye haykırdı ağlamaklı bir rahatlamayla. Vachel aygırın boynundan uzun bacağına geçirdikten sonra yere indi ve Abrielle'ı de yanına indirdi.

Elspeth yanaklarından süzülen minnet gözyaşlarını durdurmak için hiçbir çaba göstermeden kollarını kızına doladı. "O eşkıyaların sana yapmak niyetinde oldukları şeylerden korktum!" derken mutlulukla ağladı. "Vachel'in seni ölü ya da diri veya ne durumda bulacağını bilemeden neredeyse çılgına döndüm. Kaçırıldığını duyduğumuzdan beri zaman geçmek bilmiyor. En büyük korkum elbette Nedda ve senin öldürülmenizdi. Şimdi götürüldüğünüz yeri bulup seni ve Nedda'yı bize geri getirdikleri için kocamın adamlarına minnet borcumuz var belli ki."

"Bir zarar görmedik anne," diye ona güvence verdi Abrielle, yaşlı kadının kollarının arasından geri çekilirken. Vachel'in hüznü beklediğini biliyordu ama bu tartışmaların zamanı değildi şimdi. Evde olmanın verdiği rahatlıktan başka bir şey düşünmek istemiyordu ve bir şekilde bu kale onun için ev olmuştu. "Nedda'yla o bizi kaçıran kıt akıllı hödükleri kafaları omuzlarının üstünde sarsılacak kadar patakladığımızı duymak hoşuna gidecektir."

Elspeth, kızının yanaklarını avucunun içine aldı ve tek evladının yüzüne yaşla dolu gözlerle baktıktan sonra alnına anne şefkatiyle bir öpücük kondurdu. “Geri geldiğin için çok ama çok rahatladım canım. Eğer seni ölmüş olarak bulsalar, kaybına asla katlanamazdım. Sana bunu kim yaptı?”

“Şu an o iblisleri kimin tuttuğunu bilmiyoruz.” Abrielle kendini, grubun arkasında at sürmüş İskoçyalı’ya bakarken buldu. “Lord Cedric adamın kimliğini öğrenmek için geri de kaldı ve bu arada benim selametim için yaralanan sevgili Nedda’yla saklandılar.”

“Ah, Tanrı’m!” diye haykırdı Elspeth. “Ne kadar da iyi ve vefalı bir kadın.” Sıkıntıyla kaşlarını çatı. “Kendimize ait bir servetimiz yokken hayatlarımız tehdit edilmiyordu, kesinlikle senin elin için rekabet eden adamların hiçbiri yoktu. Bu yeni tehdidin seni kaçırın adam yakalanana veya öldürülene kadar tamamen geçeceğini sanmıyorum.”

Vachel kolunu karısına doladı. “Haydut, Thurstan de Marlé olabilir de olmayabilir de. Bekleyip görmek zorundayız.”

Elspeth başını sallayıp kızına döndü. “Donuyor olmalısın kızım! İçeri gel, orası sıcak, sonra biraz daha konuşuruz.”

Abrielle annesiyle gitti, banyo yapıp kuru ve temiz kıyafetler giydi ama hissettiği tedirginlik sürüyordu ve büyük salonu daha fazla dedikoduyla kaynar halde bırakmak istemiyordu. Akşam yemeğine indiğinde dedikoduyu durdurmak için çok geç olduğunu gördü, çünkü Raven’la bir süreliğine yalnız kaldığı haberi çoktan yayılmıştı. Kafalar birbirine yaklaşmış, kocaman açılmış gözler tek başına oturan Raven ile onun arasında gidip geliyordu. Abrielle yüzünü buruşturdu, Cedric ve Nedda’nın da dönmüş olmasını dilerdi ama yapacak bir şey olmadığını biliyordu, Vachel’in adamları ona yardıma gönderilmişti.

Ana masada annesi onu bekliyordu, endişesini saklama zahmetine girmede. “Abrielle, üvey baban bana dün gece ve bu

sabah neler olduğunu anlattı,” dedi yumuşak bir sesle kınayarak. “Neden bana Raven ile geçirdiğin zamanı anlatmadın?”

Abrielle iç çekti. “Konuşulacak bir şey yok anne. Olsaydı bile, burada yapmak istemezdim.”

“Ama konuşulacak çok şey var,” dedi Vachel ciddiyetle. “Buna hazırlıklı olmalısın canım. Şimdi bile söylentiler var, hem de çok. Diğer talipler bunu duyacaktır.”

Genç kadın kaskatı kesildi. “Ben yanlış bir şey yapmadım. Masumum.”

“Bunu biliyorum,” dedi Vachel, “ama bu diğerlerinin düşüncelerine engel olmaz. Hiçbirimiz böyle olmasını istememek de itibarın zedelendi Abrielle. Kendini genç Raven ile evlenme fikrine hazırlamalısın.”

Bu kelimelerin sonunda yüksek sesle dile getirilmesiyle Abrielle kalbine bir ağırlık çöktüğünü hissetti ve gözleri insan içinde akıtamayacağı yaşlarla doldu. Yalnız olsalardı tepesi atar ve böyle bir adamla neden evlenmeyeceğinin sebeplerini sayardı. Ama Vachel muhtemelen bu konuşma için kasten böyle bir yer seçmişti, onun sadece hafifçe itiraz edip dinleyeceğini biliyordu. Elspeth nazıkçe elini onun koluna koydu ama Abrielle annesinin tesellisini kabul edecek ruh halinde değildi.

Kendi kocasını seçmek istemişti ve şimdi üvey babası ona başka bir adamın ona zorla kabul ettirileceğini söylüyordu. Doğru, o Desmond de Marlé gibi değildi ama hoş yüzü ve vücudu sadece servetiyle ilgilendiğini belli etmiş bir adamı saklıyordu. Abrielle nişanlıyken onunla flört etmişti, bu da onun aleyhine başka bir işaretti. O bir İskoç’tu ve soydaşlarının günahları yüzünden genç kadının tüm komşuları tarafından nefret ediliyordu. Eğer onunla evlenmeyi reddederse, Desmond’ın öldüğü gece olanları anlatır mıydı, merak etti Abrielle. Kendini aşağılanmış ve umutsuz hissediyordu. Bu onun başına nasıl gelmişti? Bir alçak adamın kontrolünden

kurtulduğunu düşünürken, kendini bir başkasıyla kapana kısılmış bulmuştu.

Raven'a bakamıyor, gözlerine zafer ifadesinin çoktan yerleştiğini mi yoksa bunu gizliyor mu olduğunu merak etmek istemiyordu.

Vachel'in geri kalan adamları Cedric ve Nedda'yı getirdiğinde bu konuda daha fazla konuşmaktan kurtuldu. Mutlu bir çığlıkla Abrielle hizmetçinin taşındığı sedyeye koştu. "Nedda nasılsın?" diye sordu gerçek bir endişeyle.

Ama kadının rengi iyi görünüyordu ve ağzının etrafında acı çizgileri oluşmuş olmasına rağmen gülümsedi. "İyiyim leydim. Bacağım kırılmamış bile olabilir."

Abrielle başını kaldırıp Cedric'e baktı ve ani bir hayal kırıklığı hissetti ama yakında olacakları düşünme izni veremezdi kendine. Nedda bir şifacı tarafından ilgilenilmek üzere götürülürken herkes Cedric'in hikâyesini dinlemek için toplandı. Kadınları ve onları esir tutan üç adamı bulamayınca kulübede toplanan ufak bir atlı adam grubundan bahsetti. Cedric içlerinden birini tanıyıp tanımayacağını görmek için dikkatle pencerelere doğru sürünmüştü. Yıllar içinde bozularak bir pelte yığınınına dönüşen parçalanmış odun yığınının arkasına saklandıktan sonra, kulübenin bir penceresine çakılmış iki panjurun arasındaki çatlaktan içeri bir göz atmıştı. Çabalarına rağmen suçluların en fazla gölgelerini seçebilmiş ve onu da arkalarını aydınlatan fenerin önünde durmaları sayesinde görebilmişti. Buna rağmen ağız dalaşlarına kulak misafiri olmuş ve en az iki sesi tanımıştı: Thurstan ve Mordea. Beş suçludan ikisi şimdiye kadar bu faydasız girişime bir son verme taraftarıydı ve kendi tavsiyelerinin kabul edilmesi için şiddetle tartışılar ancak Thurstan hiçbirini kabul etmedi. Bu plan başarısız olduğuna göre, Abrielle'ı kazanmak için yeni bir tane tasarlayacaktı. Böylece suçlular hep beraber geldikleri yönden gitti.

Suçluların ayrılışı ile Vachel'in şövalyelerinin gelişi arasında sadece bir saat olmasına rağmen, ani ve yoğun bir sağanak Thurstan'ın bırakmış olabileceği izleri silmişti. Birçok adam bölgede at sürerek haydutların gittiği yolu gösteren bir işaret bulmaya çalışmış ama yağmur yüzünden bu çabalarının nafile olduğu ortaya çıkmıştı.

Vachel iç çekti. "Thurstan'a karşı pek bir şey yapamazdık zaten."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elspeth.

"O varlıklı bir şövalye canım," diye açıkladı Vachel sabırla. "Ve zengin bir gelin istemesine rağmen, kendisinden önce birçok adamın kullandığı bir yolu seçti: Onunla evlenmek zorunda kalana dek kadını elinde tutmak."

Raven bakışların kendisine döndüğünü hissetti ve diğerlerinin onu Thurstan'la aynı kefeye koymuş olması kanının kaynamasına sebep oldu, çünkü o onurlu bir adamdı. Ama etrafındakilerin düşüncelerine karşı çıkmak için yapabileceği pek bir şey olmadığını biliyordu. Babasının kendisine kocaman açılmış gözlerle baktığını gördü, merak ettiğini biliyordu fakat ona daha sonra açıklayacaktı. Şimdilik Raven'ın tüm yapabildiği Abrielle'a bakmak oldu, genç kadın şimdi onu Thurstan ve Colbert gibi onursuz adamlarla aynı keseye koyuyordu. İçinde öfkenin, hayır hiddetin yükseldiğini hissetti.

Şövalyelerden biri konuştu. "Thurstan'ın suçlu olduğuna dair elimizdeki tek kanıt da bir İskoç'tan geliyor." Kafalar sallandı ve mırıltılar yükseldi. Raven yumruklarını sıktı ama daha babasını savunmak için ağzını açmadan Vachel, "Yeter!" dedi. "Lord Cedric ülkesinde değer gören bir adamdır. Hükümdarımız Kral Henry de ondan ve oğlundan övgüyle bahseder. Üvey kızımın evinde değerli bir misafire karşı başka bir hakaret duymayacağım." Birkaç dakika sonra Vachel ona yaklaştı. "Özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Raven, Abrielle’a bir bakış attı ve kendisine gerçek bir endişeyle baktığını gördü. Genç kadının ifadesi kısa bir anlığına acı bir hal aldı ama sonra bakışlarını kaçırdı ve bir daha da bakmadı. Raven, Vachel’i özel oturma odasına doğru takip etti. İçeride yalnız kaldıklarında Vachel volta atmaya başladı, nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi. Sonunda, “Bana ağır bir ikilem sundun Raven Seabern,” dedi.

“Öyle bir niyetim yoktu,” diye karşılık verdi Raven, ellerini arkasında kavuşturarak. “Ben sadece kızınızın güvenliğini sağlamak istedim. Koşullar da beni onunla yalnız kalmaya zorladı.”

“Koşullar onu kollarında uyutmaya da mı zorladı?” diye sordu Vachel sertçe.

“Yemin ederim sadece onu sıcak tutmayı düşünüyordum. Ona başka bir şekilde dokunmaya çalışmadım.”

“Ama onun iznini almadın.”

“Hayır, uyuyordu.”

“Teklifini reddederdi, yine de bunu yaptın ve beni zora soktun.” Vachel parlayan bir öfkeyle onun karşısında dikildi. “Biliyorsun, onunla evlenmek zorundasın.”

Raven hızla nefesini içine çekti. “Beni koca olarak istemiyor.”

“Sen de onun isteklerinin önemli olmamasını sağladın.”

Raven daha fazla hareketsiz duramadı. Elini saçlarından geçirdi, volta atma sırası ondaydı. “Yukarıda Tanrı var, ben böyle bir şey istemedim. Ben ona kur yapıp onu kazanmak, karım olarak mutlu olabileceğini göstermek istiyordum. Eğer onu benimle evlenmeye zorlarsanız, mutlu olmayacaktır.”

“Zorlama olmayacak Raven. Ne olduğunu o da biliyor ve itibarını korumak için ne yapması gerektiğinin farkında.”

“Yani bunu kabul etti mi?” diye sordu Raven kuşkuyla.

“Reddetmedi. Ama ona talip olan birçok adam artık onun lekelendiğini, başka bir adamın artığı olduğunu düşünecek.”

Raven elini yüzünden geçirdi. “Tanrı yukarıda,” diye mırıldandı.

“Onun itibarını düzeltmeye hazır mısınız?”

Raven çenesini sıkarak Vachel’in önünde durdu ve başıyla onayladı. “Hazır olduğumu biliyorsunuz. Kızınızı Thurstan ve haydutlardan korurum. Mülkü ve serveti onda kalsın.”

Vachel ağzı açık ona bakakaldı, Abrielle’in yakında bağlanacağı bu adamın derinliğini merak etti. “Kendine hiçbir şey istemiyor musun?”

“Emin olun, ona kalan mirasa ne ihtiyacım var ne de onda gözüm var,” diye karşılık verdi Raven tereddüt etmeden. “Bana dilenci paçavraları içinde de gelse onu aynı şekilde isterdim. Buna rıza gösterseydi onu güvende olacağı İskoçya’daki evime götürürdüm ama kaçırılmasının şoku atlatılmadan sizi onun yokluğuna katlanmak zorunda bırakmak istemem. Servetine gelince, ne isterse yapabilir. Sadece tek bir ricam var.”

Vachel gözlerini kıstı. “Devam et.”

“Aramızdaki bu anlaşmadan ona bahsetmeyin.”

“Çeyizini reddettiğini onun bilmesini istemiyor musun?” Vachel daha fazla şaşıramayacağını düşünmüştü ama Raven Seabern tam bir muammaydı.

“Yalan söylemenizi beklemiyorum fakat eğer yeri gelmezse o zaman hayır, ona söylemeyin. Olduğu kadını değil, sadece onun servetini istediğimi sanıyor. Benim ne tür bir adam olduğumu kendisinin fark etmesini ve bana güvenmesini istiyorum.”

Vachel derin bir nefes aldı ve ardından elini uzattı. “İçimi rahatlattın Raven.” El sıkıştılar. “Abrielle’in bu evlilikte suçlu uzun süre seni suçlamayacağının garantisini veremem.”

Raven kararlı şekilde konuştu. “Onu kazanacağıma güveniyorum.”

“Ama eğer ona kendini kanıtlayabilecek bir erkek varsa, o da sensin. Onayım senindir. Ama annesinin onayına gelince...”

Amansız bir gülümsemeyle, “Leydi Elspeth de kızı kadar kazanması zor biri olacak,” dedi Raven. “Ama başarılı olmak niyetindeyim.”

ON YEDİ

Cedric akşam yemeğinden sonra büyük salonda oturmuş, Raven'ın Vachel'in odasından dönmesini bekliyordu. Oğlunun karşı karşıya kaldığı ikilemi duymuştu ve en iyisini umuyordu. Oğlunun nasıl biri olduğunu biliyordu, duruma kararlılık ve özgüvenle yaklaşacağından şüphesi yoktu. Bugün kaledeki konuşmaları işitmişti, dedikodular ve söylentiler hem köleler hem de şövalyeler arasında devam ediyordu. Cehaletle söylenen sözler karşısında dimdik durmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Oğlunun sırtının da aynısını yapacak kadar güçlü olduğunu bilmek ona gurur veriyordu.

Raven nihayet görüldü, ifadesi tam da Cedric'in beklediği gibi kararlıydı. Elini Raven'ın omzuna koyarken içinde hissettiği sızıyı göstermeme konusunda dikkatliydi. "Benimle biraz avluda yürümek ister misin oğlum? Güzel ve serin bir gece."

Raven başıyla onayladı ve dışarı çıktıklarında barakalarına çekilen askerlerin, homurdanan atların ve öten böceklerin seslerini duyabiliyorlardı. Huzur dolu bir andı ama Cedric, Raven'ın huzurdan başka her şeyi hissettiğinin farkındaydı ve oğlunun istediği zaman istediği şekilde konuşacağını biliyordu.

Nihayet konuştuğunda Cedric onun sesindeki kararlılık karşısında gururlandı. “Sonunda Abrielle’ı kazandım, gerçi beklediğim şekilde olmadı. Belirtmeliyim, onurumuza saldırıldı ve iddialar doğru olmasa da gerçekten de onu görünüşte kazandım. Ama şüphesiz tamamen de kazanacağım, bedenem ve ruhen. Yemin ederim, Abrielle gerçekten benim olacak.”

Abrielle yatmak için üzerini giymişti ki kapısının çalındığını duydu. Şaşırarak giriş odasına gitti, gelenin yine ona destek olmak isteyen annesi olup olmadığını merak etti. Onu geri çevirmek istemiyordu ama Elspeth’in yapabileceği bir şey yoktu ve bu konuda konuşmak Abrielle’ın hem öfkesini hem de dargınlığını körüklüyordu sadece, bu da annesini daha çok üzüyordu. “Kim o?” diye seslendi.

“Raven,” diye beklenmedik bir cevap geldi. Duygularımı kontrol etmek buraya kadarmış, diye düşündü ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Öfke, belirsizlik ve çaresizlik dalgasıyla mücadele ediyordu. Annesinin sıkıntısına bir de kendi perişanlığını eklemek istemediği gibi, Raven’a da onu böyle görme tatminini yaşatma niyeti yoktu. “Git buradan,” dedi kapıyı açmadan.

“Seninle konuşmam gerek kadın,” diye itiraz etti Raven.

“Bu uygun olmaz.”

“Neyin uygun olduğunu düşünmek için çok geç.”

Şiddetle gücenmiş olan Abrielle kapıyı o kadar hızla açtı ki duvara çarptı. “Evet öyle ve hepsi senin sayende!”

Genç adam ciddiyetle başını salladı. “Kızgın olmakta çok haklısın. Ben de öyle.”

“Ah! Ben kızgın olmaktan çok daha ötedeyim.” Adamın koluna yapışıp onu içeri çekti ve arkasından kapıyı kapattı.

Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Sanki ikisi de planlamış olduklarından çok farklı bir yerde duruyor gibiydi, ne

diyeceklerini bilemiyorlardı. Sonunda Raven omuzlarını dikleştirip boğazını temizledi. “Bu gece üvey babanla konuştum.”

Abrielle kollarını göğsünde kavuşturup dik dik baktı. “Gördüm.”

“Elbette ne konuştuğumuzu biliyorsundur.” Genç kadın hiçbir şey söylemedi çünkü bu adam eğer onun işini kolaylaştıracağını sanıyorsa, hilekâr olduğu kadar yanıltıyor demektir. Raven’in çenesindeki kaslar gerilerek yakışıklı yüzündeki tüm yumuşaklığı alıp götürdü ve konuştuğunda sesindeki tatlılık da yatıştırıcı olmaktan epey uzaktı. “Karar verildi, evleniyoruz.”

Genç adam onun gururunu, cesaretini biliyordu ve tek dizinin üzerine çökerek ona resmi bir şekilde evlenme teklif etmenin adil bir yol olduğunun farkındaydı ama Abrielle parıltılı saçlarını geriye atıp sıkılı dişlerinin arasında konuştu. “Seninle evleneceğim ama sana asla saygı duymayacağım. Seninle asla evlenmeyeceğimi sana söyledim ve sen de hiçbir seçeneğimin kalmamasını sağladın.”

“Ben kendi onuruma da ailemin onuruna da ihanet etmedim.” Raven’in sesinde genç kadının daha önce hiç duymadığı bir keskinlik vardı ve kendisine miras kalan Harrington hiddetine rağmen, aniden dikkatli davranması gerektiğini fark etti; bu tehlikeli bir adamdı. “Uyman gereken şartlarım var,” dedi sadece. “Paranın büyük bir kısmının kölelerin durumunu iyileştirmek için kullanılacağına söz vermelisin. İçlerinden bazılarının gönül rahatlığıyla oturduğu şömineli ve saz çatılı küçük kulübeler Lord Weldon’ın tüm kölelerine aynı şeyi sağlamak niyetinde olduğunu gösteriyor. Maalesef bu hayali gerçekleştiremeden öldürüldü. Benim umudum da yakın gelecekte bunların inşa edildiğini görmek.”

“Olmuş bil! İnsanlarının durumuna üzülüyorum, biliyorsun.”

Genç kadın onu inceledi, sanki yalanının gözle görülür bir kanıtını arıyor gibiydi. “Başka bir ülkedensin ve şimdi

seninle evlenmek, beni kendi halkımla senin halkın arasında bırakacak.”

“Abrielle,” diye karşılık verdi genç adam, yüzü şimdi daha yumuşaktı. “Senin annen Sakson, kocası da Norman. Senin Norman kralın benim kralım David’in kız kardeşiyle evlendi.”

Sözleri mantıklıydı ama böyle yatıştırıcı bir sohbeti dinlemeye hazır değildi ve ellerini kaldırdı. “Sadece git! Beni huzur içinde bırak!”

Genç adam onun gururuna sahip çıkmasına izin vererek odasından koridora çıktı. Orada yan kapı açıldı ve Raven, Vachel’in dışarı baktığını gördü.

Abrielle’in üvey babası, “Oldu mu?” diye sordu.

Raven başıyla onayladı. “Evet. Evlenmemizi kabul etti.”

Vachel tuttuğu nefesini verdi. “Tanrı’ya şükür.” Elspeth başını eğerek kocasının yanından geçti, Raven’a onu incitecek şekilde kaşlarını çatı ve kızının odasına girdi.

“Tören öğle yemeğinden önce büyük salonda yapılacak,” diye devam etti Vachel. “Ardından insanlara verilecek cömert bir şölenle ‘kutlama’ yapabiliriz.”

“Nikâh ilamının okunmasından vaz mı geçeceksiniz?”

Vachel yüzünü buruşturdu. “Evliliğin geçerliliği için yeterli şahit olacaktır. Sabah kahvaltısından sonra sen ve ben evlilik anlaşmasını görüşeceğiz.”

Raven başını salladı.

“Rahat bir gece geçir Raven. Sanırım bir süre dinlenemeyeceksin,” diye sonuç çıkardı Vachel.

Ayinden sonra, yaklaşan düğün töreninin ilanı kimseyi şaşırtmadı. Hem Abrielle hem Raven çok ciddi ve sessiz görünürken, Vachel günün kutlama sebebini, İskoçya’nın kraliyet elçisi ile İngiltere’nin en varlıklı dudu arasındaki birleşmeyi duyurdu. Sınır komşuları arasındaki dostluktan bahsetti, hem

İngiltere hem İskoçya için. Ama onun iyimserliğinden etkilenen pek kimse yoktu. Abrielle'in kalan talipleri arasında öfkeli mırıltılar vardı ve birkaç adam hiddetle kaleyi terk etti. Norman zenginliğinin Sakson bir kıza geçip oradan da İskoç hazinesine aktarılacağına dair fikir birliği var gibiydi. Komşular arasında barış olmayacağını fark etti Vachel hüzünle. Eşler arasında da nesiller boyu olmayacak, diye düşündü pişmanlıkla. Elspeth de kocasına tam olarak kızgın değilse bile kızı adına üzülmüyordu ve bu bile Vachel'in evliliğinde gerginliğe sebep olmuştu.

Bir de Raven ve Abrielle vardı, masada yan yana oturmuş, hiç konuşmadan sadece yemek yiyorlardı. Vachel kendi kendine, Abrielle'in bu birleşmenin Desmond de Marlé ile kısa süreli evliliğinden çok daha üstün olduğunu er ya da geç anlayacağını düşündü. Ama şu anda bunu göremeyecek ya da umursamayacak kadar kızgındı, oysa savaşçı kocasının ona karşı hissettiği tutkunun derinliği çok açıktı.

Abrielle yorgun bir şekilde iç çekerek Raven ve Vachel'in bir kez daha Vachel'in oturma odasına çekilişini izledi. Arından annesinin endişeli ifadesini fark ederek zorla gülümsedi. Annesini haksız yere sıkıntıya sokmaya gerek yoktu, bu hassas durumdayken olmazdı.

“Abrielle, kızım, hadi tören için hazırlanalım.”

“Yine,” diye mırıldanan Abrielle, kalkıp annesinin peşinden gitti. “Ne giymemi önerirsin anne? Siyah yas elbisem bençe mükemmel olur.” Elspeth ağzı bir karış ona bakakalınca Abrielle aceleyle ekledi: “Sadece şakaydı anne ve görebildiğim kadarıyla kötü bir şakaydı.”

Elspeth kendini toparlayıp kızına sert bir bakış attı. “Kral Henry'nin sarayında giydiğin elbiseyi öneririm. Raven'ın bakışlarını çeken ilk elbise oydu.”

Abrielle giyinmek için annesinin peşinden üst kata çıkarırken inlemesini zar zor bastırdı ve annesinin canını sıkmamak

için bir kez daha dilini ısırđı. Elspeth neşelenmeye kararlıydı ve Abrielle bunun sebebinin annesinin onu Desmond de Marl  gibi bir adama vermediği için hissettiği minnet olduğunu düşünüyordu. Aklını bu kadar meşgul eden şeyi açıklayarak ondan mutluluğunu çalmak istemezdi.

Raven, Desmond kadar acınasıydı ve Abrielle onunla evlenmekten aynı şekilde iğreniyordu, hatta birleşmelerinden daha çok korkuyor ve dehşete düşüyordu. Desmond'layken o kadar tetikteydi ki duygularını kontrol etmek için kendini kandırmasına, kalbinin etrafına koruyucu bir duvar  rmesine gerek yoktu. Raven'la ise her açıdan tamamen farklıydı, çünkü o adam yakındayken nerede duracağını, neyin gerçek olduğunu ya da nasıl hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. şu kadarcık olsun müstakbel eşine güvenmiyordu, yine de onun kendisine hissetmek istemediği şeyler hissettirdiğini inkâr etmenin veya bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Hislerine göre hareket etmek güvenli olmayacak kadar kolaydı, o kadar kolaydı ki dünyada kalbini ondan korumaya yetecek kadar yüksek ve sağlam bir duvar inşa edilmediğinden korkuyordu.

Kendi d ğ n  için son kez giyinirken aklındaki en büyük korku, önündeki geceye dairdi; bu defa bir ömür boyu sürecek tüm gecelerden korkuyordu. Kısa bir anlığına bile gardını indirirse, Raven'ın içeri girip kalbini ve ruhunu alacağından, ona ihtiyaç duymasına sebep olacağından ama sonunda onu yoksun bırakacağından ölümüne korkuyordu.

Düğün töreni, kalan az sayıdaki misafirin ve hepsi hanımları için mutlu görünen kölelerle hizmetçilerden oluşan büyük bir topluluğun önünde yapıldı. Ama Abrielle'ın sevgili arkadaşı Cordelia katılmadı, Abrielle bu yüzden Raven'a daha çok kızdı çünkü bu acele onun yüzünden gerekmişti.

İlk düğün törenini gerçekleştiren rahip –sadece on beş gün önce miydi bu?– yine oradaydı. Raven ve Abrielle alçak seslerle sadakat yeminlerini ettiler ve leydinin sesi titremiş olsa bile kimse yorum yapmadı. Raven babasının alyansını kullandı, Abrielle’a fazla büyük geleceğini biliyordu ama uzun süredir ailesindeydi ve kendisi için anlamlıydı.

Raven konuşurken Abrielle ona bakamadı bile. “Bu yüzkle seninle evleniyor ve bedenimle seni onurlandırıyorum.”

Abrielle’ın ona verdiği yüzük babasına aitti, Elspeth kullanması için ısrar etmişti. Yüzüğü bu evlilik komedisine kullanmak ayıp gibi gelmiş ama annesinin duygularını incitmek istememişti. İfade-siz bir sesle aynı sözleri Raven’a söyledi.

Ardından rahip evlendiklerini ilan etti. Abrielle bu kadar kısa süre içinde iki istemediği evlilik yaptığı hakkında biraz daha düşünseydi, salondan hıçkırarak uzaklaşırdı. Onun yerine öğle yemeğinde insanların iyi dileklerini kabul etti. Vachel öğleden sonra dans etmeleri için halk ozanları ayarlayarak onu şaşırttı. Zaman geçirmek için bir tavlâ turnuvası bile düzenlediler ve Abrielle, Raven’ın adamları bu masa oyunundan uzaklaştırıp at üstünde mızrak dövüşüne götürmesini umarken buldu. Ona bakmak zorunda kalmayacağı herhangi bir şey olurdu.

Ama hayır, Raven eşine düşkün damat rolünü sonuna kadar oynadı, onun yanından ayrılmadı, hatta ona tavlâ oyununda meydan okudu. Abrielle kazanmasına onun izin verdiğine yemin edebilirdi ama genç adam öyle olmadığına dair güvence verdi.

Ama düğün gecesine ait düşünceler hep aklında bir yerdeydi. Hatta vakit ilerlerken genç kadın bu düğün gecesine için ilkinden daha çok dehşete düşmüş olabileceğini düşünürken buldu kendini. Hissettiği endişe yüzünden neredeyse kıkırdı-yacaktı. Hangi kadın Raven Seabern’ü yatağına almak istemezdi? Onu her zaman yakışıklı bir çapkın olarak düşünmüş-

tü ve çalışılmış cazibesiyle sevişmeye dair sözleri genç kadını kızdırsa da tamamen erimesine sebep olmuştu.

Ama bir düşün gecesini kendini vermek anlamına geliyordu ve Abrielle sunabileceği en değerli şeyi, kendinden bir hediye güvenmediği bir adama vermek istemiyordu. Bu birleşme için sadece üzüntü duymasına sebep olan bir düşünceydi. Kazanmak için tuzak kurduğu bir şeyi ona nasıl teslim edebilirdi? Böylece karar verdi, Raven bu gece erkeksi zevklerini tatmin edemeyecekti. Onunla uzlaşmaktan daha fazlasını yaparak bu hakkı kazanmak zorunda kalacaktı.

Ama sonunda annesi onu yatak odasında yalnız bıraktı. Elspeth'in daha o gün aceleyle diktiği ince bir gecelik vardı üzerinde. Annesi gittiğinde Abrielle savaşa giderken zırhını kuşanmış gibi sabahlığını giydi.

Çok geçmeden Raven geldi, kapıyı arkasından kapatıp oraya yaslandı. Abrielle'in onu yatakta bekleyeceğini düşünmemişti ve beklemiyordu zaten. Şöminenin önündeki minderli sandalyede oturmuş, dalıp gitmiş gibi alevlere bakıyordu.

Yine de görünüşü genç adamın neredeyse nefesini kesti. Oymalı ahşap bir şamdandaki uzun mumların titreyen ışıkları narin omuzlarında yumuşak ve görkemli bir karmaşa içinde salınmış bakır rengi uzun saçlarına vuruyor, kıyas kabul etmez bir güzellik tasviri yaratıyordu. Gözleri yavaşça okşarcasına onun üzerinde gezinip leydinin yanaklarının neredeyse gül rengi dudakları kadar kızarmasına sebep oldu. Şarap rengi kadife sabahlığı genç adamı onun altındakileri görmek için daha da meraklandırıyor.

Öne çıkarak, "Uyuyormuş gibi yapacağını düşünüyordum nerdeyse," dedi Raven.

Abrielle başını ona çevirdi. "Bunu düşündüm ama evliliğimizi bir yalanla başlatamazdım, en azından kendi adıma."

Genç adamın yüzü sertleşti, konuştuğunda sesi alçak ve yoğun. "Sana yalan söylemedim." Abrielle hiçbir şey de-

medi, onu kışkırttığını ve onun gururlu bir adam olduğunu biliyordu.

“Peki evliliğimizi nasıl başlatmaya niyetlisin?” diye sordu Raven.

“Güvenimi kazanmadığını sana söyleyerek,” dedi genç kadın kararlı şekilde. Ayağa kalkarak onun önünde durdu, intikam meleği gibi elleri kalçalarında. “Bir de beni yatağa götüremeyeceğini.” Aniden Raven onun kolunu sıkıca kavradı, panter gibi hareket ederek onu ürkütmüştü. “Ama o zamana kadar,” diye hatırlattı, “hâlâ benim karımsın. Bizim yasal olarak evlenmediğimizi söyleyen hiçbir adama tahammül etmem.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Abrielle, içinde tanımlayamadığı duygular uyanıyordu. Onu korkutacak şekilde genç adamın elleri onun sabahlığının bağını gevşetti ve Abrielle onu durdurmaya çalışsa da sabahlığı aralandı. Soluk ipek geceliği gördüğünde genç adamın gözlerinin alevlendiğini gördü. Abrielle’in vücudunu, göğüslerini ve bacaklarını saran kumaşın sadeliği Raven için neredeyse bir hediye gibiydi. Raven’in eli yanağına dokunduğunda genç kadın nefesini tuttu, sonra o el yavaşça aşağı indi ve bir an için boynunda kaldıktan sonra köprücük kemiğinden aşağı inip göğüslerinin arasına geldi. Abrielle ne hareket edebildi, ne çığlık atabildi, ne de onu durdurabildi. Sanki dünya daralmış, geriye sadece sığ nefeslerinin durgunluğu ile adamın dokunuşunun sıcaklığının vaadi kalmıştı. Raven tek eliyle göğsünü avuçlayınca Abrielle irkilerek nefesini tuttu ve çılgına dönmüş gözleri onunkileri buldu. Genç adam yüzüne bakarak onu kaldırdı ve tamamen kucağına aldı. “Hayır,” diye inledi Abrielle, “lütfen dur.”

Mavi gözler yumuşadı. “Yapamam Abrielle. Benimle mücadele etme, seni gördüğüm ilk andan beri istiyorum.”

Aksanı erotik bir şekilde yoğunlaşmıştı. Uygur adam mas-kesi düşüyordu, altındaki gerçek kişi açığa çıkıyordu. Etten kemikten, tamamen içgüdü ve tutku dolu bir adam; kim olduğunu ve ne istediğini saklamayan bir adam. Keşke Abrielle bunun onu umutsuzca arzulayan gerçek ve doğru Raven olduğuna güvenebilseydi.

Ardından genç adamın parmakları onun göğüs ucunu buldu, baştan çıkarıyor ve okşuyordu, böylece Abrielle ilk defa ona karşı savunmasızlığının asıl derinliğini anladı. Böylesi basit bir dokunuşla yükselen sıcak hisler, kararlılığını tamamen silip götürmüştü. Umutsuzca geri çekilmeye çalıştı ama Raven narin tenini okşamaya devam ederek onu kendine daha çok çekti.

Sonra dudakları birbirini buldu, dili onunkine kavuşmak için ağzına kayarken Raven onun başını geriye doğru eğdi. Abrielle onu yiyip bitiren, artmakta olan arzuya karşı öpüş-tükleri ilk seferdeki kadar çaresizdi. Raven şarap tadındaydı ve bu genç kadını sersemletti. Göğsünde duran Raven'ın eli daha fazla baskıyla okşarken, diğer eli aşağıya kayıp poposunu avuçladı ve onu daha çok kendine çekti. "Abrielle," diye mırıldandı ağzına doğru, "Abrielle, sen de beni öp."

Ama öpmeyecekti, sadece fırsatını bulduğunda başını çevirdi. Ancak ondan kaçmayacak kadar gururluydu, bu yüzden Raven geri çekilip uzun tuniğini başından çekerek çıkarırken Abrielle donmuş halde durup izledi. Tuniği genç adamın iç gömleği izledi, ardından ayakkabıları ve çorabı. Onu çıplaklıktan alıkoyan tek şey pantolonuydu ve düşük belli kıyafet kasıklarını örtüyordu. Ama adam onu da çıkardı ve Abrielle kendini ondan yayılan tehlikeli erkeklik yüzünden geri çekilirken buldu.

Yine de onun yüzünün ve bedeninin heyecan verici olduğunu inkâr edemezdi. Ayrıca arzusunun kanıtı, Abrielle'in onun kendisini gerçekten ne kadar çok istediğini merak etmesine

neden oluyordu. Sertçe yatağa çarpıp üzerine düştü ve oraya sürülmüş gibi hissetti ve bu da sadece öfkesini alevlendirdi. Ama sonra Raven onun üzerindeydi, sırtını yumuşak yorganlara bastırdı; uzun, sıcak ve kaslı bedeni onunkini kaplamıştı. Raven onu sert ve derin bir şekilde tekrar öptü, geceliği sıyrılınca Abrielle bacaklarında ilk serin hava esintisini hissetti.

“Bu gece aramızda hiçbir şey olmayacak,” diye fısıldadı Raven, onun boynuna doğru.

Genç kadın her yönden sıkıştırılıyordu ve hain vücudu artık kendine ait değil gibiydi. Sonra kalçalarıyla bacakları çıplak kaldı ve genç adam aralarına yerleşti. Tamamen sıcak ve sertti. Abrielle nefesini tutarak kıvrandı ama genç adam onun içine girmek için zorlamadı, sadece sabahlığını nihayet kollarından çekerken onu bedeninin alt kısmıyla tutuyordu. Kolayca Abrielle’ı kaldırıp sabahlığından kurtuldu ve genç kadın onunla mücadele etmesine rağmen geceliğini de başından çekip çıkardı.

Sonrasında birbirine yaslı vücutları çırılçıplak, ten teneydi. Abrielle hareketsiz kaldı, onun uyarılmış erkekliğini tam da kadınlığının girişinde hissediyordu. Ama zorlamak yerine Raven onun boynuna doğru anlaşılmaz sözler mırıldandı, sonra aşağı kayıp ağzıyla göğüslerine doğru yol aldı. Sıcak bir alev Abrielle’ı kuşattı; artık kendinde değildi, onundu. Bu mükemmel işkence karşısında inledi, kalçaları ona doğru salınıyor çünkü hareketsiz duramıyordu. Nihayet Raven içine, tam merkezine girdi ve onu acıyla genişletti. “Sakin ol güzelim,” diye mırıldandı dudaklarına doğru ve ardından yoğun bir öpücükle ağzını ele geçirdi.

Raven onun bakire olduğunu biliyordu ama gözü dönmüştü ve hareket etme ihtiyacına teslim olarak daha derinlerine doğru girip geri çekildi. Abrielle’ın çığlıkları acıdan değil hissettiği zevktendi, böylece Raven devam ederek tekrar tekrar içine girdi, ta ki onun gerilimini ve titreyerek rahatladığını

hissedene kadar. Bir an daha zor dayandı ve zevk dalgası hayal dahi edemeyeceği bir güçle vücudunu ele geçirdi.

Tutkusu nihayet yatıştığında ve nasıl nefes alındığını hatırladığında dirseklerinin üzerinde yükselip Abrielle'a baktı. Genç kadın kızarmış ve terlemişti, ona bakıyordu. "Artık benimsin," dedi Raven ve bu sözlerle Abrielle gözyaşlarına boğuldu.

Raven inleyerek üzerinden yuvarlandı ve onu yanına çekmeye çalıştı ama Abrielle tesellisini kabul etmeyecekti. Kendi vücudu tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordu, çünkü Raven'dan aldığı zevk kendi kontrolünde değildi. İlk çarpışmayı Raven kazanmıştı. Abrielle ondan uzağa kaydı, narin omuzları sarsılırken sessiz hıçkırıqlarla vücudu titriyordu.

Raven gözlerini tavana dikip kendisine güvenmeyen ve güvenmek istemeyen bir kadınla evlendiği için korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşündü. Şehvet sağduyusuna galip mi gelmişti? Bu evliliği yürütebileceğini mi sanmıştı? Ama sonra bunun daha ilk geceleri olduğunu hatırlattı kendine, ömür boyu daha çok geceleri olacaktı. İlerisi için evliliğine bu düşüncenin yol göstereceğine kesin karar verdi. Kadınından vazgeçmeyecekti.

ON SEKİZ

Sabah güneşinin ışıkları üzerine düşerken Abrielle gözlerini ağır ağır açtı. Bir şeyler yanlış gibiydi ama bir şekilde hatırlayamadı. Sonra dehşete düşerek ve afallayarak çıplak olduğunu fark etti. Nefesi kesilerek doğrulup oturdu, yorganı çenesine çekti ama yalnızdı. Rasgele fırlatılan kıyafetler şimdi düzgünce katlanmış halde sandalyenin üzerindeydi. İnleyerek yastığın üstüne bıraktı kendini. Artık evli bir kadındı ve bakire değildi. Bu son tercihi o elinden almıştı.

Yatak örtüsünü çekti ve çarşafardaki kan lekesini görünce daha çok öfkelen-di. Aptalca bir tavırla lekeyi gizledikten sonra sabahlığını giydi ve volta atmaya başladı. Ne yapacaktı? Raven'ın yüzüne nasıl bakacaktı? Raven artık her anlamda kocasıydı; genç adam bunun çaresine bakmıştı.

Ama öfkesini ona kusamazdı. Bu, ailesi de dâhil, herkese mutsuzluk vermek dışında ne işe yarardı? Hayır, olan olmuştu ve bununla yaşamak zorundaydı. Pek çok kadın kendi seçtikleri adamlarla evleniyordu. Abrielle da onlardan biriydi. Gülümseyecek ve diğerlerine karşı her şey yolundaymış gibi davranacaktı. Bunu yatak odasından yapamazdı elbette ama gerektiğinde yüzleşecekti. Kapısı tereddütle çalındı ve Abrielle

küstah kocasının yeni efendi olarak içeri dalacağını bildiğinden kapıdaki kişiye girmesini söyledi.

Nedda içeri baktı. “Leydim?” Abrielle onu gülümseyerek karşıladı ve hizmetçi rahatlayarak içeri girdi.

“Sör Raven uyumanıza izin vermemizi söyledi,” dedi Nedda, “ama ben kalktığınızı duydum. Banyo yapmak ister miydiniz?”

“Ah, lütfen, bu harika olur,” dedi Abrielle. Nedda’nın onu neredeyse şüpheyle izlemeye devam ettiğini biliyordu ama Abrielle normal bir eş gibi davranma yeminini hatırladı.

Normal bir eş gibi yıkandı ve giyindi, sonra da büyük salona indi. Yine, Raven’ı görmediği için duyduğu rahatlatma hissinden nefret etti. Katlanır masalar kahvaltıdan sonra duvara yaslanmıştı ve Abrielle, Elspeth’i hizmetkârlarla konuşurken buldu.

Onu gören annesi aceleyle yanma gelip sarıldıktan sonra kaygıyla yüzünü inceledi. “Abrielle? Bu sabah iyi hissediyor musun?”

O normal bir eştı, kendi kendine hatırlattı ve yüzüne zorla bir gülümseme kondurarak, “Evet, anne, iyiyim.” dedi. “Artık bir eşim ve bunda tuhaf bir şey yok.”

“Hımm,” Annesinden gelen tek karşılık bu oldu çünkü kızını iyi tanıyordu ve sözlerine rağmen onun pek de iyi olmadığını rahatça tahmin edebilmişti.

Abartılı bir neşeyle Abrielle salonda göz gezdirdi. “Görüyorum ki uyuyarak kahvaltıyı kaçırmışım. Burada olmadığım için beni bağışla.”

“Daha neler. Dün senin için zorlayıcı geçmiş olmalı.” Dile getirilmeyen soru, aynı şeyin düğün gecesi için de söylenip söylenemeyeceğiydi. Ama Abrielle anlamamış gibi yaptı. Elspeth iç geçirdi. “Birin sana ekmek ve çorba getirmesini söyleyeyim.”

“Hayır, mutfığa kendim giderim.”

Belli ki kızı kendinde değildi, gerçi bu anlaşılabilir bir durumdu. “Kocanın nerede olduğunu sormadın,” dedi Elspeth yavaşça.

“Sanırım bir yerlerde, kalenin yeni efendisi statüsünün keyfini çıkarıyordur.” Abrielle, sahte mutluluk ifadesini delen bir sertlikle yüzünü buruşturdu. “Bağışla beni anne,” dedi annesi bir şey söyleyemeden. “Yeni rolümde daha iyi olacağım, söz veriyorum.”

Elspeth elini onun koluna koydu. “Her kadın eş rolünü öğrenmek zorundadır canım. Kocana derinden âşık olsan da alışma süreci kolay değildir.”

“Ama ya ona saygı duyamıyorsan ne olur?” dedi Abrielle alçak sesle, yine o aptal gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. Eliyle yüzünü ovuşturup zorla gülümsedi. “Daha ilk sabahım. Düzelecektir,” diye annesini temin etti. Gerçi evliliğinin kalbine ağırlık yapması gibi yüzüğü de elinde ağırlık yaparken ve Raven’a ne güvenir ne de saygı duyarken bunun nasıl olacağını öngöremiyordu.

Abrielle mutfak çalışanlarıyla konuşarak günün yemekleri konusunda fikir verdi ve yaklaşan kış için yeraltı kilerlerine saklanmış yiyecekleri kontrol etme işini annesinin gözetimine bıraktı. Yeni bir lorda sahip olma sürecinin sorunsuzca yaşanabileceğini insanlara göstermeye karar verdi, böylece kaleyi turladı, hizmetkârlarla konuştu, onların hayatlarını ve işlerini öğrendi. Avluya gelene kadar insanların neşeli halleri biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Mutfak bahçesinin hasadını inceledi, sütçü kızların çalışmasını izledi ve ahırlardaki sevislerle konuştu.

Sonunda metallerin çarpma sesine doğru çekildi ve kalenin arkasına doğru sesleri takip ederek mızrak dövüş alanına ulaştı, orada askerler ve şövalyeler savaş hünelerini geliştiriyorlardı. Raven ile üvey babasını orada buldu. Ama bakışlarının istemsizce yöneldiği kişi Raven’dı. Uyluklarının

ortasına kadar uzanan kolsuz bir deri yelek giymişti ve kaslı kolları güneşin altında terden parlıyordu. Hepsi kılıç taşıyan bir grup adamla konuşuyordu. Ardından Raven konuşurken, Vachel'le mücadeleye girerek kendini göstermeye başladı. Neyse ki Vachel de kendini herhangi bir genç adam kadar iyi savunuyordu.

Savaşçılar arasında bir düşmanlık yok gibi görünüyordu ve Abrielle buna minnettardı. Şövalyeler Raven'a saygıyla bakıyordu ve her manevrasında birçok adamın onun yaptığını onaylayarak başını salladığına şahit oldu. Raven bölgede fikir ayrılığına sebep olsa bile emretmek durumunda olduğu adamlar arasında saygı görüyordu.

Daha dün aynı adamlar onu Abrielle'la yalnız bulduklarında Raven'a alayla sırtmışlardı. Evlilik onların şeref anlayışlarını bu kadar kolay mı tatmin etmişti? Kendisi kaderiyle bu kadar kolay uzlaşmıyordu. Ama zaten aldatılan ve kullanılan onlar değildi, özgürce seçme şansları ellerinden alınıp yerine sönük bir seçim yaptırılmamıştı.

Aniden Raven'ın bakışları onu buldu ve gözlerindeki için için yanan yoğunluk genç kadını dondurdu. Raven hâlâ kılıcını taşıyarak uzun adımlarla ona doğru geldi ve Abrielle kıpırdayamadı, kaçmayı düşünemedi bile. Tüm düşünebildiği adamın gece karanlığında ona yaptıkları ve hissetmek istemediği zevkin tüm vücudunda dolaştığıydı. Şimdi bile hain bedeni ısınıyor, teninin her yeri utançtan kızarıyordu.

Abrielle'ı şaşırtarak genç adam tek kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. Abrielle'ın elleri adamın göğsüne yerleşti ama onu itemedi, emrindeki adamların önünde olmazdı. Ardından Raven'ın dudakları dağlayıcı bir öpüşle onunkine kapandı, insan içinde yapılan bir gösteri için fazla şehvetliydi. Abrielle kendini çaresiz, tahrik olmuş ve hem kendine hem de ona karşı öfkeli hissetti. Özellikle de adamların meydanda yankılanan tezahüratlarını duyduktan sonra.

Raven nihayet başını kaldırdığında Abrielle “Seni vahşi! Ne cüretle beni böyle ellersin!” diye fısıldadı.

Raven sadece tek kaşını kaldırıp sırtıttı. “Artık öfkeli bakireyi oynayamazsın.”

Abrielle kırıcı bir yorumla karşılık verecekti ama Vachel’in kendilerine doğru geldiğini gördü. Sahte gülümsemesini takınıp fazlasıyla tatlı bir sesle konuştu. “Yine de adamlarının önünde beni utandırıyorsun.”

“Adamlarımız. Ve sanırım evliliğimizin bariz başarısına tezahürat ediyorlar.”

“Başarı-?” Ama o sırada Vachel çok yakındı ve Abrielle ona dönerek uygun bir şekilde eşinden uzaklaştı ve üvey babasını yanağından öptü. “Günaydın Vachel.”

Adam onun sevgi gösterisi karşısında gözlerini kırptırdıktan sonra temkinle, “Sana da canım,” dedi. “Bu sabah ışıldıyorsun.” Sanki Raven’ın yatağında bir gece geçirmesi onu daha iyi hale getirmesi gerekiyormuş gibi? “Görüyorum da ikiniz, kutlamalardan sonra işe koyulmak için hiç zaman kaybermemişsiniz.”

“Bu gerekliydi,” dedi Raven, yüzü ciddileşirken. “Desmond de Marlé’nin şüpheli liderliği altında geçen ayların kalenin savunma güçlerine ne yaptığını görmem gerekiyordu.”

“Ve bu iyi değil,” diye ekledi Vachel.

Abrielle kendi endişelerini unuttu. “Ne oldu?”

“Bu adamların çoğu bizimle geldi,” dedi Vachel, “ve dördü de Raven’ın. Geri kalanı da tembelleşmişler, çünkü Desmond yeni bulduğu servetini askerlerindense kendisine harcamakla daha çok ilgilymiş. Ödemeler en iyi durumda bile düzensizken eğitim yapmayı ne teşvik eder?”

“Ne fena.” Abrielle’in bakışları dövüş meydanına kaydı, orada adamlar kör kılıçlarla çarpışmaya başlamıştı.

“Ama şimdi kendilerinden ne beklendiğini anladılar,” dedi Raven.

“Elde edecekleri ödülleri de,” diye ekledi Vachel. “Yeni kocan cömert davrandı.”

Benim paramla, diye düşündü Abrielle acı bir şekilde, sonra da kendine kızdı. Raven onun kalesine ve insanlarına olan görevini yerine getiriyordu, başka bir şey yoktu. Keşke onların hatırı için genç adamın yaptığı her şeyde art niyet aramasaydı.

“Bir kuşatma sırasında boşaltılma ihtimaline karşı depolar uzağa taşındı,” dedi Raven. “Yapılacak çok şey var.”

“Elbette,” dedi Abrielle, “bunu hallettiğin için teşekkür ederim.”

“Neden halletmeyecekmişim?” Genç adam en cazibeli sırtışını takınarak kolunu onun omuzlarına doladı ve sıktı. “Seni ve halkını korumak için gücüm dahilindeki her şeyi yaparım.”

Abrielle onun göğsüne yumuşakça vurup bir kez daha geri çekilmeyi başardı. “O zaman ikinizi de akşam yemeğinde görürüm.” Ancak öğle yemeği servis edilirken Abrielle’a, Raven, Cedric ve Vachel’in yakınlardaki bir malikâneye çağırıldıkları haberi geldi. Hizmetçiler ona bir şey belli etmemeye çalışsa da genç kadın korku dolu fısıltılar arasında “istila” ve “İskoç” kelimelerini duydu.

Gün boyunca, eğer bu dedikodularda doğruluk payı olsaydı Raven’ın kale kapılarını asla açık bırakmayacağını söyleyip durdu. Öyle olsa, askerler talime devam edeceğine asıl pozisyonlarına geçerlerdi. Ama gece çöktüğünde kocası hâlâ dönmemişti. Böylece evliliklerinin ikinci gecesinde yatağa yalnız gitti. Büyük yatakta tek başına yatmanın huzuruyla rahatlamış hissediyordu, sadece kaderi ve geleceği artık kocasına bağlıydı. Ya daha kötü bir şey oluyorsa? Destek için bir grup adam göndermeli miydi? Yardıma ihtiyacı olsaydı Raven haber yolları şüphesiz.

Şafağın ilk ışıkları onu uyandırdığında daha yeni uykuya dalmıştı ve aniden kapana kısılmış gibi hissederek kalktı. Raven'in odada olduğunu fark etti, birbirlerine dolanmışlardı. Baş adamın omzundaydı, göğsünün geniş ve çıplak enginliği genç kadının önünde uzanıyordu. Neyse ki Abrielle yatarken gecelik giymişti. Raven'in eli tanıdık bir şekilde sırtındaydı ve genç kadını dehşete düşürecek şekilde kendi dizi de adamın dizinin üstündeydi. Onu uyandırmadan kurtulmanın en iyi yolunu düşünürken başını kaldırdı ve Raven'in onu eğlenen gözlerle izlediğini gördü.

"Uyanmak için ne harika bir yol," diye mırıldandı Raven, dirseğinin üzerinde yükselip tehditkâr bir şekilde onun üzerine doğru eğildi.

Abrielle aceleyle onun kollarından sıyrılıp yataktan çıktı. "Sağ salim geri dönmene memnun oldum. Yapacağım çok şey var, eminim senin de şu... tembel askerlerle işin vardır," diye bitirdi zayıf bir sesle.

Raven yastıklara yaslanıp bir kolunu başının arkasına koydu ve onu izledi. Yatağında bir erkek bulmanın onu nasıl şaşırttığını gördü ve kaçmasına müsaade etmeye karar verdi – şimdilik. Ama yeni evli bir erkeğin sabrı da bir yere kadardı ve karısı da bunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Abrielle şöminenin önündeki halının üzerinde titreyerek duruyordu, Raven'in dün gece yakmış olduğu ateş sönerek köz halini almıştı. Raven onun tereddüdünü görebiliyordu, giyinmek istiyor ama bunu onun önünde yapmak istemiyordu. Raven ona bu ikilemde yardımcı olacak değildi.

Genç kadın kendi kendini sararak kollarını ovuşturdu. "Dün neden o kadar uzun süre yoktun?"

Abrielle, erkekleri ilgilendirdiğini düşündüğü bir şeyi kendisiyle konuşup konuşmayacağını bile bilmiyordu ama Raven'in gülümsemesi soldu ve kaşlarını çatarak konuşmaya başladı.

“Thornton Malikânesi’nden bir ulaktan, bir İskoç birliği-
nin saldırdığı haberini aldık.”

“Tanrı’m.” Abrielle ani bir korkuyla donup kaldı. Bir sa-
vaş patlak verirse, lordları artık “düşman” sayılacağından
Abrielle ve halkına ne olacaktı?

Genç adamın ifadesi rahatladı. “Korkma güzelim. Bir is-
tila değildi, yarım düzine zavallı İskoç, sığırlarını kovalıyor-
larmış ve sınıra ne kadar yaklaştıklarını fark etmeyip sınırı
geçmişler.”

Bu haber karşısında rahatlayan Abrielle gözlerini kapattı,
bir istilanın gerçekleşmemiş olduğuna minnettardı.

“Ben davet edilmeyecektim, tabii ki. Ulak bölgedeki her-
kesi harekete geçirmesi gerekmediğini fark etmemiş. Benim
gidişim neredeyse her şeyi daha beter ediyordu, sanki bu diğer
İskoçlarla işbirliği içindeymişim gibi. Çağrıldığımızda Thurs-
tan de Marlé evde olmadığı için şanslıydık. Üvey baban o
konuda soğukkanlıydı ve babamın neşeli hali de herkesin sa-
kinleşmesine yardımcı oldu. Sonunda İskoçlar eve dönmeleri
için serbest bırakıldı.”

Abrielle yatağın kenarına çöktü, yüzünü elleriyle kapattı.
“Bu hiç bitmeyecek, değil mi?” Sırtında kocasının elini his-
setti, kaskatı kesildiğinde el geri çekildi.

“Halkıma olan güvensizliği mi diyorsun?”

Sadece bu değil, Abrielle’in ona olan güvensizliği ve genç
adamın ırkının halkıyla arasının açılmasına sebep olacağı ger-
çeği de vardı. Ya kocası onun karşısında yer almak zorunda
kalırsa? Bir eşin kocasına olan sadakati ne zaman sınanacaktı?

“Abrielle?”

Genç kadın irkildi, ardından hızla ayağa kalkıp o gün için
giyeceği kıyafetleri toparlayarak kendini meşgul etti. “Sence
kralın tarafından sık sık çağrılacak mısın?”

“Bilmiyorum. Şimdi iki ülkedeki mülklerle de ilgilenmem
gerektiğinden, krala adayacak çok zamanım olmayacak.
Bunu anlayacaktır.”

Abrielle ona şaşkınlıkla baktı, gerçekten de kocasının hayatında hiç bilmediği bir sürü şey vardı. “Başka mülkünün olduğunu bilmiyordum.”

“Hiç sormadın ki,” dedi Raven kuru bir sesle. “Kuzey İskoçya’da babamınkinin yanında bir arazim var ve bir gün onun arazisi de benim olacak.”

Genç kadın düşünceli bir tavırla başını salladı ve merak etmesine rağmen yanlış anlaşılmaktan korktuğu için ona daha fazla soru sormadı. Eğer Raven evinden bahsetmek isterse onun anlatacağına inanıyordu, şimdiye kadar bundan bahsetmeye gerek görmemişti ve Abrielle’in mülkünü edinmek için çok hevesli görüldüğünden genç kadın topraklarının mütevazı büyüklükte bir yer olduğundan şüphelendi. Adamın mülkleri umurunda değildi, bununla ilgilenmiyordu da. “Biz oraya... gidecek miyiz?”

“Evet, artık senin olan her şeyi sana da göstermek istiyorum.”

Abrielle başını sallayarak kararsız şekilde durdu, elleri kıyafetlerini düzeltiyordu. Bildiği tek evden, önce annesinin Vachel ile evliliği, ardından da Desmond ile nişanı yüzünden taşındığını hatırlattı kendine. Ne yapması gerekiyorsa kabul-lenecek ve güçlü duracaktı.

Tereddütle söze başladı. “Ben... yakın zamanda odadan çıkacağını sanmıyorum.”

“Doğru, uzun ve yoğun günün ardından hâlâ çok yorgunum.”

Abrielle omzunun üzerinden baktığında genç adamın tembelce gerindiğini gördü ve kasların kemiklerinin üzerinde dalgalanışını kocaman açılmış gözlerle izledi. Onu günlük sakalıyla hiç görmemişti, sakal onu istediği her yatakta zevkini alan hovarda bir serseri gibi gösteriyordu.

Abrielle’in kafası biraz karışmıştı, çünkü Raven askeri bir meseleyi onunla gönüllü olarak paylaşmıştı ve kendisine

bu kadar kolay açılmasını beklemiyordu, sanki adam ona gerçekten güveniyordu. Kendi mülkü vardı ve şüphesiz kralı ona fazlasıyla cömert davranıyordu. Raven servetimden daha fazlasını arzuluyor olabilir mi diye merak etti ama ne düşüneceğini bilmiyordu.

Ancak bütün gün geceliğiyle duramazdı. Tanrı'ya şükür dün akşam yıkanmıştı, çünkü onun önünde bunu yapabileceğini hayal dahi edemiyordu. Arkasını dönüp geceliğini başının üzerinden çıkarmak bile yeterince kötüydü. Çıplak halde titreyen parmaklarıyla el yordamıyla iç etekliğini aradı ve Raven'ın arkadan yaklaşıp tekrar teslim olmasını talep etmesini dehşetle bekledi.

Sonunda iç etekliğini giydi, daha az korkmuş hissederek tuniğini üzerine geçirip örgü kemerini beline taktı. Ancak saçına bir örtü yerleştirirken, genç adamın yaklaştığını duydu. Gerilerek omzunun üzerinden ona baktı.

Raven ellerini onun saçına koydu, saçlarını omuzlarından çekerek düzeltti. Abrielle titredi.

“Böyle bir güzelliği örtmek zorunda mısınız?” diye mırıldandı genç adam onu şaşırtarak. Yüzünü saçlarına dayayarak derin bir nefes çekti. “Kokun, yatağında ve kollarında olmayı istememe sebep oluyor. Bütün gün bunu düşündüm.”

Sözleri genç kadının içinde bir şeylerin kararsızca yer değiştirmesine neden oldu. “Ben... ben bir örtü takmalıyım. Artık evli bir kadıyım. Senin sayende.”

Ve aralarındaki anlaşmazlık oradaydı, Abrielle kendine bunu zorla hatırlatmak zorunda kalıyordu: Bu evliliğin gerçekleşmesine Raven neden olmuş, bir İskoç'u kocası olarak kabul etme konusunda ona hiç seçenek bırakmamıştı. Genç adam onun meydan okuyan sözlerini duymazdan gelerek fısıldadı: “O zaman örtünün altındaki saçlarını örme. Bırak bütün gün onlara dokunduğumu hayal edeyim.” Adamın çıplaklığı ve tatlı sözleri çok kafa karıştırıcıydı. Abrielle aceleyle

örtüyü taktı ve alnına yerleştirdiği bir şeritle sağlamlaştırdıktan sonra uçarcasına yatak odasından kaçtı.

Abrielle kendini, Raven'ın başka bir acil durum yüzünden çağırılmasını dilerken buldu, çünkü gittiği her yerde o vardı sanki. Kölelerin köyünü ziyaret ederken Abrielle'a kocasının her gün geldiğini söylediler, onu az önce kaçırmıştı ve ne kadar da iyi bir adamdı. Abrielle avluda çamaşırcılarla konuşmaya gittiğinde, atları inceleyen Raven'ın etrafına çocukların toplandığını gördü. Zayıf ama zinde bir şekilde yürüyen küçük bir oğlan, günün kalanında Raven'ı bir gölge gibi takip etti. Kocasını çocuğa bir kez bile sabırsız davranmadı. Aslında genç kadın onlara habersiz yaklaştığında, Raven'ı oğlana yarın eğitime başlayabileceğini söylerken duydu.

Akşam yemeğinde annesi Raven'ı övüp durdu. Abrielle dört yandan kuşatılmış gibi hissediyordu. Vachel, Cedric ve Raven birbirlerine kadeh kaldırıyor, gün içinde neyi başarlarsa onun şerefine içiyorlardı. Pek çok şövalye sanki katılmaya can atarmış gibi birer ikişer yaklaşıyordu. Evleneli daha iki gün olmadan Raven herkesin kalbini kazanmaya başlamıştı... Ben hariç, diye kendi kendine direndi Abrielle ve yatağa erken gidip uyuyormuş gibi yapmaya karar verdi.

Raven, Abrielle'ın sessiz gidişini izledi ve babasına karşılık vermeye devam etmesine rağmen akli karışındaydı. Bu sabah yataklarından kaçmasına izin vermişti ve şimdi sanki fark etmemesini umarmış gibi kadın gizlice inzivaya çekiliyordu. Raven'ın her şeyi fark ettiğini hâlâ anlamamış mıydı? Sevdalı bir köy delikanlısı gibi tüm gün onu takip etmek isterken, görevlerine odaklanmak için tüm iradesini zorluyordu. Abrielle'ın zor durumdaki köylülere olan nezaketi genç adamın içine dokunuyor, üvey babasına olan sadakati ve ne pahasına olursa olsun ona yardım etme isteği Raven'i hayrete düşü-

rüyordu. Abrielle'a âşık olmak öyle kolayca gerçekleşmişti ki onsuz bir hayatı düşünemez olmuştu. Onun da kendisi için aynı şekilde hissetmesini istiyordu. Ama genç kadının korkuları, şüpheleri ve güvensizliği çok güçlüydü ve Raven bunların üstesinden gelmenin çok uğraş gerektireceğini biliyordu. Genç kadın onun aşkını bir yük olarak görecekti ve bu yüzden ona söylememeyi seçti.

Abrielle'a yatağa yerleşecek vakit tanımak tüm kontrolüne mal oldu. Ardından maşrapasını bırakıp ayağa kalktı ve kasıtlı bir şekilde esnedi.

Vachel onu eğlenerek izliyordu ama "Delikanlı bitkin düşmüş olmalısın," diyen Cedric oldu. "Atlar ve tavuklarla ilgilenmekle geçen korkunç ve yorucu bir gün oldu."

Birkaç adam açıkça güldü ve Raven bunu onların kendisini kabul etmeye başladığına dair bir işaret olarak aldı. "Pekâlâ baba, birileri sizi barındırıp beslemeli. Herkese iyi geceler."

Raven salondan çıkarken çoğunlukla iyi niyetli kahkahalar vardı ve genç adam odalarına yaklaştığında neşeli bir ruh halindeydi. Giriş odasında mumlar yolunu aydınlatması için söndürülmemişti, ilerlerken üfleyerek teker teker söndürdü. Yatak odasındaki sıcaklığı korumak için kapıyı hemen kapattı. Yorganların altına gömülmüş ve ateşin titreşen ışıkları üstünde oyunlar oynarken uyuyan karısını orada durup izlemekte derin bir tatmin buldu. Kıyafetlerini hızla çıkarıp katladı ve kenara koydu. Yatak örtülerini kaldırıp altına girdiğinde, yatağa tamamen Abrielle'ın sıcaklığı ile kokusu hâkimdi ve Raven acı verici bir ihtiyaçla daha fazlasını istiyordu.

Abrielle kıpırdamadı ama genç adam ondaki hafif gerilimi hissedip uyumadığını tahmin etti. Nazikçe karısına doğru hareket etti, elini uzatmıştı. Belinin kıvrımına dokundu ve onun kendini korumak istemiş gibi yüzüstü uzandığını fark etti. Raven geceliği yukarı sıyırmaya başladı, bir yandan da onun bu numarasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Abrielle gözlerini sımsıkı kapalı tuttu, yüzü diğer tarafa dönüktü ve uyuyormuş gibi rahat görünmek için varlığını her zerresiyle konsantre oldu. Ama görünüşe göre bunun Raven için bir önemi yoktu. Vücudu sıcak bir şekilde kendisinin yan tarafına yaslanmıştı ve genç kadın onun çıplak olduğunu biliyordu. Geceliğinin yukarı sıyrıldığını hissetti, tutup tekrar aşağı çekerek uyanık olduğunu belli etmemek için dişlerini sıktı. Elbette adam vazgeçecekti, sadece yeterince uzun süre buna dayanması gerekiyordu.

Raven yatakta ilerlerken döşek hafifçe hareket etti ve genç kadın bağırmmamak için dudağını ısırđı. Abrielle dehşete düşerek onun ağzını dizinin arkasında hissetti, şok ve heyecan neredeyse sıçramasına sebep olacaktı. Ama hayır, genç adamın ağzının nemli sıcaklığı bacağının arkasından yukarıya, poposunun altına doğru kayarken bile kontrolüne sımsıkı tutundu. Hareketsiz uzanmaya nasıl devam edebilirdi, eğer o—

Raven'ın ağzı geri çekildi ancak Abrielle'in rahatlaması kısa ömürlü oldu, çünkü adamın öpücüklerinin diğer bacağınđan yukarıya, vücudunun kıvrımlarında ilerlediğini hissetmişti. Abrielle gerginlikle kıvrandı ve kendisinden yayılan sıcaklığı hissetti, sonra adamın yüzünü gömdüğü yerden alçak sesli kahkahasını işitti.

Hemen sonra Raven onun üzerindeydi, kasıkları poposuna yerleşmiş, yüzü saçlarına gömülü haldeydi. Abrielle'in onun ağırlığıyla boğulması gerekirdi ama Raven onun üzerinde kendini hafifçe tutuyordu.

“Ah, saçlarını benim için açık bırakmışsın,” diye mırıldandı Raven.

Bin kere lanet olsun, uyku numarası yapma telaşıyla unuttu.

Sonra genç adam onun üzerinde hareket etmeye başladı, yavaşça sürtünüyordu ve bir elini altına kaydırıp göğsünü kavradı. Şehvetli bir pus Abrielle'in üzerine çökerek

Raven’la neden mücadele ettiğini unutturdu. Düşünebildiği tek şey onun ne kadar nazik, ne kadar sevgi dolu olduğuydu ve nihayet kocası onu yavaşça çevirip öptüğünde Abrielle’in karşılık vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Raven’a sarıldı, onun için bacaklarını açtı ve adam içine girerek onları tek vücut yaptığında inledi. Bir kez daha Raven onu orgazma ulaştırıp kendine ait olanı aldı.

Ama sonrasında, Raven üzerinden çekildiği zaman, Abrielle ne yapmış olduğunun soğuk gerçekliği ile baş başa kalıp yine ağlamaya başladı. Raven’i istiyordu ama İskoçya onu çağırdığında kocası olarak kendisiyle kalacağına güvenemiyordu. Eskiden ona öfke duymasına ve küçümsemesine sebep olan bu güvensizlik, şimdi kalbini mümkün olduğunu bile bilmediği bir şekilde sızlatıyordu. Tanrım, ona âşık oluyor olabilir miyim, diye merak etti Abrielle, sonra kararlılıkla hayır dedi kendi kendine ve bunu defalarca tekrar etti. Hayır, kesinlikle kocasına âşık olmuyordu ve olmayı da şiddetle reddediyordu. Raven kur yaparak vücudunun teslim olmasını sağlayabilirdi ama asla ona kalbini gönüllü vermeyecekti. Bu düşünceyle beraber daha da şiddetle ağladı.

ON DOKUZ

Raven ağlayan bir kadının gözyaşlarına huzurla katlanamazdı. Yatakta doğrulup örtüleri kenara attı ve ayağa kalkarak karısının tepesinde dikildi.

“Abrielle, bu devam edemez,” dedi katı bir şekilde. “Seni daha fazla zorla baştan çıkaramam. Bir daha sana bu şekilde sahip olmayacağım. Bana sen geleceksin.”

Bu otoriter yorum Abrielle’in öfkesini yükseltmekle kalmadı, gözyaşlarının geldiği hızla kurummasına neden oldu. Kendi tarafındaki yorganı atıp ayağa fırladı ve yatağın karşısından onunla yüz yüze durdu.

“Uzun süre bekleyeceksin Raven Seabern. Servetimi almış olabilirsin ama kalbime ve ruhuma sahip olup gittiğinde onları parçalayamayacaksın.”

“Neden...” Genç adam tereddüt etti, geceliğinin Abrielle’in kıvrımlarının üstünde kayışının görüntüsüyle bir an için dikkati dağıldı ve büyüledi. Ardından gözlerini kırıpıştırarak kaşlarını çatı. “Neden gidecekmişim?”

Ama Abrielle daha fazla konuşmadı, sadece öfkeyle yatağa girdi ve onun yüzüne bakmayı reddetti. Raven onu döndürüp tam olarak ne demek istediğini sormak, onu kollarına alıp

yatağa dönmek istiyordu. O kendisine gelinceye kadar ona sahip olmayacağına dair sözü yeni vermiş olmasının veya sevişmelerinden ne kadar harika olduğunun bir önemi yoktu. Abrielle'in zorlukla örtülen kıvrımlarına bakarken hiçbir zaman tamamen doymayacağından korktu. Onun bu şekilde kafasını karıştırmasına izin verdiği için aptal gibi hissediyordu Raven ama o an çok istese de odadan öfkeyle çıkıp gidecek kadar aptal değildi. Sinir bozucu gelinine bu tatmini vermeyecekti. Onun vücudunun yanında uyuma zevkinden de kendini mahrum etmeyecekti. Gerçi karısına dokunamazdı, lanet yemini sağ olsun. Raven yatağa girdi, ellerini ona uzanmasın diye başının altında birleştirerek gözlerini tavana dikti.

Yeni Seabern hanesinde gerilim vardı, bu sırada İngiltere'nin geri kalanında da bir anlaşmazlık yükseliyordu. Daha önce hiç bu kadar haberci, krallığın dört bir yanına haber taşıması için gönderilmemişti. Haberler gerçekten de iç açıcı değildi. Lyons-la-Fôret'teki kalesine etrafındaki ormanlarda avlanma niyetiyle gitmiş olan I. Henry, Fatih William'ın en küçük oğlu, hastalanmış ve bir hafta içinde ölmüştü. Onun ölümü sadece kasvetli bir yas dönemi başlatmakla kalmamış, merhum hükümdarın krallığının tamamında uzun süreli ve can sıkıcı bir sürece yol açmıştı.

Henry'nin ilk kraliçesi bir İskoç'tu, Kral David'in kız kardeşiydi ve kızları Maud, kendisinden sonra tahta çıkması için kralın seçimi idi. Öldüğünde kızı destekleyecek asillerine yıllarca imtiyazlar tanımıştı. Ancak asiller, Maud için coşku yaratmanın zor olacağını düşündüler ama merhum kralın yeğeni Stephen'a sadakat ve bağlılık yemini ile kendilerini bağlarlarsa, Henry'nin hükümdarlığında kazandıkları haksız kazanç ya da adil olarak hak ettikleri ne varsa kaybedeceklerinden korktular.

Öldüğü sırada kralın, kızı ve kocasıyla arası açık olmasaydı, Maud aceleyle babasının yatak ucuna varıp bir başkası gasp etmeden önce hak ettiği mirasını sahiplenebilirdi. Ama onun yerine, birkaç gün içinde Stephen kendini asillerin akına kral olarak sokmayı başarmış ve bu fikri yanlış bulabilecek herkese kısa zamanda saldırgan şekilde kafa tutmaya başlamıştı. Stephen birkaç hafta boyunca resmi olarak taç giymemiş olsa da Maud’un İngiltere’de devam eden yokluğu Stephen’in otoritesini sağlamlaştırmış gibiydi. Sonraki günlerde ülkenin savaşın karanlığına gömülüyor olduğu ortaya çıktı, Henry’nin tahtta geçirdiği yıllarda sürdürmeyi başardığı barışçıl yönetimden çok başka bir şeydi bu.

Evliliklerinin altıncı gününde, Raven İskoçya’nın İngiltere’yle yeni gergin ilişkisini Kral David ile müzakere etmek üzere çağırıldı. Abrielle avlunun soğuk havasında annesinin yanında durup Raven’in babasıyla konuşmasını ve kendisiyle beraber İskoçya’ya gelecek refakatçisi ile üç silahlı adamını bekleyişini izledi.

Elsbeth elini Abrielle’in koluna koydu. “Gidişini izlerken üzüldüğüne eminim.”

Abrielle başıyla onayladı, Raven’la evliliklerinde hâlâ araları açık olmasına rağmen annesinin sözlerinin doğruluğu onu şaşırttı. Son birkaç geceyi aynı yatakta geçirmişlerdi ama yanlış anlaşılmalara ve öfkeyle ayırdılar.

“Belki de...” diye devam etti Elspeth yavaşça, kızını izleyerek. “Zaman ikinizin de evliliğinizi daha net görmesine yardımcı olur.”

Abrielle bakışlarını annesine çevirdi, alayla ağzının kenarı yukarı kıvrılmıştı. “Aramızda çözülmesi gereken şeyler olduğundan eminsin yani?”

“Kızımın acısını görüyorum. Mutlu olmanı istiyorum Abrielle.”

Abrielle pelerinini boğazına doğru daha sıkı çekti ve soğuk bakışlarını şimdi atını avluda kendisine doğru ilerleten kocasına çevirdi. “Anne, iki ülke aramıza girmek üzere değilmiş gibi davranıyorsun. Raven’ın evliliğimizi, krala olan yükümlülüklerine tercih edeceğini düşünüyorsun.”

Elspeth ağzını açtı ama Raven geldiği için bir şey söyleyemedi. Genç adam, karısının önünde durdu ve ona ciddiyetle baktı. Abrielle güzel, gururlu ve ilgisiz görünüyordu, onu oluşturan tüm çelişkiler bir aradaydı.

Genç kadın alçak sesle, “Elveda Raven,” dedi. “Sağ salim geri dön.”

Raven eğilip onun yanağını öperek kokusunu içine çekti. Abrielle’a sarılmanın verdiği rahatlığı son kez hissetmeden gitmek istemiyordu ama onu zorlamayacaktı.

“Yakında dönerim,” dedikten sonra dönüp sadık aygırı Xerxes’e bindi. Kendi babasına ve karısının ailesine baş selamı verdi ve at sürerek avludan çıktı, kuzeye yöneldi.

Takip eden günler ve haftalarda, ölüm, şiddet ve yağmacılıkla dolu amansız bir ölüm hasadı, art niyet ve açgözlülüklerini korkunç şekilde açığa vurmanın yolunu arayanlar tarafından artan bir şiddetle biçilmeye başlandı. Hem Normandiya’da hem de İngiltere’de talan sıradan bir hal aldı, o kadar ki hiçbir adam kendi evinde güvende değildi. Yola çıkmış masum insanların soyulması ve başlarına daha acı verici şeyler gelmesi özellikle yaygınlaşmıştı.

Abrielle birçok kurbana barınak sağlayıp iyileştirdi, Raven’ın iki ülke arasındaki böyle tehlikeli yollarda seyahat ettiği sık sık aklına düşüyordu. O kocasıydı ve sırf bu neden için bile, onun eve salimen dönmesini istemesi doğaldı. Ama ayrıca ona karşı bir kadının kalbinde yeşeren hassas duygular besliyor, hüznün, pişmanlık ve şaşkınlıkla harlanan bu

duygular giderek güçleniyordu. Hayatı hep Raven'ın gidişini izleyerek, doğduğu topraklar yüzünden onu kimin öldüreceğini hep merak ederek mi geçecekti? Ya da kocası İskoçya'nın tarafında, Abrielle'in halkının karşısında savaşmak zorunda mı kalacaktı? Bir süre önce ona âşık olmanın acısına asla kendini bırakmayacağına dair yemin etmişti; şimdiyse bu meselede fazla seçme şansının olmadığını düşünmeye başlıyordu.

Birinin Stephen'a veya Maud'a sadık olmasının önemi yoktu, krallığın içinde kaynayan düzensizlikten elde edeceği menfaat veya kârı uzlaşma yoluyla veya zorla koparmaya niyetli pek çok insan vardı. Bir zamanlar Vachel'in emrinde olan adamlar ve şövalyeler bir kez daha onu korumak üzere gelip güçlerini Vachel'le Abrielle'in evlerinin arasında böldüler. Bu şövalyeler, piyadeler ve her birinin aileleri, Vachel'in kalenin etrafını kuşatan korunaklı taş duvarlarının içinde geçici olarak ikamet etme davetini kabul ettiler. Orada yaşayanların çoğu şövalyelerin varlığının korkularını yatıştırdığı konusunda hemfikir, çünkü kapıların ötesinde belli ki komşu komşuya düşman kesiliyor, tüm mantığın kaybolduğu bu dönem dünyada akraba akrabaya sırt çeviriyordu.

Grayson ailesi ve sadık şövalyeleri gece karanlığında bu kaleye sığındılar. Topraklarında etraflarını kuşatan dehşetten kaçmış olan şövalyeler ve piyadeler gibi Grayson'lar da sığınacak yer arıyordu. Kıyafetleri ve temel ihtiyaçlarının dolu olduğu sandıkların yanı sıra en değerli eşyalarını da yanlarında getirmişlerdi. Ancak kaçışları hadisesiz gerçekleşmemiş, küçük ailesini araca yüklemekte hizmetkârlara yardım ederken zalimin tekine ait bir ok Lord Grayson'ın omzuna saplanmıştı. Arabaların birinden değerli eşyalar atıldıktan sonra yağmacı reziller malların başına üşüşüp kavgaya tutuşmuşlar,

ailenin açgözlü ve vahşi emellerinden kaçmalarına yalnızca bu sayede göz yummuşlardı.

Kaleye varır varmaz, hizmetkârlar Reginald'ın peşinde Isolde ve Cordelia ile kaleye girmesine yardım ettiler. Çoktan haber almış olan Abrielle ve Elspeth yatakları çevirme ve eski çarşafların yerine yenilerini serme işine girişmişken, hizmetkârlar Reginald'ı odaya taşıdılar. Isolde ve Cordelia'nın bu yaralanmayla dikkatlerinin dağıldığı belliydi, ancak Vachel, lord hazretlerinin yürekten bir dayanıklılığa sahip olduğu ve alçağın birinin okuyla öylece işinin bitemeyeceğine dair onlara güvence verince, cesaretlendiler. Kadınlar işte o zaman ok çıkarılana kadar kalmaları gereken yatak odalarına dönmeyi kabul ettiler. Abrielle, kadınlara baharatlı sıcak elma şarabı getirmesi için bir hizmetçi yolladı, bunun endişelerinin büyük kısmını yatıştırmasını ve beraber nöbet tutarlarken rahatlamalarına yardımcı olabileceğini umdu. Ne var ki Abrielle bizzat Reginald'ın odasına gitti. Cedric'in aksine daha önce hiç ok çıkarmamıştı. Bu yüzden ihtiyacı olan yardımı ondan isteyecekti.

Hasta için getirilen bol miktardaki biranın da yardımıyla Cedric oku çıkarabildi ve ardından yarayı akkor halindeki şömine demiriyle dağladı. Ardından gözleri kızarmış Reginald minnetle ona bira ikram etti. O sırada Elspeth, Cordelia ve Isolde odaya girdiklerinde, Cedric ve Reginald sanki az önce çok komik bir hikâyeyi paylaşmışlar gibi beraber kıkırdıyorlardı.

Cordelia'nın gözleri doğal bir şekilde yaşlı İskoç'un canlı mavi gözlerini buldu. Karşılık olarak adam ona göz kırptı ve beyaz dişlerini sergileyerek sırıttı, böylece kolaylıkla kızın yüzünün kızarmasına neden oldu. "Sanki bu akşam yıldızlar çıkıp üzerimde parlamaya başladı," dedi derin bir gülüşle. "O değilse, o zaman karşımda gördüğüm leydimin gülümsemesinin ışıltısı olmalı."

“Şüphesiz, söy.” Cordelia kafasını alımlı bir tavırla eğdi. “Muhtemelen babamın hayatını kurtardınız ve bu yüzden size her zaman minnettar kalacağım. Aslında oku güzelce yerinden çıkardığınız için sizi ve becerikli yardımları için de Abrielle’ı övmeliyim.”

“Cömert iltifatlarınız için mütevazı teşekkürlerimi kabul edin leydim,” diye karşılık verdi Cedric, minnetle başını hafifçe eğerek.

Abrielle sadece arkadaşının elini sıktı, böylesine korkunç ve zorlu bir dönemde arkadaşı yanında olduğu için çok mutluydu.

Isolde elini kocasının eline kaydırıp eşlere özgü bir endişeyle, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Lord hazretleri ona sırtıttı. “En kötüsünü ardımda bıraktığım için epey rahatladım. Lord Cedric’in benimle ilgilenmek üzere burada oluşu benim için büyük şans. Daha basit yaralarla ilgilenen hekimlerin elinde acı çekmişliğim var. Lord kesinlikle insanın yakında bulunmasını isteyeceği, iyi bir adam.”

Cedric ona kısa bir baş selamı verdi. “Sizi Abrielle’ın becerikli ellerine bırakıyorum. Gelinim iyi bir şifacıdır. Artık gitmeliyim. Bugün dövüş meydanında yapılacak talim var daha.”

“Dikkatli olun!” diye seslendi Cordelia, adam hızla kapıdan çıkarken. “Yakında sizi yine göreceğiz.”

Omzunun üzerinden bakan Cedric, genç güzele göz kırptı. “Geri döneceğim leydim, söz veriyorum.”

Isolde ve Elspeth, sersemlemiş Reginald’ın üzerine titrerken, Abrielle yara lapası olarak kullanmaları için onlara ezilmiş bitkiler bıraktı ve Cordelia’yı giriş odasına çekti.

İki arkadaş uzun bir an birbirlerine sarıldılar, sonunda Cordelia bir adım geri çekilip arkadaşının kollarını tuttu ve yüzünü inceledi. “Raven’ın karısı olarak şimdi hiç de farklı görünmüyorsun.”

Abrielle iç çekti. “Ah Cordelia, sensiz hiç de gerçek bir düğünmüş gibi gelmedi.”

“Bence gerçek bir düğün gecesi olmuştur,” dedi Cordelia kurnazca sırıtarak.

Abrielle inleyerek başını çevirdi. “Böyle mahrem konuları arkadaşlar bile konuşmamalıdır.”

Cordelia onun yüzünü kendine döndürdü, gülümsemesi sönmeye başlamıştı. “Abrielle? Ben gittiğimde Raven’a diğer taliplerinden biri gibi davranıyordun, kaleden gitmesini istemiştin çoktan. Bana ulaşan bir sonraki mektup doğru düzgün detay vermeden yazılmış o tuhaf evlilik duyurundu.”

“Ben... haber sana hemen ulaşsın istedim, bu yüzden daha çok şey yazacak zamanım olmadı.”

“Bir İskoç’un diyeceği gibi, o ‘gülbüz bir delikanlı’. Peki neden ondan bahsederken gözlerinde gölgeler görüyorum? Ve sadece onun yokluğu yüzünden endişeliyim deme, çünkü inanmam.”

Abrielle arkadaşından asla bir şey saklamamıştı, dolayısıyla yalnız yakalanmalarından düğüne kadar tüm detayları kısaca anlattı.

“Anladığım kadarıyla neşeli bir hadise değildi,” dedi Cordelia kuru bir sesle. “Ama kesinlikle Desmond de Marlé’den çok daha iyi bir adam o.”

“Kendime savunmasız kalma izni verirsem, beni Desmond’ın yapabileceğinden daha çok incitebilir,” diye fısıldadı Abrielle, kollarını kendine sararak. “Biliyorsun, söz konusu onun bana kur yapması olduğunda en başından beri niyetine güvenemedim.”

“Abrielle, sen herhangi bir adamın sadece seninle evlenmekten bile memnun olacağı harika bir kadınsın. Gerçekleşme şekline rağmen, Raven seni kazandığı için çok şanslı ve onun bunu bildiğinden eminim.”

“Keşke buna inanabilsem,” diye karşılık verdi Abrielle. “Ama inansam bile mesele bundan daha karmaşık. O bir İskoç, Cordelia. Eğer onlarla savaşa girsek...”

“Senden bağlılığını değiştirmeni talep etti mi?”

“Şey... hayır ama—”

“O zaman bir yolunu bulursunuz. Ülkeler savaşıyor olabilir ama karı kocaların savaşmasına gerek yok.”

Abrielle duyguları arasında o kadar bölünmüştü ki göz yaşlarının gözlerine battığını hissetti. “O kadar kolay değil. Eğer kendime onu sevmeye izni veririm ve o da yaklaşan savaş için beni bırakır giderse, buna nasıl dayanırım?”

“Abrielle, geleceği hiçbirimiz öngöremeyiz. Eğer hepimiz hareketlerimizi olabilecek şeylere dayandırsaydık, hiçbir karar vermeden yataklarımıza sinerdik. Kalbindeki aşkı dinlemelisin.”

“Yapabilir miyim, bilmiyorum,” diye fısıldadı Abrielle sonunda.

Krallıkta gerçekleşen kıyım ve saldırılar düşünülünce, Thurstan de Marlé’nin Raven Seabern’e karşı kullanabileceği kursesiz silahı bulmuş olduğunu fark etmesi hiç şaşırtıcı değildi. İskoç, başlangıçta Thurstan’a ait olanı almıştı: de Marlé kaleşi ve onunla beraber gelen servet. Thurstan’ın İskoç’u geldiği yere gönderme vakti gelmişti – ya da doğrudan mezara. Ama önce, yeni lordu uzaktayken kaleyi alacaktı.

Bölgedeki çeşitli lordları ziyaret edip İskoçya’ya yakın olan evlerinde güvenliği ve barışı sağlamak konusundaki endişelerinden faydalanmak onun için çocuk oyuncağıydı. Thurstan, Raven’ın sahip olduklarına karşı hepsini kıskırttı ve bunları İskoçya yerine İngiltere’de “tutabileceklerini” söyledi. İskoçlar, İngiliz bölgesinden daha fazla şey kazanmamalıydılar.

Güvensizlikleri ve korkularıyla kuzey lordları dinleyerek, çok saygı duyulan Weldon de Marl  nin akrabası Thurstan de Marl  nin kendilerine liderlik etmesine müsaade ettiler. Thurstan'a gelince, Desmond'ın üvey kız kardeşi Mordea'ya yanında at sürme izni vermeye mecburdu. Hâlâ onu yanından ayırmıyor, nefretini körüklüyor, onun kötücül yeteneklerine ihtiyaç duyabileceği günü bekliyordu.

Hiçbir uyarı olmaksızın Thurstan ve asiller,   v  lyeler ve atlı askerlerden oluşan büyük bir birlik at üstünde yıldırım hızıyla arazide ilerledi. Kölelerin, hayatları için duydukları korkuyla güçlendirilmiş ta   duvarların ardına kaçmasına sebep oldular. Thurstan'ın yanında at süren kişi, uzun ve karmakar  k saçları arkasında çılgınca savrulan Mordea'ydı. Koyu bir pelerinde örtülü omuzlarına geniş ve gri bir kurt postu sarılmıştı, onların altına da   i  man göğsünü koruyan bir zırh giymişti.

Korkmuş kölelerin avluya girmesine müsaade ettikten sonra Vachel onların peşindeki insan kalabalığının girişine engel olmak için açılır k  pr  n  n kaldırılmasını emretti. Sonra köleler arasından en iyi birkaç biniciyi seçti, kılıçlar ve mızraklarla silahlanmaları talimatını verdikten sonra grubu Abrielle ile Nedda'nın geçenlerde kaçırılmış olduğu arka kapıdan çıkardı. Bu kaçırılma olayından beri bazı yararlı değişiklikler yapılmıştı. Bunlardan biri de içinde en hızlı atlardan bazılarının olduğu dış kapıya yakın ahırdı, eğer haydutlar yine bir kaçırma girişiminde bulunursa kale sakinlerine hemen peşlerine d   me imkânı sağlıyordu bu. Vachel oradan farklı yönlere doğru hızla at süren birkaç atlı gönderdi, müttefiklerini uyarmayı ve kaleyi almak amacıyla saldıranlara karşı savunmalarına yardımcı olmaları için ikna edebileceklerini umuyordu. Ama kuzey lordları geçmişi unutmazdı ve muhtemelen   sko  ların   ngiltere'den sürülmesi gerektiğine inanacaklardı.

Bir ateşkes bayrağı taşıyan Thurstan, atının üstünde tek başına öne çıktı; göğsünü kaplayan göğüs zırhının dışında tamamen siyahlar içindeydi. Mazgallı siperlerdeki sıra sıra adamların duyma mesafesine girince atını dizginledi.

“Çoğunuz için biz düşman değiliz. Eğer teslim olursanız zarar görmeyeceksiniz. Ama Northumberland’in lordları ül-kemizdeki bu İskoçya istilasına izin vermeyecek. Bu kaleyi İngiltere adına almaya geldik.”

Vachel bacaklarını genişçe açarak durdu, elleri kalçaların-daydı. Bağırarak, “Leydi Abrielle adına konuşuyorum, çok iyi bildiğiniz üzere bu kalenin meşru hanımıdır. Lordu bir İskoç olabilir ama kale ve arazi İngiltere’nindir ve Leydi Ab-rielle bu konuda ödün vermiyor. Bu saldırıya vahşete masum adamlar ölmeden önce hemen son verin,” dedi.

Thurstan bayrağını indirerek atını geri sürdü, barış tekli-fini yapmıştı. Endişeli bir şekilde, teslim olsalar memnun ola-cağını söyledi ama içten içe ödülünü kazanma ve kendisinin olduğuna inandığı şey için savaşma fikri hoşuna gitmişti. Ve komşularının yardımıyla topladığı mütevazı orduyla kuşatma şanlı olacaktı.

Mazgallı siperlerde Vachel ve Cedric yan yana durup Thurstan’ın ayrılışını izlediler.

“İngiltere adına alacakmış, öyle mi?” dedi Cedric kasvetli bir sesle.

“Böyle bir saçmalığa inanacağımızı düşünmüş olamaz,” diye karşılık verdi Vachel, “gerçi Abrielle’in geri kalan kom-şuları inanmış belli ki.”

“Sence kale hazır mı?”

“Biraz daha zaman işimize yarayabilirdi ama Raven ha-zırlıkların yapılması konusunda çok gayretliydi. Yaklaşan kargaşayı hissettiği kesin.”

“Ya da en azından bu sınır lordlarının düşmanlığını,” diye

ekledi Cedric, başını iki yana sallayarak. “Kadınlar ne durumda?”

“İyiler. Elspeth ve Abrielle herkesi meşgul tutmak için görevlerini dağıttılar, böylece bir panik salgınının yayılma şansı daha az olacaktır. Okları hazırlıyor, yaralanmalar için hazırlanıyor ve elbette bitap düşen adamlar için yiyecek ve içecek ayarlıyorlar.” Vachel tereddüt etti. “Raven’ın savaşın ortasında bir yerde döneceğini düşünüyor musun? Bu iş bitip de biz zaferle sonuçlandırana kadar onun uzakta kalmasını fazlasıyla umuyorum.”

“Kral David’in onun için ne planladığını bilmiyorum,” diye yanıtladı Cedric. “Ama oğlumu tanırım, eğer Thurstan’ın saldırısını duyarsa gelecektir. O zamana kadar ne yapmamız gerektiğini biliyoruz.”

“Yardımanın için teşekkürler,” dedi Vachel.

“Bu hem senin aileni hem benimkini etkileyen bir savaş.” Cedric onun omzuna dostça vurdu.

Cedric bu sıralardan en iyi okçuları seçti ve akarsudan geçmek isteyen askerleri engellemek için onları mazgallı siperlerin içine yerleştirdi. Ağaç, kaya ya da koruma sağlayan bir engelin ardına saklanan istilacıların üzerine dakikalar içinde oklar yağmaya başladı.

Cedric kölelerin arkasında durup onlara oku doğru hedef almaları ve her oku isabet ettirmeleri gerektiğini vurguladı. Hızla yeteneklerini övdü, saldırganları yenme konusundaki kararlılıklarını belki de Thurstan’a karşı hissettikleri tiksintiden daha çok körüklüyordu. Kalenin savunması için olsa da özgür bir adamı öldürmek köleleri korkutuyordu, bu suçun bedeli olarak çeşitli derecelerde ceza alabileceklerini biliyorlardı. Yine de Cedric’in yönlendirmelerine güvenmeye isteklilerdi. Yatıştırıcı aksanı çoğunu sakinleştiriyor, yeni lordları Raven Seabern’ün onlardan ailelerini ve topraklarını korumalarını bekleyeceğini hatırlatıyordu. Cedric’in verdiği

cesaret gerçekten de daha iyi nişan almalarını sağladı ve birkaç dakika içinde düşman kampında aralıksız ok yağmuruyla ölen veya ciddi yaralar alan pek çok kişi oldu.

Thurstan'ın askerlerinin akarsuyu geçmek için güçlendirilmiş kalaslar yerleştirdiğini görür görmez Vachel onların gözlerini korkutmanın gerekliliğini fark etti. Kölelere, birazdan taş duvarlara tırmanmaya çalışacak olanların üzerine dökmek üzere kızgın yağ kazanları hazırlamaları talimatını verdi. Bu görevleri devam ettirmeyi İskoçyalı'ya bırakan Vachel, kalenin güvenliği için Haçlı Seferleri sırasında sık sık yapmış olduğu gibi diğer savunma tedbirlerini yönetmeye başladı. Ayrıca geçenlerde yapılan bir çift mancınının ihtiyaç olursa diye büyük taşlarla doldurulmasını söyledi.

Kalenin içindekiler savunma hazırlığı içindeyken, düşman da açıklığın hemen ardındaki ağaçların koruması altında kamp kurarak bir süre orada kalıp kendilerine duydukları güveni tazelediler. Hendeğin önüne, belli ki saldırıları sırasında açılır köprü üzerinde kullanmaya niyetlendikleri birkaç koçbaşı getirdiler. Thurstan kendisiyle beraber at sürenleri yönetiyordu, kolunu sallayarak adamlarına portatif ahşap köprünün ilk parçasını öne getirmelerini işaret etti. Ucu karşı kıyıya ulaşınca durup akarsuya bırakıldılar. Havayla doldurulmuş birçok hayvan mesanesiyle desteklenen parça, su yüzeyinin hemen üstünde kaldı.

Mazgallı siperlerdeki okçular tarafından işgalciler oklarla yayılım ateşine tutuldu, sırtlarında asılı duran kalkanlarını kaldıramadan çok sayıda düşman yaralandı. Birkaç dakika içinde başka bir grup köprünün diğer kısmını taşıyarak ilkinin suyun üstünde kalan ucuna koşullar ve parçayı akarsuyun boşta kalan yerine yerleştirdiler. Böylece kaldırılmış açılır köprünün altında, karadan bir iki adım uzakta, suyun üzerinde iki parçalı bir köprü oluşturulmuştu. Orijinal köprü o kadar ağır ve dayanıklıydı ki balta ve benzer silahlar

neredeyse ona işlemezdi. Bu yüzden uzun sazlar ve diğer yanıcı bitkiler taşıyan adamlar iki tarafa koşturarak taşıdıkları şeyleri kaldırılmış açılır köprünün altında görünen toprağa yığmaya başladılar.

Niyetleri belliydi. Orijinal açılır köprü kesilemeyecek kadar ağır ve sağlam olduğundan, kaleye girmek için açılır köprüyü yakıp kül edeceklerdi. Thurstan'ın birkaç adamı çoktan yanan meşaleler almış hazır bekliyordu.

Vachel, birkaç köleyi, kaynar suyla dolu kazanları geri getirmeleri için hızla mutfığa gönderdi. Onlar mazgallı siperlere döndüğünde, düşman çoktan açılır köprünün altına yığılmış kuru otları tutuşturmaya başlamıştı. Sağlam direkler yardımıyla köleler tarafından taşınan kazanların içindekiler yanan yığınlar ve meşaleleri taşıyanların da üzerine döküldü. Kaynar suyla ıslanan askerler acıyla bağırarak eğreti köprüden karşıya kaçarken, daha çok kazanlar dolusu su yanan otların üzerine döküldü.

Kalenin içinde Abrielle, Elspeth, Isolde, Cordelia ve normalde mutfakta çalışan diğer kadınlar devasa kazanları doldurmaya devam ettiler ama bu defa kızgın yağla. Kazanların altındaki ateş yoğun ısıyla kükrerken, domuz yağı hızla fokurdayıp sıçratacak kadar erimesini sağladı. Daha küçük kaplara doldurulup iri yarı köleler tarafından mazgallı siperlere taşındılar. Üstlerine kaynar yağ dökülenlerin düşüşüne canhıraş ıstırap çığlıkları eşlik ediyordu ve onların yerini almayı deneyen diğer askerlerin de üzerine tekrar yağ dökülüyordu. Saldırganlar ancak hendekteki suya atlayarak yanmış etlerinin acısını dindirebiliyorlardı ama bazıları o kadar kötü durumdaydı ki kendilerini kuru toprağa çekebilecek veya suda ilerleyebilecek durumda değillerdi. Pek çoğu fark edilmeden suyun altında kayboldu.

Uçlarına çapraz kalaslar takılı uzun direkler, kaleye çıkmak için saldırganların yasladıkları uzun merdivenleri iterken

kölelere bir dereceye kadar koruma sağladı. Hizmetçiler de kalenin ahşap alanlarına saplanmış alevli okları söndürmek için şu dolu kovalarla oradan oraya koşturuyordu. Ahmaklar belli ki bulandıkları kaynar sızıların yakıcı acısını hissedene kadar kadınların çabasında korkacak bir şey görmemişlerdi. Yanıklar yüzünden acı çığlıklar atarak dayadıkları eğreti merdivenlerinden düştüler. Hendekteki su da onların üzerine dökülen kaynar sızılar kadar etkili oldu, çünkü esen soğuk rüzgârlar hendekten çıkmaya çalışırken ıslak kıyafetlerinin içine işliyordu.

Kısa süre içinde mazgallı siperlerden kalenin etrafındaki patikaya yanan oklar atılmaya başlandı, düşmanlarının üzerine döktükleri yağ ateşe vererek başarılı olmayı umuyorlardı. Mazgallı siperlerden oklar durmadan yaparken hızla kale içine savunma hatları oluşturuldu.

Thurstan'ın adamlarına yönelttiği aralıksız talep ve emirlere rağmen, kaledeki köleler çok daha büyük bir azimle çarpışyordu. Vachel ve Cedric'in becerikli komutasının altında, düşmanı yenip Thurstan'ı kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış halde geri püskürtme şanslarının büyük olduğuna inanıyorlardı. Gerekirse ölümüne savaşmaya hazırlardı. Kaleyi ele geçirince Thurstan ve Mordea'nın onlar için planladığı zulüm her neyse buna katlanmaktansa, cesurca savaşıp ölmek daha iyiydi.

Sonunda gece çöktü ve karanlık yüzünden mücadele zorla da olsa durdu. İki taraf da yaralılarıyla ilgilenip yeniden silahlandılar. Kalenin içine iyimser bir hava hâkimdi, sadece birkaç kişi ciddi yara almıştı ve erzakları da haftalarca yeterdi. Yaklaşık üç gün bu şekilde geldi geçti: Thurstan'ın güçleri saldırdı, Vachel ve Cedric savunmaya önderlik etti.

Dördüncü gece Abrielle'in iyimserliği, karnı doymuş ve sakinleşmiş insanları için bir gösteri halini almıştı sadece. Korku ve hüznle mücadele etmek giderek zorlaşırken artık

uyuyamıyordu. Avluya çıkıp savunma duvarlarının üstündeki mazgallı siperlere tırmandı. Orada yıldızlar gökyüzünde ışıklı iğne uçları gibiydi ve ay onlara gülen beyaz bir yüz gibi çok yakın duruyordu.

Vachel askerlerin arasında devriye gezerek cesaret veriyor, biraz ileride kamp kurmuş düşmana amansız gözlerle bakıyordu. Abrielle'ı görünce yanına gelip pelerini ona sardı. Genç kadın bu rahatlatıcı sıcaklıkla kuşatılınca kadar üşüdüğünü fark etmemişti.

“Dinleniyor olman gerek canım,” dedi Vachel.

“Tıpkı senin gibi.” Üvey babasının kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çekmesine izin verdi ama onun varlığı kalbindeki acıyı dindirmiyordu. “Benim yüzümden iki taraftan da masum insanlar ölüyor,” diye fısıldadı, boğazı yanıyordu ve gözleri yaşarmıştı.

“Hayır, bu doğru değil kızım. Bu insanlar, yanlış sebeplerle birçok aptal kandırmış tek bir adamın açgözlülüğü yüzünden ölüyor. Korkularından ötesini göremiyorlar.”

Abrielle mazgalın yanına eğilip karanlık kırsala bakındı. Ufukta düzinelerce kamp ateşi görünüyordu. “Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?”

Vachel omuz silkti. “Kuzey lordlarının akılları başlarına gelip de Thurstan'ın gerçek sebeplerini anlayana kadar.”

Gece vakti, savaş sesleri uzak bir anyiken, savaş alanına aldatıcı bir barış havası çökmüştü. Abrielle'ın tek duyabildiği, rüzgârın taşıdığı erkek mırıltıları ile aşağıdaki akarsuyun şırıltısıydı – ve kılıçların belli belirsiz çarpışma sesi.

Genç kadın üvey babasıyla aynı anda kaskatı kesildi. “Bu da ne?” diye sordu.

“Çarpışma,” dedi Vachel amansız şekilde. “Ama gece vakti? Hem duvarlarımıza da yakın değil. Birileri düşmanlarımızı mı saldırıyor?”

Askerler teker teker mazgallı siperlerden seslerin geldiği yöne bakındı ve şüpheli gürültüleri çözmeye çalıştılar. Görmek için uğraşmaktan Abrielle'ın gözleri acıdı ama seslerin yaklaştığını düşündü. Birkaç kez bir metalin ısıltısını gördü ve bağışmaları işitti.

Ardından atların yıldırım gibi nal sesleri ve kaleye yaklaşan bir adamın bağışı duyuldu.

Bağıranın kim olduğunu bilmek için Abrielle'ın görmesine gerek yoktu, karanlık ve tehlikenin içinden geçerek onun yanına gelmeye çalışan adını kalbinde biliyordu. "Raven!" diye haykırdı.

YİRMİ

Bir saat kadar önce Raven düşman hattını kendi başına geçmeye çalışmıştı. Gizlice sürünmüş, kamp ateşlerini ve yeri değil de karanlık ufku gözleyen nöbetçileri ardı ardına geçmişti. Bu sırada zihnini sarsılmaz bir şekilde o anda tutmuş, düşüncelerinin bir an bile olsun sonraki adımından, bir sonraki tutuşundan sapmasına izin vermemiş; en çok düşündüğü şeye, burada bulunma sebebine bir saniye daha gecikmeye cesaret edememişti.

Toplamış olduğu alayın başına geçmişti, Stephen'a sadık adamlardı, doğru ama adaletsizliğe karşı savaşmaya ve huzursuz taşrayı düzene sokmaya isteklilerdi. Ama Raven silahlı adamlarını biraz geride bırakmıştı, düşman hatlarından tek başına daha hızlı ve daha kolay geçeceğini biliyordu.

Yoluna ne çıkarsa çıksın geçmek zorundaydı ve geçecekti, çünkü duvarın öteki tarafında dünyada onun için en kıymetli şey vardı; Raven'ın mümkün olduğunu düşünmediği kadar fazla ve genç kadının da inanmak istediğinin milyon katı kadar değerliydi... Abrielle. Ne onun ne de onun sevdiklerinin zarar görmesine müsaade ederdi. Sırf bu kuşatmanın onu

içine soktuğu durumu düşünmek bile, Raven'ı ününden daha da tehlikeli yapacak kadar öfkeliyordu.

Kalenin meşalelerle aydınlatılan duvarlarının görüş alanına girdiğinde, ilk uyarı bağırisını duydu ve ardından ikaz çıkıkları yankılandı. Açığa çıkmıştı. Ayağa kalkıp uzun kılıcını kınından çıkararak koşmaya başladı ve hızını düşürmeden ilk nöbetçiyi kesti. Çok daha fazlası üzerine geldi, kılıçlar çekildi ama hepsinin gözlerinde korku vardı, sanki cesaret ettiği şeyden dolayı onun tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Bağlanmış atlara doğru döndü Raven, bir ipi kesti ve hayvanın çıplak sırtına atlayıp onu kaleye götürmesi için dörtlüna bir koşuya kaldırdı.

Duvarlara yaklaşp gizlice arka kapıdan girme planı suya düşmüştü. Nöbetçilerin kapıyı açma riskine giremeyeceğı kadar çok düşman peşindeydi artık. Eğer atını sürüp kaçmak zorunda kalırsa, Abrielle'ı hayal kırıklığına uğrattı ve bunu kabul edemezdi.

Kale duvarları önünde yükselirken karanlıktan bir adam çıkıp atını ürküttü, hayvan vahşice şahlandı. Bir kadın çığığı duyduğunda Raven çoktan sırtüstü yere düşüyordu. Sertçe düştükten sonra doğruldu, kılıcı hâlâ elindeydi.

Thurstan de Marlé, önünde tek başına duruyordu, kararlı ve maharetli bir şekilde kılıcını kavramıştı. "Raven Seabern, bu kaleye girmek için beni geçmen gerek. Biz kaleyi Kral Stephen adına talep ediyoruz."

"Kalenin kimin olduğu konusunda karımın sana katılmadığı açık," dedi Raven. Askerlerin çevresine toplandığını seslerden ve karanlıkta hareket eden gölgelerden anlayabiliyordu. "Yani bana kuvvetlerinle saldıracaksın, öyle mi?"

"Hayır, bunu seninle benim aramda tutalım," dedi Thurstan, ardından sesini yükseltti. "Diğerleri geride durun."

"Eğer kazanırsam, ödölüm adamlarının sırtına sapladığı kılıçları mı olacak?"

“Kaleye elini kolunu sallayarak gireceksin. Anlaştık mı?”
“Anlaştık.”

Ve bununla birlikte Thurstan saldırdı. Hamlesi uzun kılıcın ustaca savruluşuyla engellendi ve kolunda kesik açıldı. Rakibinden daha iyi bir savaşçı olduğuna dair sağlam kanaatini bu hareket sarstı. Kısa süre sonra tek yapabildiği, İskoçyalı’nın amansız hamlelerine karşı pozisyonunu korumak oldu. Bitmeyen darbelerden, uzun kılıcın tehditkâr savruluşlarından kaçınmak için umutsuzca gerilemeye başladı. Uzun kılıcının kabzasını çevirip tekrar saldırı pozisyonuna getiren Raven, sergilediği beceriyle düşmanını kelimenin tam anlamıyla afallatmıştı. Thurstan gardını koruyarak daha saldırgan olmaya çalıştığı anda bile, İskoçyalı’nın onun saldırısını savuşturmadaki becerisi karşısında hayrete düştüğünü fark etti. Rakibinin kılıcını durdurmaya ve ölümüne sebep olmasını engellemeye çabalarken Thurstan’ın alnından terler akıyordu şimdi. Rakibine kıyasla kendi kılıcı ufacak görünse de geçen her dakika kolu kılıcın ağırlığıyla giderek yoruluyordu. İskoçyalı’nın çok daha ağır bir silahı sarsılmaz bir maharetle savuracak güç ve dayanıklılığa nasıl sahip olduğunu merak etmeden duramadı.

Raven son derece sakindi, uzun kılıcının böyle güçlü savruluşu uzun saatler süren talimlerden kaynaklanıyordu. Örgü zırhı ve eline taktığı zırh eldiveninin arasından bileğinde bir kesik hissetti ama ciddi bir yara değildi. Bacaklarını kapatan zırha sert bir darbe aldı sağlam bir çürük oluştuğunu anladı. Hem cesaretlendirici hem de yuhalayan tezahüratlar havada yankılanıyordu. Mazgalı siperlerin üzerinde daha çok meşale görüldü, gökyüzü neredeyse şafak vakti gibi aydınlanmıştı. Abrielle’in oradan her şeyi izlediğini biliyordu. Usandırıcı toplantılar ve iki ülke arasında uzun, sıkıcı ve soğuk yolculuklarla geçen bitip tükenmek bilmez haftalardan sonra en

azından neredeyse tekrar onunlaydı. Bu çarpışmayı bitirmek ve karısını bu saçmalıktan kurtarmak zorundaydı.

Bir sonraki an Raven'ın uzun kılıcının aşağı doğru bir hamlesinin ardından Thurstan'dan yüksek sesli ve acı dolu bir çığlık koptu. Thurstan sol kolundan geri kalanları kaldırıp artan bir dehşetle kanlı yaraya baktı. Kanamayı durdurmak adına süratle bir şeyler yapılmazsa kısa sürede öleceğini bile- rek, ıstırap içinde ateşe doğru sendeledi. Güdük kalan kolunu alevlere sokup kapkara olana ve kanama yeterince yavaşlaya- na kadar orada tutarken, kan dondurucu bir çığlık daha attı.

Ani sessizlik tüyler ürperticiydi ve onu yosunla temizlenip kınına giren uzun kılıcın sesi takip etti.

“İşimiz bitti,” dedi Raven, soğuk ve sakın bir sesle. “Artık bir kalkan tutamazsın. Ödülümü bana verecek misin?”

Mordea öne çıktı, dişlerini gıcırdatarak kolunu kaldırdı ama daha yanından geçmeden Thurstan onu tuttu.

“Evet, sen... kazandın,” dedi Thurstan, gürültüyle nefes alıyor ve gözleri terden yanıyordu. “Ama sadece bu çarpış- mayı kazandın. Kaleye gir. Kuşatmamızın karşısında... düş- meden önce ne kadar dayanacağını... göreceğiz.”

Mazgallı siperleri çınlatan askerler tezahürat etmeye baş- ladı ama aynı zamanda açılır köprü indirilirken herhangi bir hainliğe karşı oklarını hazırladılar. Raven birden ısıklık çaldı ve ateşkes bayrağı taşıyan üç adam Raven'ın aygırını da çe- kerek karanlığın içinde belirdi. Dördü de gürültüyle indirilen köprüden geçtikten sonra köprü ağır ağır tekrar kaldırıldı.

Ancak Raven savunma duvarlarının güvenliğine sığındık- tan sonra, Abrielle durup çarpışmayı izlediği mazgallara yas- landı. Hayatını o ve ailesi için riske atışını görmek genç kadını zayıf düşürmüştü ve zihninde sorular ile değişen düşüncelerden oluşan bir çığ yaratmıştı, öyle ki hepsini düzene sokmaya kalksa bir hafta sürerdi. Şimdilik bir tanesi hepsinin arasın- da öne çıkıyordu ve en önemlisi de oydu. Eğer Raven onun

servetine inandığı kadar önem veriyor olsaydı, kale kuşatıldığında İskoçya’da bekleyebilirdi. Ama bunu yapmamıştı, onu terk etmemişti. Hayır, bir kocanın yapabileceği kadar onurlu davranmıştı ve Abrielle onun yanına gitmek için bir an bile beklemeye dayanamazdı.

Vachel kolunu ona doladı ve Abrielle’in iyi olduğunu söyleyerek ettiği itirazlara rağmen onu avluya inen dar merdivenlerden inerken destekledi. Şövalyeler, köleler ve kale sakinleri avluya akın ediyordu, sonu gelmeyen sorularla Raven ve adamlarının etrafını sardılar.

Abrielle kendine yol açtı. “Yeter!” diye bağırdı kuvvetli bir şekilde.

Etraftaki herkes sustu. Raven o yoğun bakışını ona odakladı. Abrielle onun zırh yeleğinin üzerindeki kan beneklerini gördü, ayrıca Raven’in kir içindeki yüzünde görmeye alışık olmadığı bir soğukluk da vardı. Ama yine de genç kadının vücudunu baştan aşağı süzerken mavi gözleri sıcacıktı. Abrielle’in konuşmaya yetecek kadar kendini toplaması biraz zaman aldı. “Kocam, sana bakılması gerekiyor. Diğer her şey yarma kadar bekleyebilir.”

Raven tereddüt etmedi, hızla diğerlerinin arasından kendine yol açıp karısının elini tuttu ve onu kaleye, yatak odalarına doğru götürdü. Nedda sağ olsun, yataklar çevrilmiş, çarşaf lar serilmişti ve ateşin üstünde su ısıniyordu. Küvet bile kurulmuştu ve bir grup hizmetkâr dumanı üstünde su dolu kovalar taşıyordu. Abrielle onların Raven’a attıkları minnet dolu bakışları izledi, İskoç kanı taşısa da Desmond’dan çok daha üstün bir efendi olduğunu kanıtlamıştı. Kendilerine iyi ve adil davrandığı sürece onun hangi ülkeden geldiği umurlarında değildi belli ki.

Tekrar yalnız kaldıklarında Abrielle, Raven’in örgü zırhını ve dolgulu ceketini çıkarmasına yardım etti, kanın fazla olmadığını görerek rahatladı. Pantolonu, kan lekeli iç göm-

leği ve iç çamaşırı da onları takip etti. Raven küvete girip bir beze sabun sürerken Abrielle hâlâ bakışlarını kaçıırken buldu kendini.

“Yaralarını güzelce yıka,” dedi genç kadın, ilaçlarını ayarlarken. Kendini meşgul etmek zorundaydı, çünkü aralarındaki gerilimden etkilenmek çok kolaydı. Haftalar önce ayrılmışlar ve bu, Abrielle’ı kendini allak bullak ve evliliği için endişelenir halde bırakmıştı. Şimdi genç kadının içinde dolaşan bir enerji ve heyecan vardı. Kendi kendine bunun sadece Raven’ın güvende ve ailesiyle halkını kurtarmaya yardım etmek üzere burada olmasından kaynaklandığını söylemeye çalıştı.

Abrielle omzunun üzerinden ona baktı ve adamın küvete sıkışmış iri vücudunu görünce içinde tuhaf bir şefkat uyandı. Omuzları suyun dışındaydı ve yorgunluktan neredeyse uyu-yakalacakmış gibi başını küvetin çıkıntısına yaslamıştı. Raven aralık gözleriyle onu temkinle izlerken Abrielle da onun yüzünü sabunladı ve birkaç günlük sakalını tıraş etmek için usturaya uzandı. Raven’ı öne iterek adamın geniş, güçlü sırtını açığa çıkardı ve sabunlu bir bezle özenle ovmaya başladı, çünkü buz gibi bir akarsudan daha lüks herhangi bir şeyin tadını en son ne zaman çıkardığını bilmiyordu. Genç adam hafifçe inledi, kafası öne düştü. Abrielle sabunlu ellerini saçlarının arasına sokup ovmaya başladı.

“Hadi saçlarını durulayayım,” dedi sonunda.

“Bana bir kova getir, ben her şeyi tek seferde durularım.”

Raven sular sıçratarak ayağa kalktı ve kovayı almak için elini uzattı. Abrielle sabunlu su onun parlayan çıplak vücudundan akarken bakakaldığından bir an gecikti. Nihayet su kovasının sapını ona uzattı ve kocası kovayı dökmek için başının üzerine kaldırdı. Sular üzerinden aktı ve genç adam küvetten çıkarken o büyük bir iç geçirdi. Abrielle keten bir ku- maş uzattı ve Raven onu alıp vücudunu kurulamaya başladı.

“Yaraların,” diye söze başladı Abrielle.

Raven araya girdi. “Endişelenmeye değmezler.”

Abrielle’ı şaşırtarak yatağa gitti ve kendini bıraktı, sırtüstü dönerek gözlerini kapattı. Abrielle yanına gidip Raven’ın yaralarıyla ilgilenirken ihtişamlı çıplaklığı konsantrasyonuna ciddi bir tehlike oluşturunuyordu. Bileğinin yanında hâlâ kanayan bir kesik ve uyluklarındaki koyu bir çürükle zincir zırhının birçok kıyafet katmanına rağmen teninde bıraktığı çizikler vardı. O bitkin düşmüş birinin derin uykusundaiken, Abrielle yaralarını temizleyecek ve iyileşmeyi hızlandıracak bitkileri kullandı.

Abrielle mumları üfleyerek söndürüp sadece şöminedeki ateşi bıraktıktan sonra geceliğini giydi ve yatağa kıvrıldı. Raven yana dönünce yorganı onun üzerine örtebildi. Ardından Abrielle çok da düşünmeden ona yaslanarak kıvrıldı ve bacakları onun bacaklarının arasında, kolunu beline dolayıp kısa süre içinde huzurlu bir uykuya daldı.

Raven şafaktan önceki griliğe, nasıl hissettirdiğini unutmuş olduğu konforlu bir sıcaklıkla uyandı. Tehlikeli yollarda geçirilen soğuk geceler unutulup gitti. O sırada, hissettiği şeyin yanına yaslanmış yatan karısı olduğunu fark etti. Gözlerini açtı ve karısının omzuna yaslandığını gördü, uyanırken kızıl kahve kirpikleri kıpırdandı. Genç kadın tek kolunun üzerinde doğruldu, saçları omzunun üzerinden Raven’ın koluna döküldü. Genç adam ürperdi.

O sırada Abrielle geceliğini başının üzerinden çıkarıp ona doğru eğildi, adamın dudaklarını ele geçirirken ince kollarıyla onun göğsünü araştırıyordu. Raven inleyerek onu kendine yaklaştırdı ve kalçalarını kavrayarak onu üzerine çekti.

“Seni çok özledim kadın,” diye mırıldandı derin öpücükler arasında.

“Ben de seni kocacığım. Benim kocam,” dedi Abrielle, bu kelime dilinde hoş bir tat bırakıyordu. Ellerini onun yüzünün iki yanına koydu. “Özgürce söylemenin ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin.”

Raven sırtıttı ve dönerek onu yatağa bastırdı. “Bunu duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin. Neredeyse bunun kadar iyi...” Elleri cesurca gezindi, niyeti açık ve baştan çıkarıcıydı. Vücudunu yeniden keşfediyormuş gibi onun her parçasını öperek Abrielle’in teninin kızarmasına ve bacaklarının titremesine neden oldu. Onun kollarında Abrielle kendini nihayet gerçek bir eş gibi hissediyordu ve bununla iftihar etti. Raven onun içine girdiğinde, onun haklı sahiplenışı karşısında genç kadının nefesi kesildi.

“Ah, Raven,” diye fısıldadı Abrielle, sırtını yay gibi gerekerek hassas göğüslerini onun açgözlü ağzına sundu.

Raven onu ağzı ve elleriyle baştan çıkarırken erkekliği derinlerini keşfetti, ta ki aralarında daima olan tutku Abrielle’in hem zihninde, hem bedeninde, hem de kalbinde patlayana dek.

Şafakta hane halkı kahvaltılarını etmek ve kuşatmaya nasıl karşılık vereceklerini planlamak için büyük salonda toplandı. Ama önce Raven’dan kendilerine asil diyenlerin neler yaptığını dair haberleri dinlediler.

“Maud ve Stephen arasında,” diye söze başladı genç adam, “pek de hayranlık duyulacak bir şey yok. Maud’un kendine has gururlu bir öfkesi var ve eğer önemliyse, Stephen yetenekli bir savaşçı ya da arabulucu olduğunu göstermedi hiç. Elbette yenilgileri zaferlerinden fazla ve kral olma hevesiyle isteklerini, sanki onlar sadece onun emirlerini yerine getirmek için bulunan alt seviyeden kölelermiş gibi soylulara ve rahiplere dikte ediyor.”

“O zaman sadakatimizi kime sunmalıyız?” diye sordu Abrielle büyük bir endişeyle. “Maud’u da Stephen’dan daha fazla umursamıyorum.”

“Bir İskoç olarak benim sadakatim Kral David’e ait olmalı. Size gelince...” Bakışlarını yeni İngiliz arkadaşları ve akrabalarının üzerinde dolaştırdı. “İstedığınız kişiyi seçmelisiniz ama benim tavsiyem, fikirlerinizi size zarar verebilecek kişilerden saklayın. Maud ile Stephen arasındaki bu mücadelede sadakatlerinin kime olduğunu aptalca itiraf ettikleri için çok kişi öldü şimdiden.”

Abrielle hüznle başını sallayarak, Henry’nin taht konusundaki dileklerini yerine getirmek isteyenlerin yarattığı adaletsizlikleri düşündü. Onun fikrine göre, Maud da Stephen kadar suçluydu çünkü babasının isteğine razı gelip İmparatoriçe olarak tahta oturabilirdi. Belki de Maud soyluların onun etrafında toplanıp rıza göstermesi için yalvarmalarını bekliyordu... hem de kavgacı öfkesine rağmen. Bu tavrı muhtemelen onu tahtından etmişti. Ülkeyi yarının ne getireceğine dair belirsizliklerle kargaşaya sürüklediği kesindi.

Vachel ciddiyetle başını salladı. “Önerini yürekten onaylıyoruz, güvenebileceğimiz kişilerin arasında olduğumuz zamanlar hariç tercihimizi gizli tutarız.” Masada göz gezdirerek Elspeth, Abrielle, Grayson’lar ve Seabern’lere baktı. “Mesela iyi dostlarımız ve ailemiz burada toplanmışken.”

“Kuzey lordlarının başınıza açtığı belayı Stephen’a anlatacak fırsatım oldu,” dedi Raven. “Benimle beraber bir alay asker yolladı, İskoç sınırında sorun istemiyor. Bu sabah Thurstan’a ve diğer komşularınıza, yakın zamanda bize yardım geleceğini söyleyeceğim. Yakında iki cephede savaşıyor olacaklar.”

Cedric’in yüzü tatminle sertleşti. “Bu araziyi İngiltere adına ‘almaya’ ne kadar hevesli olduklarını göreceğiz. Sanki ben

ya da oğlum bizim olmayanı alıp onlara karşı kullanacakmısınız gibi.”

Abrielle bir şey söylemedi gerçi ama Raven’ın artık İngiliz toprağına sahip olduğunu ve sorunun kısmen bundan kaynaklandığını Cedric’in fark etmesi gerekirdi.

“Çıkan bu karmaşa hâlâ kaynayan sorunların ufak bir göstergesi olabilir,” dedi Raven. “Tabii bu şiddet, bize gözdağı vermek için yıllarca değilse bile aylarca sürebilir. Herkesin güvenliği benim en büyük endişem. Kuşatma kalkar kalkmaz İskoçya’ya gitmeliyiz. Siz buradakilerden herhangi biri bize katılmak isterse, babamın neredeyse bunun kadar büyük bir kalesi var. Kuzeye yolculuk etmek isteyen herkesi ağırlayabiliriz. Ama bu delilik taşrada hüküm sürerken burada güvende olacağımızın garantisini veremem.”

“Teklifin cömertçe,” dedi Vachel ciddiyle. “Nasıl işleyeceğinizi konuşalım.”

Abrielle dalgınlıkla erkekleri dinlerken düşünceler zihninde dönüp duruyordu. Eğer kendine dürüst olması gerekirse, kiminle evlenmiş olursa olsun de Marlé kalesinde sonsuza dek kalmak istemeyeceğini biliyordu. Birden fazla mülkü olan bir lord birkaç ayda bir seyahat etmek zorundaydı. Yılın belli bir bölümünde kocasının mülkünde yaşamayı reddedecek kadar aptal değildi. Ama “neredeyse” Weldon de Marlé’nin kalesi kadar “büyük” mü? Böyle bir şeyi düşünmemiştii pek.

“Abrielle?”

Genç kadın irkildi ve annesinin yanına gelip omzuna dokunmuş olduğunu fark etti. Elspeth’e gülümsedi. “Evet anne?”

“Gel biraz konuşalım kızım.”

Şömineye doğru yürüdüler önündeki sıraya oturup ateşin keyfini çıkardılar.

“Abrielle, hangi düşünceler seni böyle üzüyor?” diye sordu Elspeth. “Seninle hemen ayrılmayacağız. Güvenlik se-

bebiyle seninle yolculuk edecek ve geçici olarak İskoçya’da kalacağız.”

“Ah anne, bu habere memnun oldum. Vachel ile Raven’ın, biz yokken evlerimizin korunmasını sağlama alacaklarını da biliyorum ama...” Aniden boğazında bir yumru hissetti. “Yanlış yola sapmış İngilizlerle kocama olan sadakatım arasında kalmış gibi hissediyorum. Halkım onu kabul etmeye daha yeni başlamışken, şimdi onun evine taşınıyoruz. Orada İskoçya’da ki Sakson olacağım, Raven’la durumumuz tersine dönecek.”

“Eş olmak böyle bir şey canım. Kocalarımızla hareket etmeli, halkına uyum sağlamayı öğrenmeliyiz. Düşün, bu benim için de kolay olmadı; bir Norman ile evlenen Sakson bir dul.”

“Hayır, kolay olmadığını biliyorum. Senin tavırların kesinlikle bana yol gösterdi.”

“O zaman iyi bir öğrenci olduğuna inan. Ben sana inanıyorum. Kocanla aranızda yeni bir sayfa açtığınız çok belli bu sabah.”

Abrielle kızarmamaya çalıştı. “Doğru. Bu evliliği kabul etmeyi öğreniyorum.”

“Evliliğini ve kocanı takdir etmeyi de?”

Artık Abrielle’in yüzü alevler içindeydi ve tek yapabildiği kekelemek oldu. Elspeth gülümsedi.

Birden avludan üflenlen bir borazan sesi duydular. Raven büyük salona açılan çift kanatlı kapıyı itip dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra döndü ve “Bir kraliyet ulağı,” dedi. “Kuşatma hattından geçiş hakkı verildi. Askerler içeri girmesi için açılır köprüyü indiriyor. Onu içeri getireceğim.” Döndü ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

“Neler oluyor?” diye sordu Elspeth, eli korumacı bir şekilde karnındaydı. “Yeni kral bize yardım mı edecek?”

“Raven kraliyet askerlerinin çok uzak olmadığını söylemişti,” diye belirtti Abrielle.

Bir dakika sonra Raven, ağırbaşlı giyinmiş bir adamı bü-

yük salona getirdi. Raven herkesi şaşırtarak Vachel'i işaret etti ve ulak ona yaklaştı.

"Sör Vachel de Gerard," dedi ulak, deriyle bağlı bir mektup uzatarak. "Majesteleri Kral Stephen'dan size yazılan önemli bir mesaj getirdim. Cevabınız için beklemeli miyim?"

"Muhtemelen beklemelisiniz çünkü tüm bunların ne anlamı geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Vachel.

Isolde adama yiyecek bir şeyler ikram etmek için onu götürdü, sonra hızla dönerek diğer herkesin bulunduğu yere geldi.

Vachel parşömeni açıp içindekileri sessizce okurken Elspeth onu artan bir endişeyle izliyordu. Raven çifti merakla izledi, sonra tuhaf bir şekilde umutla gülümseyen genç karısına baktı. Raven onun ilgisini çekebilmek için başını meraklı bir ifadeyle eğdi ama genç kadın kısa sürede üvey babasının yüzüne yayılan hayret dolu şaşkınlığı izlemekle meşguldü.

"Ne oldu Vachel?" diye sordu Elspeth umutla gülümseyerek, kocasının yükselen mutluluğunu yanlış anlamış olamazdı.

Vachel ona bakarken dudakları genişleyerek sırıttı. "Görünüşe göre canım, ülkeme olan sadık hizmetlerim ve Haçlı Seferleri'ndeki çabalarım nedeniyle Majesteleri bana bir unvan ve kendime ait bir arazi bahşetmeye karar vermiş. Bu onur belgelendiğinde, Venn Kontu olarak bilineceğim." Karısının önüne gidip baş selamı verdi. "Ve sen çok sevgili Elspeth, yakında Venn Kontesi olacaksın, asillerin arasındaki en hoş ve en güzel leydi."

"Aman Tanrı'm!" Elspeth ince uzun ellerini kırmızı yanaklarına götürürken gülümsemesi daha parlak olamazdı. "Ama bu onuru ne sağlamış olabilir?"

Vachel cevap verirken parmak uçlarıyla parşömende hafifçe tempo tuttu. "Bu buyruğa göre, saraya olan sadık hizmetlerim yakın zamanda Majestelerine hatırlatılmış, bunu yapan da Abrielle'dan başkası değil." Gülümseyen bakışlarını genç kadına yönelten Vachel sorgulayıcı bir ifadeyle tek ka-

şını kaldırdı. “Şimdi merak ediyorum da kaçırılmadan önce kaleden hiç çıkmamışken böyle bir marifeti nasıl başardın?”

Üvey babasına sırtan Abrielle kayıtsız şekilde omuz silkti. “Majestelerine, Haçlı Seferleri sırasındaki kahramanca hizmetlerinin gözden kaçırılmış olduğunu belirten bir mektup yazdım sadece. Sonra Raven’den ona iletmesini rica ettim. Belli ki Kral Stephen, Henry’nin ölümünden sonra mektubu almış ve seleftinin gözden kaçırdığı iyi bir adamı onurlandırma ihtiyacını anlamış.”

“Ya da Maud’la olan savaşında daha çok adamın desteğini kazanma ihtiyacını,” dedi Vachel kuru bir sesle. “Ama sebebi umurumda değil. Senin çabaların olmasa böyle bir onuru asla edinemeyeceğim apaçık ortada, Abrielle,” dedi alçak gönüllülükle. “Ve yeni unvanım bu umutsuz kuşatmada bize yardımcı olabilir, o zaman sana minnet borcu olan tek kişi ben olmayacağım.”

Kolunu genç kadının omzuna dolayıp alnına bir öpücük kondurdu. Birden Reginald Grayson neşeyle bağırarak maşrapasını kaldırdı. Salon memnun haykırıışlarla yankılandı, öyle ki kalenin dışındaki adamlar merakla birbirlerine baktılar. Kuşatma altındaki bu insanlar neyi kutluyorlardı?

Ama kısa sürede saldırganlar bu kutlama havasının aynı zamanda cesur bir özgüvene dönüştüğünü anladılar. Bir ateşkes bayrağı altındaki Raven Seabern, yanında iki şövalyeyle kuşatmanın yeni liderleriyle konuşmak için at sürdü.

Birkaç kuzey lordu onu karşıladı.

“Dün gece sizinle konuşma fırsatım olmadı,” dedi Raven soğuk bir tavırla. “Ama size Stephen’in sarayından geldiğimi söylemek istiyorum. Burada, kuzeyde çıkardığınız huzursuzluktan memnun değil. Bir alay şövalyeyle silahlı adam yolladı ve bir günlük mesafeyle peşimden geliyorlar. Ben daha hızlı geldim, çünkü karımın tehlikede olduğu fikrini iyi karşıladım. Kralın adamları gün sonunda burada olacaklar. Öncülerinizi yollayıp doğru söylediğimi görebilirsiniz.”

Lordlar şüpheyle birbirlerine baktılar ama kimse konuşmadan Raven devam etti. “Bugün kraliyet ulaşının geldiğini fark etmiş olabilirsiniz.”

“Sizi görmesine izin vermedik mi?” dedi bir adam gence.

“Evet, verdiniz ve bu iyi bir şey çünkü vakitli haberler getirdi. Kayınpederim Vachel de Gerard artık Venn Kontu, Majestelerinin lütfu.”

Asiller artık huzursuzlanmaya başlamıştı, açık bir tedirginlikle birbirlerine bakıyorlardı.

“Ne istediğini söyle İskoç,” dedi Baron Gravesend, sadece haftalar önce Raven’a tavla dışında daha ciddi bir şeyde meydan okumamıştı. “Ama kral sınırdaki hayatımızı kavrayamaz. Kendimizi korumak zorundayız.”

“Kral karımı ve ailesini korumayı seçti,” diye karşılık verdi Raven soğuk bir tavırla. “Bana ve benim olana saldırarak daha fazla hayatın heba olmasına izin verecek kadar aptallık etmeden önce bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim. Daha da kötüsü, başınıza bir şey gelmeden bu kuşatmaya son verin ve evlerinize dönün.”

Ardından Raven atını dairesel döndürdü ve geriye dönüp bakmadan indirilen açılır köprüden geçti. Çoğu onun sırtına bir hançer saplamak için can atıyor olsa da artık bu riske giremezlerdi.

İki saat dolmadan geri çekilmeye başladılar ama bu sırada daha çok adamla nasıl geri gelebileceklerini planlıyorlardı. Yattığı sedyeden Thurstan onlara ağzına geleni söyledi, Mordea’nın intikam arzusuyla cesaretlendi ama artık kimse dinlemiyordu. Bu yenilgi onu tüketiyordu, muhakeme yetisine gölge düşürdü ve nefretini güçlendirdi. Abrielle’a, kocasına ve ikisinin de üzerine titreyen ailelerine olan nefretini.

YİRMİ BİR

Ertesi gün yüz güçlü adamdan oluşan bir kraliyet alayı avluda toplandı ve büyük salonda sıralanarak kalenin kapasitesini zorladılar. Ama Raven onları geri gönderemezdi, çünkü öncülerinden kuzey lordlarının gerçekten de krala karşı gelmeyi düşündüğü haberini almıştı. Northumberland'daki İskoç varlığını defetmek için daha büyük bir ordu toplamaya başlamışlardı.

İskoçya'ya büyük yolculuk için hazırlıklar başladı ve civardaki lordlara Raven ile ailesinin gitmekte olduğuna dair haberler yollandı. Vachel'in çoğu şövalyesi ve aileleri İskoçya'nın kuzeyine gitmek gibi bir tehlikeye girmek istemediklerinden, hem Abrielle'in hem Vachel'in kaleleri onların koruması altında kalacaktı. Ama Raven, Thurstan'ın intikam almaktan vazgeçtiğini hiç düşünmedi. Thurstan'ın malikânesini izlemeleri için adam yolladı ve küçük ordusu harekete geçerse kendisine haber yollamaları talimatı verdi.

Yavaş iyileşen Thurstan bu süreyi, müttefiklerini kaleyi alıp Raven Seabern'den kurtarmaları için ikna etmeye çalışarak kullandı. Ama intikam hayalini paylaştığını farz ettiği adamlar istedikleri tek şeyin Raven'ın gidişi olduğu konusun-

da ısrarcıydı. İskoç varlığı gidince, Thurstan'ın müttefikleri bu huzursuz dönemde kendi hanelerini korumaya geri döndüler. Artık saldırıya yetecek kadar adamı olmayan Thurstan, de Marlé kalesini kazanamadığı alaycı bir ödül, yenilgisinin bir sembolü olarak görüyordu. Acı ve hüsrana içinde akıl sağlığı bozulmaya başladı ve intikam duygusuyla bir plan hazırladı; Seabern'lerin peşine düşecek, eğer onları yakalayamazsa Seabern kalesinin içine kadar girip intikamını alacaktı. Mordea'nın yardımını garantilemişti ve birlikte İskoçya'ya olan uzun yolculuk için hazırlandılar. Ama yaraları iltihaplanıp ateşi yükselince yola çıkmaları gecikti.

De Marlé kalesinde, atların çektiği arabalar aileleri kuzeye götürmek üzere donatıldı. Kuzeye giden gruba eşlik etmeye gönüllü olduklarını söyleyen bir grup köle, arabaları ve yük vagonlarını sürüp hayvanlarla ilgilendiler. Yemek yapmakta hünerli diğer köleler pişirdikleri yemeklere tat katmak için yol boyunca otlar ve bitkiler aradılar. Geceleri devasa ateşler soğuşu uzak tuttu. Nöbetçiler görevlendirildi ve kamplarına yaklaşılabilecek herhangi birine karşı tetikte olmaları talimatı verildi.

İskoç sınırını geçtiklerinden, gördükleri her vadiye ve her tepeye huzur hâkim gibi görünüyordu ama bu aldatıcıydı. Yine de İngiltere'deki karmaşayla kıyaslanınca burası sığınabilecekleri mutlu bir cennet gibi görünüyordu. Ama Raven geride bir yerde takip eden tehlikenin tamamen farkındaydı ve her günü kervan boyunca at sürerek geçiriyor, takibe dair bir iz arıyordu. Yolculuğun on beşinci gününde ulaşı onlara yetişti ve Thurstan'ın iyileşip bir hafta sonra küçük ordusunun harekete geçtiğini haber verdi. Ancak daha fazla adamın ona katılıp katılmayacağını kimse bilmiyordu. Birliğin son boyutlarını öğrenmek için Cedric başka bir ulak yolladı.

Bu zaman zarfında Abrielle, Vachel'in Elspeth'e gösterdiği şefkat ve ilgiyi izledi ve birinin Normanlara, diğerinin Saksonlara olan sadakatinin evliliklerine asla yansımadığını

fark etti. Onları birlikte görmek Raven’la aynısını yapabileceklerine dair ona umut verdi ve bir İskoç ile Sakson birlikteliğine dair korkularını yatıştırdı. Diğer korkularının büyük kısmının da kendi kuruntusundan başka bir şey olmadığını şimdi anlayabiliyordu. Eskiden arzulanmayan biri gibi hissederken, şimdi Raven’ın evlilikte denk bir partner istediğini, evliliğin ne olması gerektiğine dair boş hayallerle dolu bir kız değil de yetişkin bir kadın istediğini biliyordu. Hayır, onun evlilik hayatı hayallerle dolu değildi, bütün gün nöbet tutan ya da her gece kamplarında sırayla devriyeye çıkan adamlar sürekli etraftayken olamazdı da zaten. Raven’la baş başa olduğu kıymetli anlara ancak genç adam nöbetleri arasında birkaç saatliğine uyumaya gelince kavuşuyordu. Şüphesiz, bu durumu atlatırlarsa, birlikte önlerinde uzanan onlarca yılda karışlarına çıkacak her şeye dayanabilirlerdi.

Nihayet Raven evine yaklaştıklarını duyurdu. O ve babası bu son günde, Thurstan yetişmeden evvel Seabern mülküne ulaşmak için son bir çabayla atları epey yordular. Düşmanın öncülerinin ağaçların arasından hareket ettiği saptanmıştı, yani Thurstan’ın güçleri çok geride olamazdı.

Abrielle’a göre Seabern’lerin kalesine dair açıklamalar mütevazıydı ve kocası hakkında bir daha aceleyle çıkarımlar yapmamaya karar vermesine neden oldu. Birçok kulesi ve koruma amaçlı yüksek duvarları olan muazzam bir kaleydi. Hatta bu büyük yapı, Lord Weldon’ın tasarlayıp kendi adına yaptırdığı kaleden daha etkileyiciydi. Abrielle kocasının evine –kendi evine– baktı, aileleri için ne muhteşem bir yuva olacaktı.

Utanarak, eskiden onun kendi servetine ihtiyaç duyduğunu nasıl da düşündüğünü hatırladı. Raven’den şüphelendiği için kendini bir aptal gibi hissetse de genç adamın niyetinden şüphe etmesi için ona her sebebi vermiş olduğunu hatırlattı kendi kendine. Ama şimdi Abrielle’ın tek görebildiği ailesine

çok düşkün, onları haftalar süren yolculukta koruyan bir adamdı.

Dakikalar sonra Raven onları açılır köprünün önünde durdurdu ve Abrielle'ı hızla atından indirdi. "Mütevazı kalemize hoş geldin leydim." Sözlerinde hafif bir kaygısızlık olsa da genç kadın onun soğuk gözlerinin sanki birileri her an kendilerine saldıracakmış gibi, birkaç yüz metre mesafedeki ormanı taradığını gördü.

"Ailenin evinin bu kadar büyük olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Abrielle, kocası kadar cesur olmaya çalışarak. "Bu vadinin bu kadar güzel olduğunu bana neden söylemedin?"

Genç adam ona gergin bir şekilde gülümsedi, ikisinin de hissettiği tedirginliğe rağmen karısının aile evine gösterdiği tepkiden memnundu. "Gel de içeriyi gör."

Abrielle dönüp omzunun üzerinden az önce ayrıldıkları karanlık ormana doğru baktı. "Elbette," diye karşılık verdi, kocasının herkesin mümkün olduğunca hızla içeri girmesini istediğini biliyordu. Mazgallı siperlerde askerler devriye geziyordu, ayrıca uzakta, arazilerde ve kaleye gelen patikalarda sepetler ve çuvallar taşıyan köleleri görebiliyordu.

Raven onun nereye baktığını gördü. "Kapıları mühürlemeden önce her insanımızın kalede toplanması için haber yolladım önceden."

Abrielle başını salladı, bu zavallı insanların hissettiği korkuyu düşünmemeye çalıştı. Umutsuz biçimde bunun sebebinin kendisi olduğunu düşündü. Eğer Raven'la evlenmeselerdi, Thurstan kötülüğünü bu huzurlu vadiye getirmeyecekti.

Köylüler çocuklarını önlerine katmış, çağırılma sebeplerini bilmiyor ama her neyle karşı karşıya kalacaklarsa, Lord Seabern'ün onları güvende tutacağını anlıyorlardı. Dondurucu esintide kimse, ağaçlandırılmış korudan geçerken aralarına katılan kukuletalı figürü fark etmedi. Bu kişi tıpkı onlar gibi sepet taşıyordu, sabırla sırasını bekleyip arka kapıdan geçtik-

ten sonra aydınlatılmamış bir koridorun karanlık gölgelerine adım atarak gözden kayboldu.

Büyük salonda Raven ile Cedric, çeşitli şövalyelerin ve kale hizmetçilerinin karşılamalarını kabul ettiler. Aşçıbaşı yeni evli çiftte unutamayacakları bir şölen sözü verdi ama herkes kutlamalar için biraz beklemeleri gerektiğini biliyordu.

Abrielle sonunda biraz vakti olunca ağzı açık halde etrafındakilere bakakaldı. Şöminenin üzerinde oymalı bir şömine rafı vardı ve birçok kaliteli duvar halısı hava cereyanını uzak tutuyordu. Atalarına ait portreler ve kalkanlar büyük odanın birkaç duvarı boyunca sıralanıyor, yakışıklı adamlarla olağanüstü güzelliğe sahip kadınlardan oluşan iyi bir soyağacını sergiliyordu. Bakışları, kendi kocasına çok benzeyen bir adamın tablosunun hemen yanına asılmış, muhteşem güzellikte kahverengi saçlı bir kadının resmine kaydı.

“Babam ve annem,” dedi Raven, arkasından yaklaşarak ellerini omuzlarına koydu. Sesinde hem gurur hem sevgi vardı.

“Senin portren olabilirmiş,” diye karşılık verdi Abrielle, kocasının tablodaki adamla bu kadar benzemesi onu hayrette düşürmüştü. “Annenin nadir bulunan türden bir güzelliği varmış.”

“Babam onu çok sevdi ve hayatında bir başkası olmadı. Sadece son zamanlarda bir başkası için gözlerinde sıcak bir kıvılcım oluştuğunu görüyorum ama elbette, o hanımın yaşlı bir adam için fazla genç olduğunu düşünüyor.”

“Eğer Cordelia’dan bahsediyorsan,” diye yanıtladı Abrielle, “onun kalbini kazanma konusunda yarı yaşındaki herhangi bir talipten daha çok şansı var. Şimdiye kadar fark etmediysen söyleyeyim, Cordelia’nın kendi fikirleri vardır. Kendi yaşına daha yakın taliplere hiç ilgi veya sabır göstermedi. Ayrıca baban yaşlı biri için oldukça formda ve yakışıklı.”

Raven ona katıldığını gösterircesine başını eğip güldü. “Birkaç kez benden daha iyi olduğu söylendi. Ama sence Lord Reginald böyle bir eşleşmeye ne der?”

“Cedric’in yakınlarda olması hoşuna gidiyor gibi, özellikle de yaralanmasının ardından. Bence baban Cordelia’yla evlenmek isterse, bu sadece iki adam arasındaki dostluğu pekiştirir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Raven şüpheyle.

“Benden şüphe etmen için sana bir sebep verdim mi hiç?” diye sordu Abrielle sahte bir masumiyetle.

Raven’ın gülümsemesi yavaşça geldi ama gülümsediğinde, Abrielle en karanlık bulutların ardından güneşin çıktığını düşündü. Kısa bir an için onun bakışlarında sorumluluğun ve yönetmek zorunda kalmanın ağırlığını değil, yalın gerçeğin bir kez daha belirmesini izledi.

Thurstan’ın adamları kendilerini açık edemedi karanlık çöktü ve kale sakinleriyle misafirler sabaha kendilerini etrafları sarılmış halde bulabileceklerini biliyorlardı ve salimen geldikleri için şükrederek gösteriştan uzak bir yemeği paylaştılar. Sohbetler hafıftı ve insanlar ailelerini gece vakti bir araya toplama ihtiyacıyla yemeklerini aceleyle yediler.

Cedric ile Raven kalenin bölümlerini bir kez daha gezdikten sonra, Cedric şöminenin önünde durup savaş baltasını keskinleştirdi.

Lord Reginald Grayson ona yaklaşp boğazını temizledi. “Lord Cedric–”

“Lord Cedric mi?” diye lafını kesti. “Reggie, şu birkaç ayda unvanlarımızı kullanma aşamasını geçmedik mi? Neredeyse daha ilk tanıştığımız anda bana Cedric demiştin.”

Yanaklarının ısındığını hisseden Reginald tuhaf şekilde gülümsedi. “Evet, sanırım öyle dedim Cedric. Doğrusu, sana gelmemi teşvik eden kişi karım oldu ve belki zamanı olmayabilir ama geleceğin ne getireceğini bilemeyiz. Bu... kızım ile ilgili.”

Cedric daha da şaşırdı. “Leydi Cordelia’yı yaşayan her genç hanım kadar takdir ederim, eğer onunla konuşma şeklimden gücendiyse o zaman kesinlikle tarzımı düzeltirim.”

“Gücenmedi,” diye belirtti Reginald. “Aksine, fazlasıyla mutlu oldu.”

Cedric yavaşça başını salladı, arkadaşının kendisine ne söylemeye çalıştığını anladığını düşünüyordu. “Pekâlâ, o çok çekici bir genç hanım ama o varken daha saygılı olmak için elimden geleni yapacağım, böylece sen ve Leydi Isolde gücenmezsiniz. Şüphesiz Leydi Cordelia kalbime şarkı söyletiyor ve ona övgüler yağdırma alışkanlığımla çoğu şerefli adama kıyasla haddimi biraz aştım galiba.”

“Emin ol, ailemden kimse gücenmedi,” diye karşılık verdi Reginald.

Artık kafası tamamen karışan Cedric baltasını kenara koydu. “O zaman Tanrı aşkına ne söylemeye çalışıyorsun Reggie?”

“Biz... ah... yani Isolde ve ben, kızımızı eş olarak almakla gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyoruz.”

Cedric kuvvetle öksürdü. “Şey, dürüst olmak gerekirse, gençlik ateşimin daha tamamen söndüğünü sanmıyorum... Leydi Cordelia ile olan arkadaşılığımın daha fazla bir şey beklediğimden değil ama yirmi yaş genç olsaydım, o kızı kendime almak için kalbimi ortaya koyardım.”

“Sana gelme sebebim de tam olarak bu. Eğer kızımıza kur yaparsan Isolde ve benim hakkında kötü düşünmeyeceğimize dair seni temin etmek,” diye açıkladı Reginald aceleyle.

Cedric adamı daha dikkatle incelerken başını eğdi. “Yani böyle bir şey Leydi Cordelia’nın da hoşuna gider miydi?”

“Aslında, böyle bir fikri kabul edip etmeyeceğimizi sorarak konuya dikkatimizi çeken o. Sanırım yolculuğun tehlikesi ona geleceğini düşündürdü. Kızıma beni daha çok memnun

edecek bir talip bulamazdım. Isolde ve ben hayattan göçüp gitmeden önce torunlarımızla keyif çatabilmeyi istiyoruz.”

“Yalan söyleyecek değilim, bu kadar güzel bir hanımı eş olarak almanın sadece düşüncesi bile yeniden bana kendimi genç hissettirdi. Buna rağmen, onunla aramda çok yaş farkı var. Onunla evlenerek Leydi Cordelia’ya kötülük edeceğimden endişeleniyorum. Genç adamların ona kur yapmaktan fazlasıyla keyif aldığında, o zaman evliliğimizin çok acele gerçekleşmesinden pişmanlık duyabilir. Böyle bir onura nail olmaktan ne kadar memnun olsam da bu konuyu düşünüp taşınması için genç hanımın daha çok zamana ihtiyacı olabilir.” Duraksadı. “Benimle görüşmeye geleceğini biliyor muydu?”

“Hayır, bu soruyu Isolde’a sorduktan sonra, seninle konuşmadan evvel Cordelia’nın yanına gitmeye cesaret edemedim. Eğer kızımı eş olarak alma konusunda olumsuz karar verirsen, bu konuda bir daha konuşulmayacak. Emin ol lütfen, arkadaşlığımız eskisi gibi devam edecek.”

Başını sallayan Cedric sağlam bir tutuşla Reginald’ın elini sıktı. “O zaman ben bu mesele üzerinde daha fazla düşünene ve kızın kocası olarak benden başka bir adamı istemediğinden emin olana kadar bunu burada bırakıyoruz.”

O gece, bir zamanlar Raven’in annesine ait olan dua bölmesinde, Abrielle kaleyi korumak amacıyla geride kalanların sakınması için dua etti. Artık tam bir karmaşa içinde gibi görünen bir dünyada, insanların Henry’nin saltanatı sırasındaki gibi sağ salim geri dönme garantisi yoktu. İnsan sıfatında kan ve yağma isteğiyle salyalar akıtarak fırsat kollayan birçok aç kurt vardı.

Raven hâlâ gelmediğinden Abrielle onu aramaya gitti ve mazgalı siperlere çıkan dar merdivenleri tırmanırken kumandanın yardım teklifini kabul etti. Rüzgâr pelerini geri-

ye doğru savurunca kalın kumaşı boğazına çekti. Ay yükselmişti ve meşalelerin aydınlattığı alanların arasında Raven'in karanlığa bakarak tek başına durduğunu gördü. Abrielle mazgallı siperler boyunca yürürken güvenliğini kumandan sağladı. Sonra Raven ona kolunu doladı, sıcak gülümsemesi genç kadını mutlu etti.

Yalnız kaldıklarında, "Karım yeni odalarından memnun değil mi?" dedi.

"Güzel olduklarını biliyorsun," diye mırıldandı Abrielle, ona sokularak başını onun çenesinin altına yerleştirdi. "Misafirlerimiz ile ailelerimiz yerleşti ve dinlenmen gerekirken seni burada buluyorum."

Raven omuz silkti. "Elimde değil."

Yatıştırıcı sesi derinlerinde çınladı.

"İnsanlarıma tamamen güveniyorum," diye devam etti genç adam, "babamla tüm isteklerimizin yerine getirildiğini de biliyorum ama... de Marlé dışarıda bir yerlerde bekliyor, zamanını kolluyor."

"Gece saldıracak kadar aptallık eder mi?"

"Hayır, kale duvarları bizi korurken bu ona bir fayda sağlamaz."

"O zaman yatağa gel."

Onun sunduğu baştan çıkarmaya ardını dönmek için Raven iradesinin her zerresini kullandı, sadece nefes alıp karanlık araziyi inceledi. "Birazdan."

Abrielle tereddüt etti. "Bu konuşmayı böyle tuhaf bir yerde yapmayı hiç düşünmemiştim ama belki şimdi duyman gerekiyordur. Sana bebek beklediğimi söylesem?"

Raven irkildi, ardından onu kollarına alıp bilmek istediği veya bilmesi gereken her şey onun nazik gözlerindeymiş gibi Abrielle'a baktı. Bir an için boğazındaki yumruya rağmen konuşabileceğine güvenemedi. "Bir çocuk," dedi yumuşak bir sesle. "Benim çocuğum."

“O zaman mutlu musun?”

Raven kahkaha attı ve onu hızla öpüp kollarına aldı. “Mutlu mu? Evet, beni mutlu ettin, tatlı Abrielle.”

“O zaman eve hoş geldin,” diye fısıldadı genç kadın.

İri elini karısının karnına koydu ve genç kadın iç geçirdi. Abrielle yeni bir umut hissederek çocuklarının kendilerine getireceği neşeyi düşünmeye başladı. Bu evliliğin her zaman kuşatma ve saldırıların gerilimiyle dolu olmayacağını söyledi kendi kendine. Raven’la gelecek için yaşamak zorundaydılar ve içinde büyüyen bebekleri için.

Şafaktan hemen önce hane halkını uyarmak için bir bora-zan çalındı, zaten zorlu güne hazırlanmak için hepsi çoktan kalkmıştı. Avluda olmayanlar dışarı koştu ve askerlerin kendilerine doğru gelip yüzleri korkuyla sertleşmiş halde geri dönmelerini işaret ettiklerini gördüler.

Alevli okların ilk yayılım ateşi, yaklaşan gündeğümüyle yarışacak şekilde göğü aydınlattı ve avluya, Abrielle ile diğer kadınların az önce uzaklaştıkları yere düştü.

YİRMİ İKİ

Güneşin işlemediği karanlık göğün altında, uçan alevlerin görüntüsü insanın korkuyla bakakalmasına sebep oluyordu. Dehşete düşmüş insanların korkunç çığlıkları Abrielle'ı kendine getirdi, kalbi acıyla sızlıyordu. Kadınların içeri girmeye çalışmasına ve Isolde'un Elspeth'i kalenin içine çekmesine rağmen Abrielle gidemezdi. Yanan okların çoğu zararsız bir şekilde avludaki çamura saplandı ama birkaçı ahırların ve kulübelerin çatısına düştü ve adamlar yukarı tırmanıp alevleri söndürmek için elden ele kova taşımak zorunda kaldı.

Bir çığlık Abrielle'ın etrafında dönmesine neden oldu ve bir çocuğun sendeleyerek kıyafetinin yanan kolunu korkuyla salladığını gördü. Abrielle ona koştu, alevleri söndürmek için eteklerini kullandı. Şaşkın çocuğu hıçkırıklarla ağlayan annesine verdikten sonra avluda koşturarak etrafta gördüğü her yerdeki alevleri söndürmeye çalıştı.

Dakikalar içinde yangın söndürüldü ve genç kadın donakalmış halde bir sonraki yayılım ateşinin ne zaman geleceğini bekledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Abrielle, yanından geçen Raven'in kumandanına. "Neden durdular?"

Adam kısa bir an ona döndü. “Zorla içeri girmeye çalışacak kadar adamları ya da malzemeleri yok, o yüzden korkumuzu bize karşı kullanıyorlar leydim. Bir sonraki saldırının ne zaman geleceğini merak etmemizi istiyorlar.”

Mazgallı siperlerden ani bağırışlar yükselmesinden sadece dakikalar sonra başka bir alevli ok yayılım ateşi koruyucu duvarları aydınlattı.

“Biz bunun için eğitildik leydim,” diye bağırdı kumandan, kulübelere doğru koşmaya başladığında. “Şimdi bile okçularımız düşmanın üzerine aralıksız ok yağdırıyor, kafalarını kalkanların altına sokmuşlardır. Korkmayın!”

En azından şimdi çocuklar içeride güvende, diye düşündü Abrielle ve bir daha onu iliklerine kadar donduran bir çığlık duymak durumunda kalmadığına memnundu. Avluda kalıp alevleri battaniyelerle söndüren, ulaşamadıkları bir yerde yangın çıktığında bağırarak işaret eden tek kadın o değildi. Adamlar kuyulara konuşlanmış, sürekli su çekip kovaları dolduruyorlardı.

Başlarının üstünde bulutlar toplandı ama onlara yardım edecek yağmur yağmadı. Hava fırtına ihtimali ve sönmeye karşı direnen alevlerin sıcakıyla basıktı. Bir saat sonra, okların fırlatılmasının üstünden zaman geçtiğinde Abrielle etrafına bakacak zaman buldu. Güvercinlik alevler içinde kalmış ve kimse zavallı kuşları kurtaramamıştı. Ahırların yanındaki bir saman yığınının hâlâ dumanı tütüyordu. Kadınlar ve erkekler soluklanmak için oturabilecekleri her yere çökmüşlerdi. Yüzler kararmış, kıyafetler islenmiş, saçlar alazlanmıştı.

“Abrielle!”

Kocasının sert sesini duydu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Raven hararetle. “Hemen içeri gir!”

“Girmeyeceğim! Alevleri söndürmekten daha yorucu bir şey yapmıyorum.”

“Senden talep ediyorum–”

“Artık burası benim evim, değil mi?” diye haykırdı Abrielle. “Ben de koruyacağım!”

Raven karısını –hayatından çok sevdiği ve çocuğunu taşıyan kadını– alevli okların menzilinde gördüğündeki gibi bir korkuyu ömrü boyunca tatmamıştı. İçinde bir sevecenlik dalgası onu kurtarma ihtiyacıyla savaştı.

“Onunla ben ilgilenirim!”

Raven ve Abrielle dönünce Cordelia’nın uzun adımlarla kendilerine doğru geldiğini gördüler. Sarı saçlarının tutamları kirli yüzünün etrafında uçuşuyor ve belli ki alevlerle savaşmak için kullandığı alazlanmış bir kumaşı arkasında sürük-lüyordu.

“Onu içeri götürebilir misin?” diye sordu Raven.

“Denerim,” dedi Cordelia katı bir şekilde. “Şimdi git ve yapman gerekeni yap.”

Başını sallayarak Raven, mazgalı siperlere çıkan merdivenlerden koştu.

Abrielle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gitmeyeceğim.”

“Biliyorum,” dedi Cordelia bitkin şekilde. “Ama söz ver bana, dikkat edeceksin ve sürekli yanımda kalacaksın.”

“Söz veriyorum,” dedi Abrielle, dehşetle gökyüzüne bakarak. Bir an sonra “Bu daha ne kadar devam edebilir?” diye sordu.

“Okları bitene kadar.” Cordelia boş bir at yemliğine yaslandı. “Ama tüm bunları planladılarsa, o zaman hazırlıklı gelmişlerdir.”

“Böyle söyleme.” Abrielle başını kaldırıp bulutlara baktı, öfkesi kabarmıştı. “Neden yağmur yağmıyor?”

Onu dehşete düşürerek daha çok ok, arkalarında alevden bir iz bırakarak gökten yağdı. Yangını söndürmek için dağıldıklarında Cordelia’nın yakınında kalma sözünün bir anlamı kalmadı. Abrielle alevlere içeriden almış olduğu küçük bir

kilimle vururken içine yoğun bir duman çektiğinde öksürdü. Ama artık daha az ok attıklarını fark ettiğinde bir anlığına umutlandı. Raven'ın okçuları şüphesiz hedeflerini vuruyordu. Kalenin tüm yapması gereken, Thurstan'ın adamlarının teçhizatından daha çok dayanmaktı ve sonra bitecekti.

“Çatı!” diye bağırdı bir asker mazgallı siperlerden.

Tüm gözler şok ve korkuyla yukarı çevrildi ama yerdekiler kalenin tepesini göremiyordu. Ama Abrielle böylesine yorgun adamları sadece çatıdaki yangının harekete geçirebileceğini düşündü ve birdenbire mazgallı siperleri kaleye bağlayan tepedeki geçitlerden koşmaya başladılar. Abrielle hayatında hiç bu kadar şiddetle dua etmemişti.

Ama tanıdık bir sesin çığlık attığını duyunca gökyüzüne bakmaya devam edemedi. Çılgınca etrafına bakındı ve Cordelia'nın panikle kendi eteklerine vurduğunu gördü, alevler eteğin ucunu yalıyor ve daha yükseğe çıkıyordu. Abrielle koşmaya başladı ama daha iki adım atamadan yoğun dumanın arasından Cedric belirdi ve Cordelia'yı yere sererek alevleri kendi vücuduyla söndürdü. Abrielle bayılacak gibi oldu ve avlunun kenarındaki bir banka oturdu.

Cordelia ağlayarak Cedric'e daha sıkı sokuldu, en sonunda doğrulup ıslak ve kirli yüzünü sildi.

Cedric'e göre hiç bu kadar güzel görünmemişti. “Kadın, sen iyi misin? Yaran var mı?”

“Hayır, beni tam zamanında kurtardınız,” dedi Cordelia, adama titrek şekilde gülümserken hıçkırdı.

“Sen ne cesur, ne hoş bir leydisin böyle,” dedi Cedric sırtarak. “Şimdi Abrielle'ı de alıp içeri git. Şüphesiz birazdan ilginize ihtiyaç duyan yaralılar olacak.”

“Çatı—”

“Şimdi biz konuşurken bile icabına bakılıyor,” dedi adam. “Hadi gidin.”

Cedric'in tavırlarında hayra alamet olmayan bir kasvet olsa da Cordelia yutkunarak başını salladı ve Abrielle'in bitkin gözlerine baktı.

Abrielle kendini ayağa kalkmaya zorladı, çok yorgun olduğunun farkındaydı; avluda faydadan çok zararı dokunabilirdi. "Gideceğim."

Birbirlerine yaslanan iki yakın arkadaş büyük salona giden merdivenlerden ağır ağır çıktılar. Şaşırtıcı şekilde civarda sadece birkaç hizmetkâr vardı. Elspeth mutfakların bulunduğu taraftan göründü ve onları fark edince aceleyle geldi.

"Herkes nerede?" diye sordu Abrielle.

"Ah canım, yaralandın mı?" diye sordu annesi.

"Hayır, hissettiğimden daha kötü görüldüğüme eminim."

"Isolde, alevlerin söndürmekte kullanmak için ağır kumaşlar bulmaları amacıyla herkesi dikiş odasına gönderdi," diye araya girdi Elspeth, göz ucuyla Cordelia'ya baktı. "Senin için korkuyor."

"Yanma gideyim. Abrielle, sen burada kalacak mısın?"

"Evet, kalacağım ve bu defa sözümde duracağım."

Cordelia başıyla onaylayıp hızla gitti.

"Ya hizmetkârlar?" dedi Abrielle.

"Çoğu bir şekilde yardım etmeye çalışıyor. Ekmeklerimizi güveç için tabaklara koymama yardım eder misin?"

"Ama anne, kesinlikle yaralılarla ilgilenerek daha faydalı olabilirim."

"Seabern'lerin kendi şifacıları var. Şimdiden ilaçlarını şapele yerleştirmiş durumdalar ve şükürler olsun, şimdiye kadar sadece birkaç yaralanma oldu." Elspeth kızının gözlerinin içine baktı. "Ama canım senin dinlenmen ve yemen gerek."

Abrielle annesinin üzerine titreme biçimi karşısında kaşlarını çatı. Ardından gerçeği anladı. "Biliyorsun, değil mi?"

"Bebeği mi? Evet, tahmin ettim. Raven gibi bir adamın tohumunu ekmesi için çok uzun zamana gerek olmadığını düşündüm."

Abrielle iç çekti. “Hepinize özel bir anda, kutlama yapabileceğimiz bir yerde söylemek istedik.”

“Ve kutlayacağız da, çünkü bu sevinçli bir olay. Büyükanne olacağım ve aynı anda yeniden anneliği yaşayacağım.”

Abrielle dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti.

“Vachel aynı anda hem baba hem de büyükbaba olacak!”

Başını iki yana sallayan Abrielle hafif bir keyifle inledi.

“Şimdi umarım daha iyi hissediyorsun,” dedi Elspeth. “Haydi gel, tabaklar mutfağın yanında. Masalara yerleştirmeme yardım et.”

Abrielle bir kucak ekmek alıp uzaktaki bir masaya yürümeye başladığında, ona yardım etmek için mutfaktan iki kadın çıkıp geldi. Bir an için genç kadın gökten ateşler yağdığını ve evini korumak için insanların dışarıda savaştığını neredeyse unuttu. Onunla çalışan o birkaç kadın konuşmadı, bitkinliğin getirdiği uyuşuklukla görevlerine odaklandılar.

O sırada meşum bir çılgık salonda yankılandı, ses cehennemden gelen bir iblise ait gibiydi. Abrielle hızla döndü ve karmakarışık siyah saçları biçimsiz yüzünün gerisinde dalgalanan şişman bir kadının kendisine doğru koştuğunu gördü. Desmond’ın kız kardeşi Cadı Mordea, intikamını almaya gelmişti.

Kalenin dışında Thurstan de Marlé, göğsüne saplanmış bir oku ikiye böldü ve hiç acı hissetmediğini fark edince çok şaşırды. Çatıdaki alevlerin büyüyerek yükselişini izledi ve Abrielle Seabern’ün ölümüne yakılan acı dolu ağıtları bekledi. İntikamın eli kulağındaydı, o kadar ki buruk tatlılığının tadını alabiliyordu.

* * *

Abrielle'in ellerini kaldıracak sadece bir ânı oldu ama yetersiz savunması Mordea'nın deli kuvvetine karşı faydasızdı. Pençe halini almış parmakları Abrielle'in boynunun etrafına kaparak ihtiyacı olan havayı kesti. Abrielle tırnaklarını çaresizce kadının ellerine geçirdi ama onları uzaklaştıramadı.

Mordea onu sertçe sarstı. "Başka bir varis doğurmayacaksınız, Thurstan'ım ondan çaldığın her şeyi hak ederken olmaz!"

Kadınlar çılgık atıp yardım çağırmaya koştular ama Elspeth olduğu yerde kaldı. Deli bir kadının kızının boğazını sıkıldığını görmek zihninin odağı oldu ve dehşeti amansız bir kararlılığa dönüştü. Çocuğu tehlikede olduğunda hiçbir annenin kalbinde korku kalmazdı. Bir sürahi kaparak Mordea'ya arkasından hızla yaklaştı, kadının kafasına sertçe indirildiğinde sürahi tuzla buz oldu. Mordea sendeleyip düşerken Abrielle'ı da beraberinde çekti.

Raven çift kanatlı kapılardan fırtına gibi içeri daldığında Abrielle, Mordea'nın gevşeyen tutuşundan kurtulmak için yuvarlanıp ayağa kalktı ve şiddetle öksürdü. Elspeth hıçkırıklara boğularak onu böyle bir kötülük kaynağından uzaklaştırmak ister gibi kızını kendine çekti. Ama Mordea kıpırdamadı.

Raven, Abrielle'ı kollarına çekti ve onu kendine yakın tutma ihtiyacı içinde genç kadının ayaklarını yerden kesti. Onun çılgınca atan kalp atışlarını hissetti... ve kendininkini de. "İyi misin aşkım?"

Genç kadın başıyla onayladı, öksürüğü nihayet dinmişti ve elini acıyan boğazına götürdü. "Moraracak ama endişelenecek daha beter bir şey olmadı, annem sağ olsun. Lütfen beni yere indir de onun yanma gidebileyim."

Elspeth kollarını kendine kavuşturmuş tek başına ağlıyordu, iki kadın birbirine sarılarak yüksek sesle hıçkırıklara boğuldular. Aşağıdaki koridorlara açılan kapılardan giderek daha çok insan akın etti ve toplanıp fısıldaşmaya başladılar.

Raven, Mordea'yı sırtüstü çevirdi ve kadının görmeyen gözlerinin tavana dikildiğini gördü. "Ölmüş."

Elspeth nefesini tutarak başını Abrielle'in omzundan kaldırdı. "Ama onu öldürmek istememiştim!"

"Anne, beni kurtarıyordun! Ölümü bir kazaydı ama o yapabildiği herkese zarar verme eğiliminde, kötü bir kadındı."

Elspeth başını birkaç kez salladı, kocasının sesini duyduğunda gözyaşları dinmeye başlamıştı ve o zaman Vachel'in kollarına sokulup tekrar ağlamaya başladı.

"Mordea kaleye nasıl girmiş?" diye sordu Abrielle, zorlukla konuşarak.

Raven ayağa kalkıp kolunu ona doladı ve amansız bir kesinlikle konuşmaya başladı. "Köleler biz kapıları kapatmadan hemen önce içeri girdiler. Kılık değiştirmesi kolay olmuştur, özellikle de giydiği pelerinle. Kendimi suçluyorum. Thurstan'ın kuvvetleri henüz gelmemişti, bu yüzden yakınlarındaki kimsenin bir tehdit oluşturduğunu düşünmedim." Kısa bir an için gözlerini kapattı. "Yaptığım hata, hayatına mal olabiliyordu Abrielle."

"Hayır, bunu daha fazla düşünme," dedi genç kadın kararlılıkla. "Bu kuşatma henüz bitmedi."

"Giderek daha az ok atıyorlar. Yığınakları kesinlikle tükeni ve ayakta duran adamlardan daha fazlası yerde yatıyor, hepsi okçularımızın kurbanları. Bence de Marlé'ye planının işe yaramadığını söyleyip ne olacağını görelim."

"Ona cesedi teklif edebiliriz," dedi Abrielle, ürpererek ölü kadına bir bakış attı. "Onun için neredeyse bir hala gibiydi. Ve ben de seninle geleceğim."

"Abrielle—"

"Senin yanımdayken nasıl burada yaşadığımdan daha fazla tehlikede olabilirim?"

Ve Raven buna karşı çıkamadı.

Mazgallı siperlerde Abrielle, kale duvarlarının ötesinde yayılan kırsal alanın manzarasını ilk kez gördü. Onlarca adamın yığınlar halinde yattığını görünce kendini hasta hissetti, içlerinden sadece birkaçı kıpırdıyordu. Ama dönüp de bir köşesinde is içindeki adamların hâlâ çalgınca çalışmakta olduğu kale çatısını ilk kez görünce, Thurstan'ın peşinden gelecek kadar aptal olan haydutlara daha fazla acıyamadı.

Aşağıda sadece bir düzine kadar adam ayaktaydı ve oklarını alevlere daldırıyorlardı. Genç kadın başını kaldırıp kapalı göğe baktı, kara bulutlar tehditkârdı. Alevlerin tüm çatıyı sarıp kalenin tamamını beraberinde götürmemesi için tek umutları yağmurdur. Eğer alevler daha da yayılırsa, kısa süre içinde binadan çıkmaları gerekecekti.

“Thurstan de Marlé!” diye bağırdı Raven.

Aşağıda askerler duraksadı, Raven onların dönüp baktığı adamı görebiliyordu. Thurstan ileri çıkıp adamlarının önünde durdu, kalkanı tuhaf şekilde yan tarafında sallanıyor ve artık onu korumuyordu. Raven, Thurstan'ın okla vurulmuş olduğunu fark etti, sadece katıksız bir kararlılıkla ayakta duruyordu.

“Görüyorum ki çatını alevler sarmış,” diye bağırdı Thurstan karşılık olarak, tehditkâr bir kahkaha sesi peşinden geldi. “Artık çok uzun sürmez Seabern.”

“De Marlé düşündüğünden daha uzun sürecek. Adamların azalıyor ve benim adamlarım yakında yangını kontrol altına alacak.”

Abrielle dönüp çatıya bir bakış attı ve kocasının sadece blöf yapıp yapmadığını merak etti.

“Hala olarak gördüğün kadının cesedini teklif ediyorum sana, hani senin işini tek başına yapması için gönderdiğin kadın.”

Thurstan kılıcının ucunu toprağa sapladı ve neredeyse tökezleyerek ona yaslandı. “Başarısız mı oldu?”

“Başarısız oldu!” diye bağırdı Abrielle öfkeyle. “Ben buradayım Thurstan ve sağlıklıyım!”

Thurstan bir süre başını eğdi, tüm planları başına yıkılıyordu. Ama gücünün son parçasını toplayıp, “Sen bir hainsin Abrielle Harrington!” diye bağırdı.

Evlilikle aldığı soyadını kullanmayı reddedişi genç kadının irkilmesine sebep oldu.

“Asla doğduğun ülkeye geri dönemeyeceksin,” dedi Thurstan vahşice, sertçe dizlerinin üstüne çöktü.

“Senin sözlerinin benim için bir anlamı yok!” diye haykırdı genç kadın. “Raven benim kocam, Tanrı’nın ve Kral’ın nezdinde kalbimle ona bağlıyım.”

Raven’ın yakışıklı yüzüne bakarken yağmur yağmaya başladı, mutluluk gözyaşları gibi genç adamın tenine damlıyordu. Abrielle uzaktan, yorgun insanların sevinç çığlıklarını duydu.

“Kalbimi onurlandıracağım,” diye devam etti, sesi hâlâ yüksek perdeden çıkıyordu, “çünkü böyle korkunç anlarda sadece milletler değil aileler de söz konusudur. Ben kocama sadakatimin onurunu borçluyum.”

Raven ellerini onun beline koyarak Abrielle’i kendine çekti. “Seni seviyorum Abrielle,” dedi, sesi hisleri yüzünden boğuk çıkıyordu. “Seni, kralın sarayında temkinli ve cesaretle dururken gördüğüm o ilk andan beri seviyorum. Hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, birlikte üstesinden geleceğimize güvenecek kadar seviyorum. Kalbim senindir sevgilim ve senin de kalbini sonsuza kadar el üstünde tutacağıma güvenip bana emanet etmen için dua edebilirim sadece.”

Mutlu bir çığlıkla Abrielle kollarını onun boynuna dolayıp Raven’a sıkı sıkı sarıldı ve başını göğse kaldırıp yağmurun gözyaşlarını yıkamasına izin verdi. “Ben de seni seviyorum Raven Seabern, canım kocacığım. Seni onurun ve cesaretin için seviyorum. Bir de inadin yüzünden, çünkü işini pek ko-

laylaştırmadım. Gerçekte olduğun adamı görüp anlamam bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm.”

Derin bir şekilde öpüştüler, birbirlerine gülümseyip sonra yeniden öpüştüler. Dudaklarının her buluşması her birine bir ömür sürecek mutluluk vaadi veriyordu.

Yağmur yangını söndürdü ve Thurstan son nefesini verirken geri kalan adamları onu terk ederek ormana kaçtı. Tehdit bitmişti ve Seabern ailesi her şeye yeniden başlayabilirdi.

O gece, yaralılarla ilgilenilmiş ve çatı onarılmışken, Raven ve Abrielle doğmamış çocuklarına dair kıymetli haberi paylaştılar. Her iki aile de onları ayrı ayrı tebrik etti ve genç çift için kadeh kaldırdılar. Ama Raven ve Abrielle bunun çok azını gördü çünkü birbirlerinin gözlerine bakıyor ve harikulade bir gelecek görüyorlardı.

SONSÖZ

Oğlunun evliliğini kutlamak için, tüm komşuları Lord Seabern'in kalesindeki şölenin keyfini çıkarmak üzere davet edildi ve pek çok misafir katıldı. İskoçyalı birçok genç adam misafirlerin arasındaki uygun tek genç kızı yakından gözlemlediler, bu güzellikten yayılan coşkulu neşeyi yok sayamadılar. Kızın ailesi de özellikle cana yakındı ama leydiyle tanışıp onu cesaret hikâyeleriyle etkilemenin yolunu arayan umutlu bekâr adamlar ne kadar çoksa, onları şaşırtacak şekilde, leydi de yaşlı Lord'un yanında kalıp onun hikâyelerini dinlemeye o kadar çok meyilli görünüyordu.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra aynı İskoç adamlar, çekici ve genç hanım ile yaşlı Lord arasında vadideki küçük kilisede gerçekleşecek nikâhı duyunca şaşkınlıkla başlarını salladılar. Yaşlı adam onların iki katı yaşındaydı ve birbirlerine şaşkınlıkla bunu fısıldadılar. Eğer bu anlaşmalı bir evlilik olsaydı, şüphesiz genç kadın evlilik yeminini evliliğini kuşatan kasvetli şartlar sebebiyle sevinç içinde tekrar etmezdi. Ama onun herhangi bir korku veya pişmanlık duyduğuna dair bir ihtimalin izini bile bulamadılar. Aksine genç kadın tuhaf biçimde mutlu görünüyordu ve akşamın büyük bir kıs-

mında yaşlansa da hâlâ çok yakışıklı olan Lord'un yanından ayrılmak istemiyor gibiydi. Damat, gayda çalarken dans edecek kadar dinç olduğunu gösterdi ve onu nefessiz bırakmak isteyen genç delikanlılar ayak uydurmakta epey zorlandılar.

Reginald, düğüne katılan genç İskoçların hayal gücünü zorlayan bir drahome vererek kızının evliliğinden ne kadar memnuniyet duyduğunu gösterdi. Damadın gelinin babasına verdiği hediyeler karşısında da benzer bir şekilde hayrete düştüler: Lord'un mülklerinin bitişiğinde, ihtişamlı bir malikâne inşa etmeye yetecek büyüklükte bir arazi.

"Çok da uzak olmayan bir gelecekte komşum olmayı düşündünüz mü?" diye duyurdu Cedric gülerek.

Reginald minnetle başını eğerken dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Isobel, torunlarımıza bakabileceği bir evin yapılacağından memnun olacak."

İki yaşlı adamın samimi kahkahası salonu doldururken, genç bekârlar artan bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Bu adamlar yaşlı İskoç'un çocuk sahibi olamayacağını düşünme eğilimindeydi. Ne de olsa ilk karısıyla evli kaldığı tüm o yıllar boyunca sadece tek bir oğlu olmuştu.

"İlk evladımız Reginald adını taşıyacak," diye ilan etti Cedric, maşrapasıyla arkadaşının şerefine kadeh kaldırdı. "Ve belki de kız olur, o zaman bu onuru Leydi Isolde'a vereceğim."

Hepsi kadeh kaldırdı.

Büyük salonun sessiz bir köşesinde Abrielle ve Raven dans etmeye ara vermişler, birlikte oturup sessizce konuşmaları izlemekten memnunlardı. Vachel ve Elspeth onlarla oturdu, hepsi huzurlu ve iyi bir ruh halindeydi.

Elspeth kızına sevgiyle gülümsedi. "Mutluluğun beni memnun ediyor canım. Bunun için çok uzun süre dua ettim."

Vachel karısına, "O zaman önümüzdeki aylarda eve dönmek zorunda kaldığımızda," dedi, "kızından ayrıldığın için bir anlığına da olsa kalbinin kırılmayacağına inanabilir miyim?"

“Gitmekten bahsedemezsiniz,” dedi Abrielle, annesinin elini sıkarak. “Daha yeni geldik ve bebek doğup da seyahat etmek güvenli olana dek gitmeyeceğinize söz verdiniz.”

“Elbette bu sözümüzü tutacağız,” diye karşılık verdi Vachel. “Hem torunumuzun doğduğunu görmek için de kalabiliriz.”

Kadınlar birbirine gülümsedi.

Sonra Vachel, Raven’a bir bakış atıp boğazını temizledi. “Kızım, sen İskoçya’dayken mülkünün yönetimi konusunda konuşmamız gerekecek.”

Abrielle elini salladı. “Kocamla konuşabilirsiniz, bunun canımı sıktığını da düşünme. Bunu halledeceğine güveniyorum.”

Raven kaşlarını çatıp Vachel’e doğru başını belli belirsiz bir hareketle iki yana salladı. Ama kocasına odaklanmış olan Abrielle bunu hemen fark etti.

“Bu ne içindi şimdi?” diye sordu ikisine bakarak.

Vachel derin bir iç çekti. “Raven artık bunu ondan saklamanın yolu yok.”

“Neyi?” diye sordu genç kadın, gerilmişti.

“Bak, gerçeği saklayarak onu üzeceksin,” diye devam etti Vachel. Ancak Raven teslimiyetle başını salladıktan sonra Vachel üvey kızına döndü. “Canım, de Marlé kalesiyle ilgili kararları vermesi gereken kişi sensin, çünkü sahibi sensin.”

“Ama şüphesiz o Raven’a sunabileceğim tek drahomaydı.”

“Ve o da reddetti,” dedi Vachel.

Genç kadın başını kaldırıp Raven’a baktı, yumuşak dudakları şaşkınlık ve artan bir utançla aralanmıştı. “Ama... ben sanıyordum ki... Raven, her erkek gelininden drahoma almalıdır.”

“Ama benim ihtiyacım yoktu,” diye karşılık verdi genç adam. “Eğer onu alsaydım, seninle bu yüzden evlendiğime dair hep bir şüphe olacaktı içinde.”

Genç kadın başını yere eğdi. “Ah Raven, tam bir aptal gibi hissediyorum.”

“Hayır aşkım, sadece üvey babanla konuş ve mülküne ne olacağını ona söyle.”

Abrielle derin bir nefes aldı. “Vachel, kölelere kaleye ve kendilerine yarar sağlayacak beceriler öğretilmesini sağladığın sürece, bu görevi servetimin büyük bir kısmıyla beraber kendi ailem için ihtiyacım olana dek memnuniyetle sana bırakırım. Bu geçiş döneminde yılda en az dört kez hesap kayıtlarını isterim. Kâra gelince, büyük bir kısmını hizmetlerinin karşılığı olarak alabilirsin. Kabul ediyor musun?”

Vachel ve Raven, Abrielle’in bildikleri karşısında şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama Elspeth şaşırılmamıştı ve kocasına kibirle gülümsemekten kendini alamadı.

Vachel’in, babasına borç verdiği servetle işi bitmişti ve yaşlı adamın ölümünden sonra tamamen ağabeyinin üzerine geçtiği için karşılığında hiçbir şey almamıştı. “Şimdiki servetine kazandırmayı başardığım üzerinden yüzde beş yeterlidir.”

“On daha iyi olur,” diye karşılık verdi Abrielle hızla. Vachel’e, yakın akrabalarından daha adil olacağına güvence vermeye çalışıyordu.

Duygusallaşan Vachel, boğazında oluşan yumruyu öksüreerek temizledi ve “Çok cömert davranıyorsun Abrielle,” dedi. “Güvenin beni onurlandırdı. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Abrielle, Raven’a baktı, çok mutlu ve tamamen huzurlu hissediyordu. Onları endişelendiren en ciddi sorunlar geride kalmıştı, tabii böyle inatçı iki insanın gelecekte de anlaşmazlıklar yaşamayacağı kesin değildi.

Abrielle aşkını açıkça göstererek onun gözlerine bakarken Raven, “Benimle odamıza gel aşkım,” dedi. “Sana bir şey göstereceğim.”

Genç kadın kızarak eğlenen ailesinden müsaade istedi ve Cordelia'ya mutlulukla el salladıktan sonra Raven'ın peşinden gitti. Odalarına girdiğinde aniden durdu, şöminenin önünde küçük bir tahta beşik vardı.

Heyecanla nefesini tuttu, gözyaşlarının süzüleceğini hissediyordu. “Ah, Raven,” diye fısıldadı, hızla ilerleyerek pürüzsüz ahşaba dokundu ve baş kısmındaki güneş, ay ve yıldızlardan oluşan oymayı gördü.

“Gizlice çocuğumuz için yapıyordum,” dedi Raven yumuşak bir sesle, elini onun omzuna koyarak. “Sürpriz olmasını istedim. Ama artık onu gün yüzüne çıkarabilirim, tıpkı şimdi çiçek açan sana olan aşkımı ortaya çıkardığın gibi. Hayatımı sensiz hayal edemiyorum kadın.”

Abrielle'in gülümsemesi titrekti. Beraber beşiğin başında diz çöktüler, ateş yumuşak bir şekilde üzerlerinde parlarken doğacak bebeklerini ve onu dünyaya getiren aşkı düşünüyorlardı.

Yazar Hakkında

2007 yılında 68 yaşındayken hayata veda eden ve romanları kırk milyondan fazla satan Kathleen E. Woodiwiss, Amerika'nın hâlâ en başarılı ve sevilen yazarlarından biridir. Tarihi aşk türünün popüler hale gelmesinde büyük rolü olan yazarın, aralarında *Kurt ve Kumru*, *Rüzgârda Savrulan Güller*, *Shanna* ve *İhtiras Çiçeği*'nin de bulunduğu on iki kitabı vardır.